

αντιτετράδια

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τριμηνιαίο περιοδικό για την εκπαίδευση

Τεύχος 104 • Τιμή 3 €

Καλοκαίρι 2013

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η αμεργία που δεν έγινε

25 χρόνια

αντιτετράδια

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

αντιτετράδια

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ταυτότητα

Τριμηνιαίο
περιοδικό
για την εκπαίδευση

Διευθύνεται
από Επιτροπή

ΚΩΔΙΚΟΣ 01 2664

Άνοιξη -
Καλοκαίρι 2013

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΜΟΡΦΩΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία

Αριστοτέλους & Αβέρωφ 23,
104 33 Αθήνα
Τηλ.: 210 8227992, 210 5125714

www.antitetradia.gr

antitetradia@gmail.com

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γιώργος Σόφης
☎ 210 9705865, 6974464638

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ:
Θανάσης Τσιριγώτης
☎ 6944253743
Αγγελική Φατούρου
☎ 6974438720

Παραγωγή: Press Line
Μάγερ 11, Αθήνα
Τηλ.: 210 52 25 479

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Στέλιος Σταυρινάδης
☎ 210 99 18 453,
6944 478564

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ
Αγγελική Φατούρου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
☎ 210 9713651,
210 9705865

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ
ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
25550862

Ανταποκριτές

ΑΙΓΪΝΑ Ιφιγένεια Γεωργάλα (6942215003)
ΑΙΤΩΛΟΚΑΡΝΑΝΙΑ Σωκράτης Ζαραβίνας
(Αγρίνιο, 6977663177)
ΑΡΚΑΔΙΑ Λίλη Κουτούκου
(2710228012, Τρίπολη)
ΑΧΑΪΑ Χρήστος Τσουκαλάς
(Πάτρα, 2610342244)
ΔΡΑΜΑ Λάμπρος Μπαλάσκας, 6944426160
ΕΒΡΟΣ Γιώργος Δεμερδεσλής
(Ορεστιάδα, 6937271637, 25520-22898)
ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ Φωτεινή Πανοπούλου
(Γρανίτσα, 6972476298)
ΗΜΑΘΙΑ Νίκος Μπέκης
(Βέροια 23310-63890, 6979404675)
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Γιώργος Γρόλλιος
(2310-677102, 6981391739)
Κώστας Καρβαγιώτης (6997140501)
Δημήτρης Τσούμας
(2310-216861, 6974834783)
ΘΕΣΠΡΟΤΙΑ Παύλος Αλεξίου
(Ηγουμενίτσα 2665023531, 6972272601)
ΙΚΑΡΙΑ Χρήστος Δάμαλος
(Εύδηλος, 6972690991),
Βασίλης Πετράκης 6944479587,
Λεμονιά Ευστρατουδάκη
ΙΩΑΝΝΙΝΑ Χρυσάνθη Αθανασίου
(26510-41058),
Πάννης Μακρίδης (6974966131)
ΚΑΛΥΜΝΟΣ Νίνα Γεωργιάδου (6993036388)
ΚΕΡΚΥΡΑ Μιχάλης Τσιριγώτης (2661021800,
6936077204)
ΚΡΗΤΗ Αρετή Σπαχή (Ηράκλειο 6974493769)
ΠΑΡΟΣ Τίτκα Κουφοβασίλη
(6973620035)
ΣΕΡΡΕΣ Λίτσα Δουλοπούλου
(23210-63451)
ΣΥΡΟΣ Παναγιώτης Παπαμιχαήλ
(6974885777)
ΦΘΙΩΤΙΔΑ Νίκος Ζάρδας
(Καμένα Βούρλα,
2235042117)

Δημοσιογραφική ομάδα

ΑΣΙΟΛΟΓΗΣΗ - ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ -
ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
Καβαβιάς Γιώργος, Κάτσικας Χρήστος,
Τσιριγώτης Θανάσης,
Φατούρου Αγγελική

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Γεωργιάδου Νίνα, Νεκτάριος Μαρίνος,
Ζαμπία Παπαδάκη, Σουλιώτης Κώστας,
Λίτσα Σκλάβου, Σπαχή Αρετή,
Στέλλα Σπαχή

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ -
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ
Αθανασίου Χρυσάνθη, Δανιήλ Μαρία,
Δεμερούκη, Ασπασία, Ζούζουλα Ελένη,
Καραγιάννης Απόστολος,
Νικολαΐδου Ελένη,
Πανοπούλου Φωτεινή, Σόρογκα Μαίρη,
Τσουκαλάς Χρήστος, Φράγκου Μαρία

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Αλεξίου Βασίλης

ΘΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ
Αλεξίου Παύλος, Νίκος Γαλάνης,
Καραμπάτσας Βασίλης,
Μακρίδης Γιάννης, Μπαλάσκας
Λάμπρος, Πετράκης Βασίλης,
Πέττας Αντώνης, Σόφης Χρήστος,
Σουλιώτης Κώστας,
Σταυρινάδης Στέλιος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ - ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ
Δεμερδεσλής Γιώργος, Ζάρδας Νίκος,
Καλαμπάκος Βαγγέλης,
Παπαδόπουλος Γιάννης, Σόφης Γιώργος

για συνεργασίες

(μόνο σε ηλεκτρονική μορφή)

Αγγελική Φατούρου
Δυρραχίου 55
104 43 Αθήνα
☎ 6974438720
agelikifatourou@gmail.com

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ - ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
Κουενής Νίκος

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Κουφοβασίλη Τίτκα, Χατζή Ζωή

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Μυλωνάκη Γεωργία

Γ/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
Ιάσων Αδριανός, Παναγιώτης
Αργυράκης, Φανή Μανδελιανάκη

ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ
Τίτκα Κουφοβασίλη, Σοφία Σουλιώτη

ΕΙΔΙΚΗ ΑΓΩΓΗ
Βοργιάς Νίκος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
Μυλωνάκη Γεωργία, Σταυρίδη Ειρήνη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ
Κουφοβασίλης Δημήτρης, 6946174427

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
Λεωνίδας Σαλαπάτας, 6947567668

Τα «αντιτετράδια» διατίθενται δωρεάν
σε όλες τις σχολικές βιβλιοθήκες.
Επικοινωνήστε μαζί μας στο τηλέφωνο
6974438720

ΨΕΥΔΕΧΟΜΕΝΑ

Αντί προλόγου
Το ρήγμα της
Ανατολίας
ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
**Η απεργία
που δεν έγινε**

3	Γράμμα του μαθητή Κ. Μανίκα	21
4	Βγήκανε σεργιάνι τα δημοσιογραφόμουτρα Χ. Κάτσικας	22
	Επιστολή επιστρατευμένης καθηγήτριας	23
	Ανησυχούν οι ύαινες της επικοινωνίας	25
	Και η ΑΔΕΔΥ ενάντια στους καθηγητές; Δ. Μαριόλης	25
	Η απόφαση του ΣΕΦΚ για απεργία στις 17/6	26
	Είμαστε οργισμένοι και αποφασισμένοι Αγ. Παρεμβάσεις	27
	Βασικά συμπεράσματα από τον αγώνα στην εκπαίδευση Εκπαιδευτικός Όμιλος	28
	«Ενάντια σε κάθε απεργία διάρκειας» Γ. Καββαδίας	30
	Από ήττα σε ήττα μέχρι την τελική νίκη Λ. Παπαθανάσης	32
	Θέλουν τους εκπαιδευτικούς γονατισμένους Β. Πετράκης	34
	Ο πόλεμος και οι μάχες Θ. Τσιριγώτης	35
	Οι καθηγητές στο γύψο, οι ύαινες ουρλιάζουν	36
	Χαμένες είναι οι μάχες που δε δόθηκαν Χ. Κυριάκης	38
	Μετά το ξεπούλημα της απεργίας της ΟΛΜΕ Εκπ. Όμιλος Ημαθίας	39

αφιέρωμα:
η απεργία που δεν έγινε
σελ. 5 - 48

Ξανά για το ρόλο
των συνδικάτων 40
Θ. Τσιριγώτης
Για ποιά ΟΛΜΕ;
Οι ευθύνες έχουν
παραταξιακό
ονοματεπώνυμο 43
Γ. Καββαδίας, Α. Φατούρον

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ 2013

Ποιός παίζει
με την ψυχολογία
των εφήβων 49
Τους πετσοκόψατε όλους!
Γιατί; 51
Μ. Μισέκης
Δήλωση βαθμολογητών
στα μαθηματικά Γενικής
Παιδείας 52
Έκθεση Γ' Λυκείου 53
Το λιπαντικό είχε
συμβολικό χαρακτήρα; 54
Χ. Κυριάκης
Άριστοι
μεταξύ των μαθητών... 55
Λ. Παπαθανάσης

5	Περνάει ο στρατός Μ. Κουνενίς
6	Οδοιπορικό
14	Προκήρυξη των συνελεύσεων
15	Το χρονικό στα Γιάννενα
18	Ο αγώνας μας είναι δίκαιος Εκπ. Όμιλος
19	Για δύο ώρες να τινάξουν στον αέρα τις εξετάσεις; Γ. Λαθήρας
20	Κάποιος έβαλε τις Πανελλαδικές μέσα στην Απεργία των Καθηγητών Δ. Μαυροειδή

ΨΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ 57

Ωράριο και σύγχρονη δουλεία στο σχολείο 62

Γ. Καββαδίας, Φ. Πανοπουλου

Οι συγχωνεύσεις στην πρωτοβάθμια 64

Όλοι τεμπέληδες; 64
Μ. Γκόβας

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η πολιτική οικονομία της αλλοτρίωσης 66

Χ. Τουρτουράς

Αποδομώντας το Νόμο για την Α.Δ.Ι.Π.Δ.Ε. 74

Γ. Καββαδίας

Ο Ισούς και οι μαθητές 77

Μ. Ρούμελης

Αξιολόγηση στα Πρότυπα Πειραματικά 78
ΕΛΜΕ Ν. Σμύρνης

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Διακήρυξη για το 16ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ 79

Η απάντηση της ΕΛΜΕ Ικαρίας-Φούρνων 82

Αγωνιστική Παρέμβαση Πειραιά 84

Για την παρουσία των «Ιαβέρηδων» στα σχολεία 85

Γ. ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης

Αγωνιστική Παρέμβαση Γονέων 86

Πορεία 87

Ή θ' αντισταθούμε ή θ' απολυθούμε! 88

Αγωνιστικές Παρεμβάσεις

Κάτω τα χέρια από τους απεργούς καθηγητές 90

Σαμακερδικογλου, ζιγκ χάιλ! 90

Μ. Κουνενίς

Κάτω τα χέρια από τη Δημόσια τηλεόραση 90

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Για τα μεταπτυχιακά ειδικής αγωγής 91

Η ύψιστη επαναστατική πράξη 93

Δ. Δημητριάδης

Για την ποίηση του Π. Σταμάτη 94

Προσκλητήριο από τη Μακρόνησο 95

Ανδριανή Στράνη

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Νεκροζώντανοι εναντίον Κερδών 96

Μ. Κουνενίς

αντιτετράδια ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

γραφτείτε Εσωτερικού ετήσια 16€

συνδρομητές... Εσωτερικού διετής 30€

Εσωτερικού τριετής 45€

Παρακαλούμε ανανεώστε τις συνδρομές σας. Τα «αντιτετράδια» στηρίζονται αποκλειστικά στα έσοδα από τις πωλήσεις τους. Μειώσαμε την τιμή λόγω κρίσης, γι' αυτό η συνέπεια όλων στις συνδρομές αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία.

Τηλ.: 6974438720

Ο σκηνοθέτης του μέλλοντός μας θα παρουσιάζει τον Σαμαρά ως νεκροθάφτη σ' ένα εθνικό κοιμητήριο και τους αριστερούς ψάλτες (Βενιζέλο – Κουβέλη) στην εκφώνηση του ρυθμού «νυν απολύεις».

Ένα χρόνο μετά το εκλογικό τεστ, η τρικομματική Λερναία Ύδρα καταπίνει μισθούς – συντάξεις – νέους ανθρώπους – δημόσιο πλούτο. Αυτή είναι η πολιτική των αστών πολιτικών στην καπιταλιστική κρίση, η οποία αντιμετωπίστηκε με το γνωστό ανθρωποφάγο μνημόνιο. Τα δύο δεκανίκια του εν πολλοίς αμαρτίαις περιπεσόντος Σαμαρά προσπαθούν με διάφορες προφάσεις να δικαιολογήσουν την πολιτική «παλιανθρωπιά» τους. Ωστόσο, η δίψα για εξουσία δεν κρύβεται· όπως άλλωστε ο βήχας, και το χρήμα. Τα τελευταία επεισόδια με τους εκπαιδευτικούς και την ΕΡΤ αποδεικνύουν ότι η πυγμή είναι συνώνυμο της λιτότητας· αντί να κλαίμε για τα φονικά τής επελαύνουσας βαρβαρότητας καλύτερα να οργανωθούμε και να πολεμήσουμε. Ποτέ ο κοπετός, το μοιρολόι και το κλάμα δε νίκησαν τους εχθρούς μας.

Αυτό άλλωστε φάνηκε και στην εκπαίδευση. Το αδύναμο «όχι» της ΟΛΜΕ έμοιαζε με αυτό του Μεταξά· αλλά έλειπε ο επαναστατικός φορέας και το μέτωπο ώστε ν' αρχίσει η αντιφασιστική αντίσταση. Το ηρωικό ασκέρι των αγωνιστών φάνηκε αδύναμο να ρίξει ανάσκελα τις σιδερόφρακτες στρατιές της επιστράτευσης. Ας συστρατευτούμε! Μεθυσμένοι από τη νίκη τους οι Σαμαράς, Λαζαρίδης, Κεδίκογλου επιτέθηκαν στην ΕΡΤ. Όπως φάνηκε, σήκωσαν μια βαριά πέτρα η οποία έπεσε στα πόδια τους. Διότι η ταξική πάλη έχει πολλές στροφές και άπειρα επεισόδια. Δεν μπορείς με τον θατσερισμό να υποτάξεις ολόκληρη την κοινωνία. Ο συσσωρευμένος θυμός δεν υπερασπίζει την κρατική ραδιοφωνία και τηλεόραση –σιγά μη δε θυμόμαστε– αλλά πάνω στο σώμα της μάχης που ξέσπασε έβαζε τις δικές του πινελιές. Λαός οργισμένος, πεινασμένος, αφιδασμένος από τ' «άσπρα κολάρα» που ντύθηκαν στρατηγοί.

Κάπως έτσι και στη διπλανή χώρα η αριστερά, τα συνδικάτα και οι μαχόμενοι άνθρωποι πασχίζουν να περάσουν τις Συμπληγάδες του Ισλαμισμού και του Κεμαλισμού. Μακρύς ο δρόμος, αναγνώστη, μην προσπεράσεις τους σταθμούς, τα χάνια, τις πηγές, τα ηλιοβασιλέματα, αλλά γνώριζε ότι δεν είναι υπόθεση της μιας ριζιάς και ως εκ τούτου εκτός από το τσαγανό χρειάζεται και η επιμονή και το σχέδιο. Αν ήταν η Ιθάκη να βρίσκονταν στην επόμενη στροφή, τότε δε θα χρειαζόμασταν όλοι εμείς, χαρτογράφοι, οδηγητές, οδοιπόροι, μαχητές των δρόμων, οραματιστές, επίκουροι...

Στον ίδιο μας το χώρο, στην εκπαίδευση, ετοιμάζονται μεγάλες σφαγές, απολύσεις, συγχωνεύσεις, τρομοκρατία. Τα σχολεία που γνωρίσαμε και οι δάσκαλοι που αγαπήσαμε έχουν ήδη προγραφεί από τους Ούνους και τους καπιταλιστές. Ήδη η Ιφιγένεια σέρνεται στο βωμό για να φυσήξει ούρειος άνεμος στα πλοία της κερδοφορίας.

Εδώ δεν υπάρχει από μηχανής θεός. Είμαστε εμείς οι κινητήρες της ιστορίας. Ζούμε μια σπουδαία εποχή. Η χτεσινή αθωότητα, η απλοϊκή γραμμικότητα και η «τάξη» θα ξεψυχούν στα πόδια ενός κινήματος που μέσα από ήττες και νίκες θα ραγίζει την εικόνα της μνημονιακής συμφοράς.

Ακριβώς πάνω σ' αυτό το πεδίο θα ξεπερνιούνται οι «δε με νοιάζει» εκ του περισσού και οι επίδοξοι εραστές της κυβερνώσας αριστεράς.

Ακριβώς πάνω σ' αυτόν τον τραχύ δρόμο θ' ακονίζονται τα ξίφη και οι λεπίδες των τυραννοκτόνων.

Κανείς δεν είναι δυνατότερος από το λαό που αποφάσισε να διεκδικήσει το δίκιο του, το ψωμί του κι ένα κομμάτι ουρανό.

Σιγά μη φοβηθούμε!

Το ρήγμα της Ανατολίας

Βγήκαν στα ξάγναντα της Πόλης κι' έσμιξαν με τους ανέμους
Να τραγουδήσουν Ελευθερία κι' Επανάσταση

Πέταξαν στα σύννεφα σαν φύλλα φθινοπωρινά
κι' άρχισαν να πέφτουνε ξανά με τη βροχή της άνοιξης
φέρνοντας μαζί τους βροντές, κραυγές και κεραυνούς
Έτσι που να θεριεύει ουρανός και να τρομάζουν
οι σιδερόφρακτοι άγγελοι με τις ασπίδες

Όχι δεν στέρεψε ο αγώνας, ρέει μέσα απ' τα ρήγματα του τείχους
που λάθρα χτίσανε ολόγουρά μας
Δείχνει το δάχτυλο του καιρού προς τη μεριά του πλήθους
Ιαχές εφόδου ακούγονται απ' τις μεγάλες πολιτείες
Δείχνει το δάχτυλο του καιρού τους αιμοστάλακτους ρήτορες
να μιλάνε πλέον με τα μάτια
Δείχνει τη σιωπή πίσω απ' το οδόφραγμα
αυτού που περιμένει η δόξα να τον στεφανώσει

Βγήκαν στα ξάγναντα της Πόλης πολύχρωμα πουλιά
Πέταξαν στον ουρανό τα όνειρα
του άνεργου του φοιτητή, του μεροκαματιάρη
που βγήκαν στο Βόσπορο
ατρόμητα δελφίνια να κυνηγήσουν ελπίδα

Αυτό το καλοκαίρι
βλύσματα ρωγμών στο σεισμογόνο ρήγμα της Ανατολίας
προειδοποιούν ένδοξες δονήσεις

4 Ιουνίου 2013
Γιάννης Ποταμιάνος

Βγάζω γλώσσα
στο ανάπηρο πολίτευμα σας,
βγάζω γλώσσα στην ανάπηρη πολιτική σας,
βγάζω γλώσσα στην ανάπηρη επιβολή σας.
Και σηκώνω γροθιά.
Εγώ, ο πιο αρτιμελής από όλους.

Πλλατεία Ταξίμ

Πρωτοφανής εξέγερση στην Τουρκία, με αφορμή την πρόθεση της κυβέρνησης Ερντογάν να κατασκευάσει ένα γιγαντιαίο εμπορικό κέντρο-έκτρωμα τύπου Mall σε πάρκο της Κωνσταντινούπολης.

Εκατομμύρια πολίτες διαδηλώνουν σε δεκάδες πόλεις της χώρας, η αστυνομία χρησιμοποιεί πρωτοφανή βία και το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα: είτε με Κεμαλιστές, είτε με νεοϊσλαμιστές, οι αντιλαϊκές πολιτικές έχουν κοντά ποδάρια, κι ας φαίνονται αυτά για καιρό τεράστια και απολύτως ακλόνητα.

Η εξέγερση λαμβάνει χώρα σε μια περίοδο κατά την οποία Ε.Ε., ΔΝΤ και «αγορές» πλέκουν το εγκώμιο του «τουρκικού οικονομικού θαύματος», με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο το έπρατταν για την «ξεφούσκωτη» πλέον Ιρλανδία και άλλες συμμορφωμένες με το κυρίαρχο πνεύμα της εποχής χώρες. Τα πράγματα γνωστά. Στεγαστικές φούσκες [που νομοτελειακά θα σκάσουν, όπως έγινε παντού], γενναιοδωρη και ανεξέλεγκτη προσφορά δανείων από τις τράπεζες, που θα δημιουργήσουν στρατιές υπερχρεωμένων νοικοκυριών [όπως, κακή ώρα, και στα μέρη μας], ασύδοτη διείσδυση αρπακτικών κεφαλαίων και τα τοιαύτα. Θρησκευόμενοι οι κ.κ. Ερντογάν και Νταβούτογλου, αλλά, καθώς φαίνεται, ο τούρκικος λαός [θρήσκος ή μη] είναι εξαιρετικά καχύποπτος απέναντι στα «θαύματα», οικονομικά και πολιτικά.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΑΛΛΑ ΤΑΡΑΞΕ ΤΑ ΒΑΛΩΜΕΝΑ ΝΕΡΑ...

Περνάει ο στρατός...

(Διάγγελμα της Εθνικής Κυβερνήσεως)

Κατόπιν διαδοχικών αποφάσεων της τριμερούς κυβερνήσεως Εθνικής Δημοσιονομικής Σωτηρίας και με την ευγενή συνεπικουρίαν της εθνικώς σκεπτομένης αντιπολιτεύσεως της Χρυσαιγής, ο ελληνικός στρατός γιγαντώνεται, αποκτών το απαραίτητον, δια τας κρίσιμους συνθήκας τας οποίας βιώνει η χώρα και ο ελληνικός λαός, αξιόμαχον. Τουτέστιν, πλην των παραδοσιακών δυνάμεων τού στρατού Ξηράς, της αεροπορίας, του ναυτικού και των ειδικών δυνάμεων κρούσεως, το εθνικόν στάτευμα ενισχύθη αποφασιστικώς από το σύνολον των δυνάμεων των συγκοινωνιών σταθερής τροχιάς, των ναυτεργατών και των εκπαιδευτικών της δευτεροβαθμίου δημοσίας εκπαίδευσως. Η μονιμοποίησης της επιτάξεως των ως άνω κατηγοριών κρίθηκε ήδη απολύτως απαραίτητος, προκειμένου να επιτελεσθή αποτελεσματικώς το προαναφερθέν πατριωτικόν σχέδιον.

Συμφώνως προς τον σχεδιασμόν των αρχιστρατήγων της Ευρωπαιδικής Παρομοσπονδίας κ.κ. Μερκολάντ και Μπαροζορέν ο ηγέτης του Κράτους, αξιότιμος κύριος Σαμαρηνκουβέλι, τελών υπό τας διαταγάς του φρουράρχου, αξιότιμου κυρίου Τομσερμωρμαζούχ και των υπάτων επιτηρητών αξιότιμων κυρίων Φον Ράιχ εντ Μπαυκ και Φον Φρούχτελ, απεφάσισε την σταδιακήν επιστράτευσιν του συνόλου των κατηγοριών των δημοσιών και δημοτικών υπαλλήλων: ταχυδρομικοί, εργάται και εργάτριαι καθαριότητος, εργαζόμενοι εις οργανισμούς κοινής ωφελείας, υπάλληλοι γραφείου πάσης ειδικότητος κ.ά.

Προκειμένου να απαντήση εις τας ανυποστάτους κατηγορίας των αντιπολιτευομένων αριστερών και κομμουνιστομορπιτικών δυνάμεων, αι οποίαι κατηγορούν την Εθνικήν Κυβέρνησιν πως δι' αντισυνταγματικών μεθόδων προσεπάθησε να εκβίαση τους καθηγητάς, στρέφουσα εναντίον τους τους γονείς και τους πανελληνίως εξεταζομένους μαθητάς, το Υπουργείον Εθνικής Παιδείας και Δια Βίου Επιστρατεύσεως απέδειξεν την αντικειμενικότητά του έναντι του συνόλου του Ελληνικού Λαού δια της προληπτικής τιμωρίας και των ανωτέρω, μέσω πρωτοφανώς δυσκόλων θεμάτων σε διάφορα μαθήματα των Πανελληνίων Εξετάσεων. Το Υπουργείον προτίθεται να συνεχίση την προληπτικήν συμμόρφωσιν των σπουδάζοντων νέων της χώρας, προκειμένου να επιτύχη την κρίσιμον δια το Έθνος πειθάρχησιν της υπερηφάνου Νεολογίας του.

Η Κυβέρνησις θα ενημερώσει εκ νέου τον Ελληνικόν λαόν δια τα επόμενα σχέδιά της τον Ιούνιον, κατόπιν των επαφών που θα λάβουν χώραν καθ' αυτόν τον μήνα με τον υπεύθυνον της Τερατόικα, κύριον Τομσερμωρμαζούχ.

Ζήτωσαν οι Διεθνείς Επιτηρηταί και η Κυβέρνησις Εθνικής Δημοσιονομικής Σωτηρίας!
Μπούντσεμπαυκ, Ντόιτσε Μπαυκ, Κρεντί Αγρίκοιλε Μπαυκ ούμπερ άλλες!

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΕΘΕΙΣΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

☞ **Πέμπτη - Κυριακή 25 - 28 Απριλίου 2013**

Το πολυνομοσχέδιο ανοίγει τον ασκό του Αιόλου - Απεργία προτείνουν οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Το περιβόητο πολυνομοσχέδιο με τίτλο «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής των ν. 4046/2012, 4093/2012 και 4127/2013» που δημοσιοποιεί η τρικομματική κυβέρνηση ανοίγει τον ασκό του Αιόλου, με νέα χαράτσια και κατασχέσεις, με αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών που εκτός των άλλων οδηγεί σε απόλυση 10.000 αναπληρωτών και πολλών άλλων μονίμων.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΔΕ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

- ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ
 - ΓΙΑ ΑΡΓΙΕΣ-ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ
 - ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ
- ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ**

Με μια αιφνιδιαστική κίνηση, εμπάζοντας μάλιστα το ΔΣ της ΟΛΜΕ με το οποίο είχε συνάντηση μόλις χθες το απόγευμα ο υφυπουργός, η πολιτική ηγεσία του -κατ' όνομα- Υπ. Παιδείας και η τρικομματική κυβέρνηση **αυξάνει το διδακτικό ωράριο των καθηγητών [4 ώρες σε όσους έχουν προϋπηρεσία πάνω από 20 χρόνια και 2 ώρες για όλους τους υπόλοιπους]**, επιχειρώντας αφ' ενός να καλύψει τα τεράστια κενά προσωπικού που έχει προκαλέσει με την κατάργηση των διορισμών, αφ' ετέρου να δημιουργήσει μια **τεράστια δεξαμενή εκπαιδευτικών υποψηφίων για απόλυση!**

Συνεχίζονται, ταυτόχρονα, οι **αθρόες διώξεις-αργίες** «δι' ασήμαντον αφορμήν», αλλά ακόμη και για πολιτικοσυνδικαλιστικούς λόγους, αποστέλλονται εντολές προς τους διευθυντές για **γενικευμένη ρουφιανιά** εντός και εκτός υπηρεσίας, **εκφοβίζοντας δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς** που με φιλότιμο και αυταπάραση κρατάνε ακόμα όρθιο το δημόσιο σχολείο.

Σύντομα, επίσης, ετοιμάζεται η τρόικα εσωτερικού να στρέψει σε **ακόμη πιο αντιδραστική κατεύθυνση το Γενικό και Τεχνολογικό Λύκειο** [πανελλαδικού τύπου εξετάσεις από την Α' Λυκείου, ένταση ταξικών φραγμών και επικλεκτικότητα, ιδιωτικοποίηση, «μαθητεία-δηλαδή απλήρωτη εργασία αντί για εκπαιδευτική διαδικασία κλπ].

Και, βεβαίως, εκκρεμεί η υπογραφή του ΠΔ για την **κακόφημη αξιολόγηση**, ενώ έχει ήδη ψηφιστεί η αντίστοιχη διάταξη για την «Ανεξάρτητη Αρχή Ποιότητας».

Ως εκ τούτων, προτείνουμε αμέσως μετά το Πάσχα, **έκτακτη Γενική Συνέλευση Προέδρων των ΕΛΜΕ πριν την έναρξη των Πανελλαδικών Εξετάσεων**, προκειμένου ο κλάδος μας να ξεκινήσει απεργιακές και άλλες κινητοποιήσεις καθ' όλη τη

διάρκεια των πανελλαδικών-ενδοσχολικών εξετάσεων, της έκδοσης αποτελεσμάτων, της βαθμολόγησης των γραπτών και κάθε άλλης διοικητικής εργασίας μέχρι το τέλος του σχολικού έτους.

ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΠΟΥ ΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ, ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ-ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

- **ΟΛΟΙ/ΕΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 28/4 ΣΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ**

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΦΑΤΟΥΡΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων στα ΔΣ της ΟΛΜΕ και του ΚΕΜΕΤΕ, ΑΘΗΝΑ 25/4/2013

**Τα όνειρά μας
δεν είναι
η ανεργία του 64%
και ο μισθός των 400 €**

**ΣΤΗΡΙΑΞΤΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις καταθέτουν από την Πέμπτη 25/4/2013 πρόταση για απεργία. Και επανέρχονται με νέα ανακοίνωση-πρόταση την επομένη 26/4/2013:

«**Η πρόταση που καταθέσαμε προς το Δ. Σ. της ΟΛΜΕ, την ώρα που η πλειοψηφία του «ποιεί την νήσσαν» και σιωπά, είναι συγκεκριμένη. Να προκηρυχθεί από σήμερα Παρασκευή 26 Απρίλη η 48ωρη απεργία που εκκρεμεί από προηγούμενη απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των προέδρων για 17 και 20 Μάρ. Να γίνει Γ. Σ. των προέδρων στις 18 Μαΐου για να αποφασιστεί κλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων στις επόμενες μέρες των εξετάσεων.**

Το νέο πολυνομοσχέδιο της Τρόικα και της κυβέρνησης δεν χτυπάει μόνο το ωράριο των εκπαιδευτικών. Προωθεί τις απολύσεις σε όλο το δημόσιο. Εξοπλίζει την φοροληστεία και την αρπαγή καταθέσεων και ακινήτων! Πρέπει να ανατραπεί, με συσπείρωση των εκπαιδευτικών, ακόμα και με απεργίες μέσα στις εξετάσεις! Να ανατραπεί με ξεσηκωμό όλου του δημοσίου, όλης της κοινωνίας που πλήττεται από αυτό το πολυνομοσχέδιο!»

«**Ο.Λ.Μ.Ε**

Η κυβέρνηση πάτησε τη σκανδάλη

Σε μια ιδιαίτερα ευαίσθητη περίοδο για την εκπαίδευση (μετά το Πάσχα ξεκινούν οι εξετάσεις), η κυβέρνηση επιλέγει να βάλει μια ακόμη βόμβα στη δημόσια εκπαίδευση και στο εργασιακό καθεστώς των εκπαιδευτικών.

Σαν τον κλέφτη προωθεί ρύθμιση για την αύξηση του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών ακόμα και κατά 25%, προωθεί ΠΔ για τις υποχρεωτικές μεταθέσεις οπουδήποτε σε όλη τη χώρα μετατρέποντας τους εκπαιδευτικούς σε περιπλανώμενους φαντάρους, προωθεί την υπογραφή ΠΔ για την αξιολόγηση – τιμωρία των εκπαιδευτικών που θα οδηγεί ακόμα και σε απολύσεις, προωθεί απολύσεις 10.000 αναπληρωτών από το Σεπτέμβριο, δημιουργεί ένα κλίμα τρομοκρατίας στα σχολεία με το νέο πειθαρχικό δίκαιο και την ένταξη εκατοντάδων εκπαιδευτικών σε καθεστώς υποχρεωτικής αργίας.

Όλα αυτά, εκτός από τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, θα έχουν δραματικές επιπτώσεις και στην εκπαιδευτική διαδικασία. Όχι μόνο γιατί οι εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών είναι και συνθήκες μάθησης των μαθητών αλλά και γιατί συνδυάζονται με νέα μέτρα όπως: δραματική περικοπή δαπανών που θα φτάσει στη μείωση κατά 47% των δαπανών το 2016 σε σχέση με το 2009, νέες καταργήσεις και συγχωνεύσεις σχολείων και τμημάτων, κ.λπ.

Είναι η ώρα της μεγάλης ευθύνης για όλους μας.

Αν δεν αντιδράσουμε τώρα δεν θα υπάρχει δημόσιο σχολείο στο μέλλον.

Προειδοποιούμε την κυβέρνηση ότι αν προχωρήσει στη ψήφιση των μέτρων αυτών, ο κλάδος των καθηγητών θα προχωρήσει σε κινητοποιήσεις και κατά την περίοδο των Πανελλαδικών Εξετάσεων. Την περίοδο την επέλεξε το Υπουργείο Παιδείας και η κυβέρνηση και όχι οι εκπαιδευτικοί. Για ό,τι θα συμβεί το επόμενο διάστημα, την αποκλειστική ευθύνη έχει η πολιτική ηγεσία του Υπ. Παιδείας.

Καλούμε όλους τους εκπαιδευτικούς να συμμετέχουν μαζικά στο **συλλαλητήριο της Κυριακής 28-4-13, στο Σύνταγμα, στις 18.30 (προσυγκέντρωση στην Ερμού)**. Επίσης καλούμε

όλους και όλες τους εκπαιδευτικούς να συμμετέχουν στις συγκεντρώσεις της **1^η Μάρ (στην Αθήνα προσυγκέντρωση Πολυτεχνείο 10.30 πμ και πορεία στην Πλατεία Κλαυθμώνος)**.

**ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΞΕΧΕΙΛΙΣΕ
ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΤΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΥΜΟΣ ΜΑΣ! »**

Την Κυριακή το απόγευμα στο Σύνταγμα πραγματοποιείται το πανεργατικό συλλαλητήριο, χωρίς μαζικότητα και παλμό. Τα σχετικά μαζικότερα μπλοκ είναι των καθηγητών.

Στη Βουλή με συνοπτικές, αντισυνταγματικές διαδικασίες, προτάσσοντας ως δικαιολογία την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρίσκεται η χώρα», η κυβέρνηση ψηφίζει το περιβόητο πολυνομοσχέδιο. 168 «ΝΑΙ», 123 «ΟΧΙ» και 1 «ΠΑΡΩΝ» είναι το τελικό αποτέλεσμα της ψηφοφορίας.

☞ **Μ. Δευτέρα – Κυριακή του Πάσχα 29 Απριλίου – 5 Μαΐου**

**Οι απολύσεις και οι μεταθέσεις "ante portas".
Η πλειοψηφία ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚ και ΠΑΜΕ παίζουν ...
καθυστερήσεις**

Τα πυρά της πλειοψηφίας των ΜΜΕ πάνω στους καθηγητές ότι ετοιμάζονται να απεργήσουν στις εξετάσεις για ένα «δίωρο». Δεν προβάλλουν βέβαια τα αιτήματα της ΟΛΜΕ και στα ψιλά περνά η έρευνα του Κέντρου Ανάπτυξης Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΚΑΝΕΠ) της ΓΣΕΕ, σύμφωνα με την οποία η αύξηση του ωραρίου θα οδηγήσει σε 11.000 απολύσεις αναπληρωτών, ενώ οι ιδιοκτήτες των ιδιωτικών σχολείων θα κερδίσουν 10 εκατομμύρια ευρώ ετησίως, την ώρα που οι εκπαιδευτικοί στην ιδιωτική εκπαίδευση θα χάνουν από τις αποδοχές τους 7,5 εκατομμύρια ευρώ και άλλα 5 εκατομμύρια ευρώ τα ασφαλιστικά τους ταμεία.

Οι συνέπειες της πολιτικής της τρικομματικής κυβέρνησης θα είναι ακόμα πιο τραγικές, γιατί εκτός από τη μόνιμη έξοδο 10.000 αναπληρωτών εκπαιδευτικών, θα γίνουν αναγκαστικές μετακινήσεις τα επόμενα δύο χρόνια 10.000-15.000 μόνιμων εκπαιδευτικών, απολύσεις εκπαιδευτικών διαφόρων ειδικοτήτων που δεν «χωράνε» στους νέους σχεδιασμούς και μείωση κατά 10.000 των μόνιμων θέσεων εργασίας στη σχολική εκπαίδευση (οργανικών θέσεων).

Παράλληλα, η ανακοίνωση του νέου Γενικού και Τεχνολογικού Λυκείου και του νέου συστήματος πρόσβασης στην Ανώτατη Εκπαίδευση που αναμένεται θα δρομολογήσει μαζική απόρριψη χιλιάδων μαθητών μέσα από την «παλινόρθωση» μιας εξεταστικοκεντρικής οργάνωσης του Λυκείου που θα ξεθεμελιώσει την εκπαιδευτική διαδικασία (εισαγωγική Πανελληνίων εξετάσεων από την Α' Λυκείου).

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες συνεδριάζει το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, συζητώντας για απεργία στις εξετάσεις χωρίς να καταλήξει σε συγκεκριμένη πρόταση. Σε γενικές γραμμές πρόταση για απεργίες μέσα στις πανελλαδικές εξετάσεις προτείνουν όλες οι παρατάξεις στην ΟΛΜΕ πλην του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) που εισηγήθηκε μία 48ωρη στις 14 και 15 Μαΐου.

Η συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ θα επαναληφθεί την Πέμπτη 9/5. Η ΔΑΚΕ με ανακοίνωσή της αναρωτιέται, δήθεν αθώα, «ποιος φοβάται τις κάλπες»!

Οι Παρεμβάσεις απαντούν:

«ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΔΣ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΚΡΙΣΙΜΗ ΣΤΙΓΜΗ

1/5/2013

1. ΔΑΚΕ. Δύσκολος ρόλος αυτός του κυβερνητικού συνδικαλιστή...

Η ΔΑΚΕ με σημερινή ανακοίνωσή της αναρωτιέται, δέθεν αθά, «ποιοι φοβάται τις κάλπες»! Από τη μια υποτίθεται ότι προτείνει απεργία στις εξετάσεις [δεν είναι δυνατόν να βγεις σήμερα ανοιχτά υπερασπιστής των κυβερνητικών πολιτικών της Τροϊκανής κυβέρνησης που κατεδαφίζει τη δημόσια εκπαίδευση γιατί θα οδηγηθείς σε απόλυτη απομόνωση από τους εκπαιδευτικούς και θα έχεις την τύχη της ΠΑΣΚ που καταποντίζεται], κι από την άλλη λειτουργεί ως οδόφραγμα στις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των καθηγητών, θέτοντας ζήτημα ψηφοφορίας μέσω κάλπης. Πρώτα πρότεινε κάλπες στα σχολεία, γρήγορα υπαναχώρησε κατανοώντας ότι αυτό είναι ανέφικτο και ότι εμφανώς ακύρωνε την πρόταση για απεργία λόγω των στενών χρονικών περιθωρίων που υπάρχουν, στη συνέχεια ζήτησε κάλπες στις γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ ανοιχτές όλη μέρα! Ποια είναι η δικαιολογία για μια τέτοια διαδικασία; Το ότι έτσι θα ψηφίσουν πολλοί και θα έχει μεγαλύτερη νομιμοποίηση η απόφαση. Ότι δηλαδή δεν θα είναι απόφαση από ΔΣ ή από ισχνές μειοψηφίες. Προβάλλοντας το αυτονόητο, την ανάγκη μαζικής συμμετοχής, προωθεί υπογείως την κυβερνητική προσπάθεια για αντιδραστική παρέμβαση στο συνδικαλισμό, προωθώντας την «αυτοσυμμόρφωση» του κινήματος σ' αυτά τα σχέδια [είναι κοινό μυστικό ότι τα αστικά επιτελεία θα επιδιώξουν και αλλαγή προς το αντιδραστικότερο του ν. 1264].

Στην πραγματικότητα η ίδια πρότασή της αναιρεί το λόγο που προφασίζεται. Γιατί, η όποια απόφαση βγει, για να έχει πραγματική δυναμική, πρέπει να είναι ώριμη απόφαση μετά από διεξοδική συζήτηση και γόνιμο διάλογο εντός της γενικής συνέλευσης, όπου δίνεται η δυνατότητα να ακουστούν όλες οι απόψεις. Τέτοιες αποφάσεις δεν μπορεί να λαμβάνονται με απόντες τους εργαζόμενους από τη συζήτηση και την ενημέρωση [εκτός αν προκρίνουμε την «ενήμερωση» από τους Ευαγγελάτους, Πρωτοσάλτεκια, Πρετεντέρηδες και σία]. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύει πραγματικά η ΔΑΚΕ ότι μπορεί να προχωρήσουμε σε σύγκρουση ανάλογη με την επίθεση που δεχόμαστε, με τους καθηγητές να μην επιθυμούν τη συμμετοχή τους στις Γ.Σ., αλλά να προκρίνουν απλά την δημοψηφισματική ψηφοφορία. χωρίς να ξέρουν τι ζητάνε, γιατί το ζητάνε ή ακόμη και πως το ζητάνε.

Στην ουσία τέτοιες προτάσεις κρατούν τους εργαζόμενους μακριά από τις συλλογικές διαδικασίες και τη ζύμωση, που θα καταδείξει τους υπεύθυνους αυτών των πολιτικών, σε μια υγιονομική ζώνη μακριά από τις ζωντανές διεργασίες της κοινωνίας. Αν δεν έχουν κατανοήσει οι καθηγητές την αναγκαιότητα του αγώνα γιατί να έρθουν απλά να ρίξουν ένα χαρτάκι, ΝΑΙ ή ΟΧΙ; Αυτό είναι που θα βοηθήσει στη μαζικοποίηση των συνελεύσεων; Και αν αποφασιστεί η απεργία, αυτό θα γίνεται κάθε Παρασκευή στις γενικές συνελεύσεις που προβλέπονται για την επικύρωση της συνέχισης της απεργίας;

Όλη η προσπάθεια της ΔΑΚΕ μοιάζει να αποσκοπεί στο να κρατήσει τον κόσμο που νομίζει ότι επηρεάζει μακριά από τις συνδικαλιστικές και πολιτικές διεργασίες που θα προκύψουν.

Μήπως πρόκειται, επίσης, και για μια προέκταση της λογική, που αποτυπώθηκε στην τελευταία της άφισα για το 16ο συνέδριο της ΟΛΜΕ, περί «εθνομηδενισμού της αριστεράς»;

Η πρόταση των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων προς τον κλάδο εκφράστηκε εξ' αρχής με την απαίτηση να ληφθεί η απόφαση με αυξημένη συμμετοχή και καλέσαμε όλες τις δυνάμεις να κινητοποιήσουν τους καθηγητές ώστε να πάρουν μέρος μαζικά στις Γ.Σ. Πάντα υποστηρίζουμε ότι η λειτουργία των συνδικάτων έχει νόημα και αποκτά δύναμη από τη φυσική παρουσία των μελών τους. Καμιά εγγύηση δεν προσφέρει η αποχή των εργαζομένων, ούτε ο ρόλος τους ως υποκείμενα δημοψηφισμάτων χωρίς συζήτηση.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μάλιστα, η κυβέρνηση [στο βασικό εκφραστή της οποίας, τη ΝΔ, πρόσκειται η ΔΑΚΕ] δεν άφησε ούτε το ελάχιστο περιθώριο στους εκπαιδευτικούς να συζητήσουν για τις καταστροφικές επιλογές της. Και έρχεται η ΔΑΚΕ να τη διευκολύνει ώστε να μην υπάρξει κανένας διάλογος, ούτε καν εσωτερικός στον κλάδο, θεωρώντας τους καθηγητές κομματικά υποκινούμενους, ικανούς να λένε μόνο ΝΑΙ ή ΟΧΙ και όχι να συμμετέχουν στη συνδιαμόρφωση των αποφάσεων του κλάδου.

Παρ' όλα αυτά οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις, επειδή είναι επιτακτική ανάγκη να υπάρξει εισήγηση του ΔΣ της ΟΛΜΕ προς τις γενικές συνελεύσεις, δέχτηκαν να μπει η αναφορά στη δυνατότητα των ΓΣ να προχωρήσουν σε μυστική ψηφοφορία, κατά την κρίση τους. Έτσι κι αλλιώς, ό,τι κι αν εισηγηθεί η ΟΛΜΕ, ουσιαστικά και καταστατικά οι ΕΛΜΕ αποφασίζουν.

Ας αφήσει, λοιπόν, η ηγεσία της ΔΑΚΕ τους τακτικισμούς κι ας ψηφίσει την πρόταση των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων για απεργία [που, ας σημειωθεί, έχει κατατεθεί δημόσια και εσωτερικά από την Πέμπτη 25/4]. Ας βοηθήσει να έρθουν όσο το δυνατόν περισσότεροι συνάδελφοι στις γενικές συνελεύσεις, ας πλαισιώσουν τα μέλη της τις απεργιακές επιτροπές για την καλύτερη οργάνωση του αγώνα. Δεν βοηθάνε τον αγώνα των καθηγητών καθυστερώντας κατά 10 μέρες τη λήψη της απόφασης, αν πραγματικά ενδιαφέρονται όπως λένε γι' αυτόν. Χιλιάδες καθηγητές περιμένουν με αγωνία την πρόταση της ΟΛΜΕ για άμεση δράση.

Οι Παρεμβάσεις, έτσι κι αλλιώς, θα επιδιώξουν με κάθε τρόπο τη σύγκλιση ΓΣ σε όλες τις ΕΛΜΕ της χώρας με την πρότασή τους για ΑΠΕΡΓΙΑ από 17/5. Δεν πάει άλλο. Η μάχη πρέπει να δοθεί τώρα!

2. ΠΑΜΕ. «Επαναστατικές» υπεκφυγές και... υπηρεσίες

Στην ιδιαίτερα κρίσιμη για το μέλλον του κλάδου συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ, την Τρίτη 30/4, η στάση των εκπροσώπων του ΠΑΜΕ -το λιγότερο που μπορεί να πει κανείς- προκάλεσε έντονα ερωτηματικά για το ρόλο που αναλαμβάνει να παίξει η παράταξη του ΚΚΕ σε αυτήν τη φάση.

Αφού προσπάθησαν για άλλη μια φορά με ανεργμάτιστο λόγο να παρουσιαστούν ως η «δικαιωμένη» μειοψηφία που βρίσκεται απέναντι σε μια συμπαγή πλειοψηφία όλων των άλλων παρατάξεων (τους θυμίζουμε ότι οι εκάστοτε αποφάσεις έχουν ληφθεί με όλους τους δυνατούς συνδυασμούς και ότι η προηγούμενη απόφαση για 48ωρη απεργία ψηφίστηκε και από το ΠΑΜΕ), προσπάθησαν πίσω από ένα επιθετικό και εριστικό λόγο να κρύψουν την πρόταση ακινητοποίησης του κλάδου που άκομψα παρουσίασαν.

Στημένοι από την αρχή αρνητικά, απέναντι σε κάθε πρόταση κινητοποίησης στις πανελλαδικές, δεν απέφυγαν το πειρασμό να ακουμπήσουν στο κλίμα κοινωνικού αυτοματισμού, κάνοντας λόγο ακόμα και για «εκβιασμό» της κοινωνίας (που θεωρούν ότι θα πετύχουν όσοι προτείνουν απεργία στις εξετάσεις!), ή «για τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων»... Με κάθε λόγο τους, υπενθύμιζαν τις δυσκολίες ενός τέτοιου εγχειρήματος, απορρίπτοντας ουσιαστικά κάθε ενδεχόμενο απεργίας στις εξετάσεις.

Όμως τα δεδομένα της συγκυρίας είναι πολύ συγκεκριμένα και δεν αφήνουν περιθώρια για «χειρισμούς» στο ΠΑΜΕ. Το υπουργείο επέλεξε αυτό το χρόνο για να εξαπολύσει μια σαρωτική επίθεση στον κλάδο και στο δημόσιο σχολείο. Με το που ανοίγουν τα σχολεία ξεκινάνε οι πανελλήνιες. Αγωνιστική απάντηση του κλάδου που δε θα θίγει τις πανελλήνιες δεν μπορεί να υπάρχει, οπότε όταν κάποια παράταξη «εξηγεί» γιατί δεν μπορούμε να πάμε σε απεργία στις εξετάσεις, επί της ουσίας εξηγεί γιατί ο κλάδος πρέπει να αδρανήσει απέναντι σε αυτή την επίθεση.

Άλλωστε η πρόταση του ΠΑΜΕ για 48ωρη στις 14-15 του Μάη είναι ναρκοθετημένη από το ίδιο. Αφού τα αντιεγκλητήρια που έθεσε για ενδεχόμενη απεργία στις εξετάσεις, απαντήθηκαν από το περιεχόμενο του λόγου του αρνητικά. Γιατί το «χαρτί» της επιστράτευσης που κρδάβαινε φωνάζοντας ο εκπρόσωπος του ΠΑΜΕ στα μέλη των άλλων παρατάξεων, είναι υπαρκτό σε περίπτωση που υπήρχε πρόταση συνέχισης της απεργίας μετά τη 48ωρη. Ούτε οι ίδιοι όμως απάντησαν τι θα κάνουν απέναντι σε αυτό, επειδή έχουν στο μυαλό τους αυτό που όλοι κατάλαβαν. Ότι πρόκειται απλά για μια τυφλή «τυχοδιωκτική» και χωρίς συνέχεια πρόταση, εξ αρχής υπονομευμένη. Το ίδιο ισχύει και για το άλλο φοβερό επιχείρημα, ότι «δεν έχουμε οικοδομήσει κοινωνικές συμμαχίες με γονείς, μαθητές και άλλους κλάδους». Όφειλαν να εξηγήσουν πώς αυτό εξασφαλίζεται με τη δική τους πρόταση, όταν οι πανελλήνιες και για τις δύο προτάσεις ξεκινάνε στις 17/5. Γιατί αγωνιστική πρόταση που λήγει στις 17 δεν υπάρχει...

Γνωρίζουν καλά οι εκπρόσωποι του ΠΑΜΕ, ότι η επιλογή του χρόνου είναι επιλογή της κυβέρνησης και κανενός άλλου. Η «υπενθύμιση» ότι δεν έχουμε συγκροτήσει κοινωνικές συμμαχίες αυτή τη στιγμή δεν έχει νόημα. Το θέμα είναι αν υπάρχει η βούληση να δοθεί αγωνιστική διέξοδος στο κλάδο και από κει και πέρα στο χρόνο που ακολουθεί θα κριθεί και θα απαντηθεί το ζήτημα των συμμαχιών, όπως και το θέμα της επιστράτευσης και της τρομοκρατίας. Το να επαναλαμβάνεις τις δυσκολίες (που είναι υπαρκτές και μεγάλες) ενός, αναγκαίου κατά τα άλλα αγώνα, δεν έχει κανένα νόημα. Νόημα έχει να συμβάλεις στο να αναμετρηθεί ο κλάδος με αυτές. Σίγουρα, πάντως, μπροστά σε αυτήν την κατάσταση, το να χρησιμοποιείς έστω και λέξεις από τα τηλεοπτικά πάνελ του κοινωνικού αυτοματισμού, που ήδη έχουν στηθεί, μάλλον είναι κάτι που προσφέρει υπηρεσίες στον «αντίπαλο», ιδιαίτερα όταν αυτό προέρχεται από το εσωτερικό της ομοσπονδίας.

Τέλος, η πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του ΠΑΜΕ στην ομοσπονδία καθρεπίζεται ολοκάθαρα στη χρήση του δεύτερου πληθυντικού. «Εσείς που κάνετε αυτή τη πρόταση πιστεύεται ότι μπο-

ρείτε να συγκροτήσετε αυτές τις συμμαχίες;» Αυτό ήταν το ύφος του εκπροσώπου του σε όλη τη συζήτηση. Αν και καταλαβαίνουμε το περιεχόμενο που κρύβουν αυτές οι λέξεις, υπενθυμίζουμε ότι τις αποφάσεις της ομοσπονδίας και ειδικά μια απόφαση για σοβαρό αγώνα σε αυτές τις συνθήκες, οφείλουν να την υπηρετούν όλα τα μέλη του ΔΣ της ΟΛΜΕ, τουλάχιστον...

Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις, παρ' όλ' αυτά καλούν και την ύστερη στιγμή σε συστράτευση τους συναγωνιστές του ΠΑΜΕ στο δύσκολο αλλά απαραίτητο αγώνα που έχουμε μπροστά μας, για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου, για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια των εκπαιδευτικών, για την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ.

3. ΠΑΣΚ. Κατάρρευση επιρροής, λόγου, παρουσίας...

Στην ουσία απύσχα η, άλλοτε κραταιά, ΠΑΣΚ εδώ και πάνω από ένα χρόνο από οποιαδήποτε συμβολή στο έργο της ΟΛΜΕ και των ΕΛΜΕ, ψηφίζουσα σχεδόν πάντα λευκό σε σοβαρές και δευτερεύουσες αποφάσεις της Ομοσπονδίας, κατέρρευσε στις πρόσφατες εκλογές για το συνέδριο. Η κατάρρευση αυτή εμφανίζεται -κυριολεκτικά και μεταφορικά- και στο λόγο, τις «προτάσεις», τη φυσική παρουσία της. Κάθε περαιτέρω σχολιασμός καθίσταται περιττός...

Η συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ θα επαναληφθεί την Πέμπτη 9/5, στα γραφεία της Ομοσπονδίας [Κορνάρου 2 και Ερμού, 6ος όροφος] και είναι ανοιχτή σε κάθε συνάδελφο εκπαιδευτικό.

• **ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΟΛΗ ΜΑΖΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΜΑΧΗ**
 • **ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ**
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.
ΑΘΗΝΑ, 1/5/2013 »

Σε ανακοίνωσή του Ο «Εκπαιδευτικός Όμιλος - «Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης» τονίζει μεταξύ άλλων: «**Πρέπει με κάθε ειλικρίνεια να τονίσουμε ότι η επίθεση είναι πολύ μεγάλη και οι συσχετισμοί ιδιαίτερα αρνητικοί. Η αλλαγή του νοσηρού κλίματος της υποταγής, της μίζερης γκρίνιας, αποτελεί την πρώτη προϋπόθεση για να αρχίσει να οργανώνεται το κίνημα για να δώσει έναν πολύ μεγάλο αγώνα. Έναν αγώνα μαζικό και παρατεταμένο, σκληρό και απαιτητικό, αντάξιο και**

αντίπαλο της παρατεταμένης, ολομέτωπης και σκληρής επίθεσης που δέχεται το σύνολο των εργαζομένων και μέσα σε αυτούς οι εκπαιδευτικοί». (2-5-2013)

☞ Δευτέρα – Κυριακή 6 – 12 Μαΐου

Το δόγμα «γυρίζουμε με το κεφάλι ψηλά» και οι ...Περισσοί φίλοι απέναντι στη σφοδρή επίθεση κυβέρνησης και ΜΜΕ

Στο μέτωπο εναντίον των καθηγητών και οι ...Περισσοί φίλοι: Τρίτη 7 Μαΐου ιστορική δήλωση του Ν. Σοφιανού (ΚΚΕ) στο ΜΕ-ΓΑ: «Στην ΟΛΜΕ, οι εκπαιδευτικοί οι οποίοι συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ ήταν οι μόνοι που είναι αντίθετοι σε απεργία στις πανελλαδικές εξετάσεις. Οι μόνοι! (...) Εμείς λέμε ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιηθούν οι εξετάσεις οι πανελλαδικές σαν μέσο εκβιασμού της κυβέρνησης.» «Μάλιστα. Ξεκάθαρη θέση. Ναι!», επιβραβεύει ο Οικονομέας.

Την Τετάρτη πραγματοποιείται η συνάντηση του Υπουργού Παιδείας με την ΟΛΜΕ. Η κυβέρνηση εμμένει στη σκληρή γραμμή, χωρίς την παραμικρή διάθεση υποχώρησης στο θέμα των απολύσεων, των μεταθέσεων και της αξιολόγησης – τιμωρίας των εκπαιδευτικών. Γενικά και αόριστα ο Υπουργός Παιδείας αναφέρεται σε κάποιες προτάσεις που έχει κάνει στο Υπουργείο Δικαιοσύνης αναφορικά με το νέο πειθαρχικό δίκαιο που καταργεί ακόμα και το τεκμήριο της αθωότητας. Επικαλείται τα γνωστά περί «εθνικής ανάγκης» και «ομηρείας των μαθητών». Το μέτωπο της επίθεσης ενισχύεται από το ΠΑ.ΣΟ.Κ («είναι αδιανόητο για 100.000 μαθητές και τις οικογένειές τους να γίνουν κινητοποιήσεις μέσα στις εξετάσεις») και τη ΔΗΜΑΡ που χαρακτηρίζει την απεργία «επιζήμια για το κοινωνικό σύνολο και καταστροφική για το κίνημα των εκπαιδευτικών». Από την άλλη ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ, Ν. Παπαχρήστος δείχνει τα όρια της ΔΑΚΕ Με τη δήλωση: «*οι καθηγητές δεν φοβούνται την επιστράτευση και αν χρειαστεί, θα γυρίσουμε στις αίθουσες με ψηλά το κεφάλι.*»

Την Πέμπτη το βράδυ και ενώ η μαραθώνια συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ βρίσκεται στο τελικό στάδιο με τις παρατάξεις –πλην ΠΑΜΕ– να συγκλίνουν στην πρόταση για απεργία στις εξετάσεις και πριν αρχίσει η ψηφοφορία, η συνεδρίαση διακόπτεται από την προβοκατόρική παρέμβαση στελέχους του ΠΑΜΕ που ψευδέστατα δηλώνει ότι η ΟΛΜΕ ψηφίζοντας μια τέτοια πρόταση που περιλαμβάνει όριο συμμετοχής (30%) στις ψηφοφορίες, όπως τέθηκε από τη ΔΑΚΕ και με βάση το καταστατικό κάθε ΕΛΜΕ) γίνεται «λαγός του Βρούτση» που «καταθέτει απόψε στη Βουλή ανάλογο σχέδιο νόμου στοχεύοντας στο δικαίωμα της απεργίας». Θύελλα χαρακτηρισμών και αποχώρηση της ΔΑΚΕ. Το ψέμα και την προβοκάτσια αναπαράγει και ο Ριζοσπάστης σε δημοσίευμα που αναφέρεται στις παρατάξεις της Αριστεράς, το οποίο καταλήγει: «Προκειμένου να πάρουν απόφαση μαζί με τη ΔΑΚΕ γίνονται λαγός της κυβέρνησης στα σχέδιά της να θέσει ποσοστά για τη λήψη απεργιακών αποφάσεων» (Σ. 11 – 5). Αξίζει να σημειωθεί ότι το ... συνεπές ΠΑΜΕ τροποποιεί την πρότασή του σε 48ωρη απεργία 16 και 17 Μαΐου περιλαμβάνοντας έτσι και την πρώτη μέρα των εξετάσεων (την οποία ψηφίζουν Παρεμβάσεις και ΣΥΝΕΚ).

Το πρωί το Υπουργείο Παιδείας κυκλοφορεί paper με ψευδολογίες για να αντικρούσει τα επιχειρήματα των εκπαιδευτικών και να θωρακίσει τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ

Η επιχείρηση επιστράτευσης των καθηγητών έχει ξεκινήσει. Χαρακτηριστικός είναι ο τίτλος από το σχετικό ρεπορτάζ στο «ΕΘΝΟΣ»: «ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΑΝ ΓΙΝΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ» (Πέμπτη 9 -5) Αξιωμαθμένη η τελευταία παράγραφος από το συγκεκριμένο ρεπορτάζ: «*Υπενθυμίζεται ότι μόνο η παράταση που πρόκειται στο ΚΚΕ είχε αρνηθεί να γίνουν κινητοποιήσεις κατά την περίοδο των Πανελλαδικών και είχε προτείνει 48ωρη απεργία πριν από την έναρξη των εξετάσεων, στις 14 και 15 Μαΐου. Μάλιστα το ΠΑΜΕ είχε κατηγορήσει την ΟΛΜΕ «ότι παίζει το παιχνίδι της κυβέρνησης» φέρνοντας τη λαϊκή οικογένεια σε σύγκρουση με το συνδικαλιστικό κίνημα. Μιλάνε για απεργία διάρκειας στις εξετάσεις και αναγνωρίζουν ότι είναι δεδομένο ότι η κοινωνία θα είναι απέναντί μας... είναι δεδομένη η εκθρόνηση.*»

Την Παρασκευή το πρωί το Δ.Σ., με ψήφους 9 υπέρ και 2 κατά (ΠΑΜΕ), καταλήγει σε εισήγηση προς τις Γενικές Συνελεύσεις των ΕΛΜΕ για μια 24ωρη απεργία στις 17 Μαΐου που ξεκινούν οι Πανελλαδικές και μια Πενθήμερη από 20 μέχρι 25 Μαΐου και στη συνέχεια γενικές συνελεύσεις για επαναλαμβανόμενες απεργίες.

« ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΠΡΟΣ ΤΙΣ Γ.Σ. ΓΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ προτείνει στις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ της χώρας, τα εξής:

Πρόγραμμα Δράσης:

- 1. Δευτέρα, 13/5 ενημερώσεις στους συλλόγους διδασκόντων όλων των σχολείων**
- 2. Τρίτη, 14/5 σύγκληση Γ.Σ. των ΕΛΜΕ της χώρας**
- 3. Τετάρτη, 15/5 σύγκληση Γ.Σ. των Προέδρων των ΕΛΜΕ στην Αθήνα**
- 4. 24ωρη απεργία την Παρασκευή 17/5 και 5νθήμερη απεργία από 20/5 έως 24/5/2013**
- 5. Νέες Γ.Σ. των ΕΛΜΕ στις 23/5 και ΓΣ προέδρων στις 24/5 για επανεκτίμηση και κλιμάκωση των κινητοποιήσεων**
Το παραπάνω πρόγραμμα δράσης έχει ως γενικό πλαίσιο αιτημάτων τα αιτήματα που υπερψηφίστηκαν από την τελευταία Γ.Σ. των Προέδρων (23 Φλεβάρη 2013).

ΑΙΤΗΜΑΤΑ –ΑΙΧΜΕΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

- 1. Καμία απόλυση εκπαιδευτικού – Διασφάλιση των εργασιακών δικαιωμάτων μονίμων και αναπληρωτών**
- 2. Άμεση απόσυρση του Π.Δ. για τις υποχρεωτικές μεταθέσεις**
- 3. Άμεση κατάργηση των νόμων για το νέο Πειθαρχικό Δίκαιο (ν.4093/12 και 4057/12) που έχει θέσει υπό διωγμό τους εκπαιδευτικούς**
- 4. Απόσυρση του ΠΔ για την Αξιολόγηση. Κατάργηση του ν.4142/13 για την Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας**
- 5. Διασφάλιση των οργανικών θέσεων που απειλούνται από την αύξηση του διδακτικού ωραρίου (ν.4152/13, παρ. θ). Κατάργηση του ν.4152/13.**
- 6. Ουσιαστική οικονομική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα των νεότερων. Κατάργηση του ν.4024/2011**
- 7. Καμία κατάργηση – συγχώνευση σχολείου. 25 μαθητές κατ' ανώτατο όριο στην τάξη**

8. Να μην περάσουν τα σχέδια νόμων για το Γενικό και Τεχνολογικό Λύκειο που είχαν δοθεί στη δημοσιότητα το προηγούμενο διάστημα

9. Όχι στις μνημονιακές πολιτικές που διαλύουν τη δημόσια εκπαίδευση.

Οι παρατάξεις που εισηγούνται την παραπάνω πρόταση δεσμεύονται ηθικά και συνδικαλιστικά ότι δεν θα προχωρήσουν στην ψήφισή της χωρίς μαζικές Γ.Σ. (κατεύθυνση συμμετοχής τουλάχιστον 30% των εγγεγραμμένων μελών των Σωματείων ή στη βάση των Καταστατικών τους) και όχι με αποφάσεις Δ.Σ.»

Το ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζει «αδιανόητη» την απόφαση και εκφράζει «την απόλυτη αντίθεσή του». Η ΔΗΜΑΡ καλεί την ΟΛΜΕ «να μην προβεί σε ενέργειες που προσβάλλουν την ίδια την κοινή λογική». Ο ΣΥΡΙΖΑ δειλή έως αρνητική –έμμεσα- τοποθέτηση. Δεν υποστηρίζει την απεργία, αλλά τα αιτήματα: «Στηρίζουμε τα αιτήματα και τον αγώνα της εκπαιδευτικής κοινότητας για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης», ενώ ο Π. Σκουρλέτης επιτίθεται στην κυβέρνηση επικαλούμενος, όμως, «τις αγωνίες, τους φόβους μαθητών και οικογενειών» (Η ΑΥΓΗ, Σ. 11 - 5).

«ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΦΑΤΟΥΡΟΥ

Εκπαιδευτικού των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ στο ΔΣ της ΟΛΜΕ

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΜΑΣ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ... ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΟΙ, ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΚΙΟ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ

“α. Η απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της ΟΛΜΕ για απεργία εν μέσω Πανελλαδικών Εξετάσεων δημιουργεί έντονη αναταραχή στην κοινωνική και οικονομική ζωή του τόπου, αδικαιολόγητη αναστάτωση σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες και θέτει σε ομηρία μαθητές και εκπαιδευτικούς.

β. Η κυβέρνηση οφείλει να διασφαλίζει το δημόσιο συμφέρον, δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση, την ομαλή και απρόσκοπτη διεξαγωγή των Πανελλαδικών Εξετάσεων.

γ. Ο Πρωθυπουργός και η κυβέρνηση είναι αποφασισμένοι να διασφαλίσουν τη γαλήνη και την ηρεμία γονιών και μαθητών. Οι Πανελλαδικές Εξετάσεις θα γίνουν ομαλά και στην ώρα τους”.

Δηλώσεις του Υπουργού Παιδείας σήμερα το μεσημέρι μετά τη συνάντηση με τον Αντώνη Σαμαρά

Είναι φανερό ότι το Υπουργείο Παιδείας αισθάνεται ότι **δεν μπορεί να σταματήσει την απεργία των καθηγητών ούτε μέσω της παραπληροφόρησης και της συκοφαντίας που έχουν εξαπολύσει τα φιλοκυβερνητικά παπαγαλάκια των ΜΜΕ.**

Είναι φανερό ότι αισθάνεται ότι **δεν μπορεί να ενεργοποιήσει τους γνωστούς κοινωνικούς αυτοματισμούς για να καταστείλει την απεργία των καθηγητών**

Είναι φανερό ότι αισθάνεται ότι **η συντριπτική πλειονότητα των εκπαιδευτικών, κάθε μέρα που περνάει γίνεται όλο και πιο αποφασισμένη στο να δώσει τη μάχη.**

Είναι φανερό ότι **φοβάται μήπως το πράγμα ξεφύγει και από τη φαινομενική ακινησία «μια σπίθα ανάψει φωτιά στον κάμπο»...**

Γι αυτό βγάζει το παραπάνω διάγγελμα και, **για πρώτη φορά στα 100 χρόνια μετά τη μεταπολίτευση, η αστική -κατ' όνομα- δη-**

μοκρατία και το πολιτικό προσωπικό της, με τις επικοινωνιακές και άλλες υποδείξεις της ΤΑΣΚ ΦΟΡ -η οποία υποδεικνύει και τα «νον πέιπερς» που φεύγουν το ένα μετά το άλλο αυτές τις μέρες από τα φοβισμένα-υπόδουλα και αναλώσιμα ανθρωπάκια που παριστάνουν την πολιτική ηγεσία του υπ. Παιδείας- δείχνοντας το πραγματικό τρομοκρατικό της πρόσωπο ετοιμάζεται να επιτάξει 85.000 καθηγητές πριν καν την κήρυξη της απεργίας!

Μπορεί η καταγκρεουρημένη από τα μνημόνια, την κυβέρνηση, την ΕΕ και το ΔΝΤ κοινωνία, το εργατικό-λαϊκό κίνημα να ανεχθεί αυτές τις ενέργειες που **συνδέονται με ένα νήμα με τον εκφασισμό της δημόσιας ζωής;**

Πιστεύει η κυβέρνηση και τ' αφεντικά της ότι με τις απανωτές επιστρατεύσεις σε κάθε κλάδο που αντιστέκεται θα περιφράξει τις κοινωνικές θύελλες;

Το εκπαιδευτικό κίνημα, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι οφείλουν να σπκωθούν στις μύτες των ποδιών τους, να διαπεράσουν τα φράγματα των μέσων μαζικής ενημέρωσης, να συντρίψουν τη ρητορική τού άδικου λόγου και να ορθώσουν πύργο ατίθασο στη Σαλώμη των νεοβαρβάρων που ετοιμάζονται να περιφέρουν το κεφάλι της παιδείας προσφορά στους επιχειρηματίες της γνώσης.

- **ΟΛΟ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΠΟΔΙ!**
- **ΝΑ ΚΗΡΥΧΤΟΥΝ ΠΑΝΤΟΥ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ!**
- **85.000 ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΣΑΝ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 14/5**

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ
ΑΘΗΝΑ 10/5/2013, ώρα 8.30μμ

Την ίδια μέρα η κυβέρνηση παίρνει την απόφαση για επιστράτευση των καθηγητών. **Πρώτη φορά γίνεται προληπτική επιστράτευση**, αφού η απεργία δεν έχει αποφασιστεί ακόμη από τους καθηγητές και η απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ έχει εισηγητικό χαρακτήρα. Στη μνημονιακή δημοκρατία του.. γύψου

ακόμα και η σκέψη για απεργία ποινικοποιείται, κατά τα πρότυπα της οργουελιανής κοινωνίας. «Οι εξετάσεις θα γίνουν ομαλά και στην ώρα τους» διαλαλεί ο Υπουργός ...Πολέμου Κ. Αρβανιτόπουλος.

Το ΠΑΜΕ σηκώνει το ...λάβαρο της επανάστασης: «Καλούμε την ΟΛΜΕ, με την ανακοίνωση της επιστράτευσης να κηρύξει 24ωρη απεργία για την αμέσως επόμενη μέρα και την ΑΔΕΔΥ για την ίδια μέρα να κηρύξει 24ωρη πανδημοσιούπαλληλική απεργία». (10 -5). Ωστόσο σε άλλη ανακοίνωση της ίδιας μέρας για την απόφαση της ΟΛΜΕ για την απεργία στις εξετάσεις αναφέρει μεταξύ άλλων: «Η ηγεσία της ΟΛΜΕ παίζει πολιτικά, επικοινωνιακά παιχνίδια στις πλάτες του κλάδου. (...) Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση του ΠΑΜΕ ότι αυτές οι ηγεσίες δεν μπορούν να οργανώσουν αγώνες με αποτελέσματα, μπαίνουν σε έναν αγώνα για να βγουν γρήγορα-γρήγορα, αρκεί η απεργία στις εξετάσεις να εξυπηρετήσει το επικοινωνιακό τους παιχνίδι!» (Οι υπογραμμισμένες από την ανακοίνωση).

Στην ίδια ανακοίνωση τονίζεται: «Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ξεκαθαρίζουμε ότι δεν είμαστε αντίθετοι σε καμιά μορφή πάλης και ως εκ τούτου δεν είμαστε αντίθετοι ούτε με την απεργία στις εξετάσεις». Πόσο ειλικρινή είναι αυτά φαίνονται και από τις δηλώσεις του Ν. Σοφιανού τις προηγούμενες μέρες, αλλά και από τις παρακάτω δηλώσεις της Μ. Δελλή προέδρου της Ομοσπονδίας Συλλόγων Γονέων Πειραιά (ΚΚΕ): «Τα παιδιά έχουν το δικαίωμα να πάνε απερίσπαστοι να γράψουνε στις Πανελλαδικές. Σε λίγες ημέρες κρίνεται η ζωή τους και θέλει ιδιαίτερη προσοχή το πώς θα χειριστούν το θέμα οι εκπαιδευτικοί» («ΕΘΝΟΣ» Σ. 11 -5). Τι γράφει ο «Ριζοσπάστης» για την πρόταση του ΠΑΜΕ και τις γενικές συνελεύσεις; «Μπροστά στη μάχη των Γενικών Συνελεύσεων των ΕΛΜΕ θα αντιπαρεθούν δυο γραμμές: η γραμμή των ταξικών δυνάμεων και η γραμμή του εκφυλισμού και της ενσωμάτωσης». (Σ.11 - 5)

Προβληματισμός, αλλά και αποφασιστικότητα από το μεγαλύτερο τμήμα των συμμετεχόντων στη σύσκεψη των ΔΣ των ΕΛΜΕ της Αττικής με την ΟΛΜΕ. (Κυριακή 12/5). Το αίτημα για Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή, όπως και οργανωτικά μέτρα στήριξης της απεργίας υιοθετούνται μεν, δεν υλοποιήθηκαν όμως ποτέ.

☞ Δευτέρα – Τετάρτη 13 – 15 Μαΐου

Η Δημοκρατία του...γύψου και η εκπαίδευση – στρατόπεδο. Από τη συσπείρωση στο συνδικαλιστικό πραξικόπημα

Από τη Δευτέρα μοιράζονται τα φύλλα επίταξης. Η εκπαίδευση στο χακί και η αστική δημοκρατία στο...γύψο! Για το ...καλό των παιδιών μετατρέπεται σε «απέραντο στρατόπεδο η Παιδεία»! Οι ολετήρες των βασικών διακιωμάτων και ελευθεριών επιβάλλουν το «νόμο και την τάξη» με την προληπτική επιστράτευση γιατί «απειλούνται σοβαροί κίνδυνοι για τη δημόσια τάξη και την υγεία των υποψηφίων» μετατρέποντας, έτσι μια μελλοντική κινητοποίηση σε «ιδιώνυμο αδίκημα». Ο γυν πρωθυπουργός και πρώην αντιμνημονιακός, Α. Σαμαράς όταν ήταν στην αντιπολίτευση χαρακτήριζε τις επιστρατεύσεις «κουντικές μεθόδους». Σε αυτές έχει συνηθίσει, αφού μέσα σε λίγους μήνες έχει επιστρατεύσει τους εργαζόμενους στο Μετρό, τους ναυτεργάτες και τώρα τους καθηγητές.

Αλλά και ο πολύς Ευάγγελος Βενιζέλος: Πολιτική επιστρά-

τευση και απεργία, Επιθεώρηση Εργατικού Δικαίου, 1986, σελ. 726-734: «Η επίταξη προσωπικών υπηρεσιών δεν συνδέεται με τον έλεγχο νομιμότητας μιας απεργίας. Οι λόγοι αυτοί δεν είναι από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 22 παρ. 3 Συντάγματος και η επικλήσή τους θα καθιστούσε την επίταξη προφανώς παράνομη. Μπορεί η απεργία ως factum να συνιστά λόγο εφαρμογής του άρθρου 22 παρ. 3 εδ. Β' να συγκροτεί την αντικειμενική υπόσταση των λόγων για τους οποίους είναι κατά το Σύνταγμα δυνατή η επίταξη υπηρεσιών; Εδώ δεν μπορεί να γίνει λόγος ούτε για πόλεμο ούτε για επιστράτευση ούτε για θεομηνία. Η απεργιακή κινητοποίηση αυτή καθαυτή ως γεγονός δεν συνιστά καμιά από τις περιπτώσεις αυτές. Η επίταξη είναι μέσο προσανατολισμένο σε τελείως διαφορετικό σκοπό. Το άρθρο 22 παρ. 3 εδ. Β' δεν έρχεται να πολλαπλασιάσει και να εντείνει τους περιορισμούς του απεργιακού δικαιώματος, αλλά να εξυπηρετήσει μία διαφορετική τελεολογία – ακόμα και όταν διασταυρώνεται με απεργιακές κινητοποιήσεις».

Μετά την εξέλιξη αυτή η ΟΛΜΕ καλεί ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ να κηρύξουν 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 17 Μαΐου, μέρα έναρξης των εξετάσεων, για να καταδικάσουν τον κυβερνητικό αυταρχισμό και να στηρίξουν τα κοινωνικά αγαθά που απειλούνται με εξαφάνιση. Σε σχετική καταγγελία της ΟΛΜΕ επισημαίνεται: «Η προληπτική αυτή επιστράτευση των εκπαιδευτικών είναι μια ακραία αντιδημοκρατική και αντισυνταγματική απόφαση που δεν στηρίζεται σε καμία εθνική ή διεθνή νομοθεσία. Αποδεικνύεται πως ο στόχος της κυβέρνησης δεν είναι, όπως διατείνεται, η ομαλή διεξαγωγή των εξετάσεων, αλλά η στέρψη και η απαγόρευση του δημοκρατικού μας δικαιώματος να διεκδικούμε και να αγωνιζόμαστε».

ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ στην ΑΔΕΔΥ όχι μόνο δεν ψηφίζουν μια τέτοια πρόταση, αλλά πιάνονται από την ...επαναστατική πρόταση του ΠΑΜΕ και ψηφίζουν απεργία για Τρίτη 14/5 που πραγματοποιούνται οι Γενικές Συνελεύσεις των καθηγητών. Σε δήλωσή τους οι εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ αναρωτιούνται:

«Ηλίθιοι ή ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ;

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΗΡΥΞΗ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 14/5 ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17/5 ΟΠΩΣ ΖΗΤΗΣΕ Η ΟΛΜΕ

Σε μια πρωτοφανή διασπαστική και εν τέλει υπονομευτική για την απεργία των καθηγητών [από 17/5] απόφαση κατέληξε η ΑΔΕΔΥ, μετά από πρόταση του ΠΑΜΕ, η οποία υπερψηφίστηκε από ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ!

Την ημέρα και τις ώρες που όλοι οι συνδικαλιστές των ΕΛΜΕ πρέπει να περιοδεύουν σε όλα τα σχολεία της χώρας, να συζητούν και να καλούν 85.000 εκπαιδευτικούς σε μαζική συμμετοχή στις 89 Γενικές Συνελεύσεις που πραγματοποιούνται αύριο, προκειμένου ο κλάδος να υπερψηφίσει την πρόταση του ΔΣ της ΟΛΜΕ για απεργία από 17/5-24/5 και νέες ΓΣ για κλιμάκωση, η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ [με προφανή χθεσινή απόφαση των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ] **αρνείται να δεχτεί την πρόταση της ΟΛΜΕ, του κλάδου που βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα, για ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17/5 και προβαίνει σε αυτήν την αθλιότητα.**

Εμείς συνεχίζουμε! Αποφασίζουμε καθολικά υπέρ της ειρήσεως του ΔΣ της ΟΛΜΕ, οικοδομώντας ταυτόχρονα τους πανεργατικούς, παλλαϊκούς και κοινωνικούς όρους για την ανατροπή της επιστράτευσης.

- **Οι άθλιες μεθοδεύσεις των κυβερνητικών φερεφώνων μας δυναμώνουν!**
- **Καλούμε όλες τις Ομοσπονδίες δημόσιου και ιδιωτικού τομέα να κηρύξουν απεργία για τις 17 Μάη**

ΑΘΗΝΑ, 13/5/2013, Ώρα 2μμ»

Αντιπροσωπεία του ΔΣ της ΟΛΜΕ καταθέτει στο Συμβούλιο της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης της επιστράτευσης που προσδιορίστηκε να συζητηθεί στις 7 Ιούνη και αίτηση έκδοσης προσωρινής διαταγής, η οποία απορρίφθηκε.

Σε ανοικτή επιστολή της ΟΛΜΕ προς τους μαθητές αναφέρεται: «Στην τηλεόραση συχνά θα ακούς ότι τάχα η απεργία μας έχει στο στόχο της εσένα. Αυτοί που τα λένε αυτά έχουν κάνει ήδη την επιλογή τους. Πήγαν με εκείνους τους λίγους, που συνεχίζουν να κερδίζουν ακόμα και σε αυτή τη δύσκολη περίοδο. Είναι αυτοί που διαπομπεύουν τους γονείς σου και όλους τους εργαζόμενους σαν τους τεμπέληδες της Ευρώπης. Μην επιτρέπεις σ' αυτούς να μιλούν στο όνομά σου. Μην τους αφήνεις να σε χρησιμοποιούν σαν όπλο ενάντια στο δίκαιο αγώνα όλων μας για ένα καλύτερο μέλλον.

Σκέψου πως έχουμε ένα κοινό στόχο, που μας φέρνει από την ίδια πλευρά. Θέλουμε να βάλουμε τέρμα σε αυτή την πολιτική, που διαλύει τη χώρα, που καταστρέφει το παρόν και το μέλλον μας. Έχουμε επιλέξει να σταθούμε από την πλευρά του δίκιου και της αξιοπρέπειας. Και θα το κάνουμε, όσο περνάει από το χέρι μας»

Οι ...Περισσοί φίλοι συνεχίζουν τον πόλεμο εναντίον της απεργίας των καθηγητών. Χαρακτηριστικό απόσπασμα από την ανακοίνωση της ΚΝΕ: «Η κυβέρνηση και διάφορα άλλα κοράκια είναι υποκριτές. Αξιοποιεί τα επικοινωνιακά παιχνίδια της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, τις τουφεκίες που ρίχνει τώρα στον αέρα. Προσπαθεί να περάσει τη βάρβαρη πολιτική με το «μαστίγιο» και το φόβο, για να κάνει το λαό να σκύβει τη μέση, να υποτάσσεται. (...) Έχεις δίκιο να βλέπεις με προβληματισμό την απόφαση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ. Γιατί όλο το χρόνο δεν έκανε στην πράξη τίποτα...» Αντικρούοντας η «Μαθητική Αντίσταση» τονίζει μεταξύ άλλων: «Η ανακοίνωση αυτή -της ΚΝΕ- είναι γεμάτη "ναι μεν αλλά". Η ανακοίνωση αυτή βάζει ένα σωρό προϋποθέσεις σε όποιον προσπαθεί να σηκώσει κεφάλι και να αγωνιστεί. Η ανακοίνωση αυτή στρέφει τους μαθητές ενάντια στους εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται και δίνει δίκιο στο σύστημα και τα τηλεοπτικά παράθυρα που θέλουν εμάς τους μαθητές θύματα της απεργίας».

Η συγκέντρωση στα γραφεία της ΟΛΜΕ και το συλλαλητήριο στο Σύνταγμα έχουν μαζικότητα και παλμό και διαμορφώνουν ευνοϊκές συνθήκες συσπείρωσης του κλάδου εν όψει των αυριανών γενικών συνελεύσεων.

Η επιστράτευση συσπειρώνει τον κλάδο των καθηγητών και την τρίτη γίνονται οι πιο μαζικές γενικές συνελεύσεις της τελευταίας δεκαετίας με τη συμμετοχή περίπου 25.000 καθηγητών και η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις υπερψηφίζεται με ποσοστά που φτάνουν και το 90%!

Η ΟΛΜΕ «καταγγέλλει σε όλους τους εργαζόμενους και στον ελληνικό λαό την άρνηση της πλειοψηφίας που διαμορφώθηκε στην ΕΕ της ΑΔΕΔΥ να δεχτεί την πρότασή μας για κήρυξη πανδημοσιούπαλληλικής απεργίας την Παρασκευή, 17-5.

Η άρνηση αυτή της ΑΔΕΔΥ αντικειμενικά δίνει χέρι βοήθει-α στην κυβέρνηση να περάσει την καταστολή ενάντια στον κλάδο μας».

Οι Παρεμβάσεις πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης σε ανακοίνωσή τους επισημαίνουν: «Στο ερώτημα ή με το δημοκρατικό δικαίωμα της απεργίας ή με τον κυβερνητικό αυταρχισμό και τη σιωπή, η ΠΑΣΚ- ΔΑΚΕ- ΠΑΜΕ διάλεξαν να στοιχηθούν πίσω από την κυβέρνηση.

Οι καθηγητές όχι μόνο δεν έπρεπε να προκηρύξουν απεργία και γι' αυτό επιστρατεύτηκαν αλλά δεν έπρεπε καν να τους επιτραπεί να αποφασίσουν και γι' αυτό η ΑΔΕΔΥ προκήρυξε απεργία την ημέρα των Γενικών τους συνελεύσεων.

Να ξεπεράσουμε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τους κομματικούς υπηρέτες του συστήματος. Καλούμε τους τοπικούς συλλόγους με συλλογικές διαδικασίες να προκηρύξουν στάσεις εργασίας για την Παρασκευή 17/5».

Πρωτοφανές το συνδικαλιστικό πραξικόπημα στη Συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ μετά τη στροφή των ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚΕ - ΣΥΝΕΚ. Αλλοιώνεται από τις αποφάσεις στα κομματικά γραφεία η βούληση του κλάδου για απεργία. Αν και η απεργία συγκεντρώνει το 92%, πραξικοπηματικά μπαίνει και δεύτερη ταυτόχρονη ψηφοφορία αν υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις. Τα λευκά προσμετρώνται στα κατά και με τον πιο άδοξο τρόπο η απεργία σπάει, αφήνοντας κομμάτια και συντρίμια, αλλά και πολύ θυμό που μπορεί να μετασχηματιστεί σε δύναμη οργανωμένης αντίστασης...

Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο της Εφημερίδας των Συντακτών που μεταξύ άλλων τονίζει: «Οι εκπρόσωποι των συνδικαλιστών της ΟΛΜΕ που πρόσκεινται πολιτικά σε ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ. ρώτησαν ουσιαστικά τους καθηγητές (στο δεύτερο σκέλος της ψηφοφορίας) εάν συντρέχουν εκείνες οι προϋποθέσεις, μετά την επίταξη, να προχωρήσουν σε μαζική απεργία η οποία θα ακύρωνε την επίταξη. Και το αμήχανο(!), δειλό(!), υποκριτικό(!), ανεύθυνο(!) αποτέλεσμα ήταν το εξής: Οι 18 είπαν ναι, ότι είναι έτοιμοι δηλαδή παρά την επίταξη και παρά τις απειλές να «σπάσουν» την επίταξη, 9 τάχθηκαν κατά και 57(!) ψήφισαν λευκό, στέλνοντας την αγωνιστικότητα, που έως τότε έδειχναν, στον ύπνο του δικαίου. Ψηφοφορία-φιάσκο μια και τα λευκά προσμετρούνται στο «κατά» της συνέχισης της απεργίας! Κρίμα για τους καθηγητές της Βάσης, που έδειξαν μια μαχητικότητα την οποία είχαν «ξεχάσει» τις τελευταίες δεκαετίες». (Πεμ. 16 - 5). ΑΝΤΙΕΤΕΤΡΕΦΟΣ

«Κατέστη φανερόν ότι οι σκοποί οι επιδιωκόμενοι από τους διευθύνοντας την απεργιακήν κίνησιν, είναι πολιτικοί, ανατρεπτικοί.

Η κυβέρνησις δεν θα εμποδίση βεβαίως το δικαίωμα της απεργίας από εκείνους οι οποίοι το έχουν, αλλή δε θα επιτρέψη διατάραξιν της τάξεως.

Όσοι το επιχειρήσουν, θα συναντήσουν το κράτος του νόμου».

Ιωάννης Μεταξάς, Μάης του 36

Λίγες μέρες πριν τις πανελλήνιες, η κυβέρνηση των τρούικων, των μνημονίων και των τοκογλύφων, που ξεπουλάει τη χώρα και ισοπεδώνει το λαό, αποφασίζει να ρίξει τη χαριστική βολή στον κόσμο του δημόσιου σχολείου. Αφού πρώτα έσβησε από χάρτη 1.500 σχολεία, αναγκάζοντας μικρούς μαθητές να μετακινούνται δεκάδες χιλιόμετρα ή να εγκαταλείπουν το σχολείο, αφού κατάργησε κάθε ενισχυτική και πρόσθετη βοήθεια στον αδύναμο μαθητή, τσάκισε τις σχολικές δαπάνες και άφησε τα παιδιά να ξεπαγιάζουν το χειμώνα, αφού αδιαφόρησε για τους μαθητές που λιποθυμούσαν από πείνα, όπως αδιαφόρησε για τις χιλιάδες κενές ώρες και μάλιστα σε μαθήματα πανελλαδικά εξεταζόμενα, αφού ισοπέδωσε το μισθό του εκπαιδευτικού στα 600 ευρώ και στα όρια της επιβίωσης, αφού κουρέλιασε νόμους και Σύνταγμα, εξαφανίζοντας οργανικές, προωθώντας αναγκαστικές μεταθέσεις και διαλύοντας οικογένειες, όπως διέλυσε τον Οργανισμό των σχολικών βιβλίων και αυτόν για την κατασκευή σχολικών κτιρίων, ώστε να ταΐσει εκδότες και εργολάβους, λίγες μέρες πριν τις εξετάσεις, αύξησε το ωράριο των εκπαιδευτικών για να πετάξει κάμποσες ακόμα χιλιάδες στην ανεργία και την απόγνωση. **Δεν είναι οι δύο επιπλέον ώρες που σήκωσαν τον κουρνιαχτό.** Χιλιάδες εκπαιδευτικοί εργάζονται επιπλέον απλήρωτες ώρες, με δική τους πρωτοβουλία, κάνοντας στα παιδιά του κατώτερου θεού δωρεάν ενισχυτική, στα μεταναστόπουλα δωρεάν μαθήματα, σ' αυτήν την πουλημένη χώρα που και οι φράουλες έχουν τη γεύση του αίματος, συγκροτώντας επιτροπές βοήθειας στους πεινασμένους μαθητές, οργανώνοντας πολιτιστικές εκδηλώσεις απέναντι στο «πολιτισμό των ξέκωλων» και αντιφασιστικές δράσεις απέναντι στα μπάσταρδα των Ες Ες. Δεν ήταν η αύξηση του ωραρίου που ξεχείλιζε το ποτήρι, αλλά αυτό που συνεπάγεται αυτή αύξηση: **την απόλυση χιλιάδων σ' αυτή τη μαύρη εποχή που η ανεργία είναι η μοναδική πρωτιά της χώρας.** Ήξερε καλά η κυβέρνηση των τρούικων ότι **στοιχειώδης αξιοπρέπεια και αλληλεγγύη, στοιχειώδης αυτοσεβασμός επιβάλλουν την κινητοποίηση των εκπαιδευτικών.**

Και πριν ακόμα οι γενικές συνελεύσεις αποφασίσουν, οι υπάλληλοι των τοκογλύφων κήρυξαν επιστράτευση. Όπως οι καρδινάλιοι ιεροεξεταστές και οι μεσαιωνικοί καλόγεροι ενοχοποιούσαν τη σκέψη και ποινικοποιούσαν την πρόθεση, τα τσουτσέκια των τοκογλύφων θέλησαν να στείλουν το μήνυμα: **«Έχω τον έλεγχο των πιο κρυφών κυττάρων σου. Απέναντι στον αυτοσεβασμό σου, θα ορθώσω το φόβο. Απέναντι στη συλλογική σου συνείδηση θα βάλω την ατομική σου περιχάρκωση. Θα σε διαπομπεύσω ως φοβισμένο και κοπρίτη και ανάληπτο. Και από δάσκαλο θα σε κάνω δασκαλάκο».**

Για να «προστατέψουν το μέλλον των νέων». Αυτοί που τους

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ Δ.Ε.

απαγορεύουν τη γέννηση, εξαιρώντας το φυσιολογικό τοκετό από την ασφαλιστική κάλυψη. Αυτοί που μετατρέπουν το δημόσιο σχολείο σε ρηγμαμένο τοπίο εξαθλιωμένων εκπαιδευτικών και εξουθενωμένων παιδιών. Αυτοί που έκαναν τα πτυχία κουρελόχαρτα, που πετάνε τα παιδιά μας στα αζήτητα της ανεργίας, που έβαλαν λουκέτο σε δεκάδες πανεπιστημιακές σχολές, αυτοί που απογείωσαν την ανασφάλιστη δουλειά με μισθό-φιλοδώρημα κι έκαναν τους νέους, πολίτες ενός παγκόσμιου νομαδικού λαού που μεταναστεύει όπου υπάρχει ακόμα μεροκάματο για να τον πετάξουν μετά σε σπτημένη λεμονόκουπα. Κι από κοντά, ξανά στην επίταξη τα πληρωμένα ροντβάιλερ των ΜΜΕ, για εκατομμυριοστή φορά, βαρετά και προβλεπόμενα, γαυγίζουν, διαστρεβλώνουν, προπαγανδίζουν, αποσιωπούν, πυροδοτούν κοινωνικούς κανιβαλισμούς και εξαργιώνουν το μέσο ανθρωπάκο, αυτή την πλαδαρή ύλη που συντηρεί την αθλιότητα.

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ δίπλα σ' αυτή την απεργία, στο όνομα και των άνεργων παιδιών μας, στο όνομα των 2 εκατομμυρίων ανέργων, των 450.000 οικογενειών που δεν έχουν ούτε έναν εργαζόμενο, των 3.000 αυτοκτονημένων, των εξαθλιωμένων συνταξιούχων, των πουλημένων ορυχείων, ναυπηγείων, δασών, παραλιών, λιμανιών και ελπίδων, στο όνομα της κιμωλίας που αναπνέουμε στο δημόσιο σχολείο.

85.000 καθηγητές στις μαζικότερες Γενικές Συνελεύσεις της τελευταίας δεκαπενταετίας, αποφασίζουμε ομόφωνα το απεργιακό πρόγραμμα της ΟΛΜΕ!

Με μαζικούς πολιτικούς, συνδικαλιστικούς και κοινωνικούς όρους επιδιώκουμε την ανατροπή της επιστράτευσης!

13 ΜΑΗ 2013

(προκήρυξη που μοιράστηκε στις Γ.Σ., βασισμένη σε κείμενο της Νίνας Γεωργιάδου)

αντιτετράδια

Το χρονικό των κινητοποιήσεων στα Γιάννενα

Επιμέλεια: Γιάννης Μακρίδης

Η κυβέρνηση κατέθεσε τα μέτρα αφενδιαστικά την Πέμπτη πριν το Πάσχα ενώ μέχρι και μια μέρα πριν διαβεβαίωνε τους πάντες για το αντίθετο. Την Παρασκευή το πρωί, με πρωτοβουλία του σωματείου ο κόσμος των εκπαιδευτικών έκανε παράσταση διαμαρτυρίας στην Περιφερειακή Διεύθυνση. Μετά το τέλος της κινητοποίησης έγινε ανοικτό Δ.Σ. με τη συμμετοχή όλων των παρατάξεων όπου αποφασίστηκε ότι: «...**Το Δ.Σ της ΕΛΜΕ Ιωαννίνων εκφράζοντας την αγανάκτηση των συναδέλφων, ΟΜΟΦΩΝΑ καλεί την ΑΔΕΔΥ, τις ομοσπονδίες του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα να πάρουν θέση ΤΩΡΑ. Το νομοθετικό έγκλημα ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ. Η ΟΛΜΕ οφείλει να αναλάβει άμεσα πρωτοβουλίες για την κήρυξη απεργιακών κινητοποιήσεων. ΤΩΡΑ να εξαγγείλει πως, αν τα μέτρα σε βάρος των εκπαιδευτικών ψηφιστούν, θα κηρύξει ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ** μετά το Πάσχα. Στα πλαίσια αυτά θα μπορούσε να αξιοποιήσει τη 48ωρη απεργία που ψηφίστηκε από την τελευταία συνέλευση των Προέδρων των ΕΛΜΕ, ώστε τα σχολεία να μείνουν κλειστά μετά το Πάσχα για να πραγματοποιηθούν οι Γενικές Συνελεύσεις που θα αποφασίσουν την ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ακόμη και στις εξετάσεις. **Ανεξάρτητα από τη στάση της ΟΛΜΕ** το Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Ιωαννίνων ΟΜΟΦΩΝΑ άμεσα αποφασίζει: 1. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας την Κυριακή 28 Απριλίου 2013 7:30 μ.μ. ημέρα ψήφισης του πολυνομοσχεδίου μπροστά Περιφέρεια. 2. Ανοικτό Δ.Σ. την Τρίτη 30 Απριλίου 2013 7:30 μ.μ. στα «Λιθαρίτσια» με θέματα Εργασιακά-Απεργία. 3. Συμμετοχή στην κινητοποίηση της Πρωτομαγιάς. Όλοι οι συνάδελφοι να είναι παρόντες 10:30 στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων 4. Έκτακτη Γενική Συνέλευση της ΕΛΜΕ την Τρίτη 14 Μαΐου 7:30 στα «Λιθαρίτσια» με

θέμα Απεργιακές κινητοποιήσεις στις Εξετάσεις.»

Στην ΕΛΜΕ η απεργιακή επιτροπή συγκροτήθηκε μέσα στις διακοπές, συνεδρίασε μαζί με το Δ.Σ. με τη συμμετοχή δεκάδων συναδέλφων δύο φορές τη Μεγάλη Τρίτη και την Πέμπτη πριν του θωμά. Οργάνωσε μοιράσματα υλικού στην πόλη χρησιμοποίησε μικροφωνική στην κεντρική πλατεία της πόλης και έκανε παρεμβάσεις στους συλλόγους διδασκόντων.

Στο μεταξύ, η κυβέρνηση αποφασίζει την επιστράτευση. Με αυτή την κίνηση υψηλού ρίσκου, ελπίζει ότι θα σπείρει κλίμα απαισιοδοξίας στον κλάδο. Ελπίζει ότι οι συνελεύσεις της Τρίτης(14-05) ή δεν θα γίνουν καν ή αν γίνουν θα είναι άμαζες με αποφάσεις κατά της απεργίας.

Τη Δευτέρα, πρώτη μέρα στο σχολείο γίνονται παντού συζητήσεις για την απεργία.

Μαθαίνουμε ότι η ΑΔΕΔΥ μας πουλάει και δεν βγάζει απεργία για την Παρασκευή (πρώτη μέρα των εξετάσεων), αλλά για την Τρίτη(14-05)! Παρά την αγανάκτηση των συναδέλφων για το πρώτο αυτό άδειασμα, η απεργία αυτή δεν έπρεπε να θαφτεί. Ήταν μια ευκαιρία για την «Παρέμβαση εκπαιδευτικών» να κάνει μια «περαντζάδα» στα σχολεία.

Το απόγευμα της Δευτέρας γίνονται σε όλη την Ελλάδα και στα Γιάννενα μαζικότατα συλλαλητήρια συμπαραστάσης και κατά της επιστράτευσης. Η κυβέρνηση χάνει το πλεονέκτημα, το επιχειρήμα «η κοινωνία δεν θα υποστηρίξει τους εκπαιδευτικούς» αρχίζει να καταρρέει.

Στα σχολεία επικρατεί πνεύμα αγώνα και αισιοδοξίας, τα πρώτα μηνύματα από τις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ μιλάνε για απίστευτη μαζικότητα και συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της απεργίας. Κάποιοι αρχίζουν να ανησυχούν. Η εικόνα επιβεβαιώνεται την Τρίτη, οι περισσότεροι συνάδελφοι έχουν ήδη πάρει τα χαρτιά της επιστράτευσης στο χέρι και ψηφίζουν υπέρ της απεργίας.

Τα αποτελέσματα ψηφοφορίας στη Γ.Σ. της ΕΛΜΕ Ιωαννίνων Πρόταση της ΟΛΜΕ: 689 Κατά: 2 Λευκά: 5 Πρόταση ΠΑΜΕ: 10.

«Συμπληρωματικές αποφάσεις της Γ.Σ. της ΕΛΜΕ Ιωαννίνων: 1. Η επιστράτευση θα σπάσει με μαζικούς πολιτικούς και συνδικαλιστικούς όρους. Γιατί ποινικοποιεί την πολιτική σκέψη και δράση και θέτει στο γύψο και τα θεμελιώδη πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Για το λόγο αυτό η Επιστράτευση αφορά συνολικά το λαϊκό κίνημα και όχι μόνο την ΟΛΜΕ. 2. Απαιτούμε από την ΑΔΕΔΥ και τη Γ.Σ.Ε.Ε να κηρύξει ΑΠΕΡΓΙΑ για την Παρασκευή 17 Μάη. Γιατί η επιστράτευση δεν είναι θέμα μόνο της ΟΛΜΕ αλλά του ευρύτερου εργατικού και λαϊκού κινήματος. 3. Παλεύουμε για να συγκροτηθεί

μια αλυσίδα στήριξης του αγώνα ενάντια στην επιστράτευση από τα σωματεία του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. **4.** Καταγγέλλουμε την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ και της Γ.Σ.Ε.Ε για τις πλάτες που βάζει στην αντιλαϊκή πολιτική της καταστολής και της πείνας που επιβάλλει κυβέρνηση-Ε.Ε-Δ.Ν.Τ. **5.** Την Τετάρτη σύσκεψη στα «Λιθαρίτσια» με τους συλλόγους γονέων, σωματεία, φορείς κλπ. -Συνεδρίαση της ΕΛΜΕ μετά το τέλος της σύσκεψης **6.** Συλλαλητήριο πανεργατικό πανδημοσιού-παλληλικό την Πέμπτη το απόγευμα 7μμ στην περιφέρεια. Στη συνέχεια 8.30μμ Γ.Σ. στα «Λιθαρίτσια» για τη στήριξη της απεργίας την Παρασκευή.»

Η κυβέρνηση τρώει τα μούτρα της. Οι συνάδελφοι ψήφισαν υπέρ της προκήρυξης της απεργίας. Οι συνάδελφοι ζητούσαν από την ΟΛΜΕ να βγει την Τετάρτη το βράδυ και να ανακοινώσει απεργία και μέτρα στήριξής της. Πάρα πολλές συνελεύσεις μετατρέπονται σε αυθόρμητα, μαζικά συλλαλητήρια.

Την Τετάρτη έγινε η προγραμματισμένη σύσκεψη συλλόγων γονέων, σωματείων και άλλων συλλογικοτήτων με στόχο την στήριξη της απεργίας. Ο σύλλογος εργαζομένων στο Πανεπιστήμιο και το σωματείο μετάλλου πήραν ξεκάθαρη θέση στήριξης της απεργίας και συμμετοχής στις δράσεις της Παρασκευής, οι υπόλοιποι συμμετέχοντες παρέμειναν σε επίπεδο συμπαράστασης. Από τη μεριά του σωματείου έγινε αναφορά στο ζήτημα της επιστράτευσης ως πρόβλημα όλης της κοινωνίας και έγινε έκκληση προς τους παρευρισκόμενους να αποφασίσουν την πρακτική συμμετοχή τους στις αποφάσεις για τη στήριξη της απεργίας και της συμμετοχή τους στη Γ.Σ. της Πέμπτης(16-05).

Είναι γεγονός ότι η μόνο η εξωκοινοβουλευτική αριστερά καλύπτει πολιτικά την απεργία. Ενώ οι άνθρωποι της έδωσαν τα πάντα για την απεργία και το άπλωμά της στην κοινωνία, αυτό έγινε με λειψό τρόπο. Μια τέτοιας έκτασης πολιτική μάχη δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί μόνο με όρους κινήματος συμπαράστασης. Οι εκπαιδευτικοί θα έπρεπε να γίνουν η αιχμή σε ένα συνολικό κίνημα ανατροπής. Για να γίνει αυτό, τα ιδιαίτερα εκπαιδευτικά αιτήματα έπρεπε να συμπυκνωθούν στο «υπεράσπιση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας» και να περάσουν σε δεύτερο πλάνο. Το πάζλ αυτής της προοπτικής δεν ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή συμπληρωμένο. Την Τετάρτη το

πρωί ξεκινά η συνεδρίαση των εκπροσώπων των ΓΣ στην ΟΛΜΕ. Στη συντριπτική πλειοψηφία τους οι εκπρόσωποι είναι εξουσιοδοτημένοι να ψηφίσουν μόνο υπέρ της απεργίας. Όμως τα πράγματα πήραν τη γνωστή τροπή...

Η απεργία έπρεπε να προκηρυχθεί, και την Πέμπτη το βράδυ οι κατά τόπους συνελεύσεις έπρεπε να δώσουν στην ΟΛΜΕ το κλίμα. Ήταν σαφές ότι όποιο σενάριο και να έβγαине την Παρασκευή με την απεργία ανοιχτή, η κυβέρνηση θα ήταν χαμένη πολιτικά. Για τις δυνάμεις του ρεφορμισμού, το ΚΚΕ και το ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, η απεργία ήταν ένας μπελάς από την αρχή, που μάλιστα μεγάλωνε όσο περνούσαν οι μέρες. Αν την Τετάρτη το βράδυ βγαίναμε με απεργία, ο πολιτικός χρόνος μέχρι την Παρασκευή το πρωί θα ήταν απίστευτης διάρκειας και προκαθορισμένες εξ ολοκλήρου τις εξελίξεις. Με προκηρυγμένη την απεργία, θα πηγαίναμε την Παρασκευή με απεργία της ΔΟΕ, στάσεις εργασίας και απεργίες από πολλά σωματεία, συλλαλητήρια.

Σημασία έχει ότι μόνο οι Παρεμβάσεις τοποθετήθηκαν πραγματικά υπέρ της απεργίας, ενώ οι εκπρόσωποι των ΣυνΕΚ κατά, και μάλιστα παραβιάζοντας τη δημοκρατική λειτουργία της ομοσπονδίας. Επειδή κυκλοφορεί σαν ξόρκι ανακούφισης το «όλοι φταίνε», πρέπει να λέγεται και να ξαναλέγεται ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ «ανεπάρκειας» και «ξεπουλήματος». Κάποιοι ξεπούλησαν, κάποιοι δεν μπόρεσαν να το αποτρέψουν, αυτό δεν μας κάνει όλους φταίχτες!

Σε ότι αφορά την ΕΣΑΚ-ΔΕΕ σαμποτάρισαν ανοιχτά οποιαδήποτε πρόθεση συμπαράστασης από τα σωματεία που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ, στήριξαν τον κοινωνικό αυτοματισμό και προσπάθησαν να επενδύσουν πολιτικά στο ξεπούλημα της απεργίας. Η ατάκα που κυκλοφορούσε στα τηλεοπτικά κανάλια της πόλης από συνδικαλιστικό στέλεχος του ΠΑΜΕ ήταν «σιγά μην απεργήσουν οι καθηγητές».

Την Πέμπτη το Πρωί η δήλωση των μελών του ΔΣ ΕΛΜΕ Ιωαννίνων Γιάννη Μακρίδη και Λευτέρη Παπαθανάση, εκπροσώπων της "Παρέμβασης Εκπαιδευτικών" αποτύπωσε τα νέα δεδομένα: « Το χθεσινό πραξικόπημα της πλειοψηφίας του προεδρείου της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ, ΣυνΕΚ-Συριζα) οδήγησε στην αναστολή της Απεργίας με τους πιο δυσμενείς και εξευτελιστικούς όρους όχι μόνο

για τον κλάδο, αλλά και για ολόκληρο το κίνημα συμπαράστασης.

Οι χιλιάδες συνάδελφοι που ψήφισαν υπέρ της απεργίας με τα χαρτιά της επιταξης στο χέρι, έστειλαν ένα σαφές μήνυμα. Τα μέλη της "Παρέμβασης Εκπαιδευτικών" υποστηρίξαμε επίμονα ότι η προοπτική της απεργίας έπρεπε να κρατηθεί ανοιχτή και ταυτόχρονα να οργανωθεί το πιο πλατύ κίνημα συμπαράστασης. Η πολιτική πίεση προς την κυβέρνηση έπρεπε να οξυνθεί στο μεγαλύτερο βαθμό.

Ακόμη κι αν οι όροι που θέσαμε στη Γενική Συνέλευση για σπάσιμο της επιταξης με μαζικούς πολιτικούς και κοινωνικούς όρους, δεν ικανοποιούνταν τελικά από τις εξελίξεις, έπρεπε να καλυφθεί η όποια απόφαση των συναδέλφων/σών είτε να απεργήσουν υλοποιώντας την πλειοψηφική απόφαση του κλάδου, είτε να γυρίσουν στο σχολείο ως επιταγμένοι απεργοί, όπως συνέβη και με άλλους χώρους με το πολιτικό κόστος αποκλειστικά στην πλευρά της κυβέρνησης. Η πολιτική ήττα της κυβέρνησης και η δυναμική του κινήματος θα ήταν έτσι μια σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που έρχονται. Αυτή τη στιγμή όμως, το πραξικόπημα της πλειοψηφίας, απαλλάσσει την κυβέρνηση από την πίεση που δέχεται και σπέρνει τη σύγχυση και την απογοήτευση στον κόσμο της Εκπαίδευσης.

Να μην τους περάσει!

Οι προγραμματισμένες πορείες, συγκεντρώσεις, συναντήσεις με φορείς και οι συνελεύσεις πρέπει να συνεχιστούν κανονικά. Οι συνάδελφοι /σες να απορρίψουν την πτοπάθεια και με μέτωπο τόσο απέναντι στην κυβέρνηση όσο και απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Να συνεχιστούν οι πρωτοβουλίες αντίστασης από τη μεριά του σωματείου.

Συγκεκριμένα για σήμερα, Πέμπτη 16/5: 1. Πανεργατικό πανδημοσιούπαλληλικό συλλαλητήριο συμπαράστασης στο αγώνα των εκπαιδευτικών, 7μμ στην Περιφέρεια. 2. Έκτακτη Γ.Σ. στα «Λιθαρίτσια» 8.30μμ για να συζητήσουμε την απόφαση της ΟΛΜΕ και την από δω και πέρα πορεία μας. Δεν απογοητευόμαστε. Θυμώνουμε, αποφασίζουμε και αγωνιζόμαστε!»

Και με βάση αυτές τις προτάσεις προ-

χωρήσαμε στη Γ.Σ. της Πέμπτης (16-05) όπου συμμετείχαν 200 περίπου συνάδελφοι. Το αποτέλεσμα αυτής της (απαράδεκτης για αριστερούς) τακτικής φάνηκε στη συνέλευση: οργή, ταπείνωση, αποστράτευση και ακόμη χειρότερα επιθέσεις ενάντια στο συνδικαλισμό γενικά, στα κόμματα και τις παρατάξεις και στην αξία του αγώνα γενικά. Η χαρά του χουντικού ευγενική χορηγία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ... Παρά τις ακραίες τοποθετήσεις και την απαξίωση της συνδικαλιστικής δράσης- φαινόμενα που θα τα βρούμε μπροστά μας - η Γ.Σ. αποφάσισε:

«Α. Πλαίσιο: Το πραξικόπημα στη Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ (Τετάρτη 15-05) της πλειοψηφίας του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ-Συνεργαζ. Εκπαιδ. Κινήσεις) οδήγησε στην αναστολή της Απεργίας με τους πιο δυσμενείς και εξευτελιστικούς όρους όχι μόνο για τον κλάδο, αλλά και για ολόκληρο το κίνημα συμπαράστασης.

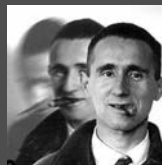
Οι χιλιάδες συνάδελφοι που ψήφισαν υπέρ της απεργίας με τα χαρτιά της επίταξης στο χέρι, έστειλαν ένα σαφές μήνυμα. Η προοπτική της απεργίας έπρεπε να κρατηθεί ανοιχτή και ταυτόχρονα να οργανωθεί το πιο πλατύ κίνημα συμπαράστασης. Η πολιτική πίεση προς την κυβέρνηση έπρεπε να οξυνθεί στο μεγαλύτερο βαθμό. Η πολιτική ήττα της κυβέρνησης και η δυναμική του κινήματος θα ήταν έτσι μια σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που έρχονται. Αυτή τη στιγμή όμως, το πραξικόπημα της πλειοψηφίας, απαλλάσσει την κυβέρνηση από την πίεση και σπέρνει τη σύγχυση και την απογοήτευση στον κόσμο της Εκπαίδευσης. Να μην τους περάσει! Οι συνάδελφοι/σες να απορρίψουν την ηττοπάθεια και με μέτωπο τόσο απέναντι στην κυβέρνηση όσο και απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. **Με βάση τα παραπάνω, αποφασίζουμε:**

Β. Δράσεις: Οργάνωση Πανεργατικού πανδημοσίουπαλληλικού συλλαλητηρίου συμπαράστασης στο αγώνα των εκπαιδευτικών την Δευτέρα 20-05 και ώρα 7μμ στην Περιφέρεια. Νέα Γενική Συνέλευση, Τετάρτη, 22/5 στα «Λιθαρίτσια» 7.30μμ. Την Πέμπτη σύσκεψη φορέων σε πανηπειρωτικό επίπεδο 7μμ στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων στήριξης του αγώνα μας.

Γ. Προτάσεις: Καλούμε το ΔΣ της ΟΛΜΕ να προχωρήσει σε νέα εισήγηση προς τις ΓΣ των ΕΛΜΕ για κινητοποιήσεις, με θέμα την επιστράτευση και τα ζητήματα της εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών, που έτσι κι αλλιώς είναι ανοιχτά. Καλούμε σε παραίτηση τον εκπρόσωπο του Δ.Σ. της ΕΛΜΕ για τη στάση του στη Γ.Σ. των προέδρων. Προτείνουμε την μομφή και καλούμε σε παραίτηση από το ΔΣ της ΟΛΜΕ για τους εκπροσώπους των παρατάξεων ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ-ΣΥΝΕΚ που πρότειναν την αναστολή της απεργίας. Καταγγέλλουμε την απόφαση του υπουργείου για την τήρηση του ωραρίου «8-2» για τους συναδέλφους/σες που δεν εμπλέκονται στις εξετάσεις και τις υποχρεωτικές μετακινήσεις σε άλλα σχολεία τις αντίστοιχες μέρες.»

« Την Παρασκευή 17/5, το ΔΣ της ΕΛΜΕ Ιωαννίνων αποφάσισε να συναντηθεί με το Γραμματέα της ΝΔ Μανώλη Κεφαλογιάννη. Ως όρος για την συνάντηση αυτή τέθηκε η δημόσια τοποθέτησή του κατά της επιστράτευσης. Το Σάββατο 18/5, η «Παρέμβαση Εκπαιδευτικών» εκτίμησε ότι η απόφαση αυτή του ΔΣ τελικά δεν αντιστοιχίζεται με τις αποφάσεις του κλάδου. Ο Μ. Κεφαλογιάννης εκπροσωπεί τους δημίους της Εκπαίδευσης, υπήρξε από την αρχή αντίθετος στην κινητοποίηση των εκπαιδευτικών και -ως Γραμματέας της ΠΕ της ΝΔ- υποστήριξε την επιστράτευση και πήρε πειθαρχικά μέτρα εναντίον του Προέδρου της ΟΛΜΕ. Ως εκ τούτου, αποφασίσαμε ότι δεν υπάρχουν οι όροι για μια οποιαδήποτε συζήτηση μαζί του. Με βάση το σκεπτικό αυτό, η «Παρέμβαση Εκπαιδευτικών» δεν εκπροσωπήθηκε στη συνάντηση.

Η στάση μας αυτή συμπορεύεται με την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης της περασμένης Πέμπτης κόντρα στην τακτική του παραγοντισμού, της υποτέλειας και του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η «Παρέμβαση Εκπαιδευτικών» θα κάνει ό,τι μπορεί για να υλοποιηθεί η απόφαση της τελευταίας Γ.Σ., για συνέχιση της ελπιδοφόρας διαδικασίας συνελεύσεων, κινητοποιήσεων και δράσεων για την ακύρωση της Επιστράτευσης και την ανατροπή της κυβερνητικής επίθεσης στη Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση και τους εργαζόμενους.» αντιεταξιακή

Μπέρτολτ Μπρεχτ:
“Κουράστηκες”

(αφιερωμένο σε όσους
υπό το βάρος

της επίθεσης, γονάτισαν, υποχώρησαν,
ή σκέφτονται να πάνε «σπί τους»...)

*Ακούμε: δε θέλεις πια να δουλέψεις
μαζί μας.*

*Γονάτισες, δε μπορείς άλλο να τρέχεις.
Κουράστηκες, δε μπορείς πια να
μαθαίνεις καινούργια.*

*Ώφλησες: Κανείς δε μπορεί να σου
ζητήσει να κάνεις πια τίποτα.*

Μάθε λοιπόν: εμείς το ζητάμε.

*Σαν κουραστείς κι αποκοιμηθείς
κανείς δε θα σε ξυπνήσει πια να πει:
σήκω το φαΐ είναι έτοιμο.*

Γιατί να υπάρχει έτοιμο φαΐ;

*Σαν δεν μπορείς άλλο να τρέχεις,θα
μείνεις ξαπλωμένος.*

Κανείς δε θα σε ψάξει για να πει:

*“έγινε επανάσταση, τα εργοστάσια σε
περιμένουν”.*

Γιατί να 'χει γίνει επανάσταση;

*Όταν πεθάνεις θα σε θάψουν,είτε φταις
που πέθανες, είτε όχι.*

*Λες: πολύν καιρό αγωνίστηκες. δε
μπορείς άλλο πια ν' αγωνιστείς.*

*Άκου λοιπόν: είτε φταις, είτε όχι σαν
δεν μπορείς άλλο να παλέψεις θα
πεθάνεις.*

*Λες: πολύν καιρό ήλπιζες,δεν μπορείς
άλλο πια να ελπίσεις.Ήλπιζες τι;*

Πώς ο αγώνας θαν' εύκολος;

*Δεν είν' έτσι.Η θέση μας είναι
χειρότερη απ' όσο νόμιζες.*

*Είναι τέτοια που: αν δεν καταφέρουμε
το αδύνατο δεν έχουμε ελπίδα.*

*Αν δεν κάνουμε αυτό που κανείς δεν
μπορεί να μας ζητήσει θα χαθούμε.*

*Οι εχθροί μας περιμένουν να
κουραστούμε.*

*Όταν ο αγώνας είναι στην πιο σκληρή
καμπή του, οι αγωνιστές έχουν την πιο
μεγάλη κούραση.*

Οι κουρασμένοι, χάνουν τη μάχη.

Πριν την
Τετάρτη 15/5

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ

- Ο αγώνας μας είναι δίκαιος, θα 'ναι μακρύς και παρατεταμένος, θα 'ναι νικηφόρος!
- Κανένας δεν είναι δυνατότερος από τον οργανωμένο και αποφασισμένο λαό!

- Με μαζικούς πολιτικούς, συνδικαλιστικούς και κοινωνικούς όρους επιδιώκουμε την ανατροπή της επιστράτευσης!

1. Η απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ για απεργία στις Πανελλαδικές Εξετάσεις δεν είναι «κεραυνός εν αιθρία». Αποτελεί τη συμπύκνωση, προέκταση και κατάθεση της αγωνίας χιλιάδων εκπαιδευτικών που βλέπουν το Δημόσιο σχολείο να απαξιώνεται, το μισθό και τη σύνταξη να σφαιγάζονται και τις σταθερές εργασιακές σχέσεις να καίγονται στην πυρά. Η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις, που κατατέθηκε πρώτα [25/4] από τις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις δημόσια και στο ΔΣ της ΟΛΜΕ, είναι το ώριμο τέκνο της ανάγκης και της οργής ενός ιστορικού κλάδου που είδε την τελευταία τριετία το δημόσιο σχολείο να διαλύεται, τα εισοδήματά του να μειώνονται κατά 40%, το μέλλον του στο Δημόσιο Σχολείο να είναι επισφαλές [με τις απολύσεις και τις αναγκαστικές μεταθέσεις] και το απολυτήριο του λυκείου να οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην ανεργία. Ως εκ τούτου η απεργία είναι ΔΙΚΑΙΗ.

2. Οι εκπαιδευτικοί αγώνες όπως και η απεργία στις εξετάσεις έχουν παρελθόν. Το 1988 η απεργία στις εξετάσεις ξεκίνησε στις 23 Μάρ, επέβαλε την αλλαγή 3 υπουργών Παιδείας (Τρίτσης – Κακλαμάνης – Γ. Παπανδρέου) και τελείωσε με απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ και με ποσοστό απεργών πάνω από 90%, στις 28 Ιούνη, αφού οι εξετάσεις μετατίθεντο διαδοχικά. Τον Ιούνιο του 1990 η πρόταση για απεργία συναντάει την καταστολή της κυβέρνησης Μητσότακη, ενώ το Γενάρη του 1991 δολοφονείται ο Ν. Τεμπονέρας. Το 1997 η απεργία των καθηγητών ξεκινά το Γενάρη (21/1) και τελειώνει το Μάρτη (4/3). Το 1998 ο πρώτος ΑΣΕΠ συναντά ένα μαζικό μπλοκ κινητοποιήσεων και καταλήψεων. Το 2006 οι δάσκαλοι πραγματοποιούν 6 εβδομάδες απεργίας. Στις ενδιάμεσες χρονικές φάσεις έχουμε μεγάλες κινητοποιήσεις των μαθητών (1991 – 2000 και 2008), καθώς και φοιτητών (για το άρθρο 16). Είναι φανερό πως στην εκπαίδευση υπάρχει μια κουλτούρα αγώνων που τροφοδοτείται από το μέγεθος των προβλημάτων και τροφοδοτεί με ιδέες και υλικό ολό-

κληρο το συνδικαλιστικό κίνημα.

3. Η κυβέρνηση Σαμαρά έχοντας στο πλευρό της ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜ.ΑΡ, τα ΜΜΕ και την παραπαιούσα ηγεσία του ΚΚΕ, επιδιώκει να δείξει πυγμή. Εσωτερικά και στο εξωτερικό, ο Σαμαράς, στο ρόλο νέας θάτσερ, επιδιώκει να συνδυάσει τη νέα φτώχεια με την άγρια καταστολή. Από τη μια πλευρά υπόσχεται στους νεόφτωχους ανάκαμψη και από την άλλη σκάνει το μαστίγιο για όσους σκάνουν το κεφάλι και αντιστέκονται. Μετά τους ναυτεργάτες και το Μετρό, ήρθε η σειρά των καθηγητών να γευτούν την κρατική καταστολή, με τη μορφή της καθολικής επιστράτευσης-επίταξης, και μάλιστα «προληπτικά» πριν καν η απεργία αποφασιστεί. Η κατασταλτική πολιτική της κυβέρνησης Σαμαρά είναι προέκταση και βάθεμα των ανάλογων πρακτικών που δείχνει τον αυταρχισμό σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής (πχ Σκουριές, ΠΟΕ – ΟΤΑ, ναυτεργάτες, φοιτητές κλπ), προσπαθεί να εξασφαλίσει την ανοχή και στήριξη μικροαστικών στρωμάτων που συντρίβονται οικονομικά και στοχοποιεί την αγωνιζόμενη Αριστερά και τα Συνδικάτα που διεκδικούν. Η κατατόμηση του προέδρου της ΟΛΜΕ από τη ΝΔ στέλνει ένα συμβολικό μήνυμα πως, όποιος δεν συμμορφώνεται δουλικά, θα εξοστρακίζεται... Αρωγός της άθλιας και βάρβαρης πολιτικής της ΝΔ και της τρικομματικής συμπαιγνίας γίνεται αντικειμενικά η ηγεσία του ΚΚΕ που με τις απίθανες προτάσεις και πολιτικές κωλοτούμπες, το σχεταριστικό – διασπαστικό της ρόλο λειτουργεί υπονομευτικά στην ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

4. Η υπόθεση της εκπαίδευσης και των

αγώνων των εκπαιδευτικών αφορά την κοινωνία, όλο το εργατικό κίνημα, τα συνδικάτα και την Αριστερά. Γρήγορα η δυσφημιστική εκστρατεία «για τις 2 ώρες» κατέπεσε, οι παραγάλοι κατάπιαν τις γλώσσες τους, τώρα, φαρισαϊκά, μιλούν για την αγωνία των υποψηφίων, όταν αφήνουν την εκπαίδευση να ρημάζει και την ανεργία να καλπάζει. Ο αγώνας είναι πολιτικός, ενάντια στο σύνολο των μνημονιακών μέτρων και της πολιτικής κυβέρνησης-Ευρωπαϊκής Ένωσης -ΔΝΤ, στρέφεται ενάντια στην πολιτική βαρβαρότητα, τον αυταρχισμό και την εξάρτηση από τον ιμπεριαλισμό. Ανεξάρτητα πως «βιώνεται» προσωπικά και ατομικά, αφορά την Παιδεία, την εργασία και τη Δημοκρατία. Ως εκ τούτου χρειάζεται ειλικρινή, ταξική και ολόπλευρη στήριξη.

- Να εκδηλώσουν τη συμπάραστασή τους σωματεία, Ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα, σύλλογοι – Δημοτικά Συμβούλια – ενώσεις γονέων κλπ.

- Να προκηρύξουν ΓΣΕΕ / ΑΔΕΔΥ απεργία για τις 17 Μάρ, όπως και όλες οι Ομοσπονδίες δημόσιου και Ιδιωτικού τομέα

- Να συγκληθούν λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές και να παρθούν πρωτοβουλίες ενημέρωσης, με γενικό σύνθημα «Οι εκπαιδευτικοί έχουν δίκιο».

- Να γίνουν φοιτητικές – σπουδαστικές γενικές συνελεύσεις γι' αυτό το σκοπό.

- Να συλλέξουμε χιλιάδες υπογραφές συμπάραστασης, από το συνδικαλιστικό κίνημα, την τοπική αυτοδιοίκηση, τους χώρους τέχνης – πολιτισμού.

5. Ως ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ υποστηρίζουμε ότι ο αγώνας των καθηγητών πρέπει να στηριχτεί πολιτικά με ανιδιοτέλεια. Οι όροι και οι προϋποθέσεις της νικηφόρας έκβασης του βρίσκονται μέσα στο σώμα των καθηγητών, που πλήττεται βάνουσα από την αντιλαϊκή πολιτική.

6. Με μαζικούς πολιτικούς, συνδικαλιστικούς και κοινωνικούς όρους επιδιώκουμε την ανατροπή της επιστράτευσης.

- Πρέπει οι ΓΣ να έχουν το πλήθος και το πάθος που αρμόζει στις συνθήκες.

- Να συστρατευτεί όλο το συνδικαλιστικό κίνημα, οι οργανώσεις και τα κόμματα της Αριστεράς, ώστε να καταπέσει η επιστράτευση και να μην περάσει το κλίμα εκφοβισμού και αυταρχισμού. αντιτετράδια

12 Μάρ 2013

Πριν την
Τετάρτη 15/5

ΓΙΑ 2 ΩΡΕΣ ΝΑ ΤΙΝΑΞΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ;

γράφει ο Γιάννης Λαθής

Αφιέρωμα: Η Απεργία που δεν έγινε...

Η επίθεση συκοφάντησης και διαπόμπευσης των εκπαιδευτικών από τους γνωστούς μεγαλοδημοσιογράφους των καναλιών και των εφημερίδων των εφοπλιστών και των μεγαλοεργολάβων ξεκίνησε. Πριν καν ακόμα οι εκπαιδευτικοί αποφασίσουν να σηκώσουν το κεφάλι. Παρ' όλο που η ηγεσία τους δεν έχει όρεξη να ...νηγηθεί. Μόλις που ακούστηκε σαν βουητό, ένα θυμωμένο «φτάνει πια» από όλα τα σχολεία της χώρας. Το «ωράριο» απλά ολοκλήρωσε το πάζλ του αποκρουστικού σχολείου που ετοιμάζουν και της σχεδιαζόμενης «σφαγής» τους. Πριν καν αποφασίσουν να δώσουν την ύστατη, μεγάλη, αναπόφευκτη μάχη για τη ζωή, την εργασία, την αξιοπρέπεια τους, για το δημόσιο σχολείο.

«θα κάνουν απεργία στις εξετάσεις! θα παίξουν με την αγωνία των παιδιών γιατί αυξήθηκε άκουσον άκουσον, το ωράριό τους»

Τώρα έγιναν ειδικοί και στα της εκπαίδευσης ... Οι γνωστοί ...τρομοκράτες των «πυρήνων των δελτίων των 8». Οι εισαγγελείς κάθε κοινωνικού αγώνα, κάθε απεργού «που βλάπτει το κοινωνικό σύνολο». Αυτοί που εκθειάζουν την κοινωνική καταστροφή και εμπορεύονται τη δυστυχία που προκαλεί. Αυτοί που αν οι ίδιοι απεργούσαν το «κοινωνικό σύνολο» θα ευτυχούσε για μια μέρα χωρίς ψέμα και τρόπο. Οι ακριβοπληρωμένοι υπάλληλοι των αρχόντων. Αλήθεια κανείς γνωρίζει το δικό τους ωράριο; Εύκολος νομίζουν κι αυτός ο στόχος.

Ποιος μιλά και σε ποιους για «ώρες»;

Χιλιάδες εκπαιδευτικοί καθημερινά διασχίζουν τεράστιες αποστάσεις, ατέλειωτες ώρες για να φτάσουν στο ένα, στα δυο, στα τρία, στα τέσσερα κ.ο.κ. σχολεία. Με δικά τους έξοδα φυσικά, με κίνδυνο της ζωής τους, με την αγωνία να προλάβουν το χτύπημα του κουδουνιού, γιατί χωρίς το δάσκαλο δεν υπάρχει μάθημα. Περιπλανώνται ανά την Ελλάδα, σε βουνά και σε νησιά, σε επαρχίες και χωριά. Ωρες; Βδομάδες; μήνες, χρόνια, δεκαετίες... Αναπληρωτές αιώνιοι, ωρομίσθιοι της μισής ζωής, νεοδιόριστοι γερασμένοι με 600 ευρώ. Αναβάλλουν ζωές, ματαιώνουν σχέδια, σχέσεις, οικογένειες... Τα δικά τους παιδιά, αν προλάβουν να έχουν, σε δεύτερη μοίρα. Βασανίζονται για τα παιδιά της Πέμπτης. Μοχθούν για το Β1. Πασχίζουν να ξαναφέρουν στο σχολείο την

Ιωάννα που τα παράτσε. Κλαίει με τα παιδιά της Θεωρητικής μπροστά στα αναρτημένα αποτελέσματα. Μοιράζονται και τη χαρά και τη λύπη.

Ώρες ατέλειωτες... Για το θέατρο. Πρόβες και πρόβες τα απογεύματα και τα σαββατοκύριακα. Για την ενισχυτική που κόψανε και τα μαθήματα αλληλεγγύης κι ας νομίζουν ότι πληρώνεσαι. Για την «περιβαλλοντική», να σώσεις το στρατόπεδο απέναντι από το σχολείο να μη το «φάνει» οι εργολάβοι... Για τη χορωδία να τραγουδήσει σωστά ο ...Παντελίδης από το Β4. Για τη λέσχη την κινηματογραφική, να διευρυνθεί λες «ο κύκλος των χαμένων ποιητών». Για την εκδρομή... να ξενυχτάς μέχρι το πρωί έξω από το δωμάτιο της ... Όλγας από το Γ1. Για τη σχολική εφημερίδα, να βρεις να την τυπώσεις δεν έχει σου λείπει το ταμείο, να κοιτάς μήπως στο άρθρο του ο Πάνος γράφει για «υδατάνθρακες» εννοώντας τα ...πετρέλαια! Για τη σχολική γιορτή και εδώ πρόβες..., να μάθουν και για την τότε Χούντα, να ανοίξουν τα μάτια τους, να ετοιμάσεις εκείνο το καταραμένο το video που κολλάει! Για το αγχωμένο σεμινάριο το απόγευμα. Για να διορθώσεις εκείνες τις εκθέσεις, την ώρα που η χώρα βλέπει Σουλεϊμάν και Ευαγγελάτο. Για να βάλεις βαθμούς και μπροστά σου να χοροπηδάνε παιδικές φατσούλες. Για να μιλάς με τους γονείς που πολλές φορές σε κοιτάνε με ύφος καχύποπτο, που να τα βάζεις τώρα με τον υπουργό; Για να ετοιμάζεις «υλικό» για την ...έκτη που δεν έχεις πάρει ποτέ. Για να καθαρίζεις το εργαστήριο, να ετοιμάζεις τα πειράματα με ότι βρεις. Για να φουσκώνεις τις μπάλες, να τρέχεις μαζί με τα παιδιά σα παλαβός, να προπονείς, να κουτσάρεις τη σχολική ομάδα ... Για να βάφεις, να βοηθάς στο Γκράφιτι, να οργανώνεις εκθέσεις και διαγωνισμούς. Για να μετράς τις απουσίες του ... Άκη από το Γ3 τρέμοντας μην ξεπεράσουν τις 65! Για να συμπληρώνεις τα «μπρώσα», τα «πρακτικά», τα «πρωτόκολλα» και άλλα τέτοια σπουδαία και παιδαγωγικά. Για να κρατάς τη βιβλιοθήκη ζωντανή χωρίς βοήθεια από πουθενά, να προτείνεις βιβλία στη ...Τατιάνα από το Α2 που ακούει μόνο ...Χρύσα. Για να ψάχνεις να βρεις την Άλκη Ζέη, συγγραφείς και ποιητές να μιλήσουν στα παιδιά του play station. Για να οργανώνεις λέσχες ανάγνωσης, να αγαπήσουν τον Καβάφη και τον Βάρναλη στην εποχή του Φοίβου και του ...Πήγασου! Για να

ετοιμάσεις τα θέματα, ασκήσεις, σχέδια μαθήματος. Για να διορθώνεις γραπτά, τον ...Αντώνη που αντί για «καταστροφή» γράφει «ανάπτυξη». Για, για, ... τόσα άλλα!

Για ποιο «ωράριο» μιλάτε αχρείοι; Πότε μετρήσαμε όλα αυτά;

Το ξέρετε καλά ότι το ωράριο των εκπαιδευτικών είναι πάνω κάτω το ίδιο σε όλο τον κόσμο. Ναι ακόμη και στη Ευρώπη σας, αλλά με διπλάσιους, τριπλάσιους μισθούς και υποδομές. Ξέρετε (και δεν πρόκειται ποτέ να σας ξεφύγει), ότι η UNESCO θεωρεί ότι μια ώρα εκπαιδευτικού έργου ισοδυναμεί με τρεις-τέσσερις ώρες γραφείου χωρίς να υποτιμάμε την δουλειά άλλων εργαζόμενων. Προφανώς με... απείρωσ περισσότερες με τη δική σας «δουλειά». Ξέρετε ότι δεν είναι για κάποιες «ώρες» αλλά για μια ζωή! Μιλάμε για 10 χιλιάδες αναπληρωτές νέα παιδιά με σπουδές, όνειρα και μεταπτυχιακά που θα απολυθούν τώρα! Για να περισσέψουν κι άλλα για τις τράπεζες και τα αφεντικά σας, να προστεθούν χιλιάδες ακόμη στις λίστες της ανεργίας. Μιλάμε για χιλιάδες εκπαιδευτικούς που θα γυρίσουν με υποχρεωτικές μετακινήσεις από κει που ξεκίνησαν πριν 10,20 χρόνια. Στις εσχατίες της χώρας με κομμένα τα «φτερά», το μισθό και την οικογένεια. Μιλάμε για χιλιάδες εκπαιδευτικούς που θα απολυθούν! Θα φύγουν από τα σχολεία που ...χτίσανε και συντηρούνε με το μεράκι τους.

Στα φύλλα απόλυσης το στίγμα:

«Επίορκοι» γιατί ήταν ανυπότακτοι ή και ανύποπτοι, στοχοποιημένοι ακόμη και από ...ανώνυμες καταγγελίες! «Παλαβοί» γιατί δε χωράνε στο show σας, γιατί δεν θα αντέχουν τον παραλογισμό της κοινωνίας και του σχολείου. «Ανάξιοι» σαν τον Δελμούζο, γιατί θα επιμένουν στην αλήθεια και την παιδαγωγική ελευθερία. «Υπεράριθμοι» γιατί η μόρφωση δεν είναι για όλους.

Στην κρίση η εκπαίδευση είναι πολυτέλεια για τους πολλούς, είναι μόνο για τους ...κρίσους. Για αυτούς υπάρχουν τα «πρότυπα» και τα ιδιωτικά. Μιλάμε για κλειστά σχολεία σε χωριά και γειτονιές που ο μόνος πλέον «πολιτισμός» θα εκπέμπεται από τις συχνότητες

Ωχι! Κάποιος έβαλε τις Πανελλαδικές μέσα στην απεργία των καθηγητών!

 γράφει η **Δήμητρα Μαυροειδή**

Αφιέρωμα: Η Απεργία που δεν έγινε...

που κλέβετε. Μιλάμε για στοιβαγμένα παιδιά σε κρύες αίθουσες, πεινασμένα και απογοητευμένα από την πιο τρυφερή ηλικία. Παιδιά με βέβαιο μέλλον την ανεργία, τη μετανάστευση ή τη σκλαβιά στις Ε.Ο.Ζ. που θα διαφεντεύουν και θα θησαυρίζουν τα αφεντικά σας. Μιλάμε για χιλιάδες παιδιά που θα εγκαταλείπουν το σχολείο. Γιατί δεν θα αντέχουν στο εξεταστικό κάτεργο του (για πολλοστή φορά) «νέου» λυκείου. Γιατί σαν ...χελιδόνια θα αποδημήσουν μαζί με τους γονείς τους. Γιατί το χρώμα ή θρησκεία τους θα τα φωνάζει: «δε χωράς πουθενά» στο εθνικοπατριωτικό σχολείο της ...Coca-cola. Γιατί απλά το σχολείο τους δεν θα υπάρχει!

Μιλάμε για τα παιδιά, τους φοιτητές και τους απόφοιτους των καθηγητικών και παιδαγωγικών σχολών που δεν πρόκειται να γίνουν ποτέ αυτό που ονειρευτήκαν. Μιλάμε για τα παιδιά που θα «πετύχουν» στις εξετάσεις (που σας έπιασε καημός) σε σχολές χωρίς αντίκρισμα στο μέλλον.

Μα θα μας πείτε «στα παραθύρια» σας: Δεν υπάρχουν εκπαιδευτικοί «τεμπέληδες», «κοπανατζήδες» «βολεψάκηδες» ...; Ναι υπάρχουν λίγοι, αυτοί που βλέπουν το σχολείο σαν talent show, δεν έχουν αντίρρηση για τη αξιολόγηση, τους άρεσε το big brother σας, αγοράζουν τις «ιδέες» και τα προϊόντα που διαφημίζετε. Είναι αυτοί που σας παρακολουθούν, σας εμπιστεύονται και είναι σαν και σας. Είναι αυτοί που δεν απεργούν ποτέ. Τι φοβάστε; Οι «άλλοι», αυτός ο περιεργός, στριφνός, πότε μίζερος και πότε αντάρτης «λαός» των εκπαιδευτικών, νοιώθει ότι αν περάσουν τα σχέδια των αφεντικών σας το δημόσιο σχολείο όχι μόνο δεν θα γίνει αυτό που ονειρευότανε αλλά δεν θα υπάρξει καθόλου.

Αν σκωθεί, στο «παρά πέντε», έχει τη δύναμη να πείσει τα παιδιά, τους εργαζόμενους γονείς, τα άλλα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας να πορευτεί μαζί τους και να σας νικήσουν και σας και το ψέμα σας και τα αφεντικά σας. Το ξέρετε αυτό και ενεργείτε προληπτικά.

Η ανατροπή που θα επιδιώξουμε θα σαρώσει την «ΑΝΑΤΡΟΠΗ» σας! αντιτετράδια

Ο Γ. Λαθής είναι αντιπρόεδρος στη Γ' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης

Λοιπόν επειδή πολλά έχουν γραφτεί και ειπωθεί αυτές τις μέρες νομίζω ότι χρειάζεται κι ένα σχόλιο από κάποιον που πρόσφατα γλίτωσε από τις Πανελλήνιες και "συμμερίζεται την αγωνία και το άγχος των μαθητών" πολύ περισσότερο από κάθε τηλεμαϊντανό που παριστάνει τον αρμόδιο. Φοιτήτρια επί του παρόντος αλλά και κόρη καθηγήτριας τυχαίνει να έχω κάποιες -ενδιαφέρουσες ελπίζω- εμπειρίες να μοιραστώ.

Θυμάμαι τη μάνα μου νεοδιόριστη να ξενυχτάει για μάθημα κατεύθυνσης Γ' λυκείου-που δεν ήταν η ειδικότητά της και είχε αναλάβει αναγκαστικά γιατί δεν υπήρχε αρμόδιος καθηγητής-, τρελαμένη από το άγχος «πώς θα τα πω στα παιδάκια να τα καταλάβουν γιατί δεν πάνε και φροντιστήριο»

Θυμάμαι τη μάνα μου να παλεύει να βάλει βαθμούς («κι αυτό τι καλό παιδάκι που είναι» και «αυτό πόσο έξυπνο και γιατί δεν μου διαβάζει» και «αυτό δεν έγραψε καλά γιατί περνάει το τάδε πρόβλημα στην οικογένεια του») και τελικά να σηκώνεται χαράματα και να ανεβάσει 1 και 2 μονάδες τον καθένα.

Θυμάμαι τη μάνα μου να σκοτώνεται να βρει πρόγραμμα «να πάνε τα παιδιά μια εκδρομή» και δώσ' του μετά στις φωτογραφίες «και αυτή είναι η Μαρία και αυτός είναι ο Γιάννης» και να 'χει μια ιστορία για τον καθένα.

Θυμάμαι τη μάνα μου να περνάει ώρες στον υπολογιστή να φτιάξει παρουσιάσεις, να βρει υλικό να 'ναι το μάθημα πιο ενδιαφέρον, «ν' αρέσει στα παιδιά, να τους μείνει κάτι».

Θυμάμαι τη μάνα μου να αγοράζει τετράδια στα παιδιά που δεν έχουν λεφτά να πάρουν.

Θυμάμαι τη μάνα μου να ανησυχεί γιατί «ο τάδε μαθητής δεν ήρθε πάλι σήμερα και τι θα κάνουμε με τις απουσίες»

Θυμάμαι τη μάνα μου να καμαρώνει τους μαθητές τις όχι γιατί 'γραψαν όλο 20αρια αλλά γιατί «ο τάδε κοίτα πως χορεύει, ο δείνα πόσο καλό ποδόσφαιρο παίζει»

Θυμάμαι τη μάνα μου να προβληματίζεται γιατί «με 'στειλαν και σε δεύτερο σχολείο και αυξάνονται οι βενζίνες» και «αν με στείλουν σ' άλλη πόλη ποιος θα πληρώνει τα έξοδα του παιδιού που σπουδάξει μακριά»

Θυμάμαι και τον μαθηματικό μου στο σχολείο να λέει ότι με τα λεφτά που παίρνει πλέον ο μόνος λόγος που κάνει μάθημα είναι γιατί νοιάζεται για μας.

Θυμάμαι και τη φιλόλογο που μου 'κανε ιστορία γενικής να πασχίζει να μάθουμε 5 πράγματα που κανείς δεν ήθελε ν' ακούσει γιατί δεν είναι πανελλαδικά εξεταζόμενα.

Θυμάμαι όμως και μένα. Στις πανελλήνιες. Με τα νεύρα μου σπασμένα, να θέλω να σκοτώσω άνθρωπο. Να μην με νοιάζει αν καταλαβαίνω τι γράφω αλλά αν το λέει έτσι το βιβλίο. Ω, δόξα το θεό αν έμαθα κάτι από το σχολείο είναι να γράφω βαθμούς στις εξετάσεις. Και τι εξετάσεις! Μιλάμε για ένα σύστημα που σου καταστρέφει τη ζωή ένα χρόνο(τουλάχιστον). Που διαβάσεις σαν τρελός, που δεν σ' αφήνει ούτε την 5ημερη να ευχαριστηθείς και τελικά αν γράψεις κάτω από 18,5 σου λέει ότι «απέτυχες»! Και άντε και περνάς στο πανεπιστήμιο. Μετά τι; Δικαιούσαι δωρεάν σίτιση και στέγαση; Θα προλάβεις να πάρεις πτυχίο ή θα σου συγχωνεύσουν τη σχολή «για να σε σώσουν»; Και άντε και το παίρνεις και το πτυχίο. Θα βρεις δουλειά και μάλιστα στο αντικείμενο που σπουδάσες; Και άντε και βρήκες και δουλειά. Θα ζεις με 300 ευρώ, χωρίς ασφάλιση, χωρίς άδεια, χωρίς ωράριο, χωρίς εργασιακά δικαιώματα; Καλά να περάσεις. Εγώ δε θα πάρω. Δεν μου κάνει αυτή η ζωή όπως δεν κάνει και στους καθηγητές σου και στους γονείς σου και σε κάθε άνθρωπο που διαθέτει ακόμη αξιοπρέπεια.

Όσο εσένα σε πνίγουν στις πανελλήνιες, πνίγουν την υπόλοιπη κοινωνία στη βία της ανεργίας, της καταπάτησης κάθε δικαιώματος, της εξαθλιωμένης καθημερινότητας, της επιστράτευσης που τόσο εύχεσαι. Επιστρατεύουν τους λιμενικούς και λες καλά κάνουν γιατί πλήττουν το εμπόριο και τον τουρισμό. Επιστρατεύουν τους εργαζόμενους του μετρό και λες καλά κάνουν γιατί πλήττουν τις μετακινήσεις. Επιστρατεύουν τα όνειρά σου και τη ζωή σου και λέω καλά κάνουν άμα τους αφήνεις!

Γι' αυτό κυρίως το κείμενο αυτό απευθύνεται στους πρώην συμμαθητές μου και μέλλοντες συμφοιτητές μου. Για τους άλλους έγραψαν πολλοί και τα 'παν και καλύτερα από μένα. Αλλά επειδή είστε τα ίδια παιδιά που έβλεπα στο προαύλιο τόσα χρόνια δεν θα μπορούσα να μην σας εκφράσω την πίκρα μου.

Και για να κλείνω με όλα αυτά: θα αφήσω στην άκρη τις περιττές αβρόττες, γιατί νομίζω ότι έτσι θα συνεννοηθούμε καλύτερα. Ανοίξτε τα μάτια σας και αφήστε ήσυχους τους καθηγητές σας. Άλλοι σας πάνε γαμιώντας τόσο καιρό. αντιτετράδια

Ένας μαθητής στο πλευρό των καθηγητών

Λέγομαι Κωνσταντίνος Μανίκας και είμαι μαθητής της πρώτης Λυκείου στο 10 Λύκειο Δραπετσώνας...

Αποφάσισα να γράψω αυτό το κείμενο, θέλοντας να εκφράσω τον αποτροπισσμό και την αγανάκτησή μου για το θράσος και την υποκρισία και αυτών που μας κυβερνούν καθώς και όλων αυτών των δημοσιογράφων και ΜΜΕ που τους βοηθάνε για να επιβάλλουν τα άνομα και ανήθικα σχέδια τους σε βάρος των μαθητών και της νέας γενιάς. Αφορμή είναι η απεργία των καθηγητών μου, μέσα στην εξεταστική περίοδο και τα κροκοδείλια δάκρυα πολιτικών και δημοσιογράφων για το μέλλον μου, που «κινδυνεύει» απ αυτήν.

Τι λέτε; Τι μέλλον έχω -εξαιτίας σας - και από ποιους πραγματικά κινδυνεύει;

Ας δούμε πρώτα, ποιος διαμόρφωσε το μέλλον και την ζωή όλων, από παλιά.

- Ποιος έφτιαξε το μέλλον του παππού μου και το έντυσε με τα αποφόρια της ΟΥΝΤΡΑ, στέλνοντας τον μετανάστη στη Γερμανία;

- Ποιος κακοδιαχειρίστηκε και κατάκλεψε αυτόν τον τόπο;

- Ποιος ανάγκασε την μητέρα μου να δουλεύει απ το πρωί ως το βράδυ για 530 ευρώ, που αφού πληρώσει λογαριασμούς και φαγητό, δεν περισσεύουν -όχι για

να μου πάρει παπούτσια- αλλά ούτε ένα βιβλίο που θέλω απ τον πάγκο του παζαριού;;;;;

- Ποιος μείωσε στο μισό τον μισθό του πατέρα μου;

- Ποιος τον συκοφάντησε, τον απείλησε με επιστράτευση, απόλυση -αυτών και όλους τους συναδέλφους του στις μεταφορές- όταν κατέβηκαν σε απεργίες μόνο και μόνο γιατί ήθελαν να ζήσουν με αξιοπρέπεια;

- Ποιος θέλει να κλείσει την σχολή που διάλεξε ο αδερφός μου για να πραγματοποιήσει τα όνειρα του, στο Πανεπιστήμιο;

- Ποιος μου έδωσε φωτοτυπίες αντί για βιβλία;

- Ποιος με άφησε να παγώνω χωρίς θέρμανση στην τάξη μου;

- Ποιος φταίει που μαθητές λιποθυμάνε απ την πείνα;

- Ποιος άφησε τόσους άνεργους;

- Ποιος οδήγησε 4000 ανθρώπους στην αυτοκτονία;

- Ποιος άφησε τους παππούδες μας χωρίς περίθαλψη και φάρμακα;

Οι καθηγητές μου ή ΕΣΕΙΣ τα κάνετε όλα αυτά;

Λέτε επίσης ότι οι καθηγητές μου, με την απεργία, θα καταστρέψουν τα όνειρα μου. Ποιος σας είπε ότι όνειρο μου είναι να είμαι ένας ακόμα άνεργος στο 67% των

νέων ανέργων; Ποιος σας είπε ότι όνειρο μου είναι να δουλεύω ανασφάλιστος και χωρίς ωράρια για 350 ευρώ το μήνα, όπως ψηφίσατε στην τελευταία σας τροπολογία; Ποιος σας είπε ότι όνειρο μου είναι να γίνω οικονομικός μετανάστης; Ποιος σας είπε ότι όνειρό μου είναι να γίνω delivery boy;

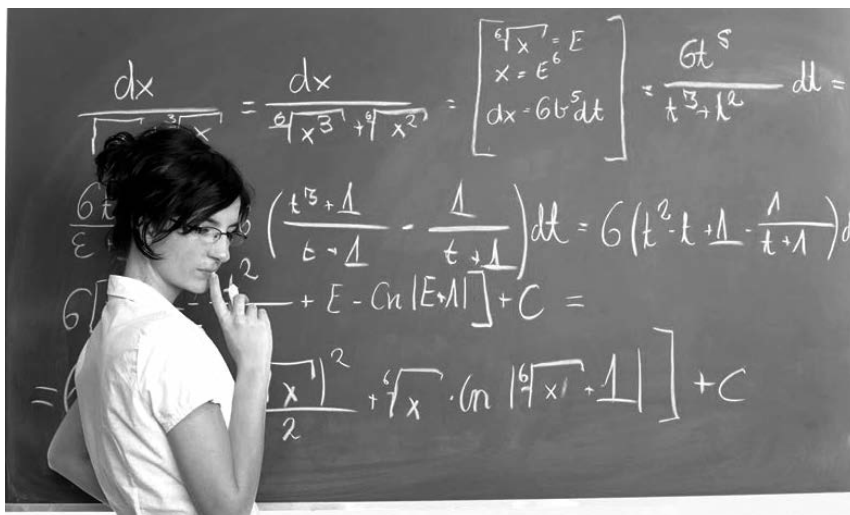
Δυο λόγια θέλω να πω και στους δασκάλους μου, σ όλη τη χώρα.

Δάσκαλοι μου, έχετε υποχρέωση απέναντι σ όλους τους μαθητές ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ. Αν υποχωρήσετε στον δίκαιο αγώνα σας τότε πραγματικά θα έχετε παίξει με το μέλλον μου και θα το χετε υποθηκεύσει. Όποια υποχώρηση και να κάνετε, όποια νίκη της κυβέρνησης, θα μου στερήσει το δικαίωμα να χαμογελάω, να ονειρεύομαι, να ελπίζω, να αγωνίζομαι για καλύτερη ζωή για μια ανθρώπινη κοινωνία.

Στους γονείς, τους συμμαθητές μου και σ όλη την κοινωνία έχω να πω τα εξής: Θέλετε αυτοί που μας διδάσκουν να ζουν μες στην εξασθλίωση; Θέλετε να μας στοιβάξουν σαν εμπορεύματα στις αίθουσες; Θέλετε να κλείσουν τα σχολεία και να χτίσουν φυλακές; Θα αφήσετε τους δασκάλους μας μόνους τους σε αυτόν τον αγώνα; Έτσι θα μας μάθετε να φωνάζουμε αλληλεγγύη; Θέλετε ο δάσκαλος να είναι παράδειγμα σε μας, αυτοσεβασμού, αξιοπρέπειας μαχητικότητας η παράδειγμα υποδούλωσης; Θέλετε τελικά να ζήσουμε σαν δούλοι;

Από αύριο κιόλας, καταλήψεις σε όλα τα σχολεία από μαθητές και γονείς για να στηρίξουμε τους δασκάλους μας μ' ένα τραγούδι, ένα σύνθημα : «εμπρός να τσάκισουμε τυράννους φασίστες». Όλοι μαζί για να αγωνιστούμε για δημόσια δωρεάν και ποιοτική παιδεία. Όλοι μαζί για να ανατρέψουμε αυτούς που κλέβουν το γέλιο μας, το γέλιο των παιδιών σας.

ΥΓ. όχι από ματαιοδοξία αλλά για να στερήσω από κάποιους το γελίο επιχείρημα πως «απλά θέλω να χάσω μαθήματα», παραθέτω τους βαθμούς μου... αντικειμενικά

Πριν την
Τετάρτη 15/5

Βγήκανε σεργιάνι τα δημοσιογραφόμουτρα αυτά που αποτελούν τον εθνικό κορμό

γράφει ο Χρήστος Κάτοικας

Δεν πρόλαβαν οι εκπαιδευτικοί να εκδηλώσουν τις διαθέσεις τους να αγωνιστούν ενάντια στην πολιτική που αφανίζει το δημόσιο σχολείο, τη δουλειά τους και τις ζωές τους και αμέσως έπιασαν δουλειά οι εργολάβοι της παραπλάνησης και συκοφάντησης όσων τολμούν να αντιστέκονται.

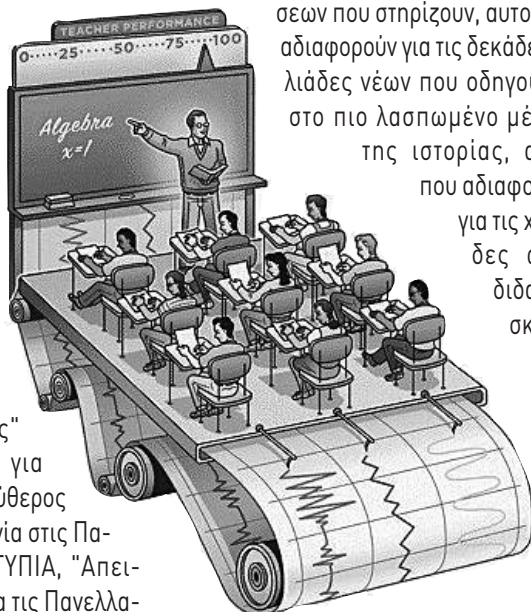
Μια ματιά να ρίξει κανείς στις εφημερίδες των τελευταίων ημερών μπορεί να το διαπιστώσει: "Απειλούν τις εισαγωγικές εξετάσεις" Μακεδονία, "Απεργία στις εξετάσεις-δεν ντρέπονται οι καθηγητές" Άρθρο της Κυριακής, "Γιατί η ΟΛΜΕ παίζει ξανά με τις Πανελλαδικές Εξετάσεις" Πρώτο θέμα, "Νάρκη της ΟΛΜΕ στις Πανελλαδικές" ΤΟ ΒΗΜΑ, "Σύγκρουση με θύματα τους μαθητές" 6 ΜΕΡΕΣ, "Τρόμος για τις Πανελλαδικές" Δημοκρατία, "Αγωνία για 100.000 υποψήφιους" Ελεύθερος Τύπος, "Στον αέρα η απεργία στις Πανελλαδικές" ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, "Απειλούν να τινάξουν στον αέρα τις Πανελλαδικές" ΗΜΕΡΗΣΙΑ, κλπ.

*Κι οι ποιητές με χέρι υγρό,
υμνούνε της πατρίδας τον χαμό,
κάνουν με θέρμη τα στοιχειά στιχάκια,
με τους σοφούς του κράτους τα 'χουνε
πλακάκια,
σαν χέλια γλοιώδικα έχουν πουληθεί,
τους έχω σιχαθεί (ΒΟΛΦ ΜΠΙΡΜΑΝ)*

Τις επόμενες μέρες είναι σίγουρο ότι θα ξεκινήσουν οι δημοσιογράφοι της αυλής και της οθόνης, αυτοί που εξασφαλίζουν το παντεσπάνι τους από τη δυνατότητα να κόβουν το ψωμί των εργαζομένων. Είναι γνωστή η τακτική τους. Θα ανακαλύψουν τώρα τους μαθητές "που

βρίσκονται στην πιο κρίσιμη φάση της ζωής τους", θα πονέσουν για τους γονείς "που αγωνιούν για την τύχη των παιδιών τους", θα θυμηθούν τους "βολεψάκηδες καθηγητές, τους τεμπέληδες, τους ιδιαιτεράκηδες", προσπαθώντας να ξεσκώσουν την κοινή γνώμη ενάντια στους δασκάλους των παιδιών τους.

Αυτοί, οι πραιτωριανοί της εξουσίας, που καθόλου δε νιάζονται για την λεπτασία του δημόσιου σχολείου από τις καταστροφικές πολιτικές των κυβερνήσεων που στηρίζουν, αυτοί που αδιαφορούν για τις δεκάδες χιλιάδες νέων που οδηγούνται στο πιο λασπωμένο μέλλον της ιστορίας, αυτοί που αδιαφορούν για τις χιλιάδες ώρες διδασκαλίας

που χάνονται από την αδιαφορία των πατρώνων τους, αυτοί που κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά στις απολύσεις, τις αργίες, τη φτώχεια και τη δυστυχία που έχουν φέρει και φέρνουν οι πολιτικές που στηρίζουν, αυτοί που την ώρα που πωλείται αντί πινακίου φακής η Πατρίδα και αφανίζονται ανθρώπινες ζωές, σφυρίζουν αδιάφορα, αυτοί που με τη φωνή της σειρήνας πασχίζουν να πείσουν ότι η κόλαση είναι μονόδρομος, ΑΥΤΟΙ οι ίδιοι, δελτία τύπου της πιο βάρβαρης πολιτικής, ΤΩΡΑ θα χύσουν το δάκρυ τους, θα τρεμοπαίξουν τη φωνή τους, για να πείσουν τους θεατές ότι ο εχθρός είναι οι ανάληπτοι δάσκαλοι.

*Μαζί μας, τελεφταίοι, με το βαπόρι
πρεζάκηδες, αλάνια, λαθρεμπόροι.
Ξεπίτηδες, για να φανεί, πως ίσια
λογιούνται η Λεφτεριά και τα χασίσια
(Κ. Βάρναλης)*

Και βγάζει η παλατιανή δημοσιογραφία όλα τα γνωστά της όπλα στο σεργιάνι. "Δευτεραθλητές στις κοπάνες οι εκπαιδευτικοί" κραυγάζει το Έθνος. Και θα ανακαλύψουν τώρα τον δάσκαλο που "την κοπάνησε δυο χρόνια από το σχολείο ατιμώρητα", τον καθηγητή που "πιάστηκε στα πράσα να κάνει ιδιαίτερα στους μαθητές του", το νηπιαγωγό που "καταχράστηκε χρήματα της σχολικής επιτροπής", την κοινωνιολόγο που "πιάστηκε με χασίς", το γυμναστή "που ήταν παιδεραστής", επίτηδες, για να δαιμονίσει την κοινή γνώμη και να μπλέξει σε κουβάρια ξεδιάλυτο τις διώξεις εκπαιδευτικών που αγωνίζονται για να υπερασπίσουν το δημόσιο σχολείο, τις αργίες εκπαιδευτικών επειδή "διατύπωσαν κριτική στους ανωτέρους τους", τις απολύσεις εκπαιδευτικών γιατί πήραν μέρος σε κινητοποιήσεις και συνελήφθηκαν.

*Όπου κι αν πας, θα κουβαλεις τα
σίδερα που σου τα βάλαν
οι όμοιοι σου κι όχι οι ουρανοί.
Όσο μαζέβεις την ψυχή σου, την
παρθενιά της για να σώσεις,
τόσο την κάνεις πιο στενή.*

Εκπαιδευτικοί, μαθητές, γονείς, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, άνεργοι. Κλείστε τα αυτιά σας στις σειρήνες της παραπλάνησης. Γυρίστε την πλάτη σε αυτούς που δουλειά τους είναι να στρέφουν τον έναν εργαζόμενο εναντίον του άλλου, για να περνάνε καλύτερα οι πολιτικές της φτώχειας, της τρομοκρατίας και της υποτέλειας. Σηκώστε ψηλά το κεφάλι. Δώστε μαζί μας τον αγώνα, γιατί όποιος δεν πάρει μέρος στον αγώνα θα υποστεί την ήττα.!

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Πριν την
Τετάρτη 15/5

Επιστολή μιας επιστρατευμένης καθηγήτριας

Αφιέρωμα: Η Απεργία που δεν έγινε...

Υπηρετώ την εκπαίδευση δέκα χρόνια. Έχω αξιολογηθεί πολλάκις από τους μαθητές μου, τους συναδέλφους, τους προϊσταμένους μου, τις τοπικές κοινωνίες, όπου δούλεψα, ως τουλάχιστον επαρκής. Έζησα και δούλεψα σε παραμεθόριες περιοχές τις οποίες οι περισσότεροι πολιτικοί γνωρίζουν μόνο ως ταξιδιωτικούς προορισμούς. Έδωσα πολλάκις εξετάσεις στη ζωή μου για πτυχία, μεταπτυχιακό, ΑΣΕΠ προκειμένου να πληρώ τα κριτήρια κατάρτισης και επάρκειας που απαιτούνταν για να μπορώ να διδάξω με επιτυχία σε τάξη. Έδωσα και δίνω καθημερινά την ψυχή μου για να μεταλαμπαδεύσω στους μαθητές μου γνώσεις, ήθος, αρετή και αξιοπρέπεια. Η μεγαλύτερη ανταμοιβή μου είναι τα χαμόγελα των παιδιών σε κάθε προ-

σπάθεια τους που στέφεται με επιτυχία. Έχω την τύχη και την τιμή να είμαι λειτουργός και όχι απλά υπάλληλος.

Από τις 12 το μεσημέρι της 15ης Μαΐου έως την έκδοση νεώτερης απόφασης, σύμφωνα με ανακοίνωση που εξέδωσε το Υπουργείο Παιδείας και βάσει απόφασης που υπέγραψε ο υπουργός Παιδείας κ. Αρβανιτόπουλος, εγώ και 88.000 συνάδελφοί μου βρισκόμαστε υπό επίταξη προκειμένου να μην απεργήσουμε εν μέσω Πανελλαδικών Εξετάσεων. Το γεγονός ότι η επίταξη προηγείται ακόμα και της οριστικής απόφασης του κλάδου για απεργία, το αφήνω ασχολίαστο, καθώς υπερβαίνει κάθε δημοκρατικό και συνταγματικό κατοχυρωμένο δικαίωμα οποιουδήποτε εργαζομένου στην εργασία αλλά και στην απεργία. Η κυβέρνηση σκόπιμα κι ανήθικα επέλεξε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή για να προωθήσει μέτρα αδιαπραγμάτευτα, με σκοπό μέσω του κοινωνικού αυτοματισμού να στρέψει γονείς, μαθητές και κοινή γνώμη εναντίον των εκπαιδευτικών.

Τα ΜΜΕ λειτουργώντας προπαγανδιστικά εναντίον των εκπαιδευτικών και επικουρικά στο έργο της τρικομματικής κυβέρνησης των δανειστών, διαστρεβλώνουν επιμελώς τα αιτήματα των εκπαιδευτικών και προβάλλουν βασική αιτία των κινητοποιήσεων την εναντίωση των εκπαιδευτικών στην προσθήκη 2 επιπλέον ωρών διδασκαλίας στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα. Για όσους έχουν μπει μέσα σε σχολική τάξη και γνωρίζουν, οι 2 επιπλέον ώρες δε σημαίνουν επιπλέον μόχθο σε βαθμό μη ανεκτό. Σημαίνουν όμως: α) μόνιμη έξοδος, και επομένως ανεργία, για 10.000 αναπληρωτές συναδέλφους μας που δουλεύουν και στις πιο μακρινές γωνιές της Ελλάδας πολλά χρόνια τώρα, β) υποχρεωτική μετάθεση χιλιάδων μόνιμων εκπαιδευτικών (πλασματικά υπεράριθμων) μακριά από τις οικογένειες τους και τον τόπο μόνιμης εγκατάστασής τους και γ) επιπλέον μείωση κατά 10% του μισθού μας, ο οποίος έχει ήδη υποστεί σημαντικές μειώσεις στα πλαίσια της μνημονιακής πολιτικής που εφαρμόζεται.

Ο μισθός του νεοδιόριστου εκπαιδευτικού βρίσκεται αρκετά πιο χαμηλά από το μέσο όρο των μισθών σε χώρες της ευρωζώνης όπως προκύπτει από επίσημη

έκθεση του ΚΕΜΕΤΕ: <http://olme-attik.att.sch.gr/new/?p=4032>

Το σημαντικότερο είναι ότι, αυτός ο μισθός, δεν επαρκεί για να πάει κάποιος νεοδιόριστος σε οποιοδήποτε απομακρυσμένο σημείο της Ελλάδας του ζητηθεί, να στήσει το σπιτικό του και να ζήσει όσο χρειαστεί να παραμείνει εκεί για να ασκήσει το λειτούργημά του. Δεν φτάνουν. Είναι μαθηματικά αδύνατο.

Οι εκπαιδευτικοί έχουμε κατά μέσο όρο 18,5 διδακτικές ώρες, μέσος όρος που είναι αντίστοιχος με αυτόν που ισχύει στην Ευρωπαϊκή Ένωση (στοιχεία από ΚΕΜΕΤΕ). Σύμφωνα όμως με πρόσφατη (2012) μελέτη της UNESCO: 21 ώρες διδασκαλίας = 84 ώρες δουλειάς γραφείου. Πέρα όμως από τις ώρες διδασκαλίας, που συνεπάγονται και προετοιμασία για την επόμενη μέρα, διόρθωση γραπτών κλπ, παρόλο που και διοικητική και γραμματειακή υποστήριξη. Έτσι, ενώ το ωράριο εργασίας μας είναι υποχρεωτικά μέχρι και 30 ώρες, στην πραγματικότητα το υπερβαίνουμε συχνά κατά πολύ. Να σημειωθεί ότι στις ευρωπαϊκές χώρες τα σχολεία είναι στελεχωμένα όχι μόνο με γραμματέα αλλά και νοσοκόμο, ψυχολόγο κλπ.

Τα κροκοδείλια δάκρυα των πολιτικών και των δημοσιογράφων για το μέλλον των παιδιών με εξοργίζουν και με αγανακτούν. Το μέλλον των παιδιών αυτών να είστε σίγουροι κύριοι στη Βουλή ότι ανησυχεί πρωτίτως και ουσιαστικά εμάς τους εκπαιδευτικούς, εμάς που θέλουμε να δούμε την προσπάθεια μιας χρονιάς να στέφεται με επιτυχία και τα όνειρα των δικών μας παιδιών να γίνονται πραγματικότητα. Είναι βέβαια όνειρα που εσείς φροντίσατε να μην έχουν θεμέλια αφού η μνημονιακή πολιτική σας οδηγεί τα παιδιά μας στο 64% της ανεργίας για την οποία καμία επίταξη δεν προβλέφθηκε.

Κατηγορείτε τους εκπαιδευτικούς ότι παίζουν με τη ζωή και το μέλλον των παιδιών. Αλήθεια, ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν στα περισσότερα σχολεία της χώρας τα κενά λόγω απουσίας εκπαιδευτικών έμειναν ακάλυπτα ακόμα και σε πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα;

Ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν τα αφήσατε να παγώνουν στις αίθουσες το χειμώνα με τη δικαιολογία ότι δεν υπάρχουν χρήματα για πετρέλαιο; ▶

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Ευάγγελος Βενιζέλος: Πολιτική επιστράτευση και απεργία, Επιθεώρηση Εργατικού Δικαίου, 1986, σελ. 726-734: «Η επίταξη προσωπικών υπηρεσιών δεν συνδέεται με τον έλεγχο νομιμότητας μιας απεργίας. Οι λόγοι αυτοί δεν είναι από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 22 παρ. 3 Σύνταγματος και η επίκλησή τους θα καθιστούσε την επίταξη προφανώς παράνομη. Μπορεί η απεργία ως factum να συνιστά λόγο εφαρμογής του άρθρου 22 παρ. 3 εδ. β' να συγκροτεί την αντικειμενική υπόσταση των λόγων για τους οποίους είναι κατά το Σύνταγμα δυνατή η επίταξη υπηρεσιών; Εδώ δεν μπορεί να γίνει λόγος ούτε για πόλεμο ούτε για επιστράτευση ούτε για θεομηνία. Η απεργιακή κινητοποίηση αυτή καθαυτή ως γεγονός δεν συνιστά καμία από τις περιπτώσεις αυτές. Η επίταξη είναι μέσο προσανατολισμένο σε τελείως διαφορετικό σκοπό. Το άρθρο 22 παρ. 3 εδ. β' δεν έρχεται να πολλαπλασιάσει και να εντείνει τους περιορισμούς του απεργιακού δικαιώματος, αλλά να εξυπηρετήσει μία διαφορετική τελεολογία - ακόμα και όταν διασταυρώνεται με απεργιακές κινητοποιήσεις...»

Πριν την Τετάρτη 15/5

Ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν καθημερινά ακούγατε κρούσματα παιδιών που λιποθυμούσαν σε πολλά σχολεία λόγω υποσιτισμού και παρόλα αυτά τα χρήματα που προβλέπονταν από το ΕΣΠΑ ποτέ δεν έγιναν φαγητό για αυτά;

Ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν αντί για βιβλία της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης τους μοιράζατε φωτοτυπίες;

Ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν κλείνατε σχολικές μονάδες λόγω συγχωνεύσεων και αναγκάζατε χιλιάδες μαθητές να κάνουν ακόμα και ταξίδι καθημερινά προκειμένου να φτάσουν στο σχολείο τους;

Ποιος σκέφτηκε πραγματικά το μέλλον τους όταν τα στοιβάζατε σε τάξεις των 30 ακόμα και 32 μαθητών (1,5 τ.μ. σε κάθε μαθητή όταν οι προδιαγραφές ασφαλείας είναι τα 2 τ.μ.) προκειμένου να συγχωνεύσετε σχολικές μονάδες;

Οι εκπαιδευτικοί ωστόσο παρά τις προαναφερθείσες αντιξοότητες συνεχίσαμε να εξασκούμε το λειτουργημά μας γιατί εμείς όντως σκεφτόμαστε πραγματικά το μέλλον αλλά και το παρόν των παιδιών μας.

Η εκστρατεία κατασκευοφάντησης των

εκπαιδευτικών από την πολιτική ηγεσία και τα ΜΜΕ είναι ο εύκολος τρόπος. Εμείς επιλέγουμε το δύσκολο: αυτόν του αγώνα ενάντια στην προσωπική μας εξαθλίωση αλλά και στην εξαθλίωση της δημόσιας παιδείας η οποία εκτός από δωρεάν επιβάλλεται να είναι και ποιοτική.

Η επίταξη όλων των εκπαιδευτικών στην ιδέα και μόνο ενδεχόμενης απεργίας μόνο μία λέξη μπορεί να φέρει στο νου μου: Ντροπή, αλλά η έννοια της ντροπής προϋποθέτει την ύπαρξη Αρχών και Συνείδησης που ως φαίνεται δεν διαθέτουν.

Άλλωστε, τα παιδιά τους θα σπουδάσουν σε ιδιωτικά σχολεία ή στο εξωτερικό, και το μέλλον τους θα είναι εξασφαλισμένο, χωρίς αντικειμενικότητα ή αξιολόγηση. Απλά επειδή είναι παιδιά του πολιτικού μπαμπά τους. Τζάμπα μάγκες, τζάμπα κριτές όλων πλην του εαυτού τους.

Πριν ρωτήσετε λοιπόν τη γνώμη των πολιτικών που στηρίζουν την επίταξη και θα ψηφίσουν το όποιο νομοσχέδιο φέρει η τρόικα, ρωτήστε τους: πόσοι από εσάς έχουν παιδιά που φοιτούν σε δημόσιο σχολείο; αντιεξουδετέρωση

Με εκτίμηση,
Β.Κ.

Μία ακόμη επιστρατευμένη εκπαιδευτικός

Πρωτοφανές δεν είναι (αφού έτσι συνηθίζουν να κάνουν με όλους τους εργαζόμενους και τα σωματεία τους όταν ετοιμάζονται για κινητοποιήσεις), ωστόσο δεν παύει να είναι ενοχλητικό και βεβιαώς φανερώνει τις προθέσεις τους. Μιλάμε για τα κανάλια και τις εκπομπές που μιλάνε για την εκπαίδευση και τους εκπαιδευτικούς (τους θυμηθήκανε τώρα με την αφορμή της απεργίας) χωρίς να καλούν εκπαιδευτικούς ή εκπροσώπους των σωματείων τους να μιλήσουν για τα προβλήματά τους.

Μιλάνε ως ειδικοί, άλλοτε βγάζοντας οχετούς συκοφαντίας για τους δασκάλους και άλλοτε καϊδεύοντας μαθητές, υποψηφίους και γονείς με στόχο, βέβαια, να τους στρέψουν εναντίον των δασκάλων. Γνωστοί και δοκιμασμένοι μέθοδοι που φανερώνουν το ρόλο των ΜΜΕ, των κεντρικών τους δημοσιογράφων, αλλά και των πολιτικών δυνάμεων που στηρίζουν την κυβέρνηση ή κάνουν ότι... στηρίζουν τους εκπαιδευτικούς. Είναι απαράδεκτοι.

Ωστόσο, το θέμα είναι, όπως αυτοί κάνουν τη δουλειά για την οποία χρυσοπληρώνονται, να κάνουν τη δουλειά τους και οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι νέοι, οι μαθητές και οι γονείς τους. Και να θυμηθούν αυτό που ήδη έχουν ζήσει και να αναλογιστούν αυτό που τους προετοιμάζουν να ζήσουν. Να θυμηθούν πως και στους δικούς τους αγώνες για καλύτερη ζωή, για

Το βιτριολικό χιούμορ της Ιστορίας

Τελικά, η ζωή αποδεικνύεται βιτριολικό χιουμορίστρια: ανατρέχοντας στο «Ιστορικό Λεύκωμα 1988» της «Καθημερινής», για να θυμηθώ τι συνέβη στη μεγάλη απεργία των καθηγητών τότε, στη σελίδα 75 διαβάζω ότι η πρώτη μέρα παρουσίας του νέου υπουργού Παιδείας Γιώργου Παπανδρέου στο υπουργείο σημαδεύεται από την απόφαση του Πρωτοδικείου να χαρακτηρίσει παράνομη και καταχρηστική την απεργία της ΟΛΜΕ. Αντιγράφω: «Ο πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών Φώτης Κουβέλης καταδικάζει την απόφαση, δηλώνοντας ότι δεν είναι της αρμοδιότητας των δικαστηρίων να κρίνουν τις απεργίες και υπενθυμίζοντας ότι δεν υπάρχει ούτε μία απεργία εργαζομένων που να οδηγήθηκε σε δικαστήριο και να μην κρίθηκε καταχρηστική». Συνεπώς δεν είναι μόνον ο πρωθυπουργός διγλωσσος. Πώς το λέει ο λαός; Πού 'σαι νιότη που 'λεγες πως θα γινόμουν άλλος...

"Ανισχυκούν" οι ύαινες της επικοινωνίας για τους μαθητές για να προετοιμάσουν καλύτερα το χέρι τους...

δουλειά, για μόρφωση, για υγεία, πάντα, χέρι - χέρι κυβέρνηση και τα επικοινωνιακά της μαντρόκυκλα στρέφονταν εναντίον τους, τους συκοφαντούσαν, τους ποδοπατούσαν.

Συκοφάντησαν και

χτύπησαν τους αγρότες, τους φορτηγατζήδες, τους ταξιτζήδες, τους εργαζόμενους στην υγεία, τους Πανεπιστημιακούς, τους εργαζόμενους στους δήμους, τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες, τους εργαζόμενους που κινητοποιήθηκαν για το δικίο τους στις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Να θυμηθούν, οφείλουν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι σπουδαστές πως για την κόλαση που έχει ανοίξει μπροστά τους υπάρχει λόγος και αιτία, υπάρχουν εχθροί και αντίπαλοι με ονοματεπώνυμο. Και να τους στρέψουν την πλάτη οφείλουν οι γονείς και οι μαθητές.

Γιατί όταν ο κάθε Προτοσόλτε κάνει πως "λυπάται τα παιδιά", όταν ο κάθε Πρετεντέρης σουφρώνει τα χείλη για "τους κόπους των υποψηφίων που κινδυνεύουν", όταν ο κάθε Παπαδημητρίου αναρωτιέται "πως τολμούν οι καθηγητές να κινητοποιούνται", όταν ο κάθε Ευαγγελάτος ρίχνει το ανάθεμα στους δασκάλους, ουσιαστικά δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να ρίχνουν σκόνη για να καθεί από τα μάτια των θεατών ο δήμιος και να προβληθεί σαν αίτιος του κακού ο εργαζόμενος που διεκδικεί.

Σταράτα πράγματα. Η ήπτα των εκπαιδευτικών, θα είναι ήπτα των εργαζομένων. Τελεία και παύλα. Γιατί δεν μιλάμε ούτε για φραγκοδίφραγκα, ούτε για ωράριο εργασίας. Μιλάμε για την τύχη του δημόσιου σχολείου, για την τύχη των τροφίμων του, για την τύχη των μαθητών, για την τύχη των εκπαιδευτικών, για την τύχη των εργαζομένων. Περί αυτού πρόκειται για όποιον έχει τα μάτια να δει και την τιμιότητα να πιστέψει στα μάτια του. Για όποιον έχει στοιχειώδες ταξικό κριτήριο και γνωρίζει σε ποια όχθη του ποταμού ανήκει.

Η νίκη των εκπαιδευτικών, δηλαδή το μην απολυθούν οι 10.000 αναπληρωτές εκπαιδευτικοί, δηλαδή το να γίνουν προσλήψεις για να μπορεί να λειτουργήσει το σχολείο, δηλαδή το να μην μετατραπούν οι εκπαιδευτικοί σε κακοπληρωμένους και φοβισμένους τεχνικούς, δηλαδή το να μη μετατραπούν οι γονείς σε πελάτες, δηλαδή το να μη γίνουν οι μαθητές καύσιμη ύλη για να φυσήσει ούρειος άνεμος σε μια χούφτα ολιγαρχών, αυτά όλα και άλλα πολλά που διακυβεύονται, θα είναι νίκη όλου του λαού. Θα είναι νίκη των πληβείων κατά των Πατρικίων. Θα είναι μια ανάσα που μπορεί να γίνει άνεμος, θύελλα, για να αλλάξουν τα ανεμολόγια και οι ορι-

ζοντες στη χώρα και στις ζωές των ανθρώπων, που κάποιοι θέλουν να τους μετατρέψουν σε σύγχρονους δούλους.

Ωστόσο, να μας συγχωράτε. Η υπόθεση της εκπαίδευσης δεν είναι υπόθεση μόνο των δασκάλων. Είναι υπόθεση όλου του λαού. Και μόνο όταν όλος ο λαός σταθεί μαχητικά αλληλέγγυος σε αυτή τη μεγάλη υπόθεση μπορεί να ανοίξει δρόμο στην Άνοιξη. Και οφείλουν να πάρουν τις ευθύνες τους όλοι. Όπως παίρνουν τις ευθύνες τους όλες οι συνιστώσες του "εθνικού κορμού". Να πάρουν τις ευθύνες τους τα σωματεία. Η ΔΟΕ, η ΠΟΕ-ΟΤΑ, οι Νοσοκομειακοί, η ΑΔΕ-ΔΥ, οι εργάτες και οι αγρότες. Όλοι. Να πάνε χέρι-χέρι με τους καθηγητές. Να πάνε χέρι-χέρι με την τάξη τους. αντιτετραδάκι

Χρήστος Κάτσικας - Γιώργος Καββαδίας - Γιάννης Σπυράλατος - Μαρία Δανιήλ - Αποστόλης Καραγιάννης

13/5/2013

ΚΑΙ Η ΑΔΕΔΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ?

γράφει ο Δημήτρης Μαριόλης

Ενα φάντασμα πλανιέται πάνω από τη χώρα : το φάντασμα της απεργίας των καθηγητών στις εξετάσεις. Όλες οι δυνάμεις του γερασμένου πολιτικού και κοινωνικού κατεστημένου ενώθηκαν σε μια ιερή συμμαχία για να κυνηγήσουν αυτό το φάντασμα : ο πρωθυπουργός και ο υπουργός παιδείας, οι χρυσοπληρωμένοι δημοσιογράφοι των Μέσων Μαζικής Προπαγάνδας και οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές της ΑΔΕΔΥ, το ΠΑΜΕ που καταγγέλλει την ΟΛΜΕ, ο Βουλευτής που βγαίνει λίγες ώρες πριν την επιστράτευση και καμαρώνει στην τηλεόραση που η παράταξή του δεν στηρίζει την απεργία στις εξετάσεις, ο πονηρός πολιτευτής που αναρωτιέται με νόημα γιατί η κυβέρνηση δεν αφήνει να γίνουν οι εξετάσεις και μετά να περάσει τα μέτρα και οι αστυνομικοί που ψάχνουν εναγωνίως τους εκπαιδευτικούς να τους παραδώσουν τα φύλλα επίταξης.

Πέρα από τα αμέτρητα χτυπήματα κάτω από τη μέση που δέχτηκε η πρόταση για απεργία στο εσωτερικό της ΟΛΜΕ, πέρα από την απίστευτη βαρβαρότητα της κυβέρνησης να προχωρήσει στην επιστράτευση πριν τη λήψη της απόφασης, τώρα έχουμε και το τελευταίο (μέχρι στιγμής) κομμάτι του παζλ : η ΑΔΕΔΥ αποφασίζει την κήρυξη απεργίας όχι την ημέρα που ζητά η ΟΛΜΕ (την Παρασκευή) αλλά την ημέρα που οι καθηγητές έχουν Γ.Σ. (την Τρίτη)! Όλα συγκλίνουν σε ένα κοινό σημείο : στους καθηγητές δεν πρέπει να απαγορευτεί απλώς να κάνουν απεργία στις εξετάσεις. Πρέπει πάση θυσία να μην την αποφασίσουν κιόλας !

Δuo πράγματα βγαίνουν από όλα τα παραπάνω : Η απεργία των καθηγητών στις εξετάσεις αναγνωρίζεται πια από όλους τους πυλώνες του κατεστημένου σαν μια επικίνδυνη, ανατρεπτική και αποτελεσματική μορφή αγώνα. Και δεύτερον, η ρωγμή που ανοίξε στο καθεστώς (η πρόταση και μόνο για απεργία στις εξετάσεις) αποκαλύπτει το σύνολο των δυνάμεων που συμπαρατάσσονται για να την κλείσουν και να επιστρέψουμε στη γλυκιά κανονικότητα όπου οι κυβερνήτες θα είναι με το μνημόνιο και κάποιοι άλλοι θα τους καταγγέλλουν εκ του ασφαλούς. Τελεία εδώ ; Όχι. Την τελεία θα την βάλει ο λαός με τη στάση του και πρώτα και κύρια οι καθηγητές. Και δίπλα τους οι δάσκαλοι που πρέπει να σταθούν επάξια στο πλευρό τους.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ (ΣΕΦΚ)

Από τα εκατοντάδες φηρίματα συμπαράστασης στον αγώνα των καθηγητών που εστάλησαν, δημοσιεύουμε αυτό του ΣΕΦΚ, γιατί ήταν και το μόνο σωματείο που προκήρυξε 24ωρη απεργία για τις 17/5!

Απόφαση

της Γενικής Συνέλευσης του ΣΕΦΚ 15/5 24ωρη απεργία Παρασκευή 17 Μάη.

Νίκη στον αγώνα των καθηγητών

Η Γενική Συνέλευση του ΣΕΦΚ καταγγέλλει τους πραιτωριανούς του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, του ιμπεριαλισμού του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ, οι οποίοι, μετά τους ναυτεργάτες, τους εργαζομένους στο Μετρό, τον ΗΣΑΠ και το Γενικό Κρατικό Νίκαιας, διευρύνουν τον κατάλογο των "εσωτερικών εχθρών", επιστρατεύουν 88.000 καθηγητές, μετατρέποντας και τα σχολεία σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η σκέψη, το φρόνημα, η εισήγηση για κήρυξη απεργίας μετατρέπονται σε ιδιώνυμο αδικημά.

Μέρες τώρα, βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη η οργανωμένη πλύση εγκεφάλου, η τρομοουστερία και η τρομοκρατία των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης (ΜΜΕ) που εκτρέφουν τον κοινωνικό εκφασισμό. ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ-Χ.Α. ενώνουν τις κραυγές τους, περί *συνδικαλιστών που παίζουν με την αγωνία χιλιάδων ελλήνων μαθητών και των οικογενειών τους*, με αυτές των καλοπληρωμένων φερέφωνων του καθεστώτος των οποίων τα παιδιά μόνο απέξω έχουν περάσει από δημόσιο σχολείο και πανεπιστήμιο, και βεβαίως δεν γνώρισαν την «κρεατομηχανή» των εξετάσεων. Κόπτονται για την *απρόσκοπτη διεξαγωγή των εξετάσεων*, της πύλης για τον θαυμαστό κόσμο της ανεργίας και της εκμετάλλευσης. Τρέμουν μπροστά στην ιδέα ότι θα σπάσει το κλίμα υποταγής, απόγνωσης και τρόμου που επιβάλλουν τα ΜΜΕ και τα ναζιστικά τάγματα θανάτου στους δρόμους.

Ιδιοκτήτες φροντιστηρίων, νυν και πρώην εκπρόσωποι της εργοδοτικής ένωσης, διαγκωνίζονται σε δηλώσεις περί *ομπρίας των μαθητών από τους καθηγητές*, ενώ στους χώρους των φροντιστηρίων δίνονται συνεντεύξεις αγχωμένων μαθητών που καταγγέλλουν τους καθηγητές τους. Οι νυν και οι πρώην αποσιωπούν ότι από το 2011 προχώρησαν σε καταγγελία της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που είχε κηρυχθεί υποχρεωτική για όλους τους εργοδότες, ότι ήταν η πρώτη εργοδοτική ένωση που προσήλθε τον Μάρτη του 2010 σε διαπραγματεύσεις κρατώντας ως λάβαρο το μνημόνιο, ότι εργοδότες επιβάλλουν ωρομίσθια πείνας και εξασθίωσης στους χιλιάδες άνεργους καθηγητές οι οποίοι εξαναγκάζονται να υπογράφουν ατομικές συμ-

βάσεις δουλοπαροικίας. Αποσιωπούν ότι εργαζόμενοι συνδικαλιστές που έδωσαν και δίνουν μάχη για την υπεράσπιση της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας δεν μπορούν πλέον να βρουν δουλειά ή έχουν δραματική μονομερή βλαπτική μεταβολή των ωρών εργασίας τους. Προφανώς, η μαζική απόλυση και η επακόλουθη ανεργία 12.000 αναπληρωτών και ωρομίσθιων, αλλά και 1.000 ιδιωτικών εκπαιδευτικών, ανοίγει πεδίο δόξης λαμπρόν με ακόμη μεγαλύτερη κερδοφορία στην καπιταλιστική κρίση για τις επιχειρήσεις τους, όπως ήδη έχει γίνει με την πρόσληψη άνεργων νέων σε προγράμματα μαθητείας του ΕΣΠΑ με εξευτελιστικούς «μισθούς», χωρίς κανένα εργατικό δικαίωμα.

Οι δάσκαλοι ένα καθήκον έχουν - να λένε την Αλήθεια. Αυτό κάνουν και τώρα. Η στρατιωτικοποίηση και του σχολείου είναι προϋπόθεση, για να συνεχιστεί ο εκφασισμός της κοινωνίας. Η πλήρης απαξίωση, η ολοσχερής διάλυση του δημόσιου σχολείου και η μετατροπή του σε αναμορφωτήριο, σε σχολείο φυλακή, αποτελεί προϋπόθεση για τη διαμόρφωση μιας νεολαίας υποταγμένης, αναλφάβητης, δέσμιας των εξαρτήσεων.

Η διδασκαλία σε 30 μαθητές σε κάθε τάξη, ο περιορισμένος χρόνος διδασκαλίας σημαίνει ότι κάποιος άλλος κάπου αλλού χρειάζεται να διδάξει τους μαθητές, η κατάργηση της ενισχυτικής διδασκαλίας, η διδασκαλία εγχειριδίων που γράφονται για να απορροφηθούν κονδύλια και είναι παντελώς άσχετα με τα εξεταζόμενα στις εξετάσεις μαθήματα (ας μας πει ο πανεπιστημιακός Αρβανιτόπουλος ποιος είναι ο βαθμός που θα πάρει στις εξετάσεις ο άριστος μαθητής που θα έχει λύσει όλες τις ασκήσεις των σχολικών βιβλίων στη Γ' Λυκείου), η υποχρεωτική, με τη δεύτερη ανάθεση μαθημάτων, διδασκαλία γνωστικών αντικειμένων τα οποία θα έπρεπε να διδάσκει καθηγητής με άλλη ειδικότητα (ενδεικτικό παράδειγμα: ο βιολόγος διδάσκει Φυσική - Χημεία, ο μαθηματικός Φυσική, ο καθηγητής γαλλικών Ιστορία. Ας μη σιωπήσει πάλι ο πανεπιστημιακός Αρβανιτόπουλος, η μη διδασκαλία Χημείας στους μαθητές της τεχνολογικής κατεύθυνσης και η προετοιμασία τους με ΑΟΔΕ - προφανώς για να

εξεταστούν στην αποστήθιση των νόμων της αγοράς - για να γίνουν χημικοί, μηχανικοί... είναι ο ανορθολογισμός της εκπαιδευτικής πολιτικής που επιστρατεύει τους συναδέλφους στο όνομα της δημόσιας τάξης και της υγείας των υποψηφίων (Α.Σαμαράς, ΦΕΚ 1139,11/5/2013), ενός συστήματος το οποίο μόνο καθηγητές ντυμένοι στο χακί μπορούν να υπηρετήσουν!

Συναδέλφω, συναδέλφισσες, εργαζόμενοι/ες στα φροντιστήρια μέσης εκπαίδευσης,

Η Γενική Συνέλευση του ΣΕΦΚ αποφασίζει προκήρυξη 24ωρης απεργίας στα φροντιστήρια την Παρασκευή 17 Μάη. Ο ΣΕΦΚ αποφασίζει να διαθέσει όλες τις δυνάμεις του στη στήριξη της απεργίας των καθηγητών στα σχολεία. Καλεί τους εργαζομένους στα φροντιστήρια να βρίσκονται μαζί με τους συναδέλφους στα δημόσια σχολεία στις απεργιακές φρουρές της Παρασκευής.

Στηρίζουμε τον αγώνα των καθηγητών και των καθηγητριών στα σχολεία, γιατί θέλουμε να παραμείνουμε εργαζόμενοι με αξιοπρέπεια και όχι παίκτες σε reality, σκιές αναλώσιμες που ξαφνικά θα χάνονται από τους χώρους εργασίας. Το πρόταγμα της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της αξιοπρέπειας μας δίνει τη δύναμη να ενώσουμε τις γροθιές μας με τους συναδέλφους μας στο δημόσιο και ιδιωτικό σχολείο.

Απέναντι στον καθεστωτικό συνδικαλισμό ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ-ΟΙΕΛΕ που υπονόμισαν και πούλησαν τον αγώνα για την ακύρωση της επιστράτευσης στην πράξη, προτάσσουμε την αλληλεγγύη των πρωτοβάθμιων σωματείων, των εργαζομένων και των ανέργων. Να τους το πούμε ξεκάθαρα: το μάθημα θα αρχίζει πάντα από Άλφα, όλες επιστρατεύσεις, επιτάξεις και ιδιώνυμα και αν φτάξουν. Θα μας βρείτε μπροστά σας στις απεργιακές φρουρές έξω από τα εξεταστικά κέντρα.

Με μαζικούς αδιαμεσολάβητους αυτοργανωμένους αγώνες να σπάσουμε την επιστράτευση.

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

αντιτετραδά

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

Μετά τις
15/5

Είμαστε οργισμένοι και αποφασισμένοι! Η επόμενη ημέρα είναι σήμερα!

Η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις τάρaxe τα λιμνάζοντα νερά στην εκπαίδευση για μια ακόμα φορά. Φόβισε το «αντισυνταγματικό τόξο» (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ), αποενοχοποίησε τους καθηγητές «που τους είπανε αλήτες» και ενεργοποίησε τα δημοκρατικά και αγωνιστικά αντανάκλαστικά του κλάδου. Αντικειμενικά η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις ξεπερνούσε τα στενά όρια του κλαδικού συνδικαλισμού, έπιανε το νήμα των χαμένων αγώνων, συναντούσε τους ναυτεργάτες, το ΜΕΤΡΟ και τους ΟΤΑ (τους επιστρατευμένους κλάδους) και απαντούσε στο κεφαλαιώδες ζήτημα της πολιτικής καταστολής και της συνταγματικής εκτροπής. Συνασπίστηκαν εναντίον της όλα τα κόμματα του αστικού μπλοκ εξουσίας (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Χρυσή Αυγή) συνεπικουρούμενα από τα εντεταλμένα ΜΜΕ. Συναντήθηκαν στην υπονόμωσή της, είτε εξαρχής είτε στην πορεία, τα κόμματα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις που υπερψηφίστηκε από πρωτοφανείς σε μαζικότητα Γ.Σ., συγκέντρωσε το 92% των αποφάσεων των ΕΛΜΕ και δέσμευε τη Γενική Συνέλευση των Προέδρων και το ΔΣ της ΟΛΜΕ. Ωστόσο, στις 15 του Μάη εκτυλίχθηκε ένα πραξικόπημα που αγνόησε αυτή την πλειοψηφία και ανέκοψε τη δυναμική του κλάδου που «έβγαине στο φως», χωρίς να αφήνει ούτε την ελάχιστη χαραμάδα απερίθωτης.

«Βγαίνει ο Αχιλλέας και τους τρομάζει»... Η εξέλιξη αυτή από τους κυβερνώντες (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ) και τους επίδοξους κυβερνητικούς (ΣΥΝΕΚ) δε γεννήθηκε στη Γ.Σ. των προέδρων. Η μήτρα της είναι πάνω και έξω από τους καθηγητές. Αφορά το πολιτικό σύστημα και το πολιτικό δυναμικό που διαχειρίζεται τις τύχες της χώρας μας. Είναι ήλιου φαινότορο ότι το σύνθημα για σύγκρουση με τις δυνάμεις του μνημονιακού τόξου και της κρατικής καταστολής, προκαλούσε πολιτικές αϋπνίες και ανατριχίλες όχι μόνο στην άθλια συγκυ-

βέρνηση. Το ρόλο του Δούρειου Ίππου ανέλαβαν τα κεντρικά στελέχη των ΣΥΝΕΚ. Ο ΣΥΡΙΖΑ δια του προέδρου του, αρνήθηκε μέχρι τέλους να δηλώσει την έμπρακτη υποστήριξή του, τόσο στην απόφαση του κλάδου για απεργία στις εξετάσεις, όσο και κυρίως στην απόκρουση της πολιτικής επιστράτευσης μέσω της απεργίας.

Τα στελέχη του ΠΑΜΕ, θα έπρεπε να κοκκινίζουν από ντροπή. Συντάχθηκαν με το συντηρητικό συρφετό των Τρεμπορεπτεντέρηδων, ενάντια στην απεργία στις εξετάσεις. Έδωσαν χείρα βοήθειας σε ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ στην ΑΔΕΔΥ, ψηφίζοντας μαζί τους υπονομευτική, δήθεν απεργία(!) την Τρίτη 14 Μάη, ημέρα Γ.Σ. όλων των ΕΛΜΕ της χώρας. Λοιδόρησαν και συκοφάντησαν τον αγώνα του κλάδου, ισχυριζόμενοι ότι οι καθηγητές παλεύουν για το...δίδωρο. Κράτησαν τα «ταξικά συνδικάτα» του ΠΑΜΕ στην φορμολή, αφού ούτε ένα δεν πήρε απόφαση για συμμετοχή στις κινητοποιήσεις της Παρασκευής! Με λίγα λόγια ήταν από την αρχή μέχρι το τέλος εναντίον της απεργίας.

Τάξη βασιλεύει στη χώρα! Αυτό διακηρύσσει ο αντιλαϊκός συρφετός που θυσιάζει τα δικαιώματά μας, σφαγιάζει μισθούς και συντάξεις, παντρεύει τη νέα γενιά με την ανεργία, ξεπουλάει τη δημόσια περιουσία αντί πινακίου φακής! Η τάξη τους έχει πύλινα πόδια. Στηρίζεται στη δαμόκλειο σπάθη της επιστράτευσης, στην καλλιέργεια του φόβου και της ανημπό-

ρίας, στις ξεπουλημένες ηγεσίες στα συνδικάτα, στην ανέξοδη προσμονή μιας άλλης διακυβέρνησης.

Κανένας να μην υποταχθεί! Αυτό διακηρύσσουμε ως επιστρατευμένοι εργαζόμενοι και ως δάσκαλοι!

Ή θα ανατρέψουμε την πολιτική κυβερνήσεων, ΕΕ, ΔΝΤ, την κοινωνική βαρβαρότητα και τον πολιτικό εκφασισμό ή θα μας εξοντώσουν! Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει!

Να φύγουμε μπροστά! Το χρονικό της προαναγγελθείσας απεργίας που δεν έγινε (παρότι ψηφίστηκε συντριπτικά) μας διδάσκει, αλλά δε μας καταβάλλει. Μετράμε την πολιτική μας ευθύνη με κριτήριο τις αποφάσεις του αγωνιζόμενου κλάδου και δεν τις θυσιάζουμε στο βωμό πολιτικών σκοπιμοτήτων. Ως ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ προτείναμε και παλέψαμε την υπόθεση της απεργίας και κάνουμε τον απολογισμό της δράσης και των αδυναμιών μας, με γνώμονα τη συμβολή μας στην υλοποίηση της εντολής των Γ.Σ.

Η αναμέτρηση είναι μπροστά μας! Να κάνουμε μια εργώδη προσπάθεια για γοργή ανασύνταξη των δυνάμεων του αγωνιζόμενου κλάδου. **Προμετωπίδα η άρση της πολιτικής επιστράτευσης.** Αντίσταση στις απολύσεις, την αξιολόγηση και το φθινό υποταγμένο και πειθαρχημένο σχολείο της αγοράς, στις μνημονιακές πολιτικές κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ, ισοπέδωσης της εκπαίδευσης και κάθε δημόσιου

αγαθού! Παίρνουμε απαντοχές από τη βάση του κλάδου, τις Γ. Σ., τα βλέμματα της οργανωμένης κοινωνίας που στράφηκαν με ελπίδα στον αγώνα μας.

- ▶ Υπερασπίζουμε την **αγωνιστική ενότητα** του κλάδου.
- ▶ Αγωνιζόμαστε για τον **ενταφιασμό των γραφειοκρατών**, τον παραμερισμό του **κυβερνητικού συνδικαλισμού**. Οι αγώνες και τα συνδικάτα στα χέρια των εργαζομένων.
- ▶ Δεν επιτρέπουμε να βρεθεί **κανείς συνάδελφος μόνος** στην απόλυση ή την υποχρεωτική μετάθεση.
- ▶ Συγκαλούμε **Γ.Σ. σε όλες τις ΕΛΜΕ**: αποτιμούμε την εξέλιξη της αναμέτρησης και οργανώνουμε συλλογικά τα επόμενα βήματα.
- ▶ **Όχι σχολεία στο γύψο. Άρση τώρα της πολιτικής επιστράτευσης**. Καταθέτουμε πρόταση στον κλάδο, στις ΕΛΜΕ, στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ **24ωρης απεργίας ανατροπής της επιστράτευσης** (σε ημερομηνία εκτός των πανελλαδικών εξετάσεων). Οργανώνουμε **παλλαϊκό συλλαλητήριο** με πρωτοβουλία των **επιστρατευμένων κλάδων**. Καλούμε συνδικάτα, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις, κάθε εργαζόμενο, νέο και άνεργο να δώσουμε από κοινού τη μάχη.
- ▶ Προτείνουμε **αναστολή της συμμετοχής της ΟΛΜΕ στην ΑΔΕΔΥ**.
- ▶ Προετοιμάζουμε από τώρα την **απάντηση όλου του εκπαιδευτικού κόσμου, για την έναρξη της νέας χρονιάς**. Σε τέτοιο περιεχόμενο και αποφάσεις οφείλουν να δεσμευτούν τα συνέδρια των ομοσπονδιών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ).

Το πλήθος και ο ενθουσιασμός γύρω από μια πρόταση που τάρaxε την ψυχία των κρατούντων έδειξαν ότι μπορούμε, δυναμώνοντας τη συλλογικότητά μας, να αγωνιστούμε για τη Δημόσια Παιδεία, την εργασία και τις δημοκρατικές ελευθερίες, ηγαινόντας μέχρι το τέλος ενάντια στους «θεούς και δαίμονες» της τρόικας, των μνημονίων, της λιτότητας και της καταστολής. Όσες φορές ο κλάδος των εκπαιδευτικών (1988, 1990, 1997, 1998, 2006) έδειξε ότι αναμετριέται με τις δυσκολίες και ταυτόχρονα τις περιφρονεί, σήκωσε το μπόι του και δημιούργησε μεγάλα γεγονότα.

Η αναμέτρηση δεν τελείωσε! Μπορούμε να νικήσουμε! αντίστοιχο κείμενο

16 Μάρ 2013

Εκπαιδευτικός Όμιλος - αντιτετράδια της εκπαίδευσης - ΕΡΓΑΣ εκπαιδευτικών

Βασικά συμπεράσματα από τον αγώνα στην εκπαίδευση

Μετά τις 15/5

1. Η απόφαση των καθηγητών/τριών για «απεργία στις εξετάσεις» δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Αποτέλεσε τη συμπύκνωση, έκφραση και ανωτεροποίηση της συσσωρευμένης και δίκαιης οργής χιλιάδων εκπαιδευτικών που είδαν το δημόσιο σχολείο ν' απαξιώνεται, το μισθό και τη σύνταξη να εξανεμίζονται, τις σταθερές εργασιακές σχέσεις ν' ανατινάζονται. Η εκπαίδευση, από το νηπιαγωγείο ως τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, αποτελεί εδώ και πολύ καιρό ένα τεράστιο «δοκιμαστήριο» όλων των αντιδραστικών πρακτικών - από την ιδιωτικοποίηση των παιδικών σταθμών ως το σχέδιο «Αθηνά», μια μαύρη κλωστή διαπερνά τις δομές της εκπαίδευσης. Το φθινό, πειθαρχημένο και αποδοτικό σχολείο, δηλαδή η εφαρμογή της μνημονιακής πολιτικής και της πολιτικής της Ε.Ε. αποτελεί την εφαρμογή μιας αντιδραστικής μετωπικής επίθεσης.

Οι εκπαιδευτικοί σήκωσαν το γάντι που πέταξε η τρικομματική κυβέρνηση Σαμαρά, όταν η σταγόνα που λέγεται «επιστράτευση, αξιολόγηση, μετακίνηση, απόλυση» ξεχείλιζε το ποτήρι.

Έτσι, η απόφαση για απεργία στις εξετάσεις, που κατέθεσαν στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και στις ΕΛΜΕ οι εκπρόσωποι των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων - Συσπειρώσεων - Κινήσεων και οι ταξικοί συνδικαλιστές, επικροτήθηκε θερμά από το σύνολο των εκπαιδευτικών της βάσης. Πάνω από 25.000 καθηγητές και καθηγήτριες σε 85 ΕΛΜΕ επικρότησαν την απόφαση για απεργία - σύγκρουση που αναγκάστηκε να εισηγηθεί το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Καταποντίστηκε η πρόταση του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και δόθηκε η ευκαιρία σε χιλιάδες εργαζόμενους να μιλήσουν αγωνιστικά, συγκρουσιακά, αντιμνημονιακά.

2. Η απόφαση για «απεργία στις εξετάσεις» δεν ήταν μία γενικά απεργιακή

πρόταση. Δεν ήταν μία από τα ίδια και ούτε αντιμετωπίστηκε έτσι από τις δυνάμεις του συστήματος. Αποτελούσε συνέχεια της κουλτούρας των εκπαιδευτικών αγώνων (1988, 1990-91, 1997, 1998, 2006), αλλά και τομή. Ήταν πρόταση για απεργία εν μέσω επιστράτευσης, δηλαδή μια πολιτική απεργία, αφού ερχόταν σε ευθεία αντιπαράθεση με την αντισυνταγματική εκτροπή, τον ανοιχτό εκφασισμό και την προληπτική τρομοκρατία. Ήταν πρόταση που έσπειρε τον τρόπο στα αστικά επιτελεία, τροφodότησε με ταξική αυτοπεποίθηση τον κόσμο της εργασίας και την αγωνιζόμενη νεολαία και συνάντησε την πυρετική αντίθεση του συνόλου των αστικών δυνάμεων. Μετά τους ναυτεργάτες, τους ΟΤΑ και τους εργαζόμενους στο ΜΕΤΡΟ, η προληπτική επιστράτευση - επίταξη, πέραν των φανερών στοιχείων κοινοβουλευτικής δικτατορίας της αστικής τάξης, αποτελούσε ευθεία πρόκληση για τα συνδικάτα, όλη την αριστερά, κάθε αγωνιζόμενη συλλογικότητα, ολόκληρο το λαό. Ήταν αυτός ο λόγος που το δίδυμο Σαμαρά - Αρβανιτόπουλου και οι δυνάμεις της αντισυνταγματικής και αντιδημοκρατικής πρακτικής (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ - ΜΜΕ κ.λπ.) αντιμετώπισε τους εκπαιδευτικούς ως «τους εχθρούς του λαού». Με συκοφαντία, λάσπη και απειλές.

3. Η συκοφαντική εκστρατεία ξεκίνησε με το γνωστό «δίωρο» («οι καθηγητές αντιδρούν στην αύξηση του ωραρίου τους»), συνεχίστηκε με τις απειλές για τις εξετάσεις, ώστε να ενοχοποιηθεί το εκπαιδευτικό σώμα για αναληγσία και αντιπαιδαγωγική συμπεριφορά και κορυφώθηκε με τις απειλές για «το νόμο και την τάξη». Η προληπτική επιστράτευση, μέτρο πρωτοφανές και πρωτάκουστο για τα πολιτικά χρονικά της χώρας, προσπαθούσε να εξασφαλίσει με την πυγμή αυτό που δεν

εξασφάλισε η θεωρία της συναίνεσης και της ήρεμης δύναμης της συγκυβέρνησης. Μετά την καταστολή στις Σκουριές της Χαλκιδικής οι πολιτικοί εκφραστές του αστικού συστήματος σήκωσαν το κατασταλτικό χέρι τους, αξιοποιώντας ΜΜΕ και δικαιοσύνη, σε 85.000 ανθρώπους στ' όνομα τάχα της κοινωνικής τάξης. Οι Φαρισαίοι του συστήματος, αφού καταδικάζουν τη νέα γενιά σε γενικευμένη απεργία (πάνω από 65%), την εκπαίδευση σε μαρσασμό και τους εκπαιδευτικούς σε αργό θάνατο, εμφανίζονται ως τιμητές της τάξης και του νόμου!

4. Η προσέλευση δεκάδων χιλιάδων εκπαιδευτικών στις Γ.Σ. ξεπέρασε κάθε ταξική φαντασία. Είναι η πρώτη φορά ύστερα από χρόνια όπου το πλήθος ξεχειλίζει από παντού σε διαδικασίες βάσης, απαντώντας σε κυβερνητική συκοφαντία και τρομοκρατία. Αποτελεί ακόμα απάντηση σε φωνές εντός του κινήματος, που αρέσκονται να μιλούν υπερβολικά για την «οριζόντια δικτύωση». Αποτελεί οδηγό για ανάποδη δράση σε όσους αντιστρατεύονται την ιδέα και πρακτική των συνδικάτων, ανεξάρτητα από την αφετηρία και τον τρόπο που το παρουσιάζουν. Τα συνδικάτα αποτελούν έκφραση και όπλο των εργαζομένων. Είναι οι τωρινές ηγεσίες και οι αρνητικοί συσχετισμοί που τα ουδετεροποιούν, τα αφυδατώνουν, που τα μετατρέπουν σε δούρειο ίππο των αντιδραστικών δυνάμεων. Ως ΕΡΓΑΣ - Εκπαιδευτικός Όμιλος αγωνιζόμαστε για την ανατροπή των συσχετισμών και την ισχυροποίηση της ταξικής αριστερής και μαχητικής πτέρυγας στα συνδικάτα, στις ΕΛΜΕ, την ΟΛΜΕ, στους Διδασκαλικούς Συλλόγους και την ΔΟΕ. Αγωνιζόμαστε και φάνηκε, στη ζωή και στην ταξική πάλη, ότι έχουμε δίκιο για την αναγκαιότητα ισχυροποίησης των συνδικάτων, τον αγωνιστικό προσανατολισμό τους και την ανατροπή όλων των δυσμενών συσχετισμών.

5. Το βράδυ της 15ης Μάη, στη Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ, συντελέστηκε ένα πραξικόπημα. Ενώ το 92% των ΕΛΜΕ είχε αποφασίσει με δημοκρατικό τρόπο για απεργία στις 17 Μάη (πρώτη μέρα πανελλαδικών εξετάσεων), οι παρατάξεις ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ) και ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) αποφάσισαν και τελικά επέβαλαν το σπάσιμό της. Χρησιμοποιώντας

κάθε αθέμιτο μέσο και σ' ευθεία αντιστοιχία με τα κόμμάτα τους, κυβερνητικοί, πρώην κυβερνητικοί και επίδοξοι κυβερνητικοί κατάφεραν όχι χωρίς κόπο να μεθοδεύσουν το σπάσιμο της απεργίας. Πρωτομάστορες, πρωταγωνιστές και απίστευτοι ιντριγκαδόροι σ' αυτό το δρόμο αποδείχτηκε η ηγεσία των ΣΥΝΕΚ, δείχνοντας ότι δεν πρόκειται να σταματήσει πουθενά, προκειμένου να δώσει εξετάσεις στο αστικό σύστημα.

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, με τις πλάτες ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ, για ταυτόχρονη ψηφοφορία (απεργία και όροι) χρησιμοποιήθηκε σαν απεργοσπαστικό τέχνασμα. Δεν είναι διόλου τυχαίο ότι το προεδρείο της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ) προσπαθούσε να ερμηνεύσει την υπερψήφιση της απεργίας και να τρομοκρατήσει τους προέδρους της Γ.Σ., διαγράφοντας ένα ζοφερό τοπίο για την Παρασκευή (17/5).

6. Η ηγεσία του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ/ΕΣΑΚ κ.λπ. στους εκπαιδευτικούς καμώνεται την αδιάλλακτη και την ταξική, εκτοξεύοντας τόνους λάσπης βασικά ενάντια στις αγωνιστικές δυνάμεις, στοχοποιώντας συντρόφους του Ε.Ο. στην ΟΛΜΕ και στις Παρεμβάσεις. Η ηγεσία του ΠΑΜΕ/ΕΣΑΚ κ.λπ. ρίχνει μελάνι για να κρυφτεί. Διότι:

α) Πολέμησε πρώτα, αποσπώντας τα εύσημα από τις δυνάμεις του αστικού συστήματος την απεργία των εκπαιδευτικών. Ο Ν. Σοφιανός (δηλώσεις στο ΜΕΓΑ) μας είπε ότι «δεν πρέπει να απεργήσουν οι καθηγητές στις εξετάσεις και το ΚΚΕ είναι αντίθετο σε τέτοια ενέργεια».

β) Το ΚΚΕ ψήφισε στην ΑΔΕΔΥ σε συνεργασία με ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ απεργία την Τρίτη (14/5) και Πέμπτη (16/5) με καθάρα υπονομευτικό χαρακτήρα.

γ) Κανένα «ταξικό» συνδικάτο του ΠΑΜΕ, απολύτως ΚΑΝΕΝΑ, δεν πήρε απόφαση ούτε για τριλεπτη(!) στάση εργασίας την Παρασκευή (17/5), δεν κάλεσε ούτε καν σε συλλαλητήριο.

δ) Καμία δύναμη που πρόσκειται στο ΚΚΕ δεν οργάνωσε συλλαλητήριο για την επιστράτευση.

ε) Ο Ριζοσπάστης (Κυριακή 12/5) κυκλοφορούσε χωρίς να έχει ούτε μια αναφορά στην επιστράτευση(!), ενώ στο ίδιο μήκος κύματος κυκλοφορούσε και την Τετάρτη/Πέμπτη (15-16 Μάη).

στ) Η ΚΝΕ κυκλοφόρησε προκήρυξη στα σχολεία με την οποία στρέφεται, στην

ουσία, κατά της απεργίας.

ζ) Το ΠΑΜΕ εξέδωσε ανακοίνωση (12/5) στην οποία αναφέρει ότι τα αιτήματα της απεργίας είναι το «δίωρο». Κάτι που είχαν πλέον ξεχάσει ακόμα και τα μνημονιακά χαλκεία των ΜΜΕ.

η) Εκπρόσωπος του ΠΑΜΕ στην ΕΕ της ΑΔΕΔΥ προσπάθησε με ασύστολα ψεύδη να αποτρέψει το ΔΣ της ΟΛΜΕ να υιοθετήσει την απόφαση για απεργία στις εξετάσεις [και όντως πέτυχε τη διακοπή της συνεδρίασης και η απόφαση λήφθηκε τελικά την επόμενη ημέρα]

7. Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις - Συσπειρώσεις - Κινήσεις, και η εκπρόσωπός τους στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ σ. Α. Φατούρου, αποτέλεσαν και πάλι τη συνδικαλιστική ατμομηχανή της απεργίας. Ξεκινώντας από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, στις ΕΛΜΕ, στις Γ.Σ. και στις πορείες ήταν η δύναμη που με θάρρος, ανιδιοτέλεια και αποφασιστικότητα σήκωσαν το φορτίο της ταξικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση. Βεβαίως δεν έλειψαν από τις τάξεις τους αδυναμίες, ολιγωρίες και συνδικαλιστικές αρρυθμίες και αυτό πρέπει ν' αλλάξει άμεσα.

Τι να κάνουμε;

1. Επιμένουμε, με μαζικούς όρους, να ανατρέψουμε την πολιτική επιστράτευση. Οργανώνουμε Γενικές Συνελεύσεις για ενημέρωση και πανεργατική συμπίεση, ειδικά με τους επιστρατευμένους ναυτεργάτες, ΜΕΤΡΟ και ΟΤΑ. Προσπαθούμε να θέσουμε ΠΟΛΙΤΙΚΑ το ζήτημα της επιστράτευσης, αγωνιζόμενοι για τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

2. Οφείλουμε να αναλύσουμε στον εκπαιδευτικό κόσμο ότι λογικές του τύπου «όλοι είναι το ίδιο», «κάτω τα συνδικάτα» κ.λπ. ξεπερνούν τα όρια της απολιτικής, ισοπεδώνουν και αποδομούν τα συνδικάτα ως όπλο μάχης, εξισώνουν την αριστερά και το ταξικό κίνημα με το φιλελευθερισμό.

3. Ανασύνταξη τώρα! Το ζήτημα της δημόσιας παιδείας, των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών (ωράριο, αξιολόγηση, απολύσεις κ.λπ.) είναι ανοιχτά. Ο αγώνας θα είναι μακρύς και παρατεταμένος και θα χρειαστεί ανασύνταξη, ανασυγκρότηση και αναδιοργάνωση όλου του εκπαιδευτικού κινήματος.

16 Μάη 2013

«ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ»

Μετά τις
15/5

Τον Γιώργου Κ. Καββάδια

«Όταν η πραγματικότητα δε συμφωνεί μαζί μας. Τόσο χειρότερο για την πραγματικότητα»

Με πλήθος ψεμάτων και συκοφαντιών αλληλοσυγκρουόμενων η ηγεσία του ΠΑΜΕ επιτίθεται ενάντια στις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Συσπειρώσεις Κινήσεις για να καλύψει την εξ αρχής εκθρική της στάση στην προαναγγεληθείσα και πραξικοπηματικά ματαιωθείσα από την πλειοψηφία ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ - ΣΥΝΕΚ απεργία των καθηγητών. Από τη μια λένε ψέματα για «συμμετοχή της στη μεθόδευση αναστολής της απεργίας» (ανακοίνωση ΠΑΜΕ Πειραιά) και ότι οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ «πρότειναν χαρακτηριστικά να απεργήσουν μόνο ορισμένοι συνδικαλιστές κι όχι όλος ο κλάδος» (Ριζοσπάστης Τρ. 21 - 5 - 2013) και «αθρώνουν» την πλειοψηφία της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ - ΣΥΝΕΚ) υποστηρίζοντας ότι: «Τη βασική ευθύνη γι' αυτή την εξέλιξη φέρει η ηγεσία των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α.)» (Ριζοσπάστης Τετ. 29 - 5) και από την άλλη ότι οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ «εδώ και 15 χρόνια ήταν ανεβασμένες στα κεραμίδια και ζητούσαν απεργία διαρκείας στις πανελλαδικές εξετάσεις». (Ριζοσπάστης Τετ. 29 - 5). Τελικά, συνάδελφοι του ΠΑΜΕ τι ισχύει; Ήθελαν ή δε ήθελαν οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ την απεργία στις εξετάσεις;

Η δική σας πρόταση για απεργία 16 και

17, αφού υπαναχωρήσατε εκ των υστέρων από το 14/ 15 - 5, δεν ήταν προσχηματική; Αφού το μέλος του Π.Γ. Ν. Σοφιανός δήλωνε πριν από την απόφαση της ΟΛΜΕ: «Στην ΟΛΜΕ, οι εκπαιδευτικοί οι οποίοι συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ ήταν οι μόνοι που είναι αντίθετοι σε απεργία στις πανελλαδικές εξετάσεις. Οι μόνοι! ... Εμείς λέμε ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιηθούν οι εξετάσεις οι πανελλαδικές σαν μέσο εκβιασμού της κυβέρνησης.» «Μάλιστα. Ξεκάθαρη θέση. Ναι!», επιβραβεύει ο Οικονομέας. Ακόμα οι δηλώσεις της Μ. Δελλή προέδρου της Ομοσπονδίας Συλλόγων Γονέων Πειραιά (ΚΚΕ)ν κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση: «Τα παιδιά έχουν το δικαίωμα να πάνε απερίσπαστοι να γράψουνε στις Πανελλαδικές. Σε λίγες ημέρες κρίνεται η ζωή τους και θέλει ιδιαίτερη προσοχή το πώς θα χειριστούν το θέμα οι εκπαιδευτικοί» («ΕΘΝΟΣ» Σ. 11 - 5)

Αλήθεια, από την πρώτη στιγμή της κατάθεσης του Πολυνομοσχεδίου (25 - 4) εσείς είχατε συγκεκριμένη πρόταση; Καμιά. Απλώς μεταθέσατε το πρόβλημα στις «ξεπουλημένες ηγεσίες»: «Καλούμε τα Δ.Σ. των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ να συνεδριάσουν άμεσα για να καθορίσουν το πρόγραμμα των επόμενων αγωνιστικών κινητοποιήσεων». (ΠΑΜΕ 26 Απρίλη 2013). Αυτές δηλαδή για τις οποίες εκ των υστέρων λέγατε ότι δεν μπορούν να οργανώσουν αγώνες. Τόση ...συνέπεια! Και εκ των υστέρων χαιρέστε για την απεργία που δεν έγινε και κομπάζετε ότι «επιβεβαιωθήκατε»! Άλλωστε και οι πρόεδροι που ανήκουν στο ΠΑΜΕ, πλην του Πειραιά που ήταν δεσμευμένοι με απόφαση της ΓΣ, ψήφισαν λευκό ή κατά της απεργίας!

Οφείλουμε, όμως, να αναγνωρίσουμε ότι είστε ... συνεπείς με την «ιστορία» σας στους εκπαιδευτικούς αγώνες, αφού πάντα είσατε ενάντιοι στους αγώνες διαρκείας του κλάδου.

ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ - ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΙΑ.

2008: Από την αρχή της χρονιάς το ΠΑΜΕ προετοίμαζε το έδαφος ενάντια σε κάθε ενωτική πρωτοβουλία και συντονισμό με ύβρεις και αστήρικτες καταγγελίες εναντίον κάθε αριστερής παράταξης. Καταψήφισε κάθε πρόταση για συντονισμό των Ε.Λ.Μ.Ε. με τους Συλλόγους των Δασκάλων με το σκεπτικό ότι πρόκειται «για «το ίδιο κακοπαιγμένο σενάριο» που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο» από τις «Παρεμβάσεις» (ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών Πειραιά, Ριζοσπάστης, Σ. 20/9/08). Και ακόμα πιο συκοφαντικά: «Στις εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες (ΔΟΕ - ΟΛΜΕ) οι συμμαχίες της ΠΑΣΚ με τις ψευτοαριστερές παρατάξεις (ΑΓ. ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ - ΑΥΤ. ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ) συναινούν και γίνονται μοχλοί διευκόλυνσης και υλοποίησης των αντιλαϊκών - αντιεκπαιδευτικών επιλογών της ΕΕ και του μεγάλου κεφαλαίου. (ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών, Ριζοσπάστης, Σ. 20/9/08).

Στην ΟΛΜΕ όταν κατατίθεται η πρόταση για απεργία διαρκείας, το ΠΑΜΕ καταθέτει πρόταση για μία 48ωρη! Και στη συνέχεια για δύο 48ωρες για να μη συμπέσει με την ΔΑΚΕ. Ενώ επικαλείται τους αγώνες και το συντονισμό με τα εργατικά σωματεία, δεν καταθέτει τέτοιες προτάσεις, δεν παίρνει πρωτοβουλίες, δεν κατεβάζει σε αγώνες με κλιμάκωση και προοπτική ούτε ένα από τα σωματεία που ελέγχει. Ωστόσο, η επαναστατική φλυαρία και οι ύβρεις δίνουν και παίρνουν. Η απεργία χαρακτηρίζεται «πράξη τυχοδιωκτική και επικίνδυνη για το εκπαιδευτικό κίνημα. «Η απεργία της γαλοπούλας» είναι σχέδιο του ΠΑΣΟΚ που υπηρετεί τις προεκλογικές του σκοπιμότητες και την αγωνιώδη προσπάθειά του να κερδίσει πόντους στο «κινηματικό και κοινωνικό του προφίλ»(...) Το έργο το έχουμε ξαναδεί το 2006 με την απεργία της ΔΟΕ.(...) Το ΠΑΜΕ είναι ανοικτό σε κάθε μορφή πάλης, από στάση εργασίας μέχρι τη «νέα έφοδο στα χειμερινά ανά-

κτορα», αναμφισβήτητα και με την απεργία διαρκείας.» (Ριζοσπάστης, Σ., 18/10/08). «Αναμφισβήτητα» το παραπάνω απόσπασμα είναι μνημείο ασυνέπειας λόγων και πράξης και πολιτικού αμοραλισμού. Η απεργία χαρακτηρίζεται «πράξη τυχοδιωκτική και επικίνδυνη για το εκπαιδευτικό κίνημα. Μια τέτοια λογική εγκλωβίζει το συνδικαλιστικό κίνημα στον κοινοβουλευτισμό και την ψηφοθηρία. Να μην κερδίσει το ΠΑΣΟΚ και να κερδίσουμε «εμείς». Το «ΠΑΜΕ δεν υποτάσσει την αγωνιστική του πρόταση στους αντιπολιτευτικούς σχεδιασμούς του ΠΑΣΟΚ» (Ριζοσπάστης, Τρ. 14/10/08). Μήπως, όμως, με την εναντίωση στους αγώνες και την ανέξοδη κοινοβουλευτικού τύπου διαμαρτυρία γίνεται ο καλύτερος σύμμαχος της κυβέρνησης;

ΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Πότε, όμως, το Κ.Κ.Ε. και οι παρατάξεις του πρότειναν απεργία διαρκείας στην εκπαίδευση; Η αλήθεια είναι ότι ποτέ. Σε πολλές περιπτώσεις η ηγεσία τους βρέθηκε απέναντι.

Στη μεγάλη απεργία του 1988 η Δ.Ε.Ε. είχε 4 έδρες στην ΟΛΜΕ! Ούτε η Δ.Ε.Ε. ούτε οι άλλες παρατάξεις είχαν προτείνει και στηρίζουν απεργία διαρκείας. Άλλοι καιροί τότε! Ήταν μια μεγαλειώδης απεργία που ξεκίνησε από τη βάση. Η Δ.Ε.Ε. την είχε χαρακτηρίσει και τότε «τυχοδιωκτική». Για τους καθηγητές ο «Ριζοσπάστης» έγραφε ότι «επιμένουν στην ίδια κοντόθωρη και ανεύθυνη τακτική, που πολλαπλασιάζει τις δυσκολίες και απειλεί – με τη συνδρομή και αναρχοσυνδικαλιστικών, τυχοδιωκτικών τάσεων – να τινάξει στον αέρα τους κόπους μιας ολόκληρης χρονιάς των μαθητών» (Πέμπτη 5/5/88). Ήταν η δεκαετία του '80 που κυριαρχούσε το πνεύμα της «δημοκρατικής συνεργασίας» στις σχέσεις του Κ.Κ.Ε. με το ΠΑΣΟΚ, με αποτέλεσμα το πρώτο όχι μόνο να στηρίζει τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, αλλά η Δ.Ε.Ε. να συμμετέχει ενεργά σε όλες τις συμπράξεις στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και όχι μόνο.

Το 1990 μέσα από τον τότε ενιαίο Συνασπισμό η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. υπονομεύει την απεργία με δούρειο ίππο την ΑΣΓΜΕ. Συστηματικά μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη οι κινητοποιήσεις θάβονταν ή παρουσιάζονταν σαν αντίθεση των καθηγητών με τους γονείς. Η καλλιέργεια αυτής της μικροαστικής και αντιαπεργιακής γραφής έφτασε στο αποκορύφωμά της με

τρομοκρατικά πρωτοσέλιδα. «Υπάρχει η ταλαιπωρία των χιλιάδων μαθητών». Η προσφορά στην κυβέρνηση Μητσούτση πολύτιμη! «Το έδαφος για έναν παρόμοιο διακανονισμό έχει προετοιμασθεί σε επανειλημμένες συναντήσεις αντιπροσωπειών της Ν.Δ. και του ΣΥΝ, με επικεφαλής τους κ.κ. Σγαρδέλη και Καραγκουλέ, στις οποίες διαφάνηκε η διάθεση της κυβέρνησης ν' αποφευχθεί η μετωπική σύγκρουση και να διεξαχθούν κανονικά οι εξετάσεις» (εφημερίδες, 12/7/90).

Θυμηθείτε τη μεγάλη απεργία του 1997 και πως κράτησαν σφιχτά κλειστές τις βρύσες της αυθεντικής συμπάραστασης και αλληλεγγύης ακόμα και από τα συνδικάτα που είχαν υπό τον έλεγχό τους.

Ο περισσ(ι)ος φόβος για αποφασιστικούς αγώνες σύγκρουσης, ρήξης και ανατροπής αποτυπώνεται στη στάση της ηγεσίας της Δ.Ε.Ε. στον αγώνα ενάντια στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ στα εξεταστικά κέντρα. Χωρίς αμφιβολία αντιμετώπισε το κίνημα αντίστασης με συμβολική συμμετοχή, αμήχανα και ενάντια στις καταλήψεις των εξεταστικών κέντρων. Γι' αυτό και οι συχνές επιθέσεις λασπολογίας ενάντια στις «Παρεμβάσεις» που «δρουν καιροσκοπικά, κοντόφθαλμα, ψηφοθηρικά και είναι η άλλη όψη των συναινετικών παρατάξεων, που αδρανούν τα συνδικαλιστικά όργανα και αποφεύγουν τις διαδικασίες βάσης. Χωρίς πολιτικό πλαίσιο και στόχους, χωρίς προσπάθεια για πλατειά συσπείρωση των εργαζομένων στη βάση της ανάγκης και ανατροπής της ευρωκυβερνητικής πολιτικής». (Ριζοσπάστης, 17/6/98). Είναι η εποχή που μοίραζαν γαρύφαλλα στην αστυνομία την ώρα που τα ΜΑΤ ξεφούσκωναν τα τρακτέρ και χτυπούσαν τον αγώνα των αγροτών.

Αλλά και το 2006, η ηγεσία του ΠΑΜΕ και της Δ.Ε.Ε. κατακεραύνωνε το μεγαλειώδη αγώνα των έξι εβδομάδων των Δασκάλων καταψηφίζοντας και στην ΟΛΜΕ το συντονισμό με την μορφή των 5ήμερων επαναλαμβανό-

μενων απεργιών. Τόνιζαν μεταξύ άλλων: «...επιλέγονται προωθημένες μορφές κινητοποιήσεων, στη λογική των 5ήμερων επαναλαμβανόμενων απεργιών...εξυπηρετούν όμως μια χαρά τις προεκλογικές ανάγκες του ΠΑΣΟΚ, λίγες μόλις μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές του Οκτώβρη...Όσο για τις παρατάξεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και του ΣΥΝ...αναλαμβάνουν πλέον το ρόλο τους ως αριστερά δεκανίκια του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ρόλο ενεργητικού υποστηρικτή των αντιεκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων». (Συνέδριο ΔΟΕ, 75η ΓΣ αντιπροσώπων: Για τη γέννηση της «κεντροαριστερής συμμαχίας»). Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν η απεργία βρισκόταν στη δεύτερη εβδομάδα κι ενώ συνεδρίαζε η ΟΛΜΕ, η Δ.Ε.Ε. πρότεινε 3ήμερη απεργία. Στη συνέχεια στις Γ.Σ. πρότεινε 48ωρη!

Είναι εκείνοι που αυτή την περίοδο χαρακτηρίζουν τις φοιτητικές καταλήψεις «άλλα στο κενό» που διευκολύνει «το πέρασμα της κυβερνητικής πολιτικής για την Ανώτατη Εκπαίδευση» με αποτέλεσμα να μην «ολοκληρώνεται το εκπαιδευτικό εξάμηνο και να χάνεται η εξεταστική» (Ριζοσπάστης, 27/5/06), εκείνοι που αποκαλούσαν τους φοιτητικούς αγώνες «πολιτικό τυχοδιωκτισμό» τονίζοντας κόντρα στις μαζικές φοιτητικές συνελεύσεις ότι «επιδιώκουμε να είναι ανοιχτά τα πανεπιστήμια» (Ριζοσπάστης, 31/5/06).

Ανεξάρτητα από τη στάση αναχωρητισμού, απομονωτισμού, της διαστρέβλωσης των θέσεών μας και κατασκευοφάντησης των αγώνων που επιλέγει η ηγεσία του ΠΑΜΕ και της Δ.Ε.Ε., θα συνεχίσουμε να τους καλούμε στο δρόμο της αγωνιστικής συνεννόησης και ενότητας, με στόχο την ανάπτυξη νικηφόρων αγώνων, για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής. αντιτετράδια

Μετά τις
15/5

Από ήττα σε ήττα μέχρι την τελική νίκη

 γράφει ο Λευτέρης Παπαδανάσης

Το βράδυ της Τρίτης 14 μάρ 2013 αγαπούσα όλο τον κόσμο. Το βράδυ της Τετάρτης 15 μάρ 2013 ήμουν ήδη 80 χρονών. Αυτό δεν ενδιαφέρει κανένα φυσικά, όπως μπορεί να μην ενδιαφέρουν κανένα και οι παρακάτω σκέψεις. Για πολλούς λόγους όμως, θα ήταν ανέντιμο να μην τις καταγράψω. Θα προσπαθήσω να τηρήσω μια κάποια χρονολογική σειρά.

1. Η κυβέρνηση κατέθεσε τα μέτρα αιφνιδιαστικά την Πέμπτη πριν τις εαρινές διακοπές ενώ μέχρι και μια μέρα πριν διαβεβαίωνε τους πάντες ότι δεν θα το κάνει. Όλα τα υπόλοιπα που γράφονται, ότι οι εκπαιδευτικοί το ξέραμε από πριν, αλλά περιμέναμε τις εξετάσεις για να αντιδράσουμε, είναι απλά κακόβουλα και σκόπιμα ψέματα.
2. Από την Παρασκευή το πρωί κιόλας, ο κόσμος των εκπαιδευτικών μπήκε σε αναβρασμό. Στη δική μου ΕΛΜΕ, μετά από μαζική αυθόρμητη παράσταση διαμαρτυρίας στην Περιφερειακή Διεύθυνση, στείλαμε αίτημα στην ΟΛΜΕ να κηρύξει απεργία διάρκειας και μέσα στις εξετάσεις. Το ότι η ΟΛΜΕ εισηγήθηκε απεργία «σε αντίθεση με τις διαθέσεις των εκπαιδευτικών» είναι επίσης ένα μεγάλο ψέμα.
3. Η κυβέρνηση είχε στη διάθεσή της τις δύο βδομάδες διακοπών, όπου με κλειστά τα σχολεία μπορούσε να λείπει ό,τι θέλει. Αυτό, σε συνδυασμό με τα μασημένα (λόγω κομματικών εξαρτήσεων) λόγια των συνδικαλιστών του προεδρείου της ΟΛΜΕ στα ΜΜΕ, έδωσε πολύτιμο χρόνο για πραγματικό όργιο προπαγάνδας.
4. Παρά το γεγονός αυτό, οι διακοπές δεν ήταν ολοκληρωτικά νεκρός χρόνος για το κίνημα. Στη δική μου ΕΛΜΕ η απεργιακή επιτροπή συγκροτήθηκε μέσα στις διακοπές, συνεδρίασε μαζικότητα δύο φορές, και οργάνωσε μοιράσματα υλικού στην πόλη.
5. Η Αριστερά αποσύρεται από το παιχνίδι. Το ΚΚ με κεντρικό του στέλεχος εκφράζει τη λογική του νοικοκύρη, «αν γίνει απεργία στις εξετάσεις θίγονται τα παιδιά της λαϊκής οικογένειας» και ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ βάζει τον εκπρόσωπό του να μας πει να «προσέξουμε τις κινήσεις μας για να μην έχουμε την κοινωνία απέναντί μας». Μετά απ' αυτό είναι δεδομένο ότι η απεργία αν προχωρήσει, θα το κάνει χωρίς πολιτική κάλυψη.
6. Στο μεταξύ, η κυβέρνηση αποφασίζει την επιστράτευση. Ο Σαμαράς δίνει εξετάσεις στα αφεντικά και προσπαθεί να πείσει ότι κυβερνά με σιδερένιο χέρι. Με αυτή την κίνηση υψηλού ρίσκου, ελπίζει ότι θα σπείρει κλίμα ματαιότητας στον κλάδο, ελπίζει ότι οι συνελεύσεις της Τρίτης ή δεν θα γίνουν καν ή ότι και να γίνουν θα είναι άμαζες με αποφάσεις κατά της απεργίας.
7. Την Δευτέρα, πρώτη μέρα στο σχολείο, μαθαίνουμε ότι η ΑΔΕ-ΔΥ μας πουλάει και δεν βγάζει απεργία για την Παρασκευή (πρώτη μέρα των εξετάσεων), αλλά για την Τρίτη! Παρά την αγανάκτηση των συναδέλφων για το πρώτο αυτό άδειασμα, η απεργία αυτή δεν έπρεπε να καεί (προσωπικά και προπαγάνδισα την απεργία, και απήργησα).
8. Το απόγευμα της Δευτέρας γίνονται σε όλη την Ελλάδα μα-

ζικότατα συλλαλητήρια συμπαράστασης και κατά της επιστράτευσης. Η κυβέρνηση χάνει το πλεονέκτημα και το επιχείρημα «η κοινωνία δεν θα υποστηρίξει τους εκπαιδευτικούς» αρχίζει να καταρρέει.

9. Ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ συναντιέται με το ΔΣ της ΟΛΜΕ («στα πλαίσια της συνάντησης της ΟΛΜΕ με όλα τα κόμματα» διευκρινίζει, για να μην τον κακολογήσουν ότι μας σπρίζει προνομιακά). Στο τέλος της συνάντησης δηλώνει ότι η κυβέρνηση πρέπει να πάρει πίσω τα μέτρα, να γίνουν οι εξετάσεις και μετά να κάνει διάλογο. Κουβέντα για την απεργία. Επιβεβαιώνεται οριστικά ότι πάμε για μια μεγάλη πολιτική μάχη (τι πιο μεγάλο από το κουρέλιασμα της Δημοκρατίας;) χωρίς πολιτικό φορέα. Η χαρά του αναρχικού...
10. Στα σχολεία επικρατεί πνεύμα αγώνα και αισιοδοξίας, τα πρώτα μηνύματα από τις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ μιλάνε για απίστευτη μαζικότητα και συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της απεργίας. Κάποιοι αρχίζουν να ανησυχούν.
11. Η εικόνα επιβεβαιώνεται την Τρίτη με 20,000 εκπαιδευτικούς να συμμετέχουν στις συνελεύσεις όπου επικυρώνεται η εισήγηση για απεργία. Οι περισσότεροι συνάδελφοι έχουν ήδη πάρει τα χαρτιά της επιστράτευσης στο χέρι και ψηφίζουν υπέρ της απεργίας. Η κυβέρνηση τρώει τα μούτρα της. Το τελευταίο της χαρτί καίγεται. Κάποιοι στοργικοί πατέρες θα γράψουν αργότερα ότι οι συνάδελφοι δεν ήξεραν τι ψήφισαν. Ανοσιές. Οι συνάδελφοι ψήφισαν υπέρ της προκήρυξης της απεργίας, σε πείσμα της κυβέρνησης. Οι συνάδελφοι ζητούσαν από την ΟΛΜΕ να βγει την Τετάρτη το βράδυ και να ανακοινώσει απεργία και μέτρα στήριξής της. Και γι' αυτό κάποιοι τα κάνανε πάνω τους. Και δεν ήταν μόνο η κυβέρνηση...
12. Πάρα πολλές συνελεύσεις μετατρέπονται σε αυθόρμητα, μαζικά συλλαλητήρια. Επικρατεί κλίμα νίκης.
13. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δεν θα μπορούσε να είναι σε χειρότερη θέση. Δεν τόλμησε να σηκώσει καν το βάρος μιας ευθείας στήριξης της απεργίας και ξέρεται ότι ο «μεσαίος χώρος» στον οποίο αποβλέπει πια εκλογικά θα του χρεώσει οποιαδήποτε φασαρία το πρωί της Παρασκευής. Στάση πολιτικής δειλίας, που θα αποβεί αυτοκαταστροφική. Η αποφασιστική τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στο πλευρό της απεργίας και κατά της επιστράτευσης, το αίτημα για άμεση παραίτηση της κυβέρνησης και η πολιτική/πρακτική κάλυψη των απεργών απέναντι σε όποιες διώξεις, θα ήταν ένα σαφές μήνυμα προς την κοινωνία. Ακόμη κι ο «μεσαίος χώρος» λατρεύει τα σαφή μηνύματα. Ειδικά όταν έρχονται από κείνον που έχει τα κότσια να μιλάει σαν κυρίαρχος του πολιτικού παιχνιδιού και όχι σαν βρεγμένη γάτα.
14. Η Άκρα Αριστερά μένει πια ο μόνος πολιτικός χώρος που καλύπτει πολιτικά την απεργία. Κι εδώ φαίνονται οι μεγάλες αδυναμίες της. Ενώ οι άνθρωποί της έδωσαν τα πάντα για την απεργία και το άπλωμά της στην κοινωνία, αυτό έγινε με λειψό τρόπο. Μια τέτοιας έκτασης πολιτική μάχη δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί με όρους κινήματος συμπαράστασης. Οι

εκπαιδευτικοί έπρεπε να γίνουν η αιχμή σε ένα καθολικό κίνημα ανατροπής. Για να γίνει αυτό, τα ιδιαίτερα εκπαιδευτικά αιτήματα έπρεπε να συμπεκνωθούν στο «υπεράσπιση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας» και να περάσουν σε δεύτερο πλάνο. Η όποια συμπόρευση έπρεπε να προχωρήσει με κεντρικό σύνθημα «Κάτω Επιστράτευση! Κάτω η Κυβέρνηση!» και να πλαισιωθεί με τα συνθήματα για τον κατώτατο μισθό, ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία, ενάντια στα χαράτσια κλπ. Αυτό δεν έγινε και ούτε επιχειρήθηκε από κείνους που το έβλεπαν, στο όνομα της μέγιστης ενότητας λίγες στιγμές πριν τη μάχη.

15. Την Τετάρτη το πρωί ξεκινά η συνεδρίαση των εκπροσώπων των ΓΣ στην ΟΛΜΕ. Στη συντριπτική πλειοψηφία τους οι εκπρόσωποι είναι εξουσιοδοτημένοι να ψηφίσουν μόνο υπέρ της απεργίας. [Μου έρχεται το πρώτο μήνυμα ότι κάτι ετοιμάζεται, αλλά δεν μπορώ να το πιστέψω] Δεύτερο λάθος της Άκρας Αριστεράς το ότι δεν προχώρησε στα απαραίτητα ξεκαθαρίσματα στο μέχρι πού φτάνει η ενόπλη του απεργιακού μπλοκ, στα πλαίσια της τακτικής «ας βγει η απεργία και η κίνηση της βάσης θα της δώσει το σωστό περιεχόμενο». Εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι η ίδια η συνέλευση των εκπροσώπων έπρεπε εξαρχής να αντιμετωπιστεί σαν μάχη, με τη διασφάλιση ότι οι εκπρόσωποι θα είναι αγωνιστές/ριες του απεργιακού μπλοκ.
16. Τρίτο λάθος της Άκρας Αριστεράς η πολιτική στο όνομα εμμονών. Η Παρασκευή είχε ήδη ανακηρυχθεί στη «μεγάλη μέρα του αγώνα» και κάθε παλαβομάρα έπαιρνε το χειροκρότημά της. Κάποιοι έφτασαν να φαντασιώνονται συγκρούσεις έξω από τα εξεταστικά «όπως το '98», ξεχνώντας ότι το '98 ο αντικειμενικός στόχος του κινήματος ήταν η πρακτική ματαίωση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ. Για μεγάλο μέρος της Αριστεράς, η απεργία είχε ήδη μετατραπεί σε θέαμα με πολλούς θεατές της κερκίδας να ζητούν από τους αυτουργούς τα πιο απίθανα πράγματα. Αυτό μπλόκαρε σε μεγάλο βαθμό τις κινήσεις της Άκρας Αριστεράς: οποιαδήποτε πρόταση «δεξιότερη» της σύγκρουσης, θα έφτανε για να καταδικάσει το φορέα της. Ευτυχώς είμαι απαλλαγμένος από το άγχος τού αν διάφοροι χομπίστες ή μικροηγέτες με χαρακτηρίσουν «δεξιό» (ή στιδίοτε), κι έτσι μπορώ να λέω αυτό που σκέφτομαι.
17. Κι εδώ ερχόμαστε στο μεγάλο ζήτημα: Υπήρχαν οι όροι ώστε το κίνημα να σπάσει την επιστράτευση; Δεν θέλει και πολλή σκέψη και ας μην το κουράζουμε. Τα ενδεχόμενα κινούνται από την περίπτωση να απεργούσαν 86,000 εκπαιδευτικοί μέχρι την περίπτωση να μην απεργούσε ούτε ένας. Σημειώνω για την ιστορία ότι η άποψη που λέει ότι οι εκπαιδευτικοί δεν θα απεργούσαν δείχνει πολύ μικρή σχέση με το χώρο και την πραγματικότητα: 10,000 συνάδελφοί μας αναπληρωτές απολύονται άμεσα (χωρίς ελπίδα επαναπρόσληψης το Σεπτέμβρη) και αρκετές χιλιάδες από τους μόνιμους θα δουν την πόρτα το επόμενο διάστημα. Όποιος όμως εκπροσωπεί και μιλά μόνο με τα «ρετιρέ», δεν μπορεί να το δει αυτό. Όποιος σήμερα λέει «σας προστάτεψα από την απόλυση λόγω απεργίας», απλά αποκρύπτει ότι στο αμέσως επόμενο διάστημα πολλοί από μας θα έρθουν αντιμέτωποι με την απόλυση σαν «υπεράριθμοι», σαν «επιόρκοι», σαν «ανεπαρκείς».
18. Ακριβώς για να μην το κουράζουμε θα περιοριστώ να εξετάσω το χειρότερο σενάριο, το να μην απεργούσε ούτε ένας. Με

προκηρυγμένη την απεργία, θα πηγαίναμε την Παρασκευή με απεργία της ΔΟΕ, στάσεις εργασίας και απεργίες από πολλά σωματεία, συλλαλητήρια. Οι επιτηρητές θα πήγαιναν στα σχολεία ως επιστρατευμένοι απεργόι (ίσως και με κάποιους ακτιβισμούς. Πολλές ιδέες είχαν πέσει στο τραπέζι), όπως έχει συμβεί με όλους τους κλάδους που επιστρατεύτηκαν. Θα ήταν αυτό (το χειρότερο σενάριο είναι αυτό, στο ξαναλέω) ήττα; Για κούνα λίγο το κεφάλι σου. Θα ήταν η πρώτη φορά που κυβέρνηση, για να πραγματοποιήσει τις Πανελλαδικές, τον πιο αξιόπιστο και «ιερό» θεσμό της νεοελληνικής κοινωνίας, θα έπρεπε να έχει 86,000 εκπαιδευτικούς επιστρατευμένους και ΜΑΤ έξω απ'τα σχολεία. Από την Παρασκευή το μεσημέρι και μετά, θα είχαμε μπροστά μας έναν τσαλακωμένο αντίπαλο. Τα πολιτικά γεγονότα που θα ακολουθούσαν κανείς δεν μπορεί να τα υποθέσει, όμως εκτιμώ ότι θα ήταν μόνο υπέρ μας.

19. Η απεργία έπρεπε να προκηρυχθεί, και την Πέμπτη το βράδυ οι κατά τόπους συνελεύσεις έπρεπε να δώσουν στην ΟΛΜΕ το κλίμα (ένα skyre θα αρκούσε, δεν είναι τίποτα). Την Πέμπτη το βράδυ έπρεπε να αποφασιστεί αν πάμε για υλοποίηση της απεργίας με καλή συμμετοχή ή αν πάμε για την τακτική «επιστρατευμένων απεργών» που περιέγραφα παραπάνω. Η συζήτηση που έγινε στην ΟΛΜΕ για το αν υπήρχαν οι όροι να προκηρυχθεί η απεργία ήταν εκτός τόπου και χρόνου.
20. Την Τετάρτη λοιπόν, σύμφωνα με το σκεπτικό που ανέπτυξα παραπάνω, ήταν σαφές ότι όποιο σενάριο και να έβγαίνε την Παρασκευή με την απεργία ανοικτή, η κυβέρνηση έχανε (είτε θα έπεφτε άμεσα λόγω σπασίματος της επιστράτευσης, είτε θα ήταν σοβαρά τσαλακωμένη). Σε κάθε περίπτωση οι εκπαιδευτικοί θα είχαμε καταφέρει από κάτι μέχρι τα πάντα.
21. Μπορεί παραπάνω να έγραφα ότι κανείς δεν μπορεί να υποθέσει τις εξελίξεις μετά απ'αυτό, όμως σύμφωνα με το σκεπτικό μου θα ήταν κατακλυσμικές. Το ήθελαν όλοι αυτό; Απ'ότι φάνηκε, όχι. Για τις δυνάμεις της αστικής μοιρολατρίας μέσα στο εργατικό κίνημα, το ΚΚΕ και το ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, η απρόβλεπτη αυτή απεργία ήταν ένας μεγάλος μπελός από την αρχή, που μάλιστα μεγάλωνε όσο περνούσαν οι στιγμές. Αν την Τετάρτη το βράδυ βγαίναμε με απεργία, ο πολιτικός χρόνος μέχρι την Παρασκευή το πρωί θα ήταν απίστευτης διάρκειας. Αυτό ο μοιρολάτρης, εκείνος που δεν έχει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις που απελευθερώνει η κίνηση των μαζών, μπορεί μόνο να το φοβάται. Επίσης, είναι βέβαιο ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ γνωρίζει πολύ καλά ότι ο τρόπος που θα πέσει η τρικομματική κυβέρνηση Σαμαρά είναι που θα καθορίσει τις απαιτήσεις του κινήματος από μια επόμενη κυβέρνηση «ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ and friends» και γι'αυτό έχει διατάξει την κινηματική απόσυρση του κομματος (πράγμα που στη συνέχεια εκλογικεύεται στο «αφού βλέπεις ότι δεν κινείται τίποτα, τι να κάνουμε;»). Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ παρέμεινε εγκλωβισμένος στη λογική του «ώριμου φρούτου» και η (όποια) απεργία χάλαγε τη σούπα.
22. Έτσι, η ηγεσία των ΣυνΕΚ, σε αντίθεση με μεγάλο μέρος της βάσης της παράταξης, συνέπραξε στην πραξικοπηματική ανατροπή της απόφασης των ΓΣ των ΕΛΜΕ και ανέστειλε την απεργία. Το αν η κριτική μας απευθύνεται αποκλειστικά σ'αυτούς έχει να κάνει με δύο λόγους: α) ότι από τους απεργό-

σπαστικούς μηχανισμούς της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚ δεν θα μας έκανε και μεγάλη έκπληξη, και β) γιατί χωρίς τη σύμπραξη των ΣυνΕΚ, το πραξικόπημα δεν θα είχε καμία τύχη. Η απεργία δεν θα μπορούσε να ανασταλεί «αναίμακτα» από τις κυβερνητικές δυνάμεις μόνο. Επειδή υπάρχουν φωνές μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ που λένε ότι κατά βάθος η απόφαση των ΣυνΕΚ να συμπράξουν στο πραξικόπημα ήταν σωστή, η θέση μου είναι ξεκάθαρη: Ακόμη κι αν αυτοί οι άνθρωποι (πρώην πια σύντροφοι, οριστικά για πολύ κόσμο) ήθελαν να διορθώσουν τις αποφάσεις των «άτακτων μικρών και άμαθων» ΕΛΜΕ σαν σοφοί πατέρες, δεν είχαν κανένα δικαίωμα να το κάνουν στη συγκεκριμένη συνέλευση. Αν ήθελαν, ας επικύρωναν την απεργία και μετά ας κατέβαζαν νέα εισήγηση προς τις ΓΣ, που έτσι κι αλλιώς θα γινόταν την Πέμπτη (είπαμε, υπάρχουν και τα τηλέφωνα!). Ο τρόπος που ανατράπηκε η απόφαση των ΓΣ είναι πραξικόπημα και προδοσία. Οποιοδήποτε άλλον χαρακτηρισμό, προσωπικά τον θεωρώ ως εκ του πονηρού και νομίζω καταλαβαίνομαστε.

23. Ένα άλλο «λεπτό» σημείο. Αυτή η υψηλότατου πολιτικού ρίσκου κίνηση των εκπροσώπων των ΣυνΕΚ δεν έγινε κατά λάθος. Μου είναι αδύνατο να πιστέψω ότι στην πιο κρίσιμη στιγμή της πιο κρίσιμης μάχης της περιόδου, οι άνθρωποι αυτοί ενήργησαν χωρίς τη συγκατάθεση (ή την προτροπή) της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. Όλα αυτά που γράφουν κάποιοι απολογητές περί «ανεξαρτησίας κόμματος-κινήματος» δεν πείθουν κανέναν. Δυστυχώς, βλέπω ότι όσο περνούν οι μέρες, τόσο πληθαίνουν οι φωνές μέσα στο χώρο αυτό που, ξεπερνώντας την αρχική οργή, όλο και περισσότερο αποδέχονται τη λογική «κατά βάθος αυτό έπρεπε να γίνει».
24. Η Άκρα Αριστερά προσπάθησε να στηρίξει την απεργία. Η

άποψή μας ήταν ότι η απεργία έπρεπε να προκηρυχθεί. Το επόμενο λάθος της Άκρας Αριστεράς είναι ότι εδώ βάδισε χειροτεχνικά, χωρίς σχέδιο. Έτσι φτάσαμε και στην πρόταση της συντρόφισσας Αγγελικής, για την οποία έγινε πολύς λόγος και γράφτηκαν διάφορες ανοπίες. Η άποψή μου είναι ότι εν μέσω επιστράτευσης, το να υπάρξει δημόσια δήλωση 500 (ή όποιου ικανού αριθμού) συνδικαλιστών, που θα δεσμεύονται ότι θα επιχειρήσουν να σπάσουν την επιστράτευση, είναι ένα αποδεκτό μέτρο στήριξης της απεργίας. Μπορεί να ήταν η σούπερ πρόταση, μπορεί να ήταν χαζή πρόταση, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι η Άκρα Αριστερά τοποθετήθηκε υπέρ της απεργίας, ενώ οι εκπρόσωποι των ΣυνΕΚ κατά, και μάλιστα παραβιάζοντας οποιαδήποτε δημοκρατική λειτουργία. Επειδή κυκλοφορεί σαν ξόρκι ανακούφισης το «όλοι φταίνε», πρέπει να λέγεται και να ξαναλέγεται ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ «ανεπάρκειας» και «ξεπουλήματος». Κάποιοι ξεπούλησαν, κάποιοι δεν μπόρεσαν να το αποτρέψουν, αυτό δεν μας κάνει όλους φταίχτες!

25. Δυστυχώς, το αποτέλεσμα αυτής της (απαράδεκτης για αριστερούς) τακτικής φάνηκε την Πέμπτη στα σχολεία αλλά και στις συνέλεύσεις που ακολούθησαν: οργή, ταπείνωση, αποστράτευση και ακόμη χειρότερα επιθέσεις ενάντια στο συνδικαλισμό γενικά, στα κόμματα και τις παρατάξεις γενικά, στην αξία του αγώνα γενικά. Η χαρά του χουντικού ευγενική χορηγία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ...

Δεν θέλω να γράψω τίποτε άλλο. Παρά τη δυσμενέστατη και εξευτελιστική θέση που μας έφεραν οι νυν και οι wannabe κυβερνητικοί, η ιστορία δεν έχει ακόμη τελειώσει. Ελπίζω η 26η παρατήρηση να μας κάνει να χαμογελάσουμε και να κλάψουμε όπως εκείνο το υπέροχο βράδυ της Τρίτης... ΑΝΤΙΤΕΤΡΑΔΙΑ

Επιδιώκουν να λιώσουν την αξιοπρέπεια ενός κλάδου Θέλουν τους εκπαιδευτικούς γονατισμένους!

 γράφει ο Βασίλης Πετράκης

Και ενώ το φάντασμα της απεργίας μετά το πρωτοφανές πραξικόπημα του ΔΣ της ΟΛΜΕ (ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ) αποτελεί παρελθόν, η επιστράτευση και οι τιμωρητικές εγκύκλιοι που την συνοδεύουν εξακολουθούν να ισχύουν. Αυτοί που υποκριτικά μπροστά στις κάμερες απευθύνονται στο κλάδο, αποκαλώντας τους εκπαιδευτικούς «παιδαγωγούς και λειτουργούς» (με αυτούς τους τίτλους έκανε εκκλήσεις για την καταψήφιση της απεργίας ο υπουργός), στη πραγματικότητα τους αντιμετωπίζουν σαν κατάδικους. Θέλουν να τους γονατίσουν και να τους παρουσιάσουν ως υπάκουους αμνούς, σε μια κοινωνία που προς στιγμήν πίστεψε, ότι οι εκπαιδευτικοί θα σηκώσουν το κεφάλι μπροστά στη σπάθα της επιστράτευσης.

Διατηρούν σε ισχύ μια εγκύκλιο που απαιτεί από τους εκπαιδευτικούς να παρουσιάζονται στο σχολείο χωρίς να έχουν καμία δουλειά να κάνουν (μέρες πανελληνίων) και εάν αυτό δε γίνεται να παρουσιάζονται σε διπλανό!

Για τόπους όπως η Ικαρία, αυτό σε πολλές περιπτώσεις σημαίνει ότι θα πρέπει κάποιος συνάδελφος να διανύσει έως και 80χλμ (σε πολλές περιπτώσεις η κατοικία είναι πολύ μακριά

από το σχολείο) για να πει απλά «παρών» μετά το πέρας των εξετάσεων. Ούτε τους κατάδικους δεν αντιμετωπίζει έτσι το ελληνικό κράτος.

Κι όμως συντηρούν την εγκύκλιο σε ισχύ και αφήνουν προφορικές οδηγίες και φήμες να σέρνονται στους διαδρόμους των υπουργείων και των περιφερειών. Έτσι, για να εμπεδωθεί η σιδηρά πυγμή της τρικομματικής κυβέρνησης. Για να παρουσιαστεί ως «χάρη» η «λογική διευκόλυνση» που θα κάνει ένας διευθυντής ή ένας προϊστάμενος, ώστε να μακραίνουν οι αλυσίδες της «ομηρίας» των συναδέλφων.

Όσο το υπουργείο και οι περιφέρειες δεν εκδίδουν μια σαφή ανάκληση αυτής της οδηγίας, οι αυθαιρεσίες, τα καψόνια και οι «χάρες» των προϊσταμένων θα δημιουργούν ένα όλο και πιο άσχημο κλίμα στα σχολεία. Η ΟΛΜΕ έστω και τώρα οφείλει να προστατέψει τον κλάδο απέναντι σε όλα αυτά, να στείλει ένα τηλεσίγγραφο στο υπουργείο, απαντώντας με κινητοποιήσεις σε αυτή την άθλια τιμωρητική τακτική, αλλά και στην τρομοκρατία της επιστράτευσης.

22/5/2013

Ο πόλεμος και οι μάχες

Μετά τις
15/5

γράφει ο *Θανάσης Τουριζιώτης*

Η πρόσφατη κινητοποίηση των καθηγητών/τριών έχει όλα τα στοιχεία της κλασικής ταξικής πάλης, δηλαδή όλα τα χαρακτηριστικά μιας σφοδρής αντιπαλότητας και αναμέτρησης. Μας δίνει τη δυνατότητα να βγάλουμε χρήσιμα συμπεράσματα για το παρόν και το μέλλον των συγκρούσεων στον αστερισμό του μνημονίου και της αστικής βαρβαρότητας.

Πρέπει να σημειώσουμε εξ' αρχής ότι ένας πόλεμος χάνεται για τρεις βασικά λόγους. Πρώτον όταν ο εχθρός έχει υπέρτερες δυνάμεις, δεύτερον όταν εξελιχθεί προδοσία και τρίτον όταν τα φίλια «στρατεύματα» δεν διαθέτουν την «ηθική θέληση» ν' αγωνιστούν ως το τέλος.

Στην περίπτωση των εκπαιδευτικών είχαμε τους δύο πρώτους παράγοντες, αλλά δε γνωρίζουμε τον τρίτο γιατί η μάχη δεν εξελιχθηκε ποτέ. Έμεινε μετέωρη, αμήχανη και προδομένη! Από την πλευρά της ρεφορμιστικής διανοήσης ο παράγοντας «προδοσία» έγινε συνάνυμος της συννομωσιολογίας, η οποία ξορκιζόταν διαρκώς λες και η ταξική πάλη είναι κάτι σαν σεμινάριο του Κάιμπριτζ...

Ένα δεύτερο σημαντικό στοιχείο είναι η οργάνωση και η διάταξη των «στρατών» και των κοινωνικών τους συμμαχιών. Η βούληση δεκάδων χιλιάδων εκπαιδευτικών όπως εκφράστηκε από τις γενικές συνελεύσεις τους είναι ένδειξη οργής, αγανάκτησης και κοινωνικού θυμού. Απέχει όμως από το μετασχηματισμό της σε θέληση και πράξη, δηλαδή στην τελική μεταμόρφωση και ανωτεροποίησή της σε δυναμική. Το ότι μια κοινωνική ομάδα «σκέφτεται συλλογικά», βουλεύεται δημοκρατικά και αποφασίζει πολιτικοσυνδικαλιστικά είναι θετικό γεγονός. Όμως εδώ γίνεται η τομή, το άλμα, «η μετατροπή της ποσότητας σε ποιότητα». Όπως η ζύμη, όπως τα ένζυμα στο κρασί, όπως δηλαδή διδάσκει ο διαλεκτικός και ιστορικός υλισμός.

Η απόσταση ανάμεσα στη βούληση και την πράξη δεν καλύφθηκε έγκαι-

ρα, με αποτέλεσμα τα «μπάζα» αστών και ρεφορμιστών να καλύψουν το κενό!

Ένα τρίτο συμπέρασμα είναι ότι η γνωστή αλληλέγγυα ψηφισματοκοπία, δηλαδή τα ψηφίσματα συμπαράστασης, είναι αναγκαία μεν αλλά δε φτάνουν. Η αποστολή μηνυμάτων συμπαράστασης εκφράζει μία αγωνία, αλλά ένας τόνος χαρτιών δεν αξίζει τίποτα μπροστά σ' ένα βήμα κινήματος. Αλλιώς θα ήταν τα πράγματα αν εργάτες, υπάλληλοι, αγρότες, άνεργοι και νέοι βρίσκονταν δίπλα στο θυμωμένο ποτάμι των εκπαιδευτικών αντί να το βλέπουν σε... καρτ-ποστάλ.

Ένα τέταρτο σημείο αφορά στα συνδικάτα. Η ΑΔΕΔΥ «προτίμησε» τις «νοικοκυρίστικες» προτάσεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και οι «Κωλέτσπδες» έσμιξαν με τους «καθαρούς» γιατί φοβήθηκαν το μπαρούτι των δρόμων και τη σύγκρουση της Παρασκευής (17/5).

Ως εκ τούτου η κινητοποίηση των εκπαιδευτικών, παρότι δεν εκτυλίχθηκε όπως θα ήθελε η ανυπότακτη αριστερά οι ταξικοί συνδικαλιστές, και οι τίμιοι δημοκράτες, είχε όλα τα στοιχεία μιας γενικότερης πολιτικής σύγκρουσης, ιδιαίτερα μετά την αναγγελία της επιστράτευσης. Οι κάτω ήξεραν τι δεν ήθελαν, αδυνατούσαν όμως να πολιτογραφήσουν τι ακριβώς ήθελαν. Κι ο διαταγμός είναι θάνατος στον πόλεμο. Σε κάθε πόλεμο. Αυτή η προγραμματική αμηχανία, που εκφράστηκε ποικιλότροπα και ποικιλόμορφα, αποτέλεσε το Δούρειο Ίππο για την άλωση και καταστροφή της Τροίας.

Αλλά οι νικηφόρες μάχες χτίζονται στη σωστή ερμηνεία των λαθών και των πτηνών. Οι εκπαιδευτικοί έχασαν μια μάχη. Αλλά ο πόλεμος, αδυσώπητος, αβυσσάλεος, αμείλικτος συνεχίζεται.

Όσο πιο γρήγορα η ταξική πτέρυγα συντάξει και ανασυντάξει τις δυνάμεις της τόσο το καλύτερο. Άλλωστε, σε τελική ανάλυση, χαμένη μάχη λογίζεται αυτή που δε δόθηκε ποτέ.

ΑΝΤΙΕΤΕΡΕΡΕΙΔΗΣ

Αν δεν προσπαθήσεις να σπάσεις μια επιστράτευση σήμερα, ποιος θα σε πιστέψει ότι θα σπάσεις τα δεσμά της τρόικας αύριο;

Η απεργία των καθηγητών δεν ξεκίνησε ποτέ όχι γιατί οι καθηγητές δεν το ήθελαν αλλά γιατί οι συνδικαλιστές ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ αλλοίωσαν τις αποφάσεις συνελεύσεων χιλιάδων καθηγητών και την ακύρωσαν. Κι αν από ΝΔ - ΠΑΣΟΚ το περίμενες, για το ΣΥΡΙΖΑ, νομίζω, βγαίνουν κάποια χρήσιμα συμπεράσματα, για όσους δεν τα έχουν ήδη βγάλει.

Αν δεν έχεις τα κότσια να πας στην παραμικρή σύγκρουση σήμερα, ποιος θα σε πιστέψει ότι θα πας τη χώρα εκτός μνημονίου αύριο; Αν δεν προσπαθήσεις να σπάσεις μια επιστράτευση σήμερα, ποιος θα σε πιστέψει ότι θα σπάσεις τα δεσμά της τρόικας αύριο; Αν πιστεύεις ότι έχουμε κούντα, τότε τι κάθεται στη Βουλή και δεν αποχωρείς, καλώντας σε ανυπακοή μέχρι να πέσει η κούντα;

Αριστερή πολιτική δεν είναι οι ατάκες, τα δημοσκοπικά τρυκ και οι φωτογραφίες, άλλοτε με διαδηλωτές και άλλοτε με λαμπερά πρόσωπα. Αριστερή πολιτική δεν είναι η τέχνη του εφικτού αλλά η τέχνη της πραγματοποίησης του αδύνατου. Είναι να "κρεμάσεις την κουδούνα στου γάτου την ουρά", που λέει και το τραγούδι των Κατσιμικαίων, κι όχι να εξοπαθήσεις αυτούς που τόλμησαν να πουν ότι θα το κάνουν.

Τις τελευταίες μέρες στις καρδιές και τα μυαλά των καθηγητών, και όσων άλλων πίστεψαν ότι μπορούμε να τρίψουμε τη μούρη του πολιτικού υποκόσμου που μας κυβερνά, η οργή και η ελπίδα παλεύουν σκληρά με το φόβο και την απογοήτευση, για το τι τελικά θα επικρατήσει. Όμως ο πόλεμος συνεχίζεται. Κι όταν έχεις πόλεμο δεν επιλέγεις στρατηγούς γιώτα πέντε.

Ας θυμηθούμε τι έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης: "Ας ταχτοποιήσουμε τις σκέψεις μας, ας ρυθμίσουμε την αγανάκτησή μας, ας οργανώσουμε τις επιθυμίες μας. Ας επιστρατευτούμε όσοι πιστοί! Ποιοι θα νικήσουν; Οι πιο σοφοί; Οι πιο πολλοί; Οι πιο ξυπνοί; Οι πιο σήμερα δυνατοί; Θα νικήσουν όσοι πιστεύουν."

ΥΓ: Διάβασα ότι σήμερα 17/5, πρώτη μέρα των Πανελλαδικών εξετάσεων, ο ΣΥΡΙΖΑ - μετά το μεγάλο ξεπούλημα - κατέθεσε πρόταση νόμου στη Βουλή για άρση της επιστράτευσης των εκπαιδευτικών και μου ήρθε στο μυαλό ένα ανέκδοτο που συνθίζει να λέει ο Ζιζεκ: "Στην κατεχόμενη από τους Μογγόλους Ρωσία του 15ου αιώνα, ένας χωρικός και η γυναίκα του περπατάνε σε έναν βρώμικο χωματόδρομο γεμάτο σκόνη. Σταματάει τότε δίπλα τους ένας έφιππος Μογγόλος πολεμιστής και λέει στον χωρικό πως θα βιάσει τη γυναίκα του, προσθέτοντας ότι «επειδή ο δρόμος έχει πολλή σκόνη, θέλω να μου κρατάς εσύ τα αρχίδια, την ώρα που το κάνω για να μην σκονίζονται. Λίγο αργότερα ο βιασμός τελειώνει, και ο Μογγόλος φεύγει με το άλλο γό του. Ο χωρικός αρχίζει να γελάει και να πανηγυρίζει. Η έκπληκτη γυναίκα του τον ρωτά: πώς μπορείς να πανηγυρίζεις ενώ με βίασαν με τόσο κτηνώδη τρόπο; Και ο χωρικός απαντά: αφού τα κατάφερα: τα αρχίδια του γέμισαν σκόνη!".

Ένας οικονομολόγος - καθηγητής μέσης εκπαίδευσης

Μετά τις
15/5

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (Α' Συλλόγου Αθηνών ΠΕ)

Οι καθηγητές στο γύφο
οι ύαινες ουρλιάζουν !

Τάξη βασιλεύει στην εκπαίδευση. Οι ένοχοι καταδικάστηκαν και στιγματίστηκαν στο κοινωνικό σύνολο, ήταν οι «ακραίες απόψεις που παρέσυραν την ΟΛΜΕ» (Καθημερινή), που «επιχείρησαν να συμπαρασύρουν και τη ΔΟΕ στο αδιέξοδο» (ΠΑΣΚ ΠΕ) που οδήγησαν τον κλάδο σε «τυφλή σύγκρουση» (ΠΑΜΕ). 88.000 καθηγητές ντυμένοι στα χακί, τιμωρούνται γιατί σήκωσαν κεφάλι και τόλμησαν να διακηρύξουν τη διάθεσή τους για πολιτική σύγκρουση.

Ικανοποιημένη η κυβέρνηση γιατί κατέστειλε μια απεργία πριν καν εκδηλωθεί και βρήκε πάσης φύσεως συμμάχους στα δεξιά και αριστερά της.

Ικανοποιημένα τα πάσης φύσεως κομματικά επιτελεία και κοινοβουλευτικά θεωρεία.

Ικανοποιημένος ο Χρυσουγίτης γιατί τσακίστηκε ένας κλάδος που είναι από τους μεγαλύτερους εχθρούς του, **ικανοποιημένος ο Άδωνις**, που δήλωνε ότι «οι καθηγητές θα απολυθούν το ίδιο δευτερόλεπτο που θα απεργήσουν την Παρασκευή», **ικανοποιημένη η Ρεπούση**, που δήλωνε «σιγά μην κλάψουμε που θα απολυθούν καθηγητές», **ικανοποιημένος ο Βενιζέλος** που απένειμε και εύσημα στην ΑΔΕΔΥ για την «αξιοπιστία» της να μην

κρύξει γενική απεργία την Παρασκευή, **ικανοποιημένη και η αξιωματική αντιπολίτευση** που τώρα δια στόματος αρχηγού της πλειοδοτεί σε αγωνιστικές κορώνες, αφού πια ο κίνδυνος μιας ανεξέλεγκτης και πολιτικά επικίνδυνης απεργίας αποσοβήθηκε.

Ικανοποιημένοι οι ρήτορες και οι συγγραφείς ανακοινώσεων που εύχονταν «καλό διάβασμα» στη μαθητώσα νεολαία, **το κομματικό στέλεχος** που καμάρωνε για την «καθαρή θέση του ΠΑΜΕ που είναι το μόνο που δεν προτείνει απεργία στις εξετάσεις» και **ο πολιτικός** που αναρρωτιόταν πονηρά «γιατί η κυβέρνηση δεν παίρνει αυτά τα μέτρα μετά τις εκλογές».

Και ω τι καταισχύνη, για το τριτοβάθμιο όργανο (για την ακρίβεια η πλειοψηφία ΠΑΣΚ/ΔΑΚΕ/ΠΑΜΕ) που άδειασε τους καθηγητές με τις «μεγαλειώδεις απεργίες/ στάσεις» της Τρίτης και της Πέμπτης τις οποίες υποστήριξαν με το βανάκι με τις ντουνούτες της ΑΔΕΔΥ που μόνο και έρημο έστεκε στην πλ. Κλαυθμώνος την ώρα της συγκέντρωσης.

Και ω τι θλίψη και ντροπή, η εικόνα της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ που δεν μπορεί τώρα να κρύψει τη χαρά και την ανακούφισή της για την πικρή ήττα των καθηγητών και επιδίδεται σε καταγγελίες κατά των Παρεμβάσεων. Που δεν έκρυψε ούτε στιγμή την εχθρότητά της στην απεργία στις εξετάσεις, που έκανε όσες τακτικές κινήσεις μπορούσε για να μην υπάρχει ειρήνη, για να απομονωθεί η ΟΛΜΕ και να μην υπάρχουν αποφάσεις για την Παρασκευή, για να μην περάσει η ειρήνη. Ετσι μπορεί να κρατήσει την παρθενία της «συνεπούς» δύναμης που βάζει τρικλοποδιές στο κίνημα τη στιγμή που πάει να ξεπεράσει τα όρια της αστικής κοσμιότητας οικοδομώντας την ενότητά του. Μιας «συνεπούς» δύναμης που προνομιμοποιεί το ψέμα έναντι της κριτικής, την πειθαρχία και την τάξη έναντι της εξέγερσης και της ανυπακοής. Μιας «συνε-

πούς» δύναμης που προσπαθεί να κρατήσει το δυναμικό της δέσμιο ενός δήθεν οράματος «λαϊκής εξουσίας», αποστειρώνοντάς το από τον άνεμο των εξεγέρσεων και των αντιστάσεων, πέρα και έξω από την πραγματικότητα και τις ανάγκες του δοκιμαζόμενου λαού, Συνεπούς σε ποιον;

"Αν δεν κουνηθείς, δε θα καταλάβεις τις αλυσίδες". (Ρόζα Λούξεμπουργκ)

Η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις άνοιξε ένα ρήγμα στο στημένο πολιτικό σκηνικό, άναψε μια φλόγα ελπίδας σε τμήματα του λαού και των εργαζομένων. «Επιτέλους κάποιος να τους νικήσει» ήταν το κοινό αίσθημα που φλόγιζε τις λαϊκές ελπίδες. Αυτό το πολιτικό ρήγμα αποκάλυψε και όλους όσους εργάστηκαν πυρετωδώς για να το κλείσουν ώστε να επιστρέψουμε στην κανονικότητα και να κάνουν τη δουλειά τους ως κυβέρνηση ή ως αντιπολίτευση (μείζονα ή ελάσσονα).

Δεν είμαστε αφελείς. Βλέπουμε τι έκαναν τα ίδια κυβερνητικά και κομματικά-συνδικαλιστικά επιτελεία απέναντι σε οτιδήποτε κινήθηκε ανεξέλεγκτα και κινηματικά τη φετινή χρονιά :

- Είναι εκείνοι που καταψήφισαν στο Σύλλογό μας την πρόταση για την οργάνωση πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου στις 2 Μάρτη (ΠΑΜΕ), που την κατηγορήσαν ως «εκπαιδευτική κινητοποίηση», που την «υποστήριξαν» δια της απουσίας τους (πλειοψηφία ΔΟΕ : ΠΑΣΚ/ΔΑΚΕ) ή δια της συμβολικής παρουσίας 40 μελών τους (ΠΑΜΕ).
- Είναι εκείνοι που είτε κατήγγειλαν (ΠΑΣΚ/ΔΑΚΕ στη ΔΟΕ) είτε κατηγόρησαν (ΕΣΑΚ/ΠΑΜΕ) τις νηπιαγωγούς ως διασπαστικά στοιχεία, γιατί τόλμησε το Συντονιστικό τους να διοργανώσει τη μαζικότερη και πιο άρτια οργανωμένη ως τώρα Πανελλαδική τους Συνάντηση. Όπως κατηγορούσαν και σπίλωναν τους αδιό-

ριστους 15 χρόνια πριν ως διασπα-
στές γιατί χάλασαν την εικόνα συ-
ναίνεσης/υποταγής ή κόσμιας δια-
μαρτυρίας του κλάδου.

**ΝΑΙ, είμαστε με το ρεύμα εκείνο στη
δευτεροβάθμια** που απέναντι στη σφο-
δρή κυβερνητική επίθεση ρίσκαρε και
επέλεξε τη σύγκρουση και όχι απεργίες
– ντουφεκίες στον αέρα και μια/δυο δια-
δηλώσεις για να βγει από την υποχρέω-
ση, είμαστε με τις Παρεμβάσεις της ΔΕ
που από την αρχή μέχρι το τέλος υπερά-
σπισαν την επιλογή της πολιτικής σύγ-
κρουσης.

ΝΑΙ, είμαστε με τους 18 προέδρους
εκείνους που ψήφισαν ότι υπάρχουν οι
όροι για να σπάσει η επιστράτευση, εί-
μαστε με την Αγγελική που ανακοίνωσε
δημόσια από τα κανάλια τους ότι την Πέμ-
πτη δηλώνει απεργός κι ας έχει το φύλ-
λο της επίταξης πάνω από το κεφάλι της.

ΝΑΙ, κι εμείς εμφανίσαμε αδυναμίες.
Αλάνθαστος και υπεράνω κριτικής δεν εί-
ναι κανένας. Ήταν όμως λάθη στην προ-
σπάθεια να ανοίξει ο δρόμος για τη μά-
χη, να αποφευχθεί η αναστολή, να μείνει
αναμμένη η φλόγα του αγώνα και όχι για
να ξεπουληθεί και να απομονωθεί το κί-
νημα των καθηγητών.

**ΝΑΙ, είμαστε με τις κοινές κινητοποι-
ήσεις, με το μέτωπο εκπαιδευτικών –
γονιών – μαθητών,** το παλέψαμε με όλη
μας την ψυχή στις 2 Μάρτη κόντρα σε θε-
ούς και δαίμονες, το βλέπουμε να γίνεται
πράξη στη μακρινή Ρόδο με τις δυο τε-
λευταίες κινητοποιήσεις που γονείς/εκ-
παιδευτικοί έκλεισαν τα δημοτικά scho-
λεία και γέμισαν τους δρόμους ενάντια
στα σχέδια για συγχωνεύσεις.

**ΝΑΙ, ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε
στο πλευρό κάθε κλάδου και σωματεί-
ου που επιστρατεύεται,** δεν εξετάζουμε
ποια παράταξη έχει την πλειοψηφία, δεν
κρατάμε αποστάσεις ούτε πυροβολούμε,
δεν αντιμετωπίζουμε τη διαφορετική πο-
λιτική άποψη ως μεταδοτική ασθένεια,
**δεν έχουμε καμιά σχέση με τους «συ-
νεπείς» που διαλέγουν να κάνουν τη
συγκέντρωσή τους αλλού, στην Ομόνοια**
μην τυχόν και μολυνθούν από τους επι-
στρατευμένους καθηγητές. Ήμασταν δι-
πλα στη Χαλυβουργία, δεν εξετάσαμε τα
πολιτικά φρονήματα του σωματείου της,
ούτε τι μάχες είχε δώσει το προηγούμε-
νο διάστημα και ούτε διανοηθήκαμε καν
να χαρούμε με την ήττα των εργατών !

**ΝΑΙ, είμαστε εκείνοι που παλεύουμε
ώστε τα συνδικάτα να πάψουν να απο-**

**τελούν αντικείμενο εργαλειακής χρή-
σης από τους κομματικούς σχεδια-
σμούς,** που εργαζόμαστε για συνδικάτα
που να υπηρετούν τα συμφέροντα των ερ-
γαζομένων και όχι των επιτελείων.

**ΝΑΙ, είμαστε εκείνοι που κόντρα σε
όλα τα κυβερνητικά – κομματικά – συν-
δικαλιστικά επιτελεία, αναστατώσαμε
την εκπαίδευση και την κοινωνία** με τη
μεγάλη απεργία της ΟΛΜΕ του '88 στις
εξετάσεις (που κατέκτησε 25% αυξήσεις
στους μισθούς καθηγητών ΚΑΙ δασκά-
λων), της ΟΛΜΕ του '90 στις εξετάσεις,
με τη δίμηνη απεργία της ΟΛΜΕ το '97
και τη δεκατριήμερη προδομένη απεργία
των δασκάλων, είμαστε εκείνοι που μα-
τώσαμε και δακρύσαμε στις μάχες έξω
από τα εξεταστικά το '98, που ανοίξαμε το
δρόμο στην απεργία του 2006. Είμαστε με
την μετωπική αντιπαράθεση και όχι με τη
συμβολική διαμαρτυρία και γι' αυτό εί-
μαστε εδώ για να μοιραστούμε τον πόνο
στην ήττα και τη χαρά στη νίκη (και όχι το
αντίθετο). Οι υπόλοιποι μπορούν να απο-
λαύσουν τη μιζέρια του συμβιβασμένου,
συμβολικού και κομματικού/γραφει-
οκρατικού συνδικαλισμού.

**ΝΑΙ, είμαστε εκείνοι που λέμε, ότι
χρειάζεται σήμερα, περισσότερο από
ποτέ, ένα πλατύ κοινωνικό και πολιτικό
μέτωπο σύγκρουσης και ανατροπής,** εί-
μαστε εμείς που εργαζόμαστε γι' αυτό,
που θεωρούμε ότι πια, μόνο από κάτω
μπορεί να οικοδομηθεί και ότι οι αριστε-
ρές ηγεσίες που πολεμάνε σήμερα είτε
την ανάγκη του μετώπου είτε την ανάγκη
της σύγκρουσης είτε και τα δύο, δια-
πράττουν πολιτικό έγκλημα σε βάρος του
εργαζόμενου λαού.

**Δύναμη στα αδέρφια μας της δευτε-
ροβάθμιας. Κοινός αγώνας για να σπά-
σει η επιστράτευση.**

Η μεζούρα που έβαλε η
πλειοψηφία του ΔΣ της
ΟΛΜΕ (ΠΑΣΚ/ΔΑΚΕ/ΣΥ-
ΝΕΚ) με το ερώτημα και
πολύ περισσότερο με την
πρωτοφανή ερμηνεία του
«δεν υπάρχουν οι προ-
ϋποθέσεις» με την πρω-
τοφανή πρόσθεση λευ-
κών και κατά, έβαλε πρα-
ξικοπηματικά τέλος στο
κίνημα των καθηγητών.
Αυτή η μεζούρα δεν μπο-
ρεί να μετρήσει αν το
ρεύμα ανυπακοής ήταν
πλειοψηφικό ή μειοψη-

φικό στις ΓΣ των ΕΛΜΕ. Αυτό δεν θα το
μάθουμε ποτέ. Ωστόσο, **για πρώτη φορά
στην ιστορία αυτής της χώρας, κατα-
γράφκε στην ολομέλεια προέδρων, μια
μεγάλη μειοψηφία σε ένα συνδικάτο
που επιχειρεί να αμφισβητήσει την επι-
στράτευση** και αυτό είναι σημαντική πα-
ρακαταθήκη. Σε κάθε άλλη περίπτωση,
το επιστρατευμένο συνδικάτο έληγε την
απεργία την ίδια στιγμή χωρίς κανείς να
κατηγορήσει κανέναν (ναυτεργάτες, ΜΕ-
ΤΡΟ, ΟΤΑ, κλπ.): σπάσιμο της επιστρά-
τευσης σημαίνει φυλακή και απόλυση για
να μην ξεχνιόμαστε, πρόκειται για πολι-
τική αντιπαράθεση ζωής ή θανάτου που
κανένα σωματείο δεν την έχει τολμήσει
έως τώρα.

**Τάξη επικρατεί πάνω από την εκπαι-
δευση.** Οι παλλόμενες αιθουσες των γε-
νικών συνελεύσεων άδειασαν, η φλόγα
έσβησε και οι μαχητές αποχώρησαν από
το προσκήνιο πτηνμένοι. Οι εκπαιδευτι-
κοί, επιστρατευμένοι, απογοητευμένοι,
προβληματισμένοι, βυθισμένοι στην scho-
λική καθημερινότητα και τα επιτελεία μα-
ζεύουν κέρδη και ζημιές. Να μια βολική
εικόνα για την κυβέρνηση, τα αργυρώνη-
τα δημοσιογραφικά θεωρεία, τον κατε-
στημένο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό.

Τι ανόητοι! Η ανακούφιση και η χαιρε-
κακία τους, δεν τους αφήνει να δουν ότι
πρόκειται για μια τάξη χτισμένη στην άμ-
μο. Η καταστροφή του δημόσιου σχολεί-
ου και της ζωής μας θα ξεσηκώσει πάλι
θύελλες, θα γεμίσει τους δρόμους και τις
συνελεύσεις. Εδώ και τώρα, να συζητή-
σουμε, να βρούμε τρόπους κοινής δρά-
σης και αντίστασης, να σηκώσουμε ξανά
τις σημαίες!

**Γιατί οι πτηνμένοι του σήμερα θα εί-
ναι οι νικητές του αύριο !** ΑΝΤΙΕΤΕΡΑΪΑ

Χαμένες είναι οι μάχες που δεν δόθηκαν...

γράφει ο Χρήστος Επαμ. Κυρζιάκης

Είναι αλήθεια ότι το προηγούμενο διάστημα στο χώρο της εκπαίδευσης, ειδικά μετά την προληπτική επίταξη της κυβέρνησης, δημιουργήθηκαν αισθήματα ελπίδας σε συνδυασμό με μια αυξημένη οργή και αγανάκτηση.

Αυτά τα ίδια συναισθήματα δημιουργήθηκαν και σε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας που έβλεπαν στον αγώνα των εκπαιδευτικών την κρυμμένη σπίθα που θα μπορούσε να φέρει την πολυπόθητη πυρκαγιά.

Γιατί, αντικειμενικά, ο αγώνας των εκπαιδευτικών αφορούσε ολόκληρη την κοινωνία. Αφορούσε τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, τους μαθητές αλλά και τους γονείς και τους υπόλοιπους συγγενείς τους. Αφορούσε την κυβέρνηση και όσους έχουν άμεση σχέση εξάρτησης από αυτήν, αλλά και τους ταξιδιωτικούς πράκτορες, τους ξενοδόχους, τους μεσολαβητές για σπουδές σε ξένα πανεπιστήμια, τα ιδιωτικά εργαστήρια ελευθέρων σπουδών και όλους όσοι εμπλέκονται με τη μεγάλη «μπίζνα» που λέγεται «πανελλαδικές εξετάσεις».

Η αντίδραση των εκπαιδευτικών, δεν είχε να κάνει μόνο με τη διεκδικήσή τους πάνω σε στενά ζητήματα του κλάδου, αλλά είχε πάρει και χαρακτηριστικά αντίδρασης ενάντια στο γενικευμένο αυταρχισμό που εκπορεύεται από την κυβέρνηση και ενάντια στον αντιδημοκρατικό κατήφορο της καταπάτησης στοιχειωδών ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων.

Η προληπτική επίταξή τους, ουσιαστικά μιλάμε για επίταξη της σκέψης και της πρόθεσης, ήρθε ως συνέχεια των προηγούμενων επιτάξεων, των αστυνομικών επιθέσεων ενάντια στις πορείες και τις κινητοποιήσεις, των μεταμεσονύκτιων, πάλι προληπτικών, εισβολών σε σπίτια ανυποψίαστων κατοίκων στις Σκουριές και των τρομοκρατικών εισβολών, ακόμη και σε σχολεία, των δυνάμεων των ΜΑΤ, στην ίδια περιοχή.

Η προληπτική επίταξη των εκπαιδευτικών, ήρθε επίσης, ως συνέχεια της παραπληροφόρησης, της λασπολογίας και της συκοφάντησης όλων των κομμάτων της κοινωνίας που κατά καιρούς αντιστέκονται, η οποία ξεκίνησε από τον Σημίτη όταν δήλωνε απαξιωτικά στη Βουλή «τέτοια κοινωνία είμαστε», συνεχίστηκε με τον Γιωργάκη τον Παπανδρέου όταν δήλωνε στο εξωτερικό πως «είμαστε μια κοινωνία της διαφθοράς» για να καταλήξει στο περίφημο

Πάγκαλου ρητό «μαζί τα φάγαμε». Και οι τρεις προαναφερθέντες κύριοι αγνόησαν επιδεικτικά να πουν πως οι δικές τους πρακτικές και πολιτικές δημιουργήσαν το όλο κλίμα το οποίο, δήθεν, κατάγγελλαν με τόσο πάθος.

Το μεγαλύτερο κατόρθωμα όλων των κυβερνήσεων μετά τη μεταπολίτευση, είναι το ότι κατάφεραν να ριζώσουν βαθιά μέσα στην κοινωνία τη λογική του άκρατου ατομικισμού, του προσωπικού βολέματος, του ανταγωνισμού και του συναδελφικού κανιβαλισμού και να ξεριζώσουν τη λογική της συναδελφικότητας, της αλληλεγγύης, του φιλότιμου και της ντομπροσύνης.

Μοιράζοντας «προνόμια» δεξιά και αριστερά, έστησαν ένας συνδικαλισμό υποταγμένο στις επιλογές των εκάστοτε κυβερνώντων ο οποίος με τη σειρά του, χρησιμοποιώντας κυρίως το ρουσφέτι και το προσωπικό βόλεμα, δημιούργησε ολόκληρες στρατιές ψηφοφόρων, άμεσα ή έμμεσα εξαρτώμενων από τις κυβερνητικές συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Δεν θα ήθελα να σταθώ σε απόδοση ευθυνών στις διάφορες συνδικαλιστικές παρατάξεις, αν και έχω συγκεκριμένη άποψη, μόνο και μόνο για να καταλήξω στο ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι «βολεμένες», «ξεπουλημένες» ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο, γιατί όλοι έχουμε κρίση, εμπειρία και μυαλό για να μπορούμε να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Όλοι είδαμε τη στάση της κάθε παράταξης από την αρχή μέχρι το τέλος στον πρόσφατο αγώνα των εκπαιδευτικών. Είδαμε επίσης και τη στάση που κράτησαν όλα τα κόμματα, ενδεικτική της αντίληψης που έχει το καθένα για τους εργαζόμενους και την κοινωνία.

Για το ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι «ξεπουλημένες» πρέπει να αναζητήσουμε και τις δικές μας ατομικές ευθύνες όχι μόνο σε σχέση με το ποιους ψηφίζουμε για εκπροσώπους, αλλά κυρίως σε σχέση με τη συμμετοχή μας στις μαζικές διαδικασίες και την απαίτηση να διατυπώνεται και να ακούγεται η άποψη και ο προβληματισμός μας.

Το γεγονός ότι οι τελευταίες γενικές συνελεύσεις των ΕΑΜΕ ήταν μαζικές, ξεπερνώντας σε συμμετοχή τους 20.000 συναδέλφους, μπορεί να αποτελέσει το πρώτο ελπιδοφόρο μήνυμα της προετοιμασίας για μια μάχη που δεν δόθηκε ποτέ. Θα ήταν όμως εθελουφλία να αγνοήσουμε τους υπόλοιπους 60.000 συνα-

δέλφους που απείχαν από τις διαδικασίες των συνελεύσεων.

Κανένας πλέον δεν μπορεί να χρησιμοποιεί ως άλλοθι το επικείμενο των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών για να δικαιολογήσει την αποχή του από τα ζητήματα που τον αφορούν, γιατί έτσι προσφέρει ο ίδιος άλλοθι και δίνει το δικαίωμα σ' αυτούς που κατηγορεί, να εξακολουθούν να τον καπελώνουν και τελικά να τον «πουλάνε».

Επιβεβαιώθηκε επίσης ότι η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων διαφόρων κλάδων είναι βασική προϋπόθεση για να είναι κερδοφόρα μια μάχη σε οποιοδήποτε κλάδο. Δεν θα ήταν ίδια η κατάληξη των αγώνων αν, βγαίνοντας από το προσωπικό μας καβούκι, εκδηλώναμε έμπρακτα και όχι μόνο με ανακοινώσεις, τη συμπάρασά μας στους αγρότες, στους ναυτεργάτες, στους φορτηγατζήδες, στους εργαζόμενους στο μετρό και σε όλους όσοι αντιστάθηκαν παλιότερα ή συνεχίζουν σήμερα. Φανταστείτε έξω από τις πόρτες των εξεταστικών κέντρων, εκτός από τους απεργούς εκπαιδευτικούς να βρίσκονταν ακινητοποιημένα, για παράδειγμα, τα απορριμματοφόρα των δήμων ή τα τρακτέρ των αγροτών, πόσο διαφορετικά θα ήταν τα δεδομένα. Άλλη ψυχολογία, άλλη δυναμική και, κυρίως, φανερό διάθεση για σύγκρουση μέχρι τη νίκη, όχι από καπρίτσιο (ακούστηκε κι αυτό) αλλά από ανάγκη για επιβίωση.

Όμως, η έμπρακτη εκδήλωση αλληλεγγύης, δεν εξασφαλίζεται πάντα πριν από τη μάχη, ούτε χτίζεται πάντα βήμα-βήμα, αλλά κυρίως «επιβάλλεται» κατά τη διάρκεια της μάχης. Η ταξική συνείδηση του καθενός μας, δεν είναι αύξουσα γραμμική συνάρτηση του χρόνου. Έχει ελάχιστα, μέγιστα, οξείες κορυφές και πάει λέγοντας. Άλλωστε, το σίδηρο για να γίνει κοφτερό σπαθί, πρέπει να μπει στη φωτιά. Όσο τέλειος και αν είναι ο αρχικός σχεδιασμός του, αν δεν ανταμώσει τη φωτιά, δεν θα γίνει ποτέ σπαθί.

Και τώρα; Χάθηκαν όλα; Κατά τη γνώμη μου τίποτα δεν χάθηκε. Όσο η επίθεση θα συνεχίζεται με αμείωτη ένταση απέναντι σε όλους τους εργαζόμενους, όσο υπάρχουν «εφεδρείες» που θέλουν να εκφραστούν και να αγωνιστούν και όσο θα απομονώνονται όλες εκείνες οι δυνάμεις που όρουν, όχι στη βάση των συμπεριφορών των εργαζομένων αλλά στη βάση

κυβερνητικών ή «εν δυνάμει» κυβερνητικών λογικών, η ελπίδα όλο και θα μεγαλώνει και η σπίθα που άναψε όλο και θα θεριρεύει.

Σκοπιστήκαμε για το άγχος που έχουν διάφορες παρατάξεις να προσφέρουν «καλές υπηρεσίες» σε κόμματα και κυβερνήσεις.

Όποιος, στις σημερινές συνθήκες, διαλέγει να παίξει ένα τέτοιο ρόλο, θα ξεβράζεται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, καθώς οι αλλαγές είναι τόσο ραγδαίες που τα προσώπια θα πέφτουν -έχουν ήδη αρχίσει- πολύ γρήγορα. Το πολιτικό ξεβράκωμα που συντελείται σε κυβερνητικό επίπεδο εμφανίζεται και στο επίπεδο του συνδικαλισμού.

Η πραγματική ήττα δεν ήταν η απόφαση για αναστολή της απεργίας στη συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ, κατά παράβαση της εντολής που μετέφεραν από τις γενικές συνελεύσεις. Κατά τη γνώμη μου, η πραγματική ήττα θα έρθει αν στις επόμενες συνελεύσεις που θα γίνουν για να εκτιμήσουμε την κατάσταση που δημιουργήθηκε, διαλέξουμε το δρόμο της αποχής και της απάθειας, αφήνοντας πάλι τους ίδιους να αποφασίζουν, μετά, τα αντίθετα από αυτά που εμείς είχαμε αποφασίσει πιο πριν. Τα διάφορα ξεπουλήματα θα σταματήσουν όταν μέσα από τις συνελεύσεις και τις άλλες μαζικές διαδικασίες κρεμάσουμε την ταμπέλα «διάλυση» στο σάπιο «συνδικαλιστικό μαγαζί». αντιετρωσία

Εκπαιδευτικός Όμιλος Ημαθίας

Μετά το ξεπούλημα της απεργίας της ΟΛΜΕ. Τι να κάνουμε;

«ΔΟΥΡΕΙΟΙ ΙΠΠΟΙ, ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΣ»

Έπειτα απ' το ξεπούλημα, την τελευταία κυριολεκτικά στιγμή της απεργίας, την οποία είχαν αποφασίσει κατά χιλιάδες οι καθηγητές στις μαζικότερες Γενικές Συνελεύσεις και πορείες τους, από μια πραξικοπηματική ενέργεια των προέδρων των ΕΛΜΕ που παραβίασαν κατάφωρα, τις αποφάσεις της βάσης και τις έγγραφες κυριολεκτικά στα παλιά τους τα παπούτσια, στο χώρο της εκπαίδευσης επικρατεί μία παγωμάρα, σύγχυση αλλά και οργή για το ποιος και τι έφταιξε και ο ιστορικός κλάδος των καθηγητών, βρέθηκε μέσα σε μία νύχτα, ταπεινωμένος και προδομένος. Ο Εκπαιδευτικός Όμιλος Ημαθίας, τονίζει σε κάθε καθηγητή, σε κάθε εκπαιδευτικό ότι σε καμία περίπτωση, δεν πρέπει αυτή η πικρία να μετατραπεί σε δάκρυα κι απογοήτευση. ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ. Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΔΕ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ. ΘΑ ΚΛΙΜΑΚΩΘΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΝΤΑΘΕΙ

Σύντομα θα βρεθούμε, μπροστά σε νέες μάχες, ακόμη πιο δύσκολες. Θα βρεθούμε όμως με τα διδάγματα, με τις εμπειρίες που αποκομίσαμε, κωτώντας καταπρόσωπο την αλήθεια και τα δύσκολα καθήκοντα που μας θέτει.

Τι αποδείχθηκε ολοφάνερα τούτες τις μέρες; Οι αντιδραστικές θεωρίες, δεξιών κι «αριστερών» για εκπαιδευτικούς βολεμένους, μίζερους, υποσταχτικούς, «νεκροταφείο ελεφάντων», που προπαγανδίζονται χρόνια τώρα, δημιουργώντας κλίμα μοιρολατρίας και ηττοπάθειας ανάμεσά μας, έχουν αρχίσει και ξηλώνονται. Το απέδειξαν οι μαζικότερες Γενικές Συνελεύσεις και πορείες σε όλη την επικράτεια. ΑΥΤΟ ΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ ΨΕΜΑ!

Η ιδεολογική χειραγώγηση των αγωνιστικών διαθέσεων, είτε πριν τους

αγώνες από τις μοιρολατρικές «Κασσάνδρες» του ΠΑΜΕ εκπ/κών, είτε όταν έπρεπε να ξεκινήσουν, από τους «Δούρειους ιππούς» εντός του εκπαιδευτικού κινήματος ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ, σήμερα, όπως φάνηκε από νεόκοπους, φιλόδοξους, «Εφιάλτες» της «αριστεράς» ΣΥΝΕΚ, μετατράπηκε σε αγαστή πραξικοπηματική συνεργασία για την ανατροπή των αποφάσεων των συναδέλφων.

Απορρίπτουμε το προπαγανδιστικό κατασκευάσμα, δεξιών και «αριστερών», πως οι καθηγητές είναι μόνοι ενάντια σ' όλη την κοινωνία. Το μαρτυρούν οι δεκάδες ανακοινώσεις συμπαράστασης στο δίκαιο αγώνα των καθηγητών, από συλλόγους και φορείς που αντιμετωπίζουν τη βάρβαρη πολιτική, ενάντια τόσο στην εκπαίδευση - εκπαιδευτικούς και μαθητές, όσο και ενάντια σε κάθε εργατική, λαϊκή οικογένεια, που πλήττεται εξ' ίσου από την πολιτική αυτή. ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Όμως Συνάδελφε

Περίτρανα φάνερωσε το αποκρουστικό του πρόσωπο ο συμβιβασμένος, κρατικός κι ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός. Ο συνδικαλισμός που ΑΛΛΑ ΛΕΕΙ στη βάση, ιδίως όταν αντιλαμβάνεται ότι αυτή κινείται με απειλητικές διαθέσεις, ΑΛΛΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ υπό την πίεση της βάσης ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΡΑΤΤΕΙ. ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ- ΤΟΝ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ- ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΒΑΛΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ

Όσο κι αν κάποιος, εντός του κλάδου, ξορκίζουν τη σύγκρουση μ' αυτή τη βάρβαρη πολιτική, αυτή περιμένει στη στροφή του δρόμου, παραμονεύει και θα 'ρθει. ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ! Η απάντησή μας, και όλου του λαού, δεν είναι μία βελούδινη διαδικασία, με εγγυημένη πορεία. Είναι μία δύσκολη και επώδυνη γέννα που δε θα γεννηθεί ούτε με την καθαρή φυγή και εγκατάλειψη των όπλων μας, ούτε με την «αγωνιστική», στα λόγια εγκατάλειψη.

ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΩΡΙΜΟ ΤΕΚΝΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ ΜΑΣ!

18/5/2013

Μετά τις
15/5

Κάθε φορά που μια εργατική κινητοποίηση προκαλεί κοινωνική ανασταραχή, κάθε φορά που μια ομάδα εργαζομένων βρίσκεται σε αντιπαράθεση και σύγκρουση με την κυβέρνηση, προκύπτουν έντονες αντιπαραθέσεις γύρω απ' το ρόλο των συνδικάτων και την αναγκαιότητά τους. Συνήθως όταν η απεργία οδηγεί σε νικηφόρο αποτέλεσμα εκθειάζεται ο θετικός ρόλος των συνδικάτων και της συνδικαλιστικής δράσης, και το αντίθετο.

Το τελευταίο διάστημα η ελληνική κοινωνία διχάστηκε απ' τη σύγκρουση κυβέρνησης-εκπαιδευτικών συνδικάτων (ΟΛΜΕ), μετά απ' την απόφαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ να προτείνει απεργιακές κινητοποιήσεις μέσα στην περίοδο των πανελλαδικών εξετάσεων. Τα αίτια της σύγκρουσης αναλύονται εκτενώς σε άλλες σελίδες των «αντιτετραδίων».

Η κατάσταση αυτή έφερε στην επιφάνεια για μια ακόμα φορά προβλήματα που υπάρχουν στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος και τα οποία οξύνονται περιοδικά. Έτσι ακούστηκαν για μια ακόμα φορά γνωστές φωνές, που αμφισβητούν την

ανάγκη συνδικαλιστικής δράσης, που τσουβαλιάζουν συλλήβδην τους συνδικαλιστές, αμφισβητούν τις οργανωτικές δομές των συνδικάτων και υπερτονίζουν την αντίθεση ηγεσίας-βάσης, με το άλλοτε πλαστό και άλλοτε πραγματικό δίλημμα της οργάνωσης των αγώνων «από τα κάτω».

Στην αρνητική έως διαλυτική αυτή πορεία, ενώνονται φωνές που ξεκινάνε από ιδιαίτερα συντηρητικές αντιλήψεις (ο κάθενας μόνος του) μέχρι ήδη υπέρ-επαναστατικές που αντί να παλεύουν για την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στα συνδικάτα καταλήγουν να αμφισβητούν την ίδια την ύπαρξη των συνδικάτων επειδή αυτά κυριαρχούνται από τις φιλοκυβερνητικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις.

Ας επιχειρήσουμε να προσεγγίσουμε με ψυχραιμία την πραγματικότητα. Το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι το εξής: η απόπειρα της απεργίας και η κατάληξη της είχε μόνο αρνητικές συνέπειες στο κίνημα, όπως υποστηρίζει το ΠΑΜΕ και ορισμένοι άλλοι; Μια τέτοια «εύκολη» απάντηση βρίσκεται πολύ μακριά απ' την πραγματικότητα για τους εξής λόγους. Απ' τη μια με-

ριά ανέδειξε τα σοβαρότατα προβλήματα της εκπαίδευσης σε όλη την κοινωνία για περίπου ένα μήνα. Ταυτόχρονα έβαλε σε κίνηση δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα απραξίας, οι οποίοι μάλιστα επιχειρήσαν να σπάσουν την πολιτική επιστράτευση, ερχόμενοι αντιμέτωποι με όλο το φάσμα των κυβερνητικών δυνάμεων και όχι μόνο. Τέλος οδήγησαν την κυβέρνηση σε δύσκολη θέση, αφού αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το πιο αντιδημοκρατικό και αυταρχικό μέτρο επιβολής, την πολιτική επιστράτευση, και μάλιστα προληπτικά. Φυσικά δεν υποστηρίζουμε ότι όταν μία κυβέρνηση παίρνει μέτρα τόσο αυταρχικά και δεν καταφέρνει το κίνημα να τα ανατρέψει πρέπει να θεωρείται πάντα και νίκη, επειδή αποκαλύπτεται ο αυταρχισμός της κυβέρνησης.

Το δεύτερο σημαντικό ζήτημα αφορά το ρόλο της εκάστοτε ηγεσίας ενός συνδικάτου. Ορισμένοι με μία ιδιαίτερη εμμονή υποστηρίζουν ότι οι απεργίες δεν μπορούν να πετύχουν αν δεν γίνονται «από τα κάτω». Αναμφισβήτητα το κριτήριο για την επιτυχία ενός αγώνα συνδέεται σχεδόν αποκλειστικά με τη μαζική συμμετοχή των ιδίων των εργαζομένων και δευτερευόντως με τον τρόπο της οργάνωσής του. Έτσι χαρακτηριστικά, μια ηγεσία αδύναμη, φοβισμένη, ανίκανη να προκαλέσει έστω και μικρά γεγονότα εξαναγκάστηκε, εξ' αιτίας της αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλά και της πίεσης που ασκήθηκε απ' τις ταξικές δυνάμεις του κινήματος, σε πρόταση σύγκρουσης, ανεξάρτητα αν πίστευε σ' αυτήν ή αν μπορούσε να την υλοποιήσει. Όμως επανερχόμενοι στο πρόβλημα πρέπει να απαντήσουμε, με ειλικρίνεια και χωρίς υπεκφυγές, ότι η πρόταση για τις κινητοποιήσεις ήταν πρόταση «από τα πάνω», που όμως εξέφρασε στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή τη διάθεση «των κάτω».

Το πραγματικό πρόβλημα που αναδείχθηκε για άλλη μια φορά είναι αυτό της ταξικής ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος, μέσα από την ενίσχυση της ταξικής πτέρυγας και την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων σε βάρος της κυρίαρχης πο-

λιτικής, της κοινωνικής συναίνεσης και υποταγής στην αστική πολιτική. Μόνο μια τέτοια αλλαγή μπορεί να εξασφαλίσει και να αντιστοιχήσει τις αγωνιστικές διαθέσεις των «κάτω» με μια αγωνιστική ηγεσία που θα εμπνεύσει, θα οργανώσει και θα καθοδηγήσει το συνδικαλιστικό κίνημα.

Χωρίς να εξωραϊζουμε την πραγματικότητα πρέπει να τονίσουμε τα εξής: Σήμερα το βασικό μέλημα της κυβέρνησης είναι να αποτελειώσει τα συνδικάτα, όπου υπάρχουν και λειτουργούν. Στην κατεύθυνση αυτή η ΟΛΜΕ είναι στο μάτι του κυκλώνα γιατί ο τρόπος οργάνωσής της και οι διαδικασίες των συνελεύσεων, της εξασφαλίζει μια μαζική συμμετοχή των ιδίων των εργαζομένων.

Στη κατεύθυνση της χειραγώγησης κινείται και το ΠΑΜΕ, που απέναντι σε όποιο συνδικάτο δεν ελέγχει κινείται ανοιχτά εχθρικά, στηρίζοντας ακόμα και την κυβερνητική πολιτική όπως έγινε στην τελευταία κινητοποίηση.

Οι δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρούν επίσης να χειραγωγήσουν τα συνδικάτα σε μια κατεύθυνση μίζερης γκρίνιας, έτσι ώστε να εκμεταλλευτούν τη δυσάρεσκεια προς όφελος του ΣΥΡΙΖΑ, σαν την επόμενη κυβερνητική λύση.

Υπάρχει επίσης και ένα τμήμα μέσων στο αγωνιστικό κομμάτι του κινήματος που εύκολα αποπροσανατολίζεται, αναδεικνύει τη μορφή σαν κύριο στοιχείο και πιστεύει ότι με τακτικισμούς και με οργανωτικούς όρους θα απαντήσει στα προβλήματα, αγνοώντας στην πραγματικότητα δύο βασικούς όρους, την πολιτική γραμμή και τους συσχετισμούς δυνάμεις κάθε φορά.

Η αποτίμηση

Τα μεγάλα πολιτικοσυνδικαλιστικά γεγονότα θέτουν ουσιαστικές ερωτήσεις, απαιτούν εξηγήσεις, εξαγάγουν σοβαρά συμπεράσματα. Τέτοιο ήταν και η πρόσφατη κινητοποίηση των εκπαιδευτικών και είναι να απορεί κανείς πώς ορισμένοι από την πολιτική-κοινωνική κίνηση χιλιάδων ανθρώπων βγάζουν τόσο μικροσκοπικά συμπεράσματα, θυμίζοντας τον άνθρωπο που βλέπει το σύμπαν κι εγωιστικά μωρμουρίζει «τι μεγάλος που είμαι». Ωστόσο τα κρίσιμα γεγονότα είναι πίσω

Με αφορμή τον αγώνα των εκπαιδευτικών ξανά για το ρόλο των συνδικάτων

 γράφει ο Θανάσης Τουριζιώτης

μας και πεισματάρικα ζητούν ερμηνείες και βαθιές απαντήσεις χωρίς μονομέρειες και εύκολες συνταγές. Είναι αλήθεια ότι τόσο από την πρόταση για απεργία-επιστράτευση-σύγκρουση, όσο και από την αποτίμηση λείπει ο συλλογικός νους, ο ενιαίος οργανωτής, η γενική αποτίμηση. Στις μάχες, όπως και στην ταξική πάλη, επαναστάτες και αγωνιστές μπορεί να χάσουν. Αυτό συνέβη πολλές φορές και θα συμβεί άλλες τόσες. Αλλά σημασία έχει να βγαίνουν ορθά συμπεράσματα. Να αναλύονται οι πραγματικές αντιθέσεις, να συγκροτείται το επαναστατικό υποκείμενο, να κερδίζονται και να στερεώνονται οι ενδιάμεσες δυνάμεις.

Η συμπύκνωση και οι στροφές

Ο ιστορικός χρόνος πολλές φορές «διαβάζεται» αργά, τεμπέλικα και ευθύγραμμο. Δεν είναι έτσι. Ο ιστορικός υλισμός διδάσκει και η κινητοποίηση των καθηγητών απέδειξε ότι ο πολιτικός χρόνος αφενός συμπυκνώνεται ταχύτατα, γρήγορα εμφανίζονται ρωγμές στη φαινομενική ακινησία, άνθρωποι που έμειναν άναυδοι στην τρομερή όψη των γεγονότων βγαίνουν στο δρόμο. Οι αλλαγές δεν είναι γραμμικές αλλά αλματικές. Η συμπύκνωση του πολιτικού χρόνου και η παραχή, η οργή και η αγανάκτηση που κρύβεται πίσω από το ήσυχο παραβάν επιβάλλουν να παίρνουμε όλα εκείνα τα πολιτικά και οργανωτικά μέτρα, ετοιμαζόμενοι «για το καλύτερο και το χειρότερο». Η έκταση και το βάθος της αντιλαϊκής επίθεσης ωριμάζουν γοργότερα τις συνειδήσεις των εργαζομένων και ισχύει απόλυτα η φράση του Μάο για τη σπίθα και την πυρκαγιά. Η πρόταση για απεργία στις εξετάσεις λειτουργήσε σαν καταλυτικός πυροκροτητής, έφερε χιλιάδες εκπαιδευτικούς στις γενικές συνελεύσεις, δημιούργησε ένα μεγάλο πειραματικό εργαστήριο, όπου «έλιωναν» οι σκουριές του παρελθόντος και δοκι-

μάστηκαν όλες οι πολιτικές. Ο χρόνος συμπυκνώνεται, η λαϊκή πάλη προχωράει κατά κύματα.

Αλλαγή των συσχετισμών;

Διαβάσαμε πρόσφατα πως «η μεγάλη πλειοψηφία της Αριστεράς εμφανίζεται με "ψύχραιμη απάντηση". Οι δομές είναι μια χαρά. Το μόνο που χρειάζεται είναι να αλλάξουν οι συσχετισμοί εντός τους!». Επειδή χρησιμοποιούμε τον όρο «αλλαγή συσχετισμών», κι επειδή εμείς δε μιλάμε με γρίφους, αλληγορίες και συμβολισμούς, ας εξηγηθούμε δημόσια.

Η πρότασή μας στην εκπαίδευση, στην κοινωνία, στην πολιτική και στα σωματεία είναι: **αλλαγή συσχετισμών, δυνάμωμα της πραγματικής αριστεράς, ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.** Όχι επιλεκτικά. «Τσιμπολογώντας» δυο-τρία συνθήματα, αλλά ενιαία και αδιαίρετα. Η αλλαγή των συσχετισμών οφείλει να έχει πολιτικό πρόσημο «προς την πραγματική αριστερά» και ταυτόχρονα να συνοδεύεται από τη γενική ανασυγκρότηση-ανασύνταξη-αναγέννηση των συνδικάτων, πράγμα που σημαίνει αναζωογόνησή τους, εγγραφή μελών, μεταφορά βάρους στις γενικές συνελεύσεις, δημιουργία επιτροπών και -πάνω απ' όλα- ταξική ροπή, δηλαδή σωματεία στα χέρια των εργαζομένων.

Για μας, αξιοποιώντας την εμπειρία του ταξικού και αριστερού κινήματος, σημασία έχει η πολιτική και η «πλώρη», κι όχι τα οριζόντια και διαγώνια που χαϊδεύουν τ' αυτιά των μικροαστών δημοκρατών, κι από σωματεία-ταξικά όπλα ονειρεύονται λέσχες ατελειωτών συζητήσεων. Ως εκ τούτου, η «αλλαγή των συσχετισμών», ως πρώτο προαπαιτούμενο, σημαίνει απεγκλωβισμό των αριστεράς, δημόσια καταγραφή, ότι όλο και περισσότερο, όλο και περι-

σότεροι είναι στο πλευρό της αγωνιστικής πτέρυγας. Με την ψυχή ή την ψήφο τους. Κύρια και βασικά για το πρώτο, αλλά αν το δεύτερο ήταν αμελητέο για τους σούπερ αριστερούς, τότε γιατί κατεβαίνουμε στις εκλογές; Λέμε κάτι καινοφανές; Το αντίθετο. Λέμε ό,τι έχει καταγράψει η λαϊκή ιστορία και η ιστορία των ταξικών αγώνων, η αριστερή και κομμουνιστική παρακαταθήκη. Αλλά τα στοιχειώδη είναι στοιχειώδη! Σ' ότι μας αφορά μετράμε το μπόι μας την κατάλληλη ώρα, όχι στο λυκαυγές ή το λυκόφως που μεγαλώνουν οι σκιές. Μας ενδιαφέρει η στήριξη των θέσεών μας, η συστράτευση αγωνιστών δίπλα μας, οι πολυάριθμες «κόκκινες σημαίες», οι μάζες να μαχητικοποιούνται. **Αυτό σημαίνει αλλαγή συσχετισμών, κι όποιος μιλάει πολύ για τις δομές είναι «δομιστής», όχι μαρξιστής.**

Απέχει πολύ από εμάς η τάση ωραιοποίησης των πραγμάτων όσο κι εκείνη του μηδενισμού. Η πρώτη φτιάχνει έναν πολιτικό ναρκισσό που θολώνει την όραση, η δεύτερη έναν αγωνιστικισμό που ισοπεδώνει τους πάντες και τα πάντα. Είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Ο Εκπαιδευτικός Όμιλος έχει μια πολύ καθαρή εικόνα για την εκπαίδευση. Πρώτον διότι είμαστε μέσα στα συνδικάτα, δεύτερον γιατί έχουμε μια ολοκληρωμένη πολιτική ανάλυση των δομών, των πολιτικών δυνάμεων και του κινήματος και τρίτον γιατί έχουμε την εμπειρία πολλών, μικρών, μεσαίων και μεγάλων μαχών. Από τα «σπλάχνα» μας βγήκαν και ιδέες και προτάσεις για το εκπαιδευτικό κίνημα, κι αυτό το αναγνωρίζουν εχθροί και φίλοι. Κάνουμε λάθη; Βεβαίωτα! Μόνον όποιος είναι ακίνητος είναι

αλάνθαστος (μόνο που αυτός είναι ο λάκκερος ένα σφάλμα).

Η απεργία και τα σωματεία

Διάκριση πρώτη: Άλλο πράγμα το σωματείο άλλο η διοίκησή του, οι πλειοψηφίες και οι συσχετισμοί.

Διάκριση δεύτερη: Οι μεγάλες απεργίες προκρύσσονται από μεγάλα σωματεία.

Διάκριση τρίτη: Οι επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές κ.λπ. δεν είναι σωματείο, είναι όπλα του, αλλά αποτελούν έκφραση της μαχητικής εμπροσθοφυλακής του.

Η γενική επίθεση του αστικού συστήματος στον κόσμο της εργασίας επανέφερε αναγκαστικά στο προσκήνιο το θέμα των σωματείων-συνδικάτων. Η γέννησή τους με άλλες μορφές ξεπηδάει από το τέλος του φεουδαρχικού συστήματος, όταν οι «συντεχνίες» οργάνωναν τη ζωή και την εργασία τους. Ο Βιομηχανικός καπιταλισμός έδωσε έδαφος για την επέκταση των συνδικάτων, που εκτός από την υπεράσπιση των όρων εργασίας (μισθός, μεροκάματο, ωράριο) ασχολήθηκαν με συνθήκες ζωής των εργαζομένων (αλληλεγγύη, πολιτισμός κ.λπ.). Τα συνδικάτα στο φως της ανόδου του κομμουνιστικού κινήματος (αρχές 20ου αιώνα) γίνονταν όπλα των εργαζομένων, η υπεράσπιση και δια-

τηρηση πήρε πολλές φορές ένοπλη μορφή (ΗΠΑ, Δυτ. Ευρώπη). Μετά το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο οι ιδέες και πρακτικές της σοσιαλδημοκρατίας αλώνουν τα βασικά συνδικάτα και ο κλασικός οικονομισμός δίνει τη θέση του στις μουχλιασμένες ιδέες της συνδιαχείρισης, συναίνεσης, δηλαδή του συνδικαλιστικού ρεφορμισμού.

Στη χώρα μας σήμερα τα βασικά συνδικάτα είναι στα χέρια αστικών (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ) ή ρεφορμιστικών (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ) δυνάμεων, ενώ μικρή εμβέλεια έχουν οι πραγματικά αριστερές και αγωνιστικές παρατάξεις. Οι ηγεσίες των βασικών συνδικάτων έχουν εκφυλιστεί, μεταλλαχθεί και υποταχθεί στις αστικές ιδέες και την κυρίαρχη πολιτική. Ο βασικός κίνδυνος στα συνδικάτα είναι από τα δεξιά. Από το γλύστρημά τους σε συναμιλητή και πυλώνα του αστικού συστήματος. Υπάρχει ωστόσο και η αριστεριστική παρέκκλιση που πατάει στο έδαφος της «πολιτικής αδιίας», «όλοι είναι ίδιοι» και της οργής «να γίνει χαμός», που κηρύσσει –με διαβαθμίσεις– τον αναχωρητισμό, την απόρριψη των σωματείων, την «οριζόντια δικτύωση».

Ορισμένες φορές, όπως έγινε πρόσφατα στους καθηγητές, φορτώνουν στα συνδικάτα πολιτικά καθήκοντα, τα οποία είναι βασικά «άλλου παπά βαγγέλιο». Τα συνδικάτα έχουν και πολιτικά καθήκοντα, αλλά η αριστερά οφείλει να παίρνει το μερτικό της από την πολιτική και να μην κρύβεται πίσω από τα σωματεία. Το συμπέρασμα από τους πρόσφατους αγώνες είναι ότι τα συνδικάτα είναι όπλα και οι κραυγές του «να βρούμε κάτι άλλο» (τι άραγε;) είναι είτε αφελείς, είτε κρύβουν αναρχοσυνδικαλιστική σκοπιμότητα.

Σαν Εκπαιδευτικός Όμιλος είχαμε πάντα ανοιχτό μέτωπο αντιπαράθεσης με την πολιτική που καλούσε σε φυγή από τα συνδικάτα και στη δημιουργία νεφελώδικων σχημάτων οργάνωσης του συνδικαλιστικού και λαϊκού αγώνα, που ποτέ δεν προέκυψαν και κανένα ρόλο στην πάλη των εργαζομένων δεν έπαιξαν. Η πολιτική που δε συμβάλλει, δε στηρίζει και δεν παλεύει για να διασφαλίσει την πιο πλατιά και μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στον κοινό αγώνα, ή, ακόμα χειρότερα, υποσκάπτει τη μαζικότητα και διασπά την κοινή πάλη, είτε με το πρόσχημα ότι πρόκειται για τα «ξεπουλημένα συνδικάτα», είτε με οποιοδήποτε άλλο παρόμοιο πρόσχημα «ταξικής καθαρότητας», είναι πολιτική βαθιά λαθεμένη και επιζήμια, βρίσκεται σε αντιπαράθεση με τις πραγματικές ανάγκες του ευρύτερου λαϊκού κινήματος και είναι ξένη προς τους αγωνιστικούς σκοπούς και τις παραδόσεις του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος. Η θέση μας επιβεβαιώνεται ΠΛΗΡΩΣ. Ισχυρά συνδικάτα - Ισχυρότερη ταξική πτέρυγα.

Ο ρεφορμισμός και η ιστορία του

Το βράδυ της Τετάρτης 15.5.2013 οι ρεφορμιστές του ΣΥΡΙΖΑ έδειξαν φαρδιά-πλατιά τα όριά τους, όπως άλλωστε και το ΠΑΜΕ. Αφήνουμε προς

το παρόν τη ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ. Όταν φάνηκε ο εχθρός στον ορίζοντα (επιστράτευση) τόβαλαν όλοι στα πόδια, αφήνοντας μόνες τις Παρεμβάσεις-Συσειρώσεις-Κινήσεις (όχι χωρίς απώλειες) να σηκώνουν το βάρος μιας μεγάλης πολιτικής αντιπαράθεσης.

Οι ρεφορμιστές είναι κεντριτικό ρεύμα. Κάτω από τη λαϊκή πίεση του κινήματος μπορεί πρόσκαιρα να κερδηθούν σε επιμέρους μάχες. Όμως, είναι ασταθής σύμμαχος, αρκούνται στη φράση αλλά δοκιμάζονται στην πράξη, ρέπουν μόνιμα στην αναζήτηση ενός ενδιάμεσου «ρεαλιστικού» δρόμου. Προσπερνάμε τους μηχανισμούς των σχολίων εκ των υστέρων σε πράγματα και πρόσωπα. (Η ιστορία δε θα καταδεχτεί να τα σημειώσει, όπως επίσης τους άναρθρους ήχους που βγάζει το ΠΑΜΕ, κείμενα που απευθύνονται σε συντηρητικά αντανακλαστικά). Η πρόταση των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων-Συσειρώσεων-Κινήσεων (ΑΠΣΚ) για απεργία στις εξετάσεις σαφώς υπολόγιζε το ρόλο των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) και οπωσδήποτε υποτίμησε το εύρος της οπισθοχώρησης την κρίσιμη ώρα. Ο ρεφορμισμός στην εκπαίδευση και ευρύτερα στους δημόσιους υπαλλήλους έχει ευρεία βάση. Σχετίζεται με την εργασιακή ασφάλεια των προηγούμενων χρόνων, ισχυρά συνδικάτα με ρόλο στη διαχείριση προσωπικού, αυξήσεις την περίοδο 1980-1990.

Το μνημόνιο και η επίθεση έφερε τα πάνω-κάτω. Απολύσεις, φτωχοποίηση, σκληρή αξιολόγηση, ξεπούλημα του δημόσιου τομέα, ιδιωτικοποιήσεις. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, τουλάχιστον η χαμηλόμισθη χαμηλόβαθμη υπαλληλία προλεταριοποιείται γοργά, καθηγητές, δάσκαλοι, νοσοκομειακοί, ΟΤΑ που αποτελούν το 60% των εργαζομένων στο δημόσιο βρίσκονται συχνά-πυκνά στο δρόμο. Οι ρεφορμιστές ηγέτες των συνδικάτων βρίσκονται σε δίλημμα. Το έδαφος φεύγει κάτω από τα πόδια τους, αλλά η πολιτική τους ψυχή είναι γεμάτη αυταπάτες. Στην επόμενη φάση ή θα περάσουν με το «στρατό των αγώνων» ή θα αυτοκτονήσουν πολιτικά. Δεν είναι τυχαίο ότι κάποιοι σοσιαλδημοκράτες πρόεδροι Ομοσπονδιών ελίσσονται, σε μια απέλπιδα προσπάθεια

«να σώσουν οτιδήποτε αν σώζεται».

Όμως, ο ρεφορμισμός της ηγεσίας των ΣΥΝΕΚ έδειξε τα όριά του όταν συντάχθηκε με τους αγώνες, είδε τον γκερέμο και πισωπάτησε φοβισμένος. Ήσαν οι «μενσεβίκοι» της εκπαίδευσης. Ακριβώς με την ίδια ευκολία που συντάσσονταν με ό,τι κινείται, με την ίδια ευκολία αποσύρονταν από το στίβο.

Η αλληλεγγύη

Όταν το απόγευμα της Τετάρτης μετρούσαμε τα συνδικάτα που είχαν αποφασίσει να βρεθούν στο πλευρό των καθηγητών, υπήρχε ένα στον κατάλογο: ΣΕΦΚ (εργαζόμενοι στα φροντιστήρια καθηγητές). Η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είχαν κηρύξει σιγή ασυρμάτου, μάλιστα η τελευταία φρόντισε να συμπαρηταχθεί με τους μικρονοικοκυραίους του ΠΑΜΕ για απεργία την Τρίτη (14/5) και Πέμπτη (16/5). Άσχετο!

Δίπλα στους καθηγητές ήταν το γνώριμο δυναμικό της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, μάχιμο μεν, μικρό δε, κι απέναντι ο εσμός κράτους, ΜΜΕ, εκπαιδευτικά στελέχη και σύμφωνα τα κοινοβουλευτικά κόμματα.

Το κεφάλαιο «Αλληλεγγύη» είναι πολύ μεγάλο. Βεβαίως οι αγώνες, εθνικοί, κοινωνικοί, κλαδικοί, πολιτικοί δεν ξεσπούν παρά μόνο από λόγους «πρωταρχικής συσσώρευσης». Πρέπει να υπάρχει μπαρούτι, φυτίλι και σπύθα, αλλά η κοινωνική αλληλεγγύη, ο περίγυρος, τα «φίλια τμήματα» παίζουν ισχυρό ρόλο στη γέννηση και ανάπτυξη του ταξικού γεγονότος.

Στην απεργία των καθηγητών, αλλά και σ' ανάλογες απεργίες, η αλληλεγγύη εξαντλήθηκε σε ψηφίσματα συμπαράστασης, ενώ ανιδιοτελώς και ως το τέλος έμειναν σωματεία με ταξικό προσανατολισμό (το ΠΑΜΕ είναι πάντα αλλού) και οι δραστηριότητες της κομμουνιστικής ή εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Απεργιακές επιτροπές, αγωνιστική συνεννόηση, ανοιχτές διασκέψεις, «μνημόνια» ταξικής συνεργασίας είναι μπροστά μας.

© 2013, 2014, 2015

Τα «όπλα» του ΚΚΕ!

Ποιο είναι το όπλο μας; Η ανασύνταξη των δυνάμεων, η ενότητα, ο νέος αγώνας; Όχι, απαντά το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ.

Δείτε τι γράφει σε ανακοίνωσή του: «Οι εκλογές στις ΕΛΜΕ και στους Συλλόγους Εκπαιδευτικών Π.Ε. είναι όπλο στα χέρια σου. Αξιοποίησε την ψήφο σου, για να γίνει ένα αποφασιστικό βήμα στην αλλαγή των συσχετισμών σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ στην ανασύνταξη του κινήματος. Τώρα έχεις την πείρα μετά τις τελευταίες εξελίξεις. Τώρα εσύ κρατάς την ελπίδα στα χέρια σου».

Αδιόρθωτοι ρεφορμιστές, απύθμενοι εκλογολάγνοι, καιροσκοπικοί εκλογοπρυτάνεις. Αφού κάθισαν αμήχανοι στη γωνιά, αφού συκοφάντησαν την απεργία ως τυχοδιωκτική, αφού λασπολόγησαν ενάντια σε αγωνιστές και αριστερά ρεύματα, βγήκαν επικαίροντες, ζητώντας, τι άλλο, ψήφο. Αυτό είναι το μέγα συμπέρασμα από μια τόσο σπουδαία όσο και προδομένη κινητοποίηση... Μετά, κανείς δεν πρέπει να αναρωτιέται γιατί παίρνουν τα εύσημα των ΜΜΕ και των αστών...

Για ποια ΟΛΜΕ; Οι ευθύνες έχουν ... παραταξιακό ονοματεπώνυμο!

ΣΤΟ ΠΙΟ ΚΡΙΣΙΜΟ, ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ, 16ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

- ❖ Αποκαθλώνουμε τον κρατικό – κυβερνητικό συνδικαλισμό !
- ❖ Αλλάζουμε τους συσχετισμούς, επανιδρύουμε την ΟΛΜΕ !
- ❖ Οι αγώνες και τα σωματεία στα χέρια των εργαζομένων !
- ❖ Ήρθε η ώρα για τη μεγάλη μάχη για τη ζωή μας, τη δουλειά μας, το δημόσιο σχολείο !

 γράφουν οι Γιώργος Καββαδίας, Αγγελική Φατούρου

Η απεργία στις εξετάσεις [πρόταση την οποία κατέθεσαν από τις 25/5/2013 και πίεσαν να γίνει απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ οι ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ] που ψηφίστηκε από μαζικές γενικές συνελεύσεις, όπου συμμετείχαν 20.000-25.000 καθηγητές και ανεστάλη με πραξικοπηματικό τρόπο μετά από πρόταση της πλειοψηφίας του ΔΣ της ΟΛΜΕ, **σε συνδυασμό με το επικείμενο 16ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας στο τέλος Ιουνίου**, δίνουν αφορμή για διάλογο και προβληματισμό σχετικά με τη δράση ή την αδράνεια της ΟΛΜΕ την τελευταία διετία, αλλά και για το ρόλο του συνδικαλισμού γενικότερα. Το κλίμα απογοήτευσης για την απεργία που εξαγγέλθηκε και δεν έγινε, αλλά και ποικίλες παραταξιακές σκοπιμότητες ευνοούν τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό για την προοπτική του κινήματος των καθηγητών. Πολλοί και πολλά κρύβονται μέσα από μια γενική και ισοπεδωτική κριτική προς την ΟΛΜΕ, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη -ή συνειδητά αποκρύπτοντας- ο συσχετισμός δυνάμεων και οι ευθύνες κάθε παράταξης στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, -εκπροσωπούνται 5 παρατάξεις, οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ έχουν έναν μόλις εκπρόσωπο, 3 ΔΑΚΕ-3 ΠΑΣΚ-2 ΣΥΝΕΚ-2 ΠΑΜΕ. Ακόμα και πολλοί συνδικαλιστές των παρατάξεων του κυβερνητικού και υποταγμένου συνδικαλισμού, ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚ, που είχαν μέχρι τώρα την πλειοψηφία με 6 στις 11 έδρες, έχουν το θράσος σε επίπεδο το-

πικών ΕΛΜΕ να μεταθέτουν τις ευθύνες τους γενικά και αόριστα «στην ΟΛΜΕ». Παρόμοια τακτική ακολούθησε πρόσφατα για να καλύψει τις ευθύνες της για την απεργία και η ηγεσία των ΣΥΝΕΚ. Το ΠΑΜΕ χρόνια τώρα για να δικαιολογήσει την τακτική της περιχαράκωσης, της «ιδεολογικής καθαρότητας» και της πλήρους αποχής των 2 μελών του από κάθε οργανωτική και συνδικαλιστική υποχρέωση στα πλαίσια της Ομοσπονδίας πλην της συμμετοχής τους στις συνεδριάσεις του ΔΣ της ΟΛΜΕ, όχι μόνο ισοπεδωτικά, αλλά και **ψευδέστατα, παραποιώντας την πραγματικότητα, μιλά για 20χρονη πλειοψηφία της ΟΛΜΕ στην οποία περιλαμβάνει πάντα τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ** (οι οποίες πρωτοεκπροσωπήθηκαν στο ΔΣ της ΟΛΜΕ τον Ιούλιο του 1997), στις οποίες μάλιστα αφοριστικά αποδίδει όλες τις ευθύνες για τα δεινά του κλάδου, **αθρώνοντας ή βάζοντας σε δεύτερη μοίρα ακόμα και αυτές τις ευθύνες της κυβερνητικής πολιτικής**. Τι πιο ψευδές από αυτό που γράφουν στην εκλογική τους διακήρυξη: «*Είτε έτσι είτε αλλιώς, στο τιμόνι της ΟΛΜΕ για δύο δεκαετίες, είναι η εκπαιδευτική Αριστερά. Αυτοί είναι η ΟΛΜΕ τόσα χρόνια!*». Χωρίς να αναφέρουν έστω ΜΙΑ ΛΕΞΗ για τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού! Ίσως, γιατί το ΠΑΜΕ έχει αναγορευθεί σε κύριο εχθρό και «ταξικό αντίπαλο» κάθε αριστερή δύναμη και, κυρίως τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, φτάνοντας στο σημείο να κατ-

γορεί τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ για τη ματαίωση μιας απεργίας την οποία καταψήφισε, έκανε ό,τι μπορούσε για να μην υπερψηφιστεί, την υπονόμει με επιχειρήματα «κοινωνικού αυτοματισμού» (βλ. δηλώσεις Σοφιανού κι άλλων στελεχών του στα ΜΜΕ, ανακοίνωση ΚΝΕ προς τους μαθητές, κλπ), ακόμα και συμμαχώντας με ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ στην ΑΔΕΔΥ για να υπονομεύσει την ΟΛΜΕ. Γι' αυτό άλλωστε πήρε και τα εύσημα των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ στη συνεδρίαση του τελευταίου Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ...

Η αλήθεια, όμως, είναι ότι με δεδομένη την κυριαρχία ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚ, που φυσικά δεν ψήφιζαν ενιαία κάθε φορά, ότι πάμπολλες από τις αποφάσεις της ΟΛΜΕ έχουν ληφθεί με διαφορετικούς συσχετισμούς. Δεν είναι λίγες οι αποφάσεις με συμμετοχή και του ΠΑΜΕ, άλλοτε θετικές και άλλοτε αρνητικές για τον κλάδο. Για παράδειγμα τον Οκτώβριο του 2011 ως ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ είχαμε καταγγείλει «το “μπλοκ” εξουσίας της ΟΛΜΕ, ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και ΠΑΜΕ που όχι μόνο δεν πρότειναν καμιά κινητοποίηση πέραν της υπάρχουσας 24ωρης της ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ για τις 19 Οκτώβρη, αλλά φρόντισαν παράλληλα να εμποδίσουν και κάθε δυνατότητα να βγάλει ο κλάδος κινητοποιήσεις, αρνούμενοι να συγκληθεί Συνέλευση Προέδρων [...] Η στάση των παρατάξεων στο ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν πρέπει να γίνει τροχοπέδη στη δράση μας. Πρέπει όλοι να κατέβουμε στις συνελεύσεις και

Αφιέρωμα: Η Απεργία που δεν έγινε...

κόντρα στη γραφειοκρατία να αποφασίσουμε μαχητικές μορφές αντίστασης και ανατροπής. Να αποφασίσουμε αποφασιστικές απεργίες, να ενωθούμε με τους άλλους αγωνιζόμενους κλάδους. Να μη πληρώσουμε τα χαράτσια τους. Να τους ανατρέψουμε. Οι συνελύσεις μας και τα πρωτοβάθμια είναι η δύναμη μας». (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, προκήρυξη, 11/10/11).

Έγκαϊρα είχαμε τονίσει για τη στάση του ΠΑΜΕ: «Όσο και να προσπαθήσει ο συντάκτης της ανακοίνωσης του ΠΑΜΕ να πείσει τα μέλη του ότι είναι η μοναδική επαναστατική δύναμη, η μοναδική που αντιπαρτίθεται στη γραφειοκρατία κλπ. Δεν τα καταφέρνει. Πρέπει όμως να απαντήσει σε μερικά αμείλικτα ερωτήματα. 1] Το ΠΑΜΕ δεν πρότεινε και πίεσε η απεργία ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ να γίνει στις 19; Απόφαση που πάρθηκε τέλος Σεπτέμβρη παρά τις ραγδαίες εξελίξεις με τα χαράτσια, μισθολόγια κλπ ; 2] Το ΠΑΜΕ δεν ψήφισε στην ΟΛΜΕ μαζί με ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ την απεργία της ΑΔΕΔΥ για τις 19 και τίποτα άλλο; 3] Το ΠΑΜΕ δεν ψήφισε στην ΟΛΜΕ να μη γίνει ούτε συνέλευση Προέδρων ώστε να δοθεί η δυνατότητα στους συναδέλφους να αποφασίσουν για την τύχη τους; Η επιβολή από τα πάνω μιας άποψης δεν είναι στοιχείο γραφειοκρατίας; 4] Οι Παρεμβάσεις δε ψηφίζουν κάθε πρόταση, και του ΠΑΜΕ, που κινείται σε αγωνιστική κατεύθυνση; Μαζί δεν ψήφισαν για τα χαράτσια και για όλες τις αγωνιστικές μορφές που προτάθηκαν; [...] (Παρεμβάσεις, Για την τακτική του ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών, 13/10/2011).

Αλλά και στην ΑΔΕΔΥ επικρίναμε «τη μικροπολιτική στάση του ΠΑΜΕ, η οποία μόνο τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους δεν υπηρετεί, όταν μάλιστα από τον περσινό Φλεβάρη και μετά έχουν ψηφίσει μαζί με τις άλλες παρατάξεις όλες τις αδιέξοδες πρακτικές της ΑΔΕΔΥ». (Δήλωση των εκπροσώπων των Παρεμβάσεων Δημοσίου Τομέα στο Γεν. Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, 12 Ιανουαρίου 2012).

Και πάλι πριν μερικούς μήνες: «Σε μια περίοδο που η βάρβαρη επίθεση του αστικού πολιτικού συστήματος, της τρικομματικής κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ ενάντια σ' όλους τους εργαζόμενους οξύνεται, τη στιγμή που η ολοκληρωτική διάλυση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης είναι προ των πυλών, τη στιγμή που χιλιάδες εκπαιδευτικοί απειλούνται με «έξωση»-απόλυση μέσω της επερχόμενης «αξιολόγησης», τη στιγμή δηλαδή

που απαιτείται η μέγιστη δυνατή συσπείρωση των εκπαιδευτικών για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και το μπλοκάρισμα όλων «των αξιολογικών εγχειρημάτων» από το διοικητικό και ιεραρχικό μηχανισμό του Υπ. Παιδείας, το ΠΑΜΕ έχει βρει τον «εχθρό» του ... στις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις εκπαιδευτικών!» (Ανακοίνωση ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ, 3/3/2013).

Η Γενική Συνέλευση Προέδρων για την απεργία στις εξετάσεις 15/5/2013

Η Βούληση της βάσης του κλάδου καταστρατηγήθηκε στη ΓΣ των προέδρων των ΕΛΜΕ, την Τετάρτη 15/5. Εντελώς αντικαταστατικά και αντιδεοντολογικά κατατέθηκε πρόταση **ταυτόχρονης διπλής ψηφοφορίας** (ναι-όχι στην απεργία, ναι-όχι στην κήρυξη της, με την μορφή των όρων και προϋποθέσεων), αφού κατατέθηκε η νέα πρόταση του ΔΣ της ΟΛΜΕ το οποίο κατά πλειοψηφία (**6 υπέρ, 3 ΔΑΚΕ - 2 ΣΥΝΕΚ - 1 ΠΑΣΚ, 2 λευκά-παρόν ΠΑΜΕ, 1 κατά ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ**), πρότεινε αναστολή.

Από ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ ουδεμία έκκληση. Συνεπείς στο δρόμο της υποταγής και της υπονόμησης των αγώνων! Είναι ήλιου φαινότομο, και φάνηκε από τις λυσσαλέες αντιδράσεις κυβέρνησης-καθεστωτικών ΜΜΕ, ότι το σύνθημα για πολιτική σύγκρουση με τις δυνάμεις του μνημονιακού τόξου και της κρατικής καταστολής, προκαλούσε πολιτικές αϊπνίες και ανατριχίλες, και όχι μόνο στην άθλια τρικομματική συγκυβέρνηση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δια του προέδρου του, αρνήθηκε μέχρι τέλους να δηλώσει την έμπρακτη υποστήριξή του, τόσο στην απόφαση του κλάδου για απεργία στις εξετάσεις, όσο και κυρίως στην απόκρουση της πολιτικής επιστράτευσης μέσω της απεργίας, ενώ όλες τις προηγούμενες μέρες οι δηλώσεις Σκουρλέτη έδειχναν την κατεύθυνση (έχετε μεν δίκαια αιτήματα, κάντε τις εξετάσεις και μετά το υπουργείο να σας καλέσει σε διάλογο). Τα μέλη της ηγεσίας των ΣΥΝΕΚ παραδέχονται: «Οι εκπρόσωποι των ΣΥΝΕΚ στο ΔΣ της ΟΛΜΕ, με αίσημα ευθύνης, συνεκτιμώντας τη γενικότερη κατάσταση στον κλάδο, στο συνδικαλιστικό κίνημα και την κοινωνία, υποστήριξαν την άποψη ότι δεν έχουν διαμορφωθεί οι όροι και οι προϋποθέσεις για να πάμε στην κρίσιμη και αποφασιστική σύγκρουση».

Στη συνέχεια παραποιώντας την πραγματικότητα ρίχνουν τα βάρη σε όλους: «Όλες οι παρατάξεις, στην πραγματικότητα, εκτιμούσαν πως δεν υπάρχουν όροι μαζικού κινήματος για να σπάσει η επιστράτευση» και: «Αναγνωρίζουμε πως η όλη διαδικασία μας τραυμάτισε και έχει σε αυτό όλο το ΔΣ σοβαρό μερίδιο ευθύνης.» (Ε. Ζωγραφάκη, Θ. Κοτσιφάκης, Για τον απολογισμό..., «Η ΑΥΓΗ» 26 - 5 - 2013).

Επίσης, τα στελέχη του ΠΑΜΕ θα έπρεπε να κοκκινίζουν από ντροπή. Συντάχθηκαν με το συντηρητικό ευρύτερο των Τρεμοπρετεντέρηδων, ενάντια στην απεργία στις εξετάσεις. Έδωσαν χείρα βοήθειας σε ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ στην ΑΔΕΔΥ, ψηφίζοντας μαζί τους υπονομευτική απεργία την Τρίτη 14 Μάρτη(!), ημέρα Γ.Σ. όλων των ΕΛΜΕ της χώρας. Λοιδόρρησαν και συκοφάντησαν τον αγώνα του κλάδου, ισχυριζόμενοι ότι οι καθηγητές παλεύουν για το ...δίωρο. Κράτησαν τα «ταξικά συνδικάτα» του ΠΑΜΕ στη φορμόλη, αφού ούτε ένα δεν πήρε απόφαση για απεργία - στάση εργασίας - διαδήλωση, ή οποιαδήποτε άλλη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις της Παρασκευής! Με λίγα λόγια ήταν από την αρχή μέχρι το τέλος εναντίον της απεργίας, την υπονόμησαν όσο και όπου μπορούσαν και οι πρόεδροι του ΠΑΜΕ ψήφισαν όλοι -πλην ενός- λευκό, κατά ή παρόν στη ΓΣ Προέδρων (δηλαδή υπέρ της αναστολής της απεργίας!), ενώ συμφώνησαν και με τη διαδικασία της διπλής ταυτόχρονης ψηφοφορίας!

Αξίζει εδώ να θυμίσουμε την πρόταση των Παρεμβάσεων από τα μέσα Μάρτη του 2013, σε συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ, όπου υπήρξαν προτάσεις για απεργιακές κινητοποιήσεις το 1^ο δεκαπενθήμερο του Απριλίου. Επειδή εμείς περιμέναμε και προειδοποιούσαμε για όσα επακολούθησαν (αύξηση ωραρίου, αναγκαστικές μεταθέσεις, διαθεσιμότητες, απολύσεις, αξιολόγηση κλπ) και παλεύαμε -χωρίς αποτέλεσμα- από το Νοέμβριο του 2012 να πάμε σε ΓΣ Προέδρων η οποία να αποφασίσει πολύμορφο παρατεταμένο απεργιακό αγώνα, επανήλθαμε με νέα πρόταση το Δεκέμβριο 2012 για απεργία που θα προετοιμαστεί ένα μήνα και θα ξεκινήσει 20/1/2013, η πρότασή μας ήταν ότι **θα στηρίξουμε οποιαδήποτε απεργιακή πρόταση τον Απρίλιο, στο βαθμό που συμπεριλάβει και την κήρυξη απεργίας για την πρώτη ημέρα των εξετάσε-**

ων (17/5), ακριβώς για να καταδεικνύεται -και προς τον κλάδο μας και προς το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα και προς την κυβέρνηση- η αποφασιστικότητα μας να συγκρουστούμε και όχι να πάμε σε άλλη μια άμαζη εθιμοτυπική απεργία λίγο πριν κλείσουν τα σχολεία για το Πάσχα. **Η πρότασή μας δεν έγινε δεκτή ούτε από το ΠΑΜΕ, ούτε από τα ΣΥΝΕΚ.** Διαφορετική, πιθανότατα, θα ήταν η εξέλιξη αν είχαμε 45 μέρες να προετοιμάσουμε τη μεγάλη πολιτική συγκρούση της απεργίας στις εξετάσεις και όχι 4 μέρες όπως τώρα...

Γενικότερα για τη δράση και την αδράνεια της ΟΛΜΕ

Τρία χρόνια τώρα δώσαμε πολλές μάχες, ορισμένες εξ' αυτών με τεράστια μαζικότητα, αποφασιστικότητα και αυτοθυσία (ας θυμηθούμε την 12^η Φεβρουαρίου του 2012, όπου για 7 ώρες εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές δέχονταν την αγριότητα της κρατικής καταστολής στο Σύνταγμα και δεν υποχωρούσαν), που δυστυχώς, όμως, δεν κατάφεραν να αναχαιτίσουν την αντεργατική λαιλαπα. Ήταν μάχες, οι περισσότερες, προφανώς αναγκαίες, για να περισώσουμε ό, τι μπορούσε να περισωθεί, αλλά χωρίς σχέδιο και κλιμάκωση. Οι ελεγχόμενες από ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν καθηλώσει το συνδικαλιστικό κίνημα σε ρόλο παθητικού θεατή της ανελέητης επίθεσης κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ και χειροκροτητή ορισμένων βασικών πλευρών της (βλ. θέσεις για «ανταγωνιστικότητα», «αξιολόγηση δομών και προσωπικού δημοσίου», κοινωνικός εταιρισμός, αποδοχή ένταξης της Ελλάδας σε Ευρωπαϊκή Ένωση, ΟΝΕ, ΝΑΤΟ κλπ).

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία σε ΓΣΕΕ -ΑΔΕΔΥ, αλλά και όλες οι συμβιβασμένες ηγεσίες στις Ομοσπονδίες ή και στα πρωτοβάθμια σωματεία ούτε θέλουν και ούτε μπορούν να οργανώσουν έναν νικηφόρο αγώνα. Δε

θέλουν γιατί έχουν ταχθεί στην ουσία με τη μεριά της αστικής πολιτικής και χρησιμοποιούνται από τις κυβερνήσεις του Μνημονίου σαν το μακρύ τους χέρι μέσα στο κίνημα. Γι' αυτό άλλοτε ροκανίζουν το χρόνο, άλλοτε υπονομεύουν ανοιχτά τους αγώνες (όπως έκαναν τώρα με την απεργία της ΟΛΜΕ στις εξετάσεις), τότε μεταμορφώνονται και μεταλλάσσουν περίβλημα παραμένοντας οι ίδιοι, έβαζαν(και όπου μπορούν συνεχίζουν να το κάνουν) το χέρι στο «μέλι» της αστικής εξουσίας, σπέρνουν απογοήτευση και ηττοπάθεια, ώστε να αποτρέψουν τον κόσμο από το να αντιπαρεταθεί νικηφόρα και αποτελεσματικά. Δεν μπορούν γιατί, εξαιτίας της στάσης τους, έχουν εισπράξει τη χλεύη και την αποστοίχιση των εργαζόμενων από τις διαδικασίες των σωματείων.

Στο πλαίσιο αυτό κινήθηκε και η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ. Ταυτίστηκε απόλυτα με τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ περιοριζόμενη στις 24ωρες γενικές απεργίες (25 την τριετία της κρίσης και δύο 48ωρες), που κι αυτές ακόμη κηρύχθηκαν υπό την πίεση των εργαζόμενων, υπονομεύοντας ταυτόχρονα ή υποτιμώντας την οργάνωσή τους, με στόχο την απογοήτευση και το συμβιβασμό. **Η ηγεσία της ΟΛΜΕ όχι μόνο δεν αξιοποίησε τις αγωνιστικές παραδόσεις του κλάδου**, παραδόσεις που είχαν διαμορφώσει μια συλλογική αγωνιστική ταυτότητα και είχαν πετύχει αξιοσημείωτες νίκες απέναντι σε κυβερνήσεις που φάνταζαν πανίσχυρες **(Τρίμηνα το 1988-απερ-**

για στις εξετάσεις ενάντια σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα του ΚΚΕ συμπεριλαμβανομένου, απεργία '90, καταλήψεις-κινητοποιήσεις-δολοφονία Τεμπόνερα-πτώση Κοντογιαννόπουλου '91, επίδομα εξωδιδασκτικής απασχόλησης το 1997- 2 μήνες απεργία, οι συγκρούσεις στα εξεταστικά κέντρα του ΑΣΕΠ το 1998 και ο διορισμός όλων των δεκάδων χιλιάδων αναπληρωτών τα επόμενα χρόνια, επίδομα διδακτικής προετοιμασίας το 2006, τη μείωση του ωραρίου, την παιδαγωγική ελευθερία, τα 30 χρόνια για σύνταξη, τη δημοκρατία στους συλλόγους διδασκόντων), αλλά οδηγούσε τον κλάδο να πέσει και αμαχητί.

Οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ) λειτουργούν ως στυλοβάτες των αντιλαϊκών μέτρων, είτε συναινώντας ανοιχτά στην αντιλαϊκή πολιτική, είτε υπονομεύοντας τους αγώνες όταν τα κεντρικά συνδικαλιστικά στελέχη τους στις ΕΛΜΕ όχι μόνο δε βοηθούν, αλλά ούτε καν συμμετέχουν σε απεργίες - διαδηλώσεις - οργάνωση της πάλης, καλλιεργώντας την ηττοπάθεια και την υποταγή. Είναι οι παρατάξεις που υπερθεμάτιζαν, όλα τα προηγούμενα χρόνια, υπέρ της «καλής αξιολόγησης». Η αντίθεσή τους στην προτεινόμενο ΠΔ εκφράζει τις ενστάσεις τους για τον τρόπο και τα αποτελέσματα εφαρμογής της, ενώ κάποιος εξ' αυτών εξακολουθούν να καθουσιάζουν τους εκπαιδευτικούς ότι «τίποτα δεν θα εφαρμοστεί», όπως τους καθουσιάζαν το Σεπτέμβριο του 2011 ότι οι μισθοί μας δε θα

μειωθούν, ή μέχρι το Μάρτη του 2013 ότι το ωράριο δε θα αυξηθεί, ότι η διαθεσιμότητα, η αναγκαστική μετάθεση και οι απολύσεις είναι κινδυνολογία των «αριστεριστών»! Πολλοί εξ' αυτών υποστήριξαν επίσης ανοικτά και τον αντιλαϊκό νόμο του «Καλλικράτη», ενώ έδειξαν «κριτική» ή ανοικτή στήριξη στο μέτρο των Συγχωνεύσεων. Είναι οι δυνάμεις που σύρθηκαν και σέρνονται στους διαλόγους της υποταγής, καταργώντας ακόμη και τις αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης των προέδρων για 48ωρη απεργία εν όψει της επέλασης του οδοστρωτήρα της «Αξιολόγησης»-απόλυσης και των αναγκαστικών μεταθέσεων-απολύσεων που θα προέκυπταν μέσα από την αύξηση του διδακτικού ωραρίου.

Εδώ αξίζει να κάνουμε μια υπενθύμιση. **Μόνο η παράταξή μας, οι ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, είχε εξ' αρχής, από το 1987 δηλαδή, καθαρή θέση ενάντια στην αξιολόγηση σ' όλες της τις εκδοχές, κι αυτό λειτούργησε θετικά στον ολικό ή μερικό επανακαθορισμό των θέσεων των άλλων δύο παρατάξεων που αναφέρονται στην αριστερά και στην τροποποίηση των θέσεων της ΟΛΜΕ μέσα από τα τελευταία συνέδριά της και τις αποφάσεις των ΓΣ Προέδρων των ΕΛΜΕ.** Η μεν ΕΣΑΚ -ΔΕΕ ήταν υπέρ της αξιολόγησης και ευτυχώς άλλαξε θέση προς το τέλος της δεκαετίας του '90, η δε Αγωνιστική Συνεργασία - σήμερα ΣΥΝΕΚ ήταν αυτή που μαζί με την ΠΑΣΚ είχε περάσει τη θέση για την "καλή" αξιολόγηση (αυτοαξιολόγηση, αξιολόγηση εκπαιδευτικού έργου και σχολικής μονάδας και άλλα φληναφήματα) στο 8^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ, **θέση που μόνον οι Παρεμβάσεις πολέμησαν με όλες τους τις δυνάμεις, όπως είχαν κάνει και στο εκπαιδευτικό συνέδριο της ΟΛΜΕ στα Τρίκαλα λίγα χρόνια νωρίτερα, ενάντια σε βασικά τότε στελέχη της ίδιας παράταξης.** Η θέση των ΣΥΝΕΚ έχει μεν διαφοροποιηθεί σε θετική κατεύθυνση, ιδιαίτερα μετά την επίθεση των τελευταίων μνημονιακών χρόνων, αλλά παραμένει σκόπιμα ασαφής και θολή στην ολότητά της.

Επίσης, αρνηθήκαμε τη συμμετοχή στο διάλογο - κοροϊδίας και υποταγής την άνοιξη του 2012 επί κυβέρνησης Παπαδήμου, ενώ η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ συμμετείχε. Το ίδιο κάναμε και το Νοέμβριο του 2012 για την αξιολόγηση, που δεν συμμετείχαμε στη σχετική συνάντηση του ΔΣ της ΟΛΜΕ με τον Αρβανιτόπουλο. Τονίζαμε χαρακτηριστικά:

«Κακοστημένο θέατρο ήταν οι συναντήσεις του υπουργού παιδείας Μπαμπινιώτη με τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες για την αξιολόγηση. Εκεί οι πλειοψηφίες σε ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΟΙΕΛΕ είχαν το ρόλο του κομπάρσου. Τα περί συζήτησης από μηδενική βάση για την εφαρμογή της αξιολόγησης και οι δήθεν διαβεβαιώσεις ότι δεν θα γίνουν απολύσεις δεν πείθουν κανένα. Ο υπουργός μιας κυβέρνησης με άμεση ημερομηνία λήξης δεν μπορεί προφανώς να δεσμευτεί για πολλά. Πρώτα από όλα γιατί ο στόχος αυτών των συναντήσεων λίγο πριν τις εκλογές δεν ήταν παρά η συμμετοχή των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών σε ένα διάλογο όπου η εφαρμογή της αξιολόγησης θεωρείται δεδομένη[...]. Σε αυτό το θέατρο του Μπαμπινιώτη το ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν είχε καμία θέση, ενώ ήταν απαράδεκτες οι δηλώσεις του προέδρου του ΔΣ Ν. Παπαρήστου που θέλουν την ΟΛΜΕ να ζητά αξιολόγηση για τη βελτίωση της εκπαίδευσης. Λες και οι αποφάσεις των συνεδρίων της ΟΛΜΕ και των συνελεύσεων των ΕΛΜΕ ενάντια στην αξιολόγηση είναι αέρας κοπανιστός!» (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, προκήρυξη 21 - 4 - 2012).

Η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ όλο το προηγούμενο διάστημα συμβιβάστηκε και αρνήθηκε να εκπληρώσει ακόμη και τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις της: Παραβίασε συνειδητά όλες τις αποφάσεις ακόμη και για απεργία και δεν πραγματοποίησε τις Γ.Σ. κλιμάκωσης των αγώνων. Περιόριστηκε στις τυπικές διαμαρτυρίες για το «ενιαίο» φτωχολόγιο πέρσι, χωρίς την κατάλληλη ενημέρωση του κλάδου, όπως έκανε και φέτος για την αξιολόγηση - λαιμητόμο, την ώρα που το υπουργείο έχει έτοιμο το Π.Δ. και ψήφισε προ πολλού την «Ανεξάρτητη Αρχή Ποιότητας» για την αξιολόγηση πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Τονίζαμε στις 10/2/2013: «ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΦΑΓΕΙΣ ΜΑΣ... ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΣΦΑΓΕΙΟΥ.

Και ενώ η διάλυση των δομών της δημόσιας εκπαίδευσης προχωρά με γοργούς ρυθμούς, ενώ η αξιολόγηση [μηχανισμός απολύσεων- βαθμολογικής καθήλωσης- υποταγής και τρομοκρατικής κατηγοριοποίησης σχολείων κλπ είναι προ των πυλών, ενώ η επίθεση σε δικαιώματα και κατακτήσεις γίνεται όλο και πιο βάρβαρη (ετοιμάζονται για νομική απαγόρευση -στην ουσία- του δι-

κaiώματος της απεργίας και σε συντριπτικό χτύπημα στα συνδικάτα), ενώ με απειλές και αυθαιρεσίες στα σχολεία παραβιάζονται σωρηδόν ωρολόγια και αναλυτικά προγράμματα (μείωση ωρών διδασκαλίας, απλήρωτες υπερωρίες, μετακινήσεις καθηγητών από τις οργανικές τους θέσεις κλπ, προκειμένου να μειωθούν όπως-όπως τα χιλιάδες κενά προσωπικού σε όλη τη χώρα, αλλά και να στρωθεί ο δρόμος στην επικείμενη αύξηση του διδακτικού ωραρίου) και ενώ ανακοινώνεται επίσημα ότι "Τρεις βασικές δεξαμενές της διαθεσιμότητας θα αποτελέσουν ο χώρος της παιδείας που αριθμεί περισσότερους από 150.000 εργαζομένους, ο ευρύτερος δημόσιος τομέας που εκτιμάται ότι ξεπερνά τους 100.000 υπαλλήλους και η τοπική αυτοδιοίκηση που αριθμεί 80.000 εργαζομένους" (Έθνος 9/2/2013), η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ περί άλλα τυρβάζει... Για την ακρίβεια, με μια αναίμακτη -αριθμητικά και πολιτικά-πλειοψηφία των ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ, το ΔΣ ετοιμάζεται να συναντήσει την Τετάρτη τον υπ. Παιδείας για το ΠΔ της αξιολόγησης, τη στιγμή μάλιστα που ακόμη και η ΔΟΕ (!) αρνήθηκε την προσχηματική συζήτηση για τις νέες προαποφασισμένες αντιεκπαιδευτικές αποφάσεις του. Ήδη έπρεπε να έχει προ πολλού ολοκληρωθεί ο κύκλος Γενικών Συνελεύσεων και η Γενική Συνέλευση Προέδρων των ΕΛΜΕ, προκειμένου ο κλάδος μας να συζητήσει και να αποφασίσει με τη μέγιστη δυνατή πλειοψηφία τον τρόπο αντίδρασής του στις εντεινόμενες αντιδραστικές αναδιρθρώσεις τόσο στη δομή και το χαρακτήρα του σχολείου, όσο και στη δραματική επιδείνωση των εργασιακών συνθηκών των εκπαιδευτικών. Η όποια καθυστέρηση είναι συνειδητή υπονόμηση του εκπαιδευτικού κινήματος και χέρι βοήθειας στη βάρβαρη πολιτική τρικομματικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Άλλωστε, δεκάδες ΕΛΜΕ καλούν (και εγκαλούν) το ΔΣ της Ομοσπονδίας να συγκαλέσει άμεσα Γ.Σ. Προέδρων. Ζητάμε, επομένως, στη συνεδρίαση της Τρίτης 12/2 (αφού όλες οι προτάσεις μας για έκτακτη σύγκληση οποιαδήποτε ημέρα απορρίφθηκαν) να αποφασιστεί ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΡΟΕΔΡΩΝ το αργότερο μέχρι 23/2 (η αρχική μας πρόταση ήταν για 8/2) και να ληφθούν όλα εκείνα τα μέτρα για την επιτυχία της γενικής απεργίας της 20^{ης}/2.

Υ.Σ. Και ενώ η κυβέρνηση και τα σε

διατεταγμένη υπηρεσία τελούντα ΜΜΕ δίνουν τα ρέστα τους προκειμένου να συκοφαντήσουν και να εξευτελίσουν την ίδια την έννοια και την υπόσταση των Σωματείων, οι κυβερνητικοί συνδικαλιστές προσφέρουν άλλο ένα καλό επιχείρημα για τον επιχειρούμενο διασυρμό. Μπλε και πράσινοι εν ενεργεία συνδικαλιστές, μέλη προεδρείων και ΔΣ ΕΛΜΕ, διορίστηκαν μέλη των ΠΥΣΔΕ (θυμίζουμε ότι τα 3 μέλη των ΠΥΣΔΕ ορίζονται από τη διοίκηση και τα δύο είναι οι αιρετοί εκπρόσωποι των εκπαιδευτικών) και εννοούν να μην παραιτούνται από τα συνδικαλιστικά όργανα! Ακόμα και όταν τα περισσότερα καταστατικά των πρωτοβάθμιων σωματείων μας θεωρούν ασύμβατες τις δύο θέσεις, αυτοί εννοούν να παραμένουν γατζωμένοι και στη θέση του εκπροσώπου της διοικητικής ιεραρχίας και στη θέση του -υποτιθέμενου- ελεγκτή και πολέμιου αυτής! Αιδώς Αργείοι... (ΔΗΛΩΣΗ της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΦΑΤΟΥΡΟΥ και του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ, εκπροσώπων των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ στα ΔΣ της ΟΛΜΕ και του ΚΕΜΕΤΕ, 10/2/2013»)

Υποβάθμισε τις διεκδικήσεις σε γενικόλογα αιτήματα, χωρίς ιεράρχηση και συγκεκριμενοποίηση. Τονίζαμε μετά τη στάση ...αγώνων που κήρυξαν οι υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες ΓΣΣΕ – ΑΔΕΔΥ – ΟΛΜΕ: «Είναι φανερό ότι το ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν μπορεί να χειριστεί τη μεγάλη μάχη που πρέπει να γίνει για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου, του δικαιώματος των μαθητών στη μόρφωση, του δικαιώματος των εκπαιδευτικών στη δουλειά, την παιδαγωγική ελευθερία και τον αξιοπρεπή μισθό» (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, προκήρυξη 21/ 4/ 2012).

Αποδέχτηκε στα λόγια την πρότασή μας για το συντονισμό με κλάδους, ομοσπονδίες και σωματεία, αλλά όταν οι εργαζόμενοι στην υγεία, στους ΟΤΑ ή στο ΜΕΤΡΟ απεργούσαν, αρνήθηκε την κλιμάκωση και το συντονισμό. Διεκπεραίωνα τυπικά το ρόλο της με ανακοινώσεις, ενώ δεν κάλυψε τον κλάδο από τις επιθέσεις και δεν οργάνωσε μέσα από Γ.Σ. την απάντησή του για την κατάργηση του αμετάθετου, τα πειθαρχικά, τις αργίες κ.ά. Ασχολήθηκε αποσπασματικά με τα καθημερινά προβλήματα (κενά, υπερωρίες, παραβίαση ωραρίου, υποχρηματοδότηση, οργανικές θέσεις, κ.α.), χωρίς τη σύνδεση μεταξύ τους άρα και την επίτευξη της ενιαίας αντιμετώπισής τους.

Διακρίθηκε για την αντιδημοκρατική πρακτική της και παρά τις δεκάδες καταγγελίες των ΕΛΜΕ αρνήθηκε τις Γ.Σ.

των Προέδρων. Συγκάλεσε μόλις πέντε όλη τη διετία! Ως ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ είχαμε επισημάνει έγκαιρα και προτεινεί: «Είναι εμφανές ότι το ΔΣ της ΟΛΜΕ με τη σημερινή του σύνθεση είναι ανίκανο να ανταποκριθεί στα δύσκολα πραγματικά για την περίοδο καθήκοντα του. Μέσα σε ένα χρόνο έχουν αλλάξει τα πάντα και πρέπει αυτό να αντανακλαστεί και στο συνδικάτο. Η μόνη έντιμη και επιβεβλημένη λύση είναι ένα έκτακτο συνέδριο άμεσα, που θα βοηθήσει να συσπειρωθεί ο κλάδος σε αναγεννημένα σωματεία, ανανεωμένα με τους νέους αγωνιστές που βγαίνουν μπροστά όλο αυτό το διάστημα, για να επαναφέρουν την ελπίδα, να εμπυχώσουν και να ανατρέψουν τη σκουριά της γραφειοκρατίας που για χρόνια λυμνιάει το συνδικάτο» [...] (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ 16/5/2012).

Ακόμα και τώρα, μετά την αναστολή της απεργίας προτεινάμε, και δυστυχώς απορρίφθηκε, σε 3 συνεδριάσεις του ΔΣ της ΟΛΜΕ, να γίνει ΓΣ Προέδρων μέχρι 15/6, για να αποφασιστεί απεργιακή κινητοποίηση για το σπάσιμο της επιστράτευσης και την αποτροπή των απολύσεων.

Η Αυτοκριτική μας

Η αυτοκριτική αρχίζει από Α, παραπέμπει στην Αριστερά και αποτελεί βασικό της γνώρισμα. Μακριά από μας ότι όλα λειτουργούν σωστά στις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, ότι δεν υπήρχαν αδυναμίες, ελλείψεις, λάθη στη δράση μας. Δε διεκδικούμε το «αλάθητο», λάθη δεν κάνουν ή νομίζουν έτσι, μόνο όσοι είναι ακίνητοι, μακριά από τους αγώνες και τις αγωνίες των εκπαιδευτικών, περιχαρακωμένοι και αδιάφοροι για την τύχη των συνδικάτων. Ακούμε με προσοχή κάθε καλοπροαίρετη γνώμη και κριτική ώστε να διδασκόμαστε και να βελτιωνόμαστε.

Πρώτα απ' όλα οι σημαντικές οργανωτικές αδυναμίες και η ελλιπής οργανωτική ανάπτυξη των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ σε όλες τις ΕΛΜΕ της χώρας είναι η «αχίλλειος πτέρνα» μας. Η πολυμορφία στα σχήματα των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ είναι η μεγάλη μας δύναμη, αλλά ουκ ολίγες φορές γίνεται αδυναμία μας. Όμως η γενικότερη δράση μας και οι προτάσεις μας ήταν απόρροια μιας ξεκάθαρης γραμμής ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής μέσα από πολύμορφους αγώνες, στην κατεύθυνση της συγκρότησης ενός παλλαϊκού-πανεργατικού μετώπου αντίστασης-ανατροπής της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-

ΔΝΤ. Παράλληλα δεν υποτιμήσαμε ποτέ τον καθημερινό αγώνα για τα μικρά ή μεγάλα προβλήματα του κλάδου και για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων μας. Ίσα-ίσα, οι σύντροφοι των Παρεμβάσεων μαζί με άλλους ταξικούς συνδικαλιστές είναι πάντα μπροστά στις μάχες των πρωτοβάθμιων σωματείων, των ΕΛΜΕ, για κάθε μικρό και μεγάλο πρόβλημα, υπερασπιζόμενοι το δημόσιο σχολείο, τον κλάδο και κάθε συνάδελφο ξεχωριστά.

Η Αριστερά, στην εκπαίδευση, έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης για όσα μεγαλειώδη έγιναν μέχρι τώρα, αλλά και για όσα χάθηκαν. Για όσα ειπώθηκαν μισά κι όσα γίνθηκαν σημαίες ευκαιρίας, αλλά και για όσα έγιναν λάβαρα πρωτοφανέρωτων, απελευθερωτικών στο σύνολό τους αγώνων. Ο δικός της σκοπός δεν είναι ούτε η ΕΕ, ούτε η διαχείριση, ούτε τα κομματικά ιερατεία και οι ψήφοι δυσαρέσκειας ή ανοχής, ούτε η συμμετοχή σε αστικά παιχνίδια και γραφειοκρατίες. Αλλά να προσδοκά να φέρνει στο προσκήνιο τα συμφέροντα και τις ανάγκες των εργαζόμενων, του λαού και των παιδιών τους. Να γίνεται νους, καρδιά και νεύρο του αγώνα αυτών που τα χέρια και η σκέψη τους παράγουν τον πλούτο της ζωής, τις αξίες, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια. Να δίνουν δύναμη στη συγκρότηση ενός κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος ανατροπής στην εκπαίδευση και την κοινωνία. Με αυτό το μέτρο θα κριθούν σε αυτή τη διαδικασία.

Για τη ριζοσπαστική ανασυγκρότηση του σ. κ.

Η αναμέτρηση είναι μπροστά μας! Να κάνουμε μια εργώδη προσπάθεια για γοργή ανασύνταξη των δυνάμεων του αγωνιζόμενου κλάδου. Προμετωπίδα **η άρση της πολιτικής επιστράτευσης, η αντίσταση στις απολύσεις, την αξιολόγηση και το φθινό υποταγμένο και πειθαρχημένο σχολείο της αγοράς, στις μνημονιακές πολιτικές κυβέρνησης – ΕΕ- ΔΝΤ, στην ισοπέδωση της εκπαίδευσης και κάθε δημόσιου αγαθού!**

Παίρνουμε απαντοχές από τη βάση του κλάδου, τις Γ.Σ., τα βλέμματα της οργανωμένης κοινωνίας που στράφηκαν με ελπίδα στον αγώνα μας. Δεν έχουμε άλλο δρόμο, παρά να αγωνιστούμε, συσπειρωμένοι στα σωματεία μας, στις ΕΛΜΕ, για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ταξική κατεύθυνση, ξεπερνών-

τας ή αλλάζοντας όσες συνδικαλιστικές δομές εμποδίζουν ή συμβιβάζονται, για τη συντονισμένη δράση όλων των εργαζομένων, δημόσιου κι ιδιωτικού τομέα. Να ξαναστησουμε τα σωματεία στα πόδια τους. Να ξαναζωντανέψουμε τις ΕΛΜΕ ως πραγματικές συλλογικές εργαζόμενων, στους αγώνες, στον πολιτισμό, στην αλληλεγγύη. Να αποφασίσουν και να διαχειρίζονται τον αγώνα τους οι ίδιοι οι εργαζόμενοι εκπαιδευτικοί, σε συντονισμό με τους άλλους κλάδους εργαζομένων, πρωτίστως με τους Συλλόγους δασκάλων. Σαρώνοντας τις ανυπόληπτες ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, τις υποτελείς στην κυβέρνηση και την εργοδοσία, τις καταδικασμένες στη συνείδηση του κόσμου. Απαιτώντας και επιβάλλοντας στην ΟΛΜΕ να συμβάλει σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Μόνο η κίνηση των αγωνιζόμενων εργαζομένων και όλου του λαού μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της κατάστασης κι όχι τα επιχειρήματα της κοινοβουλευτικής λογικής, της διαχείρισης ή τα επαναστατικά ευκολόγια που αρχίζουν και τελειώνουν στη δύναμη της ψήφου και τις αποστειρωμένες συγκεντρώσεις. Αγωνιζόμαστε για να πάρουν οι εργαζόμενοι τις τύχες στα χέρια τους. Αγωνιζόμαστε να αποκτήσουν φωνή και όσοι δεν έχουν, δηλ. οι εργαζόμενοι της ελαστικής και μαύρης εργασίας, οι ανέργοι κλπ.

ΜΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ! ΑΝΑΨΕ ΤΟ ΦΩΣ!

Ο ελληνικός λαός βρίσκεται μπροστά σε ένα ιστορικό δίλημμα, παρόμοιο με αυτά που κι άλλες φορές κλήθηκε να αντιμετωπίσει στο παρελθόν. **Ή θα δεχθεί να γίνει δούλος στην ίδια του την χώρα και να υποθηκώσει το παρόν και το μέλλον των παιδιών του, στα συμφέροντα των ξένων και ντόπιων δυναστών, ή θα βαδίσει το δρόμο της οργάνωσης ενός δύσκολου και παρατεταμένου αγώνα, αναγκαίου όμως, για την ανατροπή αυτής της βαρβαρότητας.** Αυτό είναι το μόνο αληθινό δίλημμα στο οποίο θα πρέπει να απαντήσει, αγνοώντας και απορρίπτοντας όλα τα πλαστά διλήμματα, με τα οποία τον βομβαρδίζουν καθημερινά τα πληρωμένα κοράκια των δελτίων και των τηλεοπτικών πάνελ. Κάθε ελπίδα για ερχομό σωτήρων και «δικαιων εκπροσώπων», κάθε σκέψη για εύκολες εκλογικές λύσεις, θα πρέπει να εκλείψει και στη θέση τους να γεννηθεί ξανά η πίστη στην αστείρευτη δύναμη του οργανωμέ-

νου λαού και των αγώνων του.

Η ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος αποτελεί προϋπόθεση για τη σωτηρία του λαού. Σήμερα, για να είναι χρήσιμο το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να συγκρουστεί αποφασιστικά με τις κυρίαρχες πολιτικές και να ενώσει τους εργαζόμενους, ξεπερνώντας τόσο τις κυβερνητικές προσπάθειες διαίρεσης του κόσμου της δουλειάς, όσο και μικρο-παραταξιακές λογικές και κομματικές περιχαρακώσεις. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ! Ή θα συνεχιστεί ο αργός μας θάνατος ή θα συστρατευθούμε σε αγώνα για την ανατροπή της πολιτικής που οδηγεί στον εργασιακό μεσαίωνα, σαρώνει δικαιώματα και κατακτήσεις στην Παιδεία, στην Υγεία, σε κάθε τομέα Κοινωνικής Πρόνοιας, σκορπώντας τη φτώχεια, την ανεργία, τη δυστυχία.

Έγκαϊρα άλλωστε, στην παραπάνω κατεύθυνση, είχαμε θέσει, από την αρχή της φετινής χρονιάς, το βασικό πλαίσιο και στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος: *«Για να κερδίσουν οι αγώνες μας ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ 1) Δημιουργία μαζικού μετώπου Παιδείας – Υγείας – Εργασίας για την ανατροπή της πολιτικής Κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ. 2) Να μην περάσει καμία απόλυση, καμία εφεδρεία και κανένας εκβιασμός. 3) Όχι στις συγχωνεύσεις σχολείων και στις καταργήσεις ειδικοτήτων. Όχι σε τμήματα πάνω από 25 μαθητές, 20 στις κατευθύνσεις, 10 στα εργαστήρια. 4) Διεκδικούμε αξιοπρεπείς μισθούς, συντάξεις και την καταβολή ολόκληρου του εφάπαξ στους συναδέλφους. Δεν θα δεχθούμε ούτε ένα ευρώ μείωση στις ήδη πενιχρές αποδοχές μας. 5) Όχι στην ελαστική και ανασφάλιστη εργασία που προωθεί η κυβέρνηση, τώρα προσλήψεις μόνιμων εκπαιδευτικών για να καλυφθούν τα κενά. 6) Όχι στην αξιολόγηση- χειραγώγηση. Καμιά συμμετοχή στο διάλογο – παρωδία και στη «διαβούλευση» – κοροϊδία (π.χ. ερωτηματολόγια κ.α.). Όχι στην «αυτοαξιολόγηση» και την κατηγοριοποίηση των σχολείων – μαθητών – εκπαιδευτικών. Κανείς αξιολογητής στην τάξη. 7) Διεκδικούμε δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους. Όχι στα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας των σχολείων. 8) Διεκδικούμε ένα ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο συνολικής και ολόπλευρης μόρφωσης.»* (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, 11/9/2012)

□ Αγωνιζόμαστε για ένα πανεργατικό-παλλαϊκό κίνημα αντίστασης και ανατροπής και για ένα διαφορετικό συν-

δικαλισμό. Με οργάνωση στη βάση, ενάντια στη γραφειοκρατία και τη λογική της ανάθεσης, αποκαθλώνοντας τις φιλοκυβερνητικές-φιλοεργοδοτικές συνδικαλιστικές ηγεσίες από παντού. Ο αγώνας και τα σωματεία πρέπει να περάσουν στα χέρια των εκπαιδευτικών. Με μαζικές αποφασιστικές γενικές συνελεύσεις, με συγκρότηση επιτροπών αγώνα, με ενίσχυση των απεργιακών ταμείων και της οργανωμένης αλληλεγγύης. Είναι όσο ποτέ αναγκαίος ο συντονισμός των ΕΛΜΕ και των Συλλόγων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης σε μια πορεία **ΕΝΙΑΙΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ**. Ταυτόχρονα, χρειάζεται αγωνιστικός ενωτικός συντονισμός των εκπαιδευτικών με άλλα πρωτοβάθμια σωματεία Δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, με συμπόρευση όλων των μαχόμενων δυνάμεων, χωρίς διαχωρισμούς, σε μια κατεύθυνση που θα συνενώσει όλους τους μαχόμενους κλάδους με στόχο την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Γιατί αν δεν μοιραστούμε κοινούς αγώνες, θα μοιραστούμε κοινές ήττες!

- **Αγωνιζόμαστε για τον ενταφιασμό των γραφειοκρατών και του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Οι αγώνες και τα συνδικάτα στα χέρια των εργαζομένων.**
- **Δε θα επιτρέψουμε να βρεθεί κανείς συνάδελφος μόνος του στην απόλυση ή την υποχρεωτική μετάθεση. Εντινουμε τις κινητοποιήσεις μας μέχρι το τέλος της χρονιάς.**
- **Όχι σχολεία στο γύψο. Άρση τώρα της πολιτικής επιστράτευσης.**
- **Προετοιμάζουμε από τώρα την ενιαία αγωνιστική απάντηση όλου του εκπαιδευτικού κόσμου, με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Σε τέτοιο περιεχόμενο και αποφάσεις οφείλουν να δεσμευτούν τα συνέδρια των ομοσπονδιών ΟΛΜΕ, ΔΟΕ.**
- **Κυβέρνηση + ΕΕ + ΔΝΤ φέρνουν την Κοινωνική καταστροφή, στήνουν τις δημοκρατικές ελευθερίες στο απόσπασμα, προωθούν τον πολιτικό και κοινωνικό εκφασισμό, κατεδαφίζουν το δημόσιο σχολείο, απαξιώνουν, χειραγωγούν, ετοιμάζουν απολύσεις εκπαιδευτικών.**
- **Δε θα τους αφήσουμε να μας τσακίσουν, η αναμέτρηση δεν τελείωσε, μπορούμε να τους νικήσουμε!**

αντιτετράδια

Πανελλαδικές εξετάσεις

2013

Ποιός παίζει με την ψυχολογία των εφήβων;

Βρισκόμαστε στο τέλος των πανελλαδικών εξετάσεων. Εμείς, οι επιστρατευμένοι καθηγητές, δε «διασαλεύσαμε την τάξη», ούτε «μπήκαμε εμπόδιο στα όνειρα των παιδιών»...

Κι όμως... Ήδη υπάρχουν σοβαρές ενστάσεις για τα θέματα **5 τουλάχιστον μαθημάτων: Μαθηματικά Γενικής Παιδείας, Μαθηματικά Κατεύθυνσης, Φυσική Κατεύθυνσης, Βιολογία Κατεύθυνσης και Αρχαία Κατεύθυνσης.** Δε μιλάμε απλά για υψηλό επίπεδο δυσκολίας, αλλά για θέματα που η φιλοσοφία τους ξεφεύγει σαφώς από τις οδηγίες διδασκαλίας των αντίστοιχων μαθημάτων στα σχολεία και για κατάφωρη παραβίαση της αρχής της ισοτιμίας των εξεταζόμενων μαθητών. Οι μαθητές που επέλεξαν τα Μαθηματικά Γενικής Παιδείας, έναντι άλλων γενικών μαθημάτων, είχαν να αντιμετωπίσουν πολύ υψηλότερο επίπεδο δυσκολίας από τους συμμαθητές τους. **Αλήθεια, αυτό δε διαταράσσει την ψυχολογία τους; Δεν επηρεάζει την απόδοση των παιδιών στα υπόλοιπα εξεταζόμενα μαθήματα;**

Αλλά και οι μαθητές που είχαν να αντιμετωπίσουν τα θέματα των μαθημάτων κατεύθυνσης είτε βρέθηκαν μπροστά σε διευκρινίσεις που δε διευκρίνιζαν τίποτα, είτε μπροστά σε θέ-

ματα που, όσο καλά κι αν είχαν προετοιμαστεί, δε θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν. **Ούτε αυτό επιδρά στην ψυχολογία του μαθητή, που ξαφνικά αισθάνεται ανεπαρκής παρά τη σκληρή προετοιμασία;**

Ο χαρακτήρας των θεμάτων των εξετάσεων δεν αποτελεί αιτιολογία ή απόηχο της Κεντρικής Επιτροπής Εξετάσεων, αλλά αποτελεί **συνειδητή επιλογή του Υπουργείου Παιδείας** (ναι, αυτού που έδινε όρκους σεβασμού της «αγωνίας των παιδιών») και αποσπείνει ένα **σαφές μήνυμα** προς τα παιδιά των εργατικών λαϊκών οικογενειών: το **δημόσιο σχολείο δεν μπορεί να προετοιμάσει για τις πανελλαδικές** και όποιοι **δεν** μπορούν να πληρώσουν το τίμημα του ιδιωτικού φροντιστηρίου να ξεκόψουν εγκαίρως από κάθε ελπίδα και απόπειρα διεκδίκησης της πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ποιος θα υπερασπίσει τα δίκαια των παιδιών, ποιος και με ποιον τρόπο θα αποκαταστήσει την αδικία που έγινε σε βάρος των ίδιων και των οικογενειών τους;

... ΠΟΙΟΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ;

Κάτι που θα μπορούσε να είναι τυχαίο σφάλμα για ένα μάθημα παύει να δικαιούται το χαρακτηρισμό του τυχαίου όταν συμβαίνει σε 5 μαθήματα. Καταδεικνύει την **ουσιαστική αδιαφορία για τη διεξαγωγή δίκαιων εξετάσεων, αλλά πολύ περισσότερο απαξιώνει κι άλλο το δημόσιο σχολείο προτείνοντας -εμμέσως πλην σαφώς- στους μαθητές, αλλά και στους γονείς τους να ψάξουν αλλού...**

Γιατί, έτσι κι αλλιώς, από του χρόνου προβλέπεται:

- Να **αυξηθεί ο αριθμός των μαθητών ανά τμήμα** (μιλάνε για 27... και βλέπουμε).
- Να **συγχωνευθούν** κι άλλες σχολικές μονάδες.
- Να μετατραπεί ένα **μεγάλο μέρος του καθηγητικού δυναμικού σε περιπλανώμενο θίασο**, που θα τρέχει σε 2-3-4 διαφορετικά σχολεία για να απαγγείλει, αγχωμένος και κακόμοιρος, το μάθημά του στους επίσης αγχωμένους μαθητές του.
- Ένα άλλο μεγάλο μέρος του καθηγητικού δυναμικού -οι αναπληρωτές, που χρόνια τώρα καλύπτουν πάγιες εκπαιδευτικές ανάγκες σ' όλη την Ελλάδα- θα κάνουν δημόσιες σχέσεις και θα συσφίξουν τις σχέσεις αλληλεγγύης με άλλα κοινωνικά στρώματα που συνωστίζονται στις ουρές των ανέργων του ΟΑΕΔ.
- Να εφαρμοσθούν τα σχέδια για το «νέο» Λύκειο, σχέδια που θα βάλουν στον εξεταστικό πυρετό της παπαγαλίας και τους μαθητές της Α' Λυκείου, απομακρύνοντάς τους από αυτό που θα έπρεπε να είναι το σχολείο, δηλαδή ένα ταξίδι στη γνώση, τη διερεύνηση, την ανάπτυξη της προσωπικότητας και της κρίσης. Βεβαίως, ποιος χρειάζεται -και ποιος δε φοβάται- αυριανούς πολίτες και ψηφοφόρους με κρίση;

Δεν μας έχουν πει τι προβλέπεται:

- για την εξασφάλιση βασικών αναγκών, όπως π.χ. θέρμανση
- για τη λειτουργία των σχολείων για παιδιά με ειδικές ανάγκες
- για τους μαθητές που υποσιτίζονται.
(Βιβλία ελπίζουμε ότι θα έχουμε!!)

Ποιος θα σταθεί δίπλα μας να εμποδίσει το γκρέμισμα του δημόσιου σχολείου;

Ποιος θα σταθεί δίπλα μας να διεκδικήσει το δικαίωμα όλων των παιδιών στη γνώση;

... ΠΟΙΟΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ;

- Η ανεργία των νέων καλπάζει στο 67%
- Οι «τυχεροί» που εργάζονται φλερτάρουν με το μισθό των 300 ευρώ.
- 120.000 νέοι επιστήμονες έχουν ήδη φύγει στο εξωτερικό.
- Οι καλύτεροι μαθητές που θα περάσουν τελικά στα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας δεν ξέρουν ακόμα ποιος θα είναι ο αριθμός των εισακτέων στη συγχωνευμένη -ή όχι- σχολή της προτίμησής τους.
- Οι γονείς αυτών των καλύτερων μαθητών παρακαλούν να περάσει το παιδί τους στην πόλη που κατοικούν ή στην πόλη που ήδη σπουδάζει το άλλο παιδί, γιατί δεν μπορούν να χρηματοδοτήσουν τις σπουδές του παιδιού μακριά...

Ποιος θα υπερασπιστεί το δικαίωμα των νέων να ονειρεύονται και να κάνουν τα όνειρά τους πράξη;

... ΠΟΙΟΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ;

- Είμαστε ο τρίτος κλάδος εργαζομένων (μετά τους ναυτεργάτες και τους υπαλλήλους του μετρό) που οι διεκδικήσεις μας αντιμετωπίζονται με επιστράτευση. Στη δική μας περίπτωση, βέβαια, υπήρξε η πρωτοτυπία της **επιστράτευσης πριν τη λήψη της απόφασης για απεργία**. Ουσιαστικά θέλουν να καταργήσουν το δικαίωμα στην απεργία, το δικαίωμα στην υπεράσπιση της αξιοπρέπειας και της ελεύθερης σκέψης. Δε θέλουν πολίτες, θέλουν υποτακτικούς.
- Έχουμε χάσει το μέτρημα ως προς τον αριθμό των κλάδων που διαβάλλονται από τα ΜΜΕ, όποτε πάνε να διεκδικήσουν τα αυτονόητα: την πληρωμή δεδουλευμένων, το δικαίωμα στη δουλειά, ανθρώπινα ωράρια, τη δυνατότητα να επιβιώσει η βιοτεχνία και άλλα τέτοια «αντεθνικά», που υποσκάπτουν την προσπάθεια της χώρας να βγει από την κρίση.

Ποιος θα ζωντανέψει εκείνο το άρθρο του συντάγματος που λέει ότι η προστασία του επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων;

Κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ κατεδαφίζουν τη δημόσια εκπαίδευση και ισοπεδώνουν τα δικαιώματά μας.

Εμείς ως τότε θα παίζουμε το παιχνίδι τους, παλεύοντας ο καθένας μόνος του; Ως τότε θα επιλέγουμε την κατάθλιψη και τη μιζέρια αντί της δράσης;

ΜΑΘΗΤΕΣ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ, ΓΟΝΕΙΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ, ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ!

ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ!

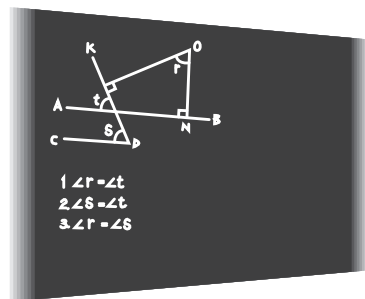
ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

Περιστέρι, 27/5/2013

Τους πετσοκόψατε όλους!

Γιατί;

 γράφει ο Νίκος Μπέκκας

Είναι κοινή, πανθομολογούμενη διαπίστωση η «εξωπραγματική» δυσκολία των θεμάτων στα Μαθηματικά Κατεύθυνσης των Πανελλαδικών Εξετάσεων. Το λένε οι υποψήφιοι, οι μαθηματικοί της τάξης, οι βαθμολογητές, οι σχετικές επιστημονικές Ενώσεις, οι εφημερίδες στα πρωτοσέλιδά τους. Οι βαθμολογητές μάλιστα του 37^{ου} Βαθμολογικού κέντρου αναφέρουν ευστοχότατα και τις συνέπειες του γεγονότος τόσο για τους υποψήφιους, όσο και για το Δημόσιο σχολείο γενικότερα, σημειώνοντας πως **«τα θέματα αυτά δε σέβονται τον κόπο των μαθητών και τις θυσίες των οικογενειών, ακυρώνουν τη δουλειά του εκπαιδευτικού στο δημόσιο σχολείο και ιδιωτικοποιούν παραπέρα τη δημόσια εκπαίδευση»**

Αυτό όμως που δεν λένε οι εφημερίδες, πλην της Εφημερίδας των Συντακτών εν μέρει, είναι ο λόγος ή οι λόγοι που οδήγησαν την ομάδα των μαθηματικών της ΚΕΕ να βάλει «τα δυσκολότερα θέματα της δεκαετίας» (ανακοίνωση ΕΜΕ-παράρτημα ΚΔΜ). Ας προσπαθήσουμε, με βάση τη λογική και κάποια στοιχεία, να ανιχνεύσουμε τις πιθανές αιτίες και τα κίνητρα αυτής της επιλογής της ΚΕΕ. Τι ξέρουμε;

1. Τα μέλη της Επιτροπής Εξετάσεων είναι στην πλειοψηφία τους πανεπιστημιακοί (οι ελάχιστοι καθηγητές Λυκείου αντιμετωπίζονται συνήθως ως παρίες), διορίζονται κάθε χρόνο από τον εκάστοτε Υπουργό Παιδείας της εκάστοτε κυβέρνησης και τα ονόματά τους είναι (υποτίθεται) απόρρητα.

2. Οι (ελάχιστοι, επαναλαμβάνουμε) καθηγητές Λυκείου προτείνονται από τους Συμβούλους και επιλέγονται διορίζονται επίσης από τον Υπουργό. **Όποιος και όποια πιστεύει ότι ο διορισμός, και των μεν και των δε, γίνεται έστω και με το ελάχιστο ίχνος αξιοκρατίας κι όχι πολιτικής και προσωπικής συγγένειας ή σχέσης, έχει κατέβει πρόσφατα από τον Άρη!**

3. Υπάρχουν μαρτυρίες από παλαιότερους πανεπιστημιακούς, μέλη Εξεταστικών Επιτροπών, για παρεμβάσεις υπουργών προκειμένου να αυξηθεί ή να μειωθεί η δυσκολία των θεμάτων σε εξεταζόμενα μαθήματα, για να μην διαταράσσεται η ομαλή κατανομή των υποψηφίων στις αντίστοιχες σχολές. Εξάλλου ήταν συνηθισμένο φαινόμενο μέχρι τώρα να αυξάνεται ο βαθμός δυσκολίας των θεμάτων σε ένα μάθημα, όταν για το προηγούμενο υπήρχαν ενδείξεις (από τα βαθμολογικά κέντρα) ότι οι υποψήφιοι έπιαναν μεγάλους βαθμούς.

4. Στο χώρο της Β/θμιας Εκπ/σης και ιδιαίτερα γύρω από τις Πανελλαδικές Εξετάσεις υπάρχουν τεράστια οικονομικά συμφέροντα, όχι μόνο από ιδιωτικά Λύκεια και Κολέγια, αλλά και από μεγάλες φροντιστηριακές επιχειρήσεις που θησαυρίζουν. Δεν είναι τυχαίο ότι οι κατά καιρούς διαρροές θεμάτων έχουν αποδέκτες φροντιστηριακούς οργανισμούς, ούτε ότι η προβολή αυτών των επιχειρήσεων από τον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο έμμεσα, ως γκρίζα διαφήμιση (τάχα να προτείνουν ή να απαντούν στα θέματα) και άμεσα με καταχωρημένες διαφημίσεις. **Δεν είναι καθόλου τυχαίο, επίσης, πως όταν οι μαθητές σημειώνουν επιτυχίες τις πιστώνονται οι φροντιστηριακές επιχειρήσεις, ενώ όταν υπάρχουν αποτυχίες, κακή ώρα τώρα, το ανάθεμα πέφτει στους τεμπέλδες καθηγητές του δημόσιου σχολείου!**

Με βάση όλα αυτά, λοιπόν, να πούμε πως, κατά τη γνώμη μας, τα αίτια-κίνητρα των μελών της Επιτροπής που επέλεξε αυτά τα θέματα, όχι μόνο στα Μαθηματικά Κατεύθυνσης και Γενικής Παιδείας, αλλά και σε αυτά της Φυσικής Κατεύθυνσης και Αρχαίων Ελληνικών (άγνωστο κείμενο) **έχουν πολιτική, οικονομική, ου μην αλλά και προσωπική ισως διάσταση.** Συγκεκριμένα με τα δύ-

σκολα θέματα και την συνακόλουθη μαζική, πρωτοφανή αποτυχία των υποψηφίων έμμεσα μπορεί να δηλώνονται τα εξής ως προς το πολιτικό σκέλος:

Α) Το παρόν σύστημα εξετάσεων και, κυρίως, το δημόσιο σχολείο έχει αποτύχει, ξεπεράστηκε και πρέπει να αλλάξει. Εμείς, θα πει οσονούπω ο Αρβανιτόπουλος και ο ΣαμαροΒενιζελοΚουβέλης, θα το αλλάξουμε. Τη διάσταση αυτή τη δίνει (28/5) η εφημερίδα των Συντακτών.

Β) Οι καθηγητές δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους, πρέπει να αξιολογηθούν και να απολυθούν κάποιοι από αυτούς. Ετοιμάζουμε τη σχετική διαδικασία, θα πουν πάλι οι ίδιοι.

Ως προς το οικονομικό.

Α) Κυβέρνηση: Το σχολείο σήμερα στοιχίζει πολλά στο φορολογούμενο και παράγει αποτυχία. Πρέπει να βρεθούν τρόποι να γίνει πιο οικονομικό, πιο ευέλικτο, πιο έξυπνο, να μην επιβαρύνει τόσο τον προϋπολογισμό. Θα το κάνουμε σύντομα...

Β) Φροντιστηριακές Επιχειρήσεις: Αποδείχτηκε πως ο ρόλος μας και η προσφορά μας είναι όχι μόνο χρήσιμη, αλλά και απαραίτητη. Εμείς μόνο εγγυώμαστε την υπεύθυνη και σωστή παροχή γνώσης στους μαθητές.

Τέλος, ως προς το προσωπικό, συμπλέκονται πιθανά οι ματαιοδοξίες, οι καριερισμοί, οι εγωισμοί, τα κόμπλεξ των μελών της ΚΕΕ με την παντελή ασχετοσύνη τους για τη σχολική πραγματικότητα, την παιδαγωγική επιστήμη (αλλά και αρετή), με τις πιθανές προσωπικές διασυνδέσεις και συμφέροντα.

Αυτό που έχει σημασία, όμως, και πρέπει να κατανοηθεί από την κοινωνία και ιδιαίτερα από τους γονείς και τους μαθητές είναι πως όταν λειτουργεί έτσι το σφαγείο των Πανελλαδικών Εξετάσεων τα θύματα δεν είναι μόνο οι υποψήφιοι. Είναι η Επιστήμη, ειδικά και γενικά, η δημόσια δωρεάν παιδεία, οι «κατώτερες» κοινωνικές τάξεις της ελληνικής κοινωνίας.

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ - ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΩΝ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Την Τετάρτη 22/5/2013 γύρω στις 14.30, έφτασε στα βαθμολογικά κέντρα οδηγία της Κ.Ε.Ε. σχετική με τη βαθμολόγηση του Γ2 θέματος στα Μαθηματικά Γενικής Παιδείας.

Το εν λόγω θέμα βαθμολογείται με 8 μόρια και αναφέρεται στη συμπλήρωση ενός στατιστικού πίνακα. Η οδηγία - εντολή της Κ.Ε.Ε.

(της οποίας φωτοτυπία επισυνάπτουμε) απαιτεί **[προσέξτε: δεν συνιστά, απαιτεί!]** να δοθούν τα 6 από τα 8 μόρια στην **συμπλήρωση** του πίνακα και μόλις 2 μόρια στην **αιτιολόγηση** της συμπλήρωσης. Κατ' αυτό τον τρόπο ανατρέπεται την προηγούμενη γραμμή βαθμολόγησης (τόσο στα βαθμολογικά κέντρα, όσο και στα κέντρα εξέτασης των φυσικών αδυνάτων), που ήταν ακριβώς το ανάποδο: 0 ως 2 μόρια στη συμπλήρωση του πίνακα και 6 ως 8 μόρια στην αιτιολόγηση.

Το **πρώτο τεράστιο θέμα** που προκύπτει, είναι φανερό σε όλους: Η ανισοτιμία στη βαθμολόγηση των παιδιών που βαθμολογήθηκαν πριν την οδηγία - εντολή και των παιδιών που βαθμολογήθηκαν μετά, με βάση αυτήν.

Η **αδικία** και η **ανισοτιμία** όμως επεκτείνονται και ανάμεσα στα παιδιά που βαθμολογούνται με βάση αυτή την οδηγία - εντολή και θίγουν κατά βάση τους πολύ καλούς και άριστους μαθητές. Οι μαθητές αυτοί ξόδεψαν τουλάχιστον 20 - 25 λεπτά για να καταρτίσουν και να λύσουν τις απαιτούμενες εξισώσεις, για να πάρουν τελικά σχεδόν τα ίδια μόρια με αυτούς που απλά αντέγραψαν τα αποτελέσματα (τα οποία καν δεν έκαναν τον κόπο να αναζητήσουν, αφού δίνονται έτοιμα στο επόμενο θέμα, το Γ3). Ο χρόνος αυτός, στέρπησε σε κάποιους τη δυνατότητα να απαντήσουν επαρκώς σε επόμενα θέματα, και αυτό είναι εμφανές σε αρκετά πολύ καλά γραπτά, που με λίγο χρόνο ακόμα θα ήταν άριστα.

Γενικά, οι καλά καταρτισμένοι μαθητές ξέ-

ρουν ότι η απλή παράθεση αποτελεσμάτων χωρίς αιτιολόγηση δεν βαθμολογείται, οπότε δεν προχωρούν σε κάτι τέτοιο. Αντίθετα, οι μαθητές που είναι πιο μακριά από τη φύση του μαθήματος, συχνά καταφεύγουν σε αυτή τη μέθοδο, για να φανεί ότι κάτι κάνουν. Έτσι, σε όλα σχεδόν τα γραπτά που έχουμε διορθώσει μέχρι στιγμής, οι πιο αδύνατοι μαθητές έχουν συμπληρώσει (χωρίς αιτιολόγηση) τον πίνακα και παίρνουν 6 μόρια. Αντίθετα, πιο καταρτισμένοι (σύμφωνα με τη συνολική εικόνα των γραπτών) που δεν μπόρεσαν να αιτιολογήσουν τις λύσεις, δεν τον έχουν συμπληρώσει, με αποτέλεσμα να χάνουν τα μόρια αυτά. Η οδηγία - εντολή λοιπόν της Κ.Ε.Ε. πριμοδοτεί την άγνοια.

Ενδεχόμενα η Κ.Ε.Ε. επικαλεστεί «ασάφεια» στην εκφώνηση του Γ2, που ζητά μεν σωστή συμπλήρωση του πίνακα, αλλά δεν ζητά ρητά την αιτιολόγηση. Κατ' αρχάς και οι ενδεχόμενες ασάφειες είναι δική της ευθύνη. Δεν δικαιολογείται ο εντοπισμός τους με τέτοια καθυστέρηση, χωρίς την ομολογία της ανεπάρκειας.

Κανείς όμως υπεύθυνος φορέας ή ιδιώτης (τουλάχιστον φανερά, δεν γνωρίζουμε αν υπάρχουν κρυφοί «συμβουλάτορες») δεν κατηγορήσει την επιτροπή για κάτι τέτοιο. Γιατί είναι κοινός τόπος σε όσους έχουν στοιχειώδη επαφή με τα Μαθηματικά, ότι η αιτιολόγηση των αποτελεσμάτων είναι εκ των ων ουκ άνευ και οι υποηψήφιοι, που δεν αγνοούν τη φύση του μαθήματος, ήταν υποχρεωμένοι να προχωρήσουν σε αυτήν.

Μαζί λοιπόν με το θέμα της αδικίας και της ανισοτιμίας, εγείρεται και ένα δεύτερο, πολύ σοβαρό ζήτημα: **Η παραβίαση οποιασδήποτε δεοντολογίας ακολουθείται πάγια στη μάθηση και στην αξιολόγηση των μαθηματικών, σύμφωνα με τη φύση αυτής της επιστήμης και τους σκοπούς της διδασκαλίας της.** Εξηγούμαστε:

Από τα πιο συνηθισμένα που ακούμε από τους νεαρούς, πρωτόλειους μαθητές μας, όταν τους ζητάμε να εξηγήσουν τις απαντήσεις τους είναι: «Μα γιατί δάσκαλε; Είναι φανερό». Χρηάζεται μεγάλος κόπος, φαντασία και προσπάθεια για να τους μυήσουμε στα μυστικά και στη μαγεία της επαγωγικής σκέψης, του λογικού συμπερασμού. Αυτή είναι η φύση της επιστήμης μας και ο σκοπός (και ταυτόχρονα: ο καρπός) της δουλειάς μας. Η «έμπνευση» - εντολή της Κ.Ε.Ε. ακυρώνει όλη αυτή τη στόχευση και

ανοίγει «νέα πεδία» στη μαθηματική Επιστήμη και Διδακτική, που αλλάζουν τη φύση τους, δυναμιτίζοντας τα θεμέλιά τους και, τελικά, καταργώντας τις!

Ταυτόχρονα, δυναμιτίζει τη φύση της αξιολογικής διαδικασίας στα Μαθηματικά, και στις ίδιες τις (περί πολλού στα λόγια) Πανελλαδικές εξετάσεις:

Υπάρχουν αρκετοί μαθητές, που απάντησαν με την ίδια «μέθοδο» που αμείβει η Κ.Ε.Ε. και σε άλλα θέματα: Στα θέματα Β1, Γ1, Γ3, Δ1 κάποιιοι με αυθαίρετους συλλογισμούς, είτε χωρίς κανένα συλλογισμό, αναγράφουν απλά τα (εκ των προτέρων ζητούμενα) νούμερα. Τι θα συμβεί αν και αυτοί ζητήσουν αντίστοιχη βαθμολογική συμπεριφορά; Τι θα συμβεί κατ' επέκταση αν όποτε ζητούμε από τους μαθητές μας μια απόδειξη από εδώ και στο εξής, μας κολλάν στα μούτρα την απάντηση: «το αποτέλεσμα μετράει, όχι το πώς φτάνεις σ' αυτό;»

Δεν πιστεύουμε ότι αυτή την κυνική, «βάρβαρη» αντιμετώπιση των πραγμάτων (τόσο συγγενική με τα τεκταινόμενα στη χώρα μας) θέλει να αναδείξει η Κ.Ε.Ε. μέσα από την πρωτοφανή παρέμβασή της.

Τότε όμως, **πρέπει να εξηγήσει πολύ πειστικά τους λόγους για τη συγκεκριμένη βαθμολογική εντολή, τη συγκεκριμένη στιγμή.**

Όποια κι αν είναι η εξήγηση (αν ποτέ δοθεί), οι συντάκτες της δήλωσης αυτής θεωρούμε ότι τα όσα έχουν ήδη συμβεί στις πρώτες ακόμα μέρες των φετινών Πανελλαδικών, είναι χαρακτηριστικά ανεπίτρεπτης προχειρότητας (τουλάχιστον). Και σε ένα άλλο επίπεδο, είναι αποφασιστικοί δείκτες της επάρκειας και των στοχεύσεων των αρμοδίων της Εκπαίδευσης.

Αλλά κανείς από τους λαλίστατους δεν μιλάει. Κανείς από τους στρατιωτικά επαγγελματίες δεν παρεμβαίνει.

Η συνωμοσία της σιωπής και της αδράνειας γύρω από τα όσα ζούμε αυτές τις μέρες όσοι ξημεροβραδιαζόμαστε στα σχολεία και στα εξεταστικά και βαθμολογικά κέντρα **είναι πιο εκκωφαντική από τον ορμαγάδο της υποκρισίας, της συκοφαντίας και της εκστρατείας εκφοβισμού και εξαπάτησης που προηγήθηκε.**

Ίσως αγαπητοί συνάδελφοι, γονείς και μαθητές μας είναι ώρα να φωνάξουμε και εμείς. **Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας σε μια επιστράτευση ελπίδας και δημιουργίας και όχι τρόμου και διάλυσης.**

Έκθεση Γ' Λυκείου

17/5/2013

Πανελλαδικές εξετάσεις 2013

Το κείμενο που ακολουθεί είναι φανταστικό και (δεν) έχει σχέση ούτε με πρόσωπα αλλά ούτε και με την πραγματικότητα

Με λένε Κώστα, Γιώργο, Αλέξη, Μαρία, Γιάννη.

Αισθάνομαι πάρα πολύ τυχερός/ή που το φετινό θέμα στην έκθεση της τρίτης λυκείου, στην οποία είχα τη χαρά να φοιτήσω, είναι οι επιπτώσεις που έχει προκαλέσει η έλλειψη σεβασμού του ανθρώπου προς το φυσικό περιβάλλον και οι τρόποι με τους οποίους μπορεί ο άνθρωπος να αποκαταστήσει τη σχέση του με αυτό.

Το περιβάλλον είναι η προέκταση του εαυτού μου. Είχα την χαρά αλλά και την τύχη να γεννηθώ δίπλα σε ένα από τα αρχαιότερα και ομορφότερα δάση που συναντά κανείς στην ελληνική φύση.

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα αμέτρητες ανθρώπινες ψυχές αγαλιάσαν κάτω από τις αρχέγονες σκιές των αιωνόβιων δέντρων "μας". Τα λέω "δέντρα μας" κι όχι "δέντρα μου" γιατί δεν ανήκουν σε κανένα. Ανήκουν σε όλους. Σε αυτούς που γεννήθηκαν, έζησαν και πέθαναν αλλά και σε όσους θα έρθουν.

Το υπουργείο παιδείας και η ελληνική κυβέρνηση με έφεραν στην ευχάριστη θέση να μιλήσω για το σεβασμό του ανθρώπου στη φύση μέσα σε μία πολύ ευαίσθητη, για όλους τους συντοπίτες μου, συγκυρία. Το "σεβασμό" που έδειξαν οι επίσημοι φορείς του κράτος και τα ΜΜΕ στην προσπάθειά μου να αγωνιστώ για την προστασία της φύσης μας, που υπήρξε παράδειγμα προς μίμηση.

Πριν από μερικούς μήνες ιδιώτες εργολάβοι και επενδυτές αποφάσισαν ότι το αρχαίο μας δάσος αποτελεί εμπόδιο στην αναπτυξιακή πολιτική της εθνικής

μας οικονομίας. Παραχώρησαν, λοιπόν, τη γη "μας" και τους επίγειους πλούτους της στα χέρια μερικών ανθρώπων τούς οποίους μας παρουσίασαν ως επενδυτές.

Αποτέλεσμα αυτής της κυβερνητικής απόφασης ήταν τα σπιτία μας να γεμιστούν με ένοπλους αστυνομικούς και ειδικές παραστρατιωτικές δυνάμεις.

Όταν ζήτησα το λόγο για την αυθαίρετη παραχώρηση του δάσους μας, με χλεύασαν και συνέχισαν να το σκάβουν και να το αποψιλώνουν με ασύλληπτη ταχύτητα.

Ο σεβασμός στη φύση μας με έβγαλε στους δρόμους, αλλά κάποιιοι αποφάσισαν ότι εγώ, ο πατέρας μου, η μάνα μου και οι συμμαθητές μου προσπάθησαν να κάψουν ζωντανούς ανθρώπους. Μας ονόμασαν τρομοκράτες και μας έσυραν με χειροπέδες στην ασφάλεια για ανάκριση. Δεν βρήκαν τίποτε εναντίον μας, αλλά συνέχισαν να μας απειλούν. Έσπασαν τις πόρτες των σπιτιών μας άγριο ξημέρωμα και φυλάκισαν την οικογένειά μου, την ώρα που σφαγείς ρατσιστές κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Εγώ συνέχιζα να αγωνίζομαι γιατί ο σεβασμός στη φύση και την πηγή της ζωής όλων μας είναι σημαντικότερη από κάθε επένδυση. Ήρθαν στο σχολείο μου και μας πνίξαν στα χημικά. Μου κόπηκε η ανάσα κι έβαλα τα κλάματα. Μερικοί φίλοι μου λιποθύμησαν από την ασφυξία.

Όμως δεν λύγισα. Ίσως να φταίει το ότι μεγάλωσα στη σκιά ενός επίγειου παραδείσου. Ίσως, πάλι, η αγάπη μου για τη φύση να είναι δυνατότερη από κάθε άλλη απόπειρα τρομοκρατίας και καταστροφής.

Δεν έχω απάντηση σε αυτό.

Θέλω όμως να σας ευχαριστήσω ξανά για τη δυνατότητα να μου επιτρέψετε να μιλήσω για τον τόπο μου, την ώρα που μπουλντόζες σαρώνουν το φυσικό μας πλούτο.

Μακάρι η ιστορία μου να σας κάνει να

ευαισθητοποιηθείτε περισσότερο από κάθε άλλη καμπάνια καταπατητών που προσπαθούν να απομονώσουν τις ενόχες τους, παριστάνοντας τους εαυτούς τους ως συνειδητοποιημένους οικοδόγους.

Ακόμη κι αν οι λέξεις της δεν είναι 500-600, όπως μου ζητήσατε, με σκοπό να με βαθμολογήσετε για να εισαχθώ σε ένα δημόσιο πανεπιστήμιο και να μορφωθώ.

(Όπως είπα, το κείμενο αυτό είναι προϊόν της φαντασίας μου. Παρ' όλα αυτά θα χαιρόμουν πάρα πολύ αν το έβλεπα γραμμένο σε κόλλα μαθητή. Κι ας το βαθμολογούσαν με μηδέν.) αντιτετράδιο

Πηγή : Πολύφημος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ!

ΘΕΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ
ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΤΟΥ 2014

Σύμφωνα με αποκλειστικές και έγκυρες πληροφορίες, μερικά από τα θέματα των επόμενων Πανελλαδικών Εξετάσεων στα Μαθηματικά Κατεύθυνσης και Γενικής Παιδείας είναι τα παρακάτω:

ΘΕΜΑ Β3 Κατεύθυνσης:

Δίνεται μιγαδικός αριθμός z .

Βρείτε τι κενό κάνει στα Τρίκαλα, όταν βρέχει στο Πεκίνο.

ΘΕΜΑ Γ2 Γενικής Παιδείας:

Δίνεται παραγωγίσιμη συνάρτηση f .

Βρείτε πόσα κιλά ψάρια έπανε ημερησίως κατά μέσο όρο ο καπετάν Ανδρέας Ζέπος και υπολογίστε την τυπική απόκλιση.

ΘΕΜΑ Α1 (θεωρία):

Διατυπώστε και αποδείξτε τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας.

Για περισσότερες πληροφορίες, απευθυνθείτε στις τρομοκρατικές οργανώσεις:

- Κ.Ε.Ε. (= Κρεκάνουμε Έλληνες Εφήβους)
- ΥΠΑΙ.Π.Θ.Π.Α. (= Υπαίτιο Πνευματικής θανάτωσης Παιδιών Ανατοπανελλήνιο)

Προς υπουργείο παιδείας: Το λιπαντικό είχε συμβολικό χαρακτήρα;

 γράφει ο Χρήστος Κυρχιάκης

Αναρωτιέμαι, αν το λιπαντικό στο θέμα Δ της Φυσικής Κατεύθυνσης των Πανελληνίων είχε συμβολικό χαρακτήρα. Αν, δηλαδή, ήθελε να λιπάνει την αγωνία των μαθητών, για την οποία προσπάθησε να μας πείσει η ηγεσία του υπουργείου ότι νοιάζεται τόσο πολύ, όλο το προηγούμενο διάστημα.

Τα τελευταία χρόνια, χρόνο με το χρόνο, το σχολικό εγχειρίδιο που μοιράζεται σε μαθητές και εκπαιδευτικούς, απαξιώνεται όλο και περισσότερο. Το λιπαντικό ήταν για τη σφαίρα της χαριστικής βολής του;

Ας αποφασίσουν, εκεί στο υπουργείο, από πού πρέπει να διαβάζουν οι μαθητές και με βάση ποιο βιβλίο πρέπει οι εκπαιδευτικοί να κάνουν το μάθημα. Πάντως τα θέματα των τελευταίων χρόνων δείχνουν ότι το σχολικό βιβλίο δεν είναι η βάση πάνω στην οποία πρέπει να πατάμε, ούτε

εμείς οι εκπαιδευτικοί, ούτε οι μαθητές. Τότε γιατί το μοιράζουν; Γιατί κάθε τρεις και λίγο ελέγχουν, τάχα μου, την πορεία της ύλης; Μόνο για τυπικούς λόγους;

Αν είναι να πρέπει να διδάσκουμε με βάση τα βοηθήματα ή με βάση τις διάφορες «εγκεκριμένες» ιστοσελίδες του υπουργείου τότε ας το καταργήσουν το ρημάδι το σχολικό βιβλίο. Αυτό θέλουν;

Αν θα πρέπει ο κάθε μαθητής, για να μπορέσει να «πιάσει» το θέμα, να ξημερωβραδιάζεται με σχολικά βοηθήματα, με ιστοσελίδες και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο τότε να μην ψάχνουν το λόγο που τα τμήματα της Γ' λυκείου αδειάζουν από τον Μάρτιο.

Αφού με τις επιλογές των θεμάτων, απαξιώνουν την όποια εκπαιδευτική προσπάθεια γίνεται μέσα στα σχολεία, μην ψάχνουμε την αιτία γιατί και οι ίδιοι οι μαθητές

νώθουν την ίδια απαξίωση.

Όποιος εκπαιδευτικός προσπαθήσει να δώσει στα παιδιά τη γνώση στην ολότητα της καταντάει γραφικός, αφού δεν προσαρμόζεται στη λογική του «συστήματος» των πανελληνίων που είναι: να πιάσω το θέμα που θα πέσει.

Ας αναρωτηθούμε, τουλάχιστον εμείς οι εκπαιδευτικοί, τι σχολείο θέλουμε, τι είδους γνώση επιδιώκουμε να αποκτήσουν τα παιδιά μας και ας το κάνουμε αίτημα-σημαία προς το υπουργείο.

Αλλιώς, οι μαθητές θα εξακολουθούν να μεταλλάσσονται σε άλογα κούρσας και το σχολείο σε ένα απαξιωμένο κάτεργο με απαξιωμένους εκπαιδευτικούς.

Ελπίζω, να μην έχουμε μια επανάληψη την ερχόμενη Δευτέρα. ΕΜΠΕΤΕΡΟΦΩ

22/5/2013

Άλιμος 28/5/2013

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ των μαθηματικών-βαθμολογητών του 37ου βαθμολογικού κέντρου **ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΕΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ;**

Μετά και τα σημερινά θέματα στα μαθηματικά κατεύθυνσης ολοκληρώθηκε η ακύρωση του δημόσιου σχολείου.

Για τρίτη συνεχόμενη φορά φέτος τα θέματα των γενικών εξετάσεων ακυρώνουν την εκπαιδευτική διαδικασία του Λυκείου.

Μετά τα μαθηματικά γενικής και τη φυσική κατεύθυνσης, τα θέματα των μαθηματικών κατεύθυνσης δίνουν τη χαριστική βολή στο θεσμό των γενικών εξετάσεων.

Το θέμα Β3, και όχι μόνο, δεν είναι μόνο έξω από οτιδήποτε διδάσκεται στο σχολείο, αλλά το θέμα αυτό καταστρατηγεί το νομικό πλαίσιο για το επίπεδο του 2ου θέματος και έχει σαφέστατα τιμωρητικές και διαστροφικές διαστάσεις.

Επειδή τα θέματα αυτά δε σέβονται τον κόπο των μαθητών και τις θυσίες των οικογενειών, ακυρώνουν τη δουλειά του εκ-

παιδευτικού στο δημόσιο σχολείο και ιδιωτικοποιούν παράπερα τη δημόσια εκπαίδευση, το Υπουργείο Παιδείας έχει τεράστιες ευθύνες.

Καλούμε την ΟΛΜΕ και τις επιστημονικές ενώσεις, τους σχολικούς συμβούλους και όλους τους συναδέλφους που σέβονται τη δουλειά τους, να απαιτήσουν κατ' ελάχιστο τη διαγραφή του θέματος Β3 και το μείρασμα των μονάδων στα υπόλοιπα θέματα.

Το Υπουργείο Παιδείας και η ΚΕΕ να αναλάβουν τις ευθύνες τους.

Οι επιστρατευμένοι βαθμολογητές δεν δέχονται να ξεκινήσουν βαθμολόγηση σε αυτές τις συνθήκες. ΑΝΤΙΕΤΕΡΟΦΩ

(Ακολουθούν οι υπογραφές των 32 βαθμολογητών)

Άριστοι μεταξύ των μαθητών...

 γράφει ο Γεωργίου Παπαθανάσης

Έχω γράψει και παλιότερα ότι μια από τις νοοτροπίες που με εκνευρίζουν είναι ο ιδρυματισμός, η αποδοχή των δοσμένων πλαισίων σαν ιερά και η πλήρης υποταγή και προσαρμογή της σκέψης μας στους κώδικες που αυτά τα πλαίσια επιβάλλουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας νοοτροπίας είναι ο τρόπος που συνήθως διεξάγεται η συζήτηση για τα θέματα των Πανελλαδικών εξετάσεων. Το ποιος εξετάζει ποιον, το γιατί υπάρχουν οι εξετάσεις αυτές, τι επίδραση στη συγκρότηση της συνείδησης των εφήβων έχουν, η ίδια η δομή των εξετάσεων, όλα αυτά τα ζητήματα συνήθως φεύγουν από το κάδρο. Απομένει η φωνή του εκπαιδευτικού του φροντιστηριακού κέντρου, που μας ανακοινώνει: «τα θέματα ήταν βατά», «το τρίτο θέμα απευθυνόταν σε καλά προετοιμασμένους μαθητές», κλπ κλπ.

Αυτός ο αποσπασματικός, δήθεν «αντικειμενικός/επιστημονικός» τρόπος παρουσίασης των φετινών θεμάτων, θολώνει το πραγματικό μήνυμά τους. Τα φετινά θέματα (σαν σύνολο, όχι αναγκαστικά συνολικά) ήταν τέτοια ώστε να εξυπηρετήσουν και να επιβεβαιώσουν την κυρίαρχη αφήγηση, που εκπορεύεται από τις κυβερνήσεις και θεριεύει στο περιβάλλον του κοινωνικού αυτοματισμού, της μνησικακίας, του ατομικισμού και της σαγήνης της αμορφωσιάς. Τα θέματα των εξετάσεων ήταν τέτοια, που μεταθέτουν την ευθύνη για τον περιορισμό των εισακτέων σε κάθε υποψήφιο και υποψήφια ξεχωριστά, που ενισχύουν την εικόνα ότι «στο σχολείο δεν μαθαίνουμε και πολλά» και άρα «οι καθηγητές δεν δουλεύουν», που αποθεώζουν την «αριστεία» και λοιδορούν

εκείνους «που μπαίνουν στο Πανεπιστήμιο με βαθμούς κάτω από τη βάση», που –μέσα σ' αυτό το περιβάλλον της φτώχειας– δεν επιτρέπουν στους μαθητές να φύγουν από τις αγκαλιές της παραπαιδείας.

Δεν θα μπω στη λογική να σχολιάσω τα θέματα των άλλων ειδικοτήτων. Άνθρωποι που εμπιστεύομαι επιστημονικά και πολιτικά [μη σε παραξενεύει το «πολιτικά»]. Ο άνθρωπος είναι υποχρεωμένος ξέρεις να τιμά και τους αντιτακτούς του αντίχειρες και τον εγκέφαλό του], έχουν ασκήσει –ατομικά αλλά και συλλογικά– έντονη κριτική στα φετινά θέματα των Μαθηματικών («Γενικής παιδείας» και «Κατεύθυνσης») και της Φυσικής «Κατεύθυνσης». Θα μιλήσω για τα θέματα της Χημείας «Κατεύθυνσης», που γενικά πέρασαν σχετικά αθόρυβα, αλλά κατά τη γνώμη μου ευθυγραμμίζονται με τη λογική των υπολοίπων.

Γενικά, η εξέταση στο μάθημα της Χημείας θεωρούνταν (και γενικά ήταν) «ανταποδοτική». Χωρίς εκπλήξεις, με μια διαβάθμιση που οφειλό-

ταν στην έκταση της ύλης και όχι στην προσπάθεια να «πιάσεις» τους «άριστους». Γενικά έγγραφες, «για όσο» διάβαζες. Τα φετινά θέματα θεωρώ ότι παραβίασαν αυτόν τον απλό κανόνα και κινήθηκαν προς τη λογική της «αριστείας». [Εδώ θα κάνω μια παρένθεση για να σου πω ότι σε επόμενο άρθρο θα σου εξηγήσω το γιατί η λεγόμενη «αριστεία» στην πραγματικότητα δεν αποτελεί μηχανισμό ενθάρρυνσης των «πολύ καλών», αλλά μηχανισμό αποθάρρυνσης και τσακίσματος εκείνων που για οποιοδήποτε λόγο υστερούν]. Φαίνεται ότι δεν είμαι ο μόνος που το πιστεύει αυτό. Η Ένωση Ελλήνων Χημικών, δηλώνει στην ανακοίνωσή της για το επίμαχο θέμα Δ3: «*Πρόκειται για ένα θέμα το οποίο απαιτεί πολύ καλή γνώση της Ιοντικής Ισορροπίας, συνδυαστική ικανότητα, κρίση και ικανότητα εφαρμογής της γνώσης, δηλαδή για ένα θέμα το οποίο θα διακρίνει τους άριστους μεταξύ των μαθητών*». Μάλιστα. Η επιστημονική μας ένωση λοιπόν, πάει ένα βήμα πιο πέρα τα όριά της, και μας λέει ότι το θέμα

ήταν μια χαρά, μιας και διακρίνει «τους άριστους μεταξύ των μαθητών», ουσιαστικά προωθεί την άποψη ότι οι Πανελλαδικές εξετάσεις είναι κάτι πολύ περισσότερο από τρόπος εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πρόκειται περί εντελώς λαθεμένης αντίληψης, που είναι υποταγμένη στο εξεταστικό κάτεργο που κυριαρχεί και καθορίζει κάθε πτυχή του σημερινού Λυκείου, που αντιτίθεται σε οποιαδήποτε έννοια Γενικής Παιδείας που τα παιδιά μας πρέπει να λαμβάνουν από το Δημόσιο Σχολείο. Στην πραγματικότητα υπηρετεί τον παραλογισμό που αναδύεται μέσα από τη διαδικασία των Πανελλαδικών: σκέψου μόνο ότι τα παιδιά που θα χτυπήσουν «άριστα» στα συγκεκριμένα θέματα Χημείας, είναι πιο πιθανό να περάσουν στην Ιατρική παρά στο Χημικό (στο οποίο εξάλλου περνούν πιο «εύκολα» από την Τεχνολογική κατεύθυνση, χωρίς δηλαδή να έχουν διδαχθεί καν Χημεία!).

Για να μην μιλάω στον αέρα όμως, θα σχολιάσω μισό λεπτό το ίδιο το επίμαχο ερώτημα [το τι θα

συμβεί αν σε ένα διάλυμα που περιέχει υδροχλωρίο και οξικό οξύ προσθέσουμε ποσότητα υδροξειδίου του νατρίου που δεν επαρκεί για την πλήρη εξουδετέρωση και των δύο οξέων], αλλά και την ανακοίνωση της ΕΕΧ για το σημείο. Αν κατάλαβα καλά, λέει κάτι που πρότειναν και κάποια φροντιστήρια: ότι κάποιος θα μπορούσε να διερευνήσει τις πιθανές περιπτώσεις για το ποιο οξύ αντιδρά πλήρως, και κάνοντάς το θα κατέληγε στο σωστό αποτέλεσμα. Αυτό λοιπόν που υπονοείται είναι ότι ο υποψήφιος, ακόμη κι αν δεν καταλάβαινε τι πραγματικά

συμβαίνει στο διάλυμα, πάλι θα μπορούσε να λύσει την άσκηση καβαλώντας τον «τυφλοσούρτη». Αυτό όμως δεν απαιτεί «κρίση και ικανότητα εφαρμογής της γνώσης», όπως δηλώνει παρακάτω η ίδια ανακοίνωση. Προσωπικά δεν θα δεχόμουν σαν σωστή καμία απάντηση που βασίζεται σε διερεύνηση πιθανοτήτων στη βάση του ποιο οξύ, το ισχυρό ή το ασθενές, αντιδρά πρώτο. Είναι σαφές ότι με την προσθήκη του υδροξειδίου του νατρίου στο διάλυμα των οξέων, οι ισορροπίες που υπήρχαν διαταράσσονται, και τα ανιόντα υδροξειδίου που προκύπτουν από τη βάση αντιδρούν τόσο με τα πρωτόνια που προκύπτουν από το ισχυρό οξύ, όσο κι από κείνα που προκύπτουν από το ασθενές. Όλο το ζουμί όμως της άσκησης, και ουσιαστικά η συλλογιστική που δίνει τη λύση, είναι στο να σκεφτούμε τι συμβαίνει με εκείνα τα πρωτόνια που «περισεύουν», μιας και το πλήθος των ανιόντων υδροξειδίου στο διάλυμα είναι μικρότερο εκείνου των πρωτονίων. Εκεί λοιπόν, ανεξάρτητα από την προέλευση των πρωτονίων που ήδη έχουν αντιδράσει, λαμβάνει χώρα ο ανταγωνισμός δύο βάσεων (του οξικού ανιόντος και του χλωριδίου) για τα πρωτόνια που έχουν απομείνει (ξαναλέω, ανεξάρτητα από το μόριο στο οποίο αυτά βρίσκονται εκείνη τη στιγμή. Θυμήσου ότι εδώ μιλάμε για θερμοδυναμική και όχι για Δίκαιο). Στον ανταγωνισμό αυτό, νικητής είναι το οξικό ανιόν, μιας και είναι η ισχυρότερη των δύο βάσεων. Θεωρώ ότι δεν μπορεί να υπάρξει σωστή απάντηση εάν δεν εξηγηθούν όλα τα παραπάνω. Ακόμη και αυτό που γράφει στην ανακοίνωσή της η ΕΕΧ, ότι δηλαδή δεν έχει σημασία τι πραγματικά γίνεται στο διάλυμα, αλλά τι προκύπτει τελικά, οφείλει ο εξεταζόμενος να το στηρίξει στην παραπάνω συλλογιστική, αλλιώς είναι αυθαίρετο και άρα λάθος.

Μπορεί να αναρωτιέσαι ποιο είναι το νόημα όλων αυτών που γράφω τόσων ώρα. Λοιπόν, έχω την άποψη ότι για να διδάξει ένας συνάδελφος σε τέτοιο βάθος την ύλη της Χημείας, πρέπει να του κόψουν τα τμήματα τουλάχιστον στη μέση, και να του δώσουν άλλες δύο ώρες Χημείας την εβδομάδα σε κάθε τμήμα. Συνεπώς, πρόκειται περί ενός αποκάλυπτου κλεισίματος του ματιού στην παραπαιδεία. Όσο για την «αριστεία», ας το ξανασκεφτούμε. Αν ήθελα να εξετάσω υποψήφιους για το Χημικό, θα προτιμούσα να εξετάσω το αν διαθέτουν τις προαπαιτούμενες γνώσεις για να παρακολουθήσουν χωρίς κενά το πρόγραμμα σπουδών, και όχι τις γνώσεις εκείνες που θα τους εκτόξευαν απ'ευθείας στο δεύτερο έτος!

Κλείνω εδώ. Επιλέγω να μην σχολιάσω το ότι στα σχήματα που δίνονται στο θέμα Δ4 δεν αναφέρεται ότι οι διακεκομμένες γραμμές περνούν από τα ΙΣ. Τέτοια εμπιστοσύνη στο ότι δεν θα αναρωτηθεί κανείς, τέτοια εμπιστοσύνη στον «τυφλοσούρτη» πια... αντιτετράδια

ΜΥΣΤΙΚΑ,

ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ

ΟΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΚΑΙ

ΕΡΧΑΣΙΑΚΟ

ΩΡΑΡΙΟ

ΤΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Είκοσι πέντε χρόνια μετά την απεργία στις εξετάσεις (7/5-23/6/1988), το υπουργείο Παιδείας με τα νέα εξοντωτικά μέτρα για τη σχολική εκπαίδευση και τα ζωντανά της στοιχεία οδηγεί τους εκπαιδευτικούς σε σύγκρουση. Την ίδια ώρα, τα φιλικά στην κυβέρνηση μέσα μαζικής ενημέρωσης εξαπολύουν τόνους ψεμάτων και συκοφαντιών για τους καθηγητές στην εναγώνια προσπάθειά τους να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον τους, ποντάροντας στην ενεργοποίηση του κοινωνικού αυτοματισμού και κανιβαλισμού.

Δεν πρόλαβαν οι εκπαιδευτικοί να εκδηλώσουν τις διαθέσεις τους να αγωνιστούν ενάντια στην πολιτική που αφανίζει το δημόσιο σχολείο, τη δουλειά τους και τις ζωές τους και αμέσως έπιασαν δουλειά οι εργολάβοι της παραπλάνησης και συκοφάντησης όσων τολμούν να αντιστέκονται. [Μια ματιά να ρίξει κανείς στις εφημερίδες των ημερών μπορεί να το διαπιστώσει: «Απειλούν τις εισαγωγικές εξετάσεις» ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, «Απεργία στις εξετάσεις-δεν ντρέπονται οι καθηγητές» ΑΡΘΡΟ της Κυριακής, «Γιατί η ΟΛΜΕ παίζει ξανά με τις Πανελλαδικές Εξετάσεις» ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ, «Νάρκη της ΟΛΜΕ στις Πανελλαδικές» ΤΟ ΒΗΜΑ, «Σύγκρουση με θύματα τους μαθητές» 6 ΜΕΡΕΣ, «Τρόμος για τις Πανελλαδικές» ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, «Αγωνία για

100.000 υποψήφιους» ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, «Στον αέρα η απεργία στις Πανελλαδικές» ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, «Απειλούν να τινάξουν στον αέρα τις Πανελλαδικές» ΗΜΕΡΗΣΙΑ κ.λπ.]

Αλημνίες του υπουργείου

Το υπουργείο Παιδείας, για να πείσει την κοινή γνώμη ότι οι εκπαιδευτικοί στη χώρα μας εργάζονται λίγο, «δίνει τα ρέστα του» στη διαστρέβλωση των συγκριτικών στοιχείων του χρόνου εργασίας. Είναι γνωστή η αλημνία του υπουργείου Παιδείας που όταν έδωσε τα στοιχεία στο Δίκτυο Ευρυδίκη ανέφερε μόνο το καταληκτικό διδακτικό ωράριο των 16 ωρών! Το ίδιο συμβαίνει και με τα στοιχεία που έχουν δοθεί στον ΟΟΣΑ.

Στη συνέχεια οι δημοσιογράφοι της αυλής και της οθόνης «ανακαλύπτουν» τους μαθητές «που βρίσκονται στην πιο κρίσιμη φάση της ζωής τους», συμμερίζονται τους γονείς «που αγωνιούν για την τύχη των παιδιών τους», και τραβώντας το νήμα στα άκρα θυμούνται τους «βολεψάκηδες καθηγητές, τους τεμπέληδες, τους ιδιαιτεράκηδες», παρουσιάζοντας τους εκπαιδευτικούς σαν «κοπανατζήδες», «τεμπέληδες της εύφορης κοιλάδας».

Στην πραγματικότητα το διδακτικό ωράριο των καθηγητών στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση άρχιζε από τις 21 ώρες την εβδομάδα και αποκλιμακώ-

νονταν ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας σε 19, 18 και τελικά 16 μετά την εικοσαετία.

Ταυτόχρονα, όμως, το ωράριο εργασίας φτάνει μέχρι τις 30 ώρες, τουλάχιστον, υποχρεωτικά, αλλά στην πράξη μπορεί να υπερβαίνει και τις 40, αφού περιλαμβάνει ένα πλήθος γραφειοκρατικών εργασιών και καθηκόντων, προκειμένου να λειτουργήσει το σχολείο! Αν συνοπλογίσουμε και την εργασία στο σπίτι, που συνίσταται στην προετοιμασία της διδασκαλίας για την επόμενη μέρα και τη διόρθωση των συχνών γραπτών εργασιών των μαθητών, προκύπτει ένας αυξημένος όγκος ωρών που ξεπερνά, κατά πολύ, το ημερήσιο οκτάωρο!

Καθεστώς δουλειάς

Τι συμβαίνει όμως και ο εκπαιδευτικός κόσμος βρίσκεται στα πρόθυμα έκρηξης; Όπως είναι γνωστό σε όσους αναπνέουν την κιμωλία μέσα στις σχολικές αίθουσες, με μια αφνιδιαστική ρύθμιση το υπουργείο Παιδείας αύξησε το ωράριο των καθηγητών, νομοθετεί υποχρεωτικές μεταθέσεις, ενώ τις επόμενες μέρες σχεδιάζει νέες συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων και υπερφόρτωση των σχολικών τμημάτων με 30 μαθητές.

Οι συνέπειες των αλλαγών αυτών είναι τραγικές, καθώς σημαίνουν μόνιμη έξοδο 10.000 αναπληρωτών εκπαιδευτικών, αναγκαστικές μετακινήσεις τα επόμενα δύο χρόνια 10.000-15.000 μόνιμων εκπαιδευτικών, απολύσεις εκπαιδευτικών διαφόρων ειδικοτήτων που δεν «χωράνε» στους νέους σχεδιασμούς και μείωση κατά 10.000-15.000 των μόνιμων θέσεων εργασίας στη σχολική εκπαίδευση (οργανικών θέσεων) με ανάλογη έξοδο των εκπαιδευτικών που περισσεύουν. Οσοι απομείνουν, θα αναγκαστούν να εργάζονται σε συνθήκες γαλέρας, ενώ την ίδια ώρα πάνω τους θα κινείται απειλητικά το φάντασμα της αργίας και της διαθεσιμότητας. αντιτετράδια

Εκτίμηση αναγκαστικών μετακινήσεων-αργιών και απολύσεων εκπαιδευτικών τα επόμενα 2 χρόνια

Αριθμός καθηγητών που προβλέπεται να μετακινηθούν αναγκαστικά τα επόμενα 2 χρόνια	10.000 - 15.000
Αριθμός εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης που προβλέπεται να απολυθούν ή να τεθούν σε αργία τα επόμενα 2 χρόνια	Περίπου 5.000
Αριθμός συμβασιούχων εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης οι οποίοι δεν θα επανηχορηγηθούν ως αναπληρωτές (κάλυψη λειτουργικών κενών στο κανονικό πρόγραμμα των σχολικών μονάδων)	Περίπου 10.000
Μείωση θέσεων εργασίας (οργανικών) σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση τα επόμενα 2 χρόνια μέσω της συγχώνευσης σχολικών μονάδων, της μείωσης τιμημάτων και της αύξησης ωραρίου	Περίπου 10.000

Table 4.A.3: ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΑΝΑ ΤΟΜΕΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

	ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ		ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ* (σε χώρο εργασίας της επιλογής τους)		ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ		ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΜΕ ΠΡΟΥΠΗΡΕΣΙΑ
	ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΟΙ	ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕ ΠΡΟΥΠΗΡΕΣΙΑ	ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΟΙ	ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕ ΠΡΟΥΠΗΡΕΣΙΑ	ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΟΙ	ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕ ΠΡΟΥΠΗΡΕΣΙΑ	
	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΩΡΩΝ	
Australia	20,7	18,9	14,3	12,2	5,3	9,2	40,2
Austria	14,9	18,5	14,7	14,3	2,7	4,1	37,0
Belgium (Fl.)	18,9	18,6	12,5	10,3	3,3	3,5	32,4
Brazil	16,6	20,0	8,5	8,5	3,1	3,6	32,0
Bulgaria	16,8	17,2	10,5	10,6	3,5	4,4	32,3
Denmark	19,2	18,2	12,9	12,0	2,3	4,1	34,3
Estonia	16,5	20,9	9,6	10,7	2,4	3,7	35,4
Hungary	20,0	20,3	10,4	11,9	3,6	5,2	37,4
Iceland	21,4	21,3	10,9	11,7	2,0	5,4	38,4
Ireland	17,3	20,0	10,2	8,4		3,8	32,2
Italy	13,3	16,7	9,0	8,8	2,2	3,3	28,8
Korea	19,4	19,2	10,5	9,2	9,9	9,0	37,4
Lithuania	15,8	19,8	7,8	9,7	3,7	5,2	34,7
Malaysia	16,6	15,9	10,5	9,4	6,8	6,8	32,1
Malta	17,2	16,7	12,7	10,2	2,9	3,6	30,5
Mexico	13,9	21,2	7,2	8,0	3,4	4,4	33,6
Norway	16,7	16,2	13,4	12,1	5,0	6,2	34,5
Poland	14,8	16,1	9,6	9,0	2,4	3,6	28,7
Portugal	13,9	18,4	11,6	13,9	2,1	4,8	37,1
Slovak Republic	17,4	17,1	9,6	9,1	3,2	4,1	30,3
Slovenia	16,0	18,1	11,9	11,6	3,6	4,4	34,1
Spain	16,2	16,8	10,2	9,9	3,2	4,6	31,3
Turkey	21,1	20,4	8,3	8,5	1,8	2,4	31,4
TALIS average	17,1	18,5	10,7	10,4	3,6	4,8	33,7

Version 1 - Last updated: 20-Feb-2012
ΕΠΗΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ 20/2/2012

Ο οργανισμός «Teaching And Learning International Survey» TALIS που με τις έρευνές του συνεπικουρεί τον Ο.Ο.Σ.Α στη χάραξη των εκπαιδευτικών πολιτικών παραθέτει σε μελέτη του με θέμα τους νέους εκπαιδευτικούς σε σύγκριση με τους εμπειρότερους εκπαιδευτικούς και την κατανομή των καθηκόντων τους σε ώρες ανά εβδομάδα σε 23 χώρες του κόσμου. Ο εργασιακός χρόνος των εκπαιδευτικών κατανέμεται σε **διοικητικά καθήκοντα, διδακτικά καθήκοντα και χρόνο προετοιμασίας της διδασκαλίας (ή μη διδακτικά)**. Ο εργασιακός χρόνος των εκπαιδευτικών συνολικά είναι 33,7 ώρες εβδομαδιαία.

Ο μέσος χρόνος διδασκαλίας είναι 18,5 ώρες τη βδομάδα για τους εμπειρότερους και 17,1 για τους νεοδιόριστους. Ο χρόνος προετοιμασίας της διδασκαλίας που συνηγορείται στο εργασιακό τους ωράριο είναι περίπου 10 ώρες τη βδομάδα και οι εκπαιδευτικοί επιλέγουν εκείνοι το χώρο εργασίας τους (σχολείο, σπίτι κ.ά.) για να προγραμματίσουν τη διδασκαλία τους.

Στη συγκεκριμένη μελέτη δεν συμπεριλαμβάνεται η Ελλάδα.

Στα δύο άκρα είναι η Μαλαισία όπου οι ώρες στην τάξη είναι 15,9 και η Εσθονία με 20,9 ώρες τη βδομάδα για τους εμπειρότερους εκπαιδευτικούς.

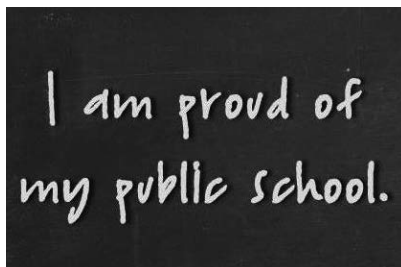
Μια αναγκαία επισήμανση:

Γενικότερα στις μελέτες για την Ελλάδα δεν καταγράφεται η κατανομή και η ανάθεση καθηκόντων από το σύλλογο διδασκόντων στους εκπαιδευτικούς που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία ενός σχολείου και τα οποία καταγράφονται στα πρακτικά των συνεδριάσεων των σχολείων ετήσια και συχνά επικαιροποιούνται τριμηνιαία, ο χρόνος προετοιμασίας του σχολείου το 1ο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου και οι ενέργειες λήξης του έτους, ο ετήσιος χρόνος επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών που στις σχετικές μελέτες για την Κύπρο καταγράφεται (είτε είναι σε προαιρετική βάση είτε όχι, είτε είναι

κρατική, είτε είναι πανεπιστημιακή ή από άλλο φορέα).

Στο δίκτυο Ευρυδική αντίστοιχα γίνεται μνεία για το Μαράσειο μόνο σε μια μικρή παράγραφο χωρίς να αναφέρεται ο ιστορικός θεσμός των Διδασκαλείων που επεκτάθηκε πανελλαδικά το 1996 σε όλα τα Πανεπιστήμια κι ήταν μοναδικός παγκόσμια. Στο πεδίο επιμόρφωση όμως σπαταλιέται πολύ μελάνι για τις επιμορφωτικές αποσπασματικές δράσεις του Ο.Ε.Π.Ε.Κ.

Επίσης το 1ο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου που αποτελεί τον πυρήνα του προγραμματισμού του διδακτικού έτους, όπου οι συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων καθορίζουν με λεπτομέρειες τη λειτουργία του σχολείου και προετοιμάζουν τους χώρους διδασκαλίας για τους μαθητές μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει σεβαστό. Ολόκληρο το Σεπτέμβρη (και περισσότερο) τα σχολεία προσπαθούν να οργανώσουν τη διδασκαλία αναμένοντας την κάλυψη των λειτουργικών κενών, τα βιβλία που καθυστερούν, τους τεχνικούς και τους μπουγιατζήδες για τη συντήρηση των σχολείων. Με απλά λόγια, τα αργά αντανακλαστικά της γραφειοκρατικής διοί-

κησης σε τοπικό ή πανελλαδικό επίπεδο λειτουργούν σε βάρος της ποιότητας της διδασκαλίας.

Οι δάσκαλοι στην Ελλάδα έχουν μάθει πλέον, να είναι «ευέλικτοι» και «αποτελεσματικοί» στην αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων και τρανή απόδειξη είναι το περσινό φθινόπωρο που τα σχολεία λειτούργησαν χωρίς βιβλία και τα παιδιά δεν έχασαν ούτε ώρα διδασκαλίας, ούτε διδάχτηκαν λιγότερα.

Ο μέσος εβδομαδιαίος διδακτικός χρόνος στις 23 χώρες αποδεικνύει πως οι Έλληνες εκπαιδευτικοί δεν εργάζονται λιγότερο, αλλά περισσότερο, αφού η πλειοψηφία του εκπαιδευτικού προσωπικού της πρωτοβάθμιας διδάσκει 22 ώρες τη βδομάδα και της δευτεροβάθμιας 18 ώρες, οι ώρες της επιμόρφωσής τους ποικίλλουν αλλά είναι σταθερή επι-

λογή των εκπαιδευτικών και πάγια επιδίωξή τους και τα διοικητικά καθήκοντα που απαιτούνται για τη λειτουργία των σχολείων όχι απλά εκπληρώνονται αλλά υπερκαλύπτουν και τα κενά της διοίκησης που πλήττει απροειδοποίητα συνήθως τη λειτουργία των σχολείων.

Όμως δεν είμαστε υπεράνθρωποι. Η φετινή απόφαση να προϋπολογιστούν ως επτάμηνες αντί για 9μηνες οι συμβάσεις των αναπληρωτών μείωσε δραματικά τον αριθμό τους με αποτέλεσμα να μην αντικαθίστανται εκπαιδευτικοί με σοβαρά προβλήματα υγείας και τμήματα να μένουν χωρίς δάσκαλο. Το ποσοστό των ασθενών ή εγκύων επί του συνόλου των εκπαιδευτικών που προκύπτει πανελλαδικά κάθε χρονιά είναι εξαιρετικά μικρό και προβλέψιμο για να μην αντικαθίσταται. Ο μισθός των αναπληρωτών εκπαιδευτικών εξαιρετικά χαμηλός. Όμως θεωρήθηκε πως ο χώρος της εκπαίδευσης είναι πεδίο εξοικονόμησης χρημάτων για την αποπληρωμή των τόκων των δανείων.

Η χάλκευση, η παραποίηση και η απόκρυψη στοιχείων αποδεικνύει πολλά.

Η ιεράρχηση των αναγκών αποδεικνύει ακόμα περισσότερα. αντιεστράδια

ΚΑΝΤΟ ΟΠΩΣ Η CIA [ΚΑΙ ΜΑΖΙ Μ' ΑΥΤΗΝ]

Προ ολίγων ημερών ο Μπουλούντ Γιαϊλά, τούρκος υπήκοος που είχε υποβάλλει αίτηση για παραμονή στην Ελλάδα ως πολιτικός πρόσφυγας, εξαφανίστηκε από πρόσωπου [ελληνικής] γής απαχθείς στο κέντρο

της Αθήνας από άνδρες που βγήκαν από αυτοκίνητο με πολιτικές πινακίδες... Βουλευτές, συνδικαλιστές, εκπρόσωποι πολιτικών οργανώσεων και δικηγόροι απευθύνθηκαν στην Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών, στη ΓΑΔΑ, και την Αντιτρομοκρατική, από τις οποίες έλαβαν την απάντηση ότι οι ελληνικές υπηρεσίες δεν γνωρίζουν το παραμικρό για την απαγωγή!

Μια μόλις ημέρα μετά έγινε γνωστό ότι ο Μπουλούντ Γιαϊλά κρατείται στις τουρκικές φυλακές, αφού απήχθη με τη δοκιμασμένη μέθοδο Οτσαλάν, και μεταφέρθηκε κρυφά στη γειτονική χώρα, αφού τον πέρασαν μάλιστα παράνομα από τα ελληνικά σύνορα!

CIA, MIT, ΕΥΠ και άλλα πολλά, μια φωνή και μια γροθιά. Ή αλλιώς, πρόσεχε πού κυκλοφορείς, γιατί μπορεί να κατευθύνεσαι προς το Παγκράτι και αιφνιδίως να βρεθείς στον Ιερό Αντιτρομοκρατικό Ναό του Γκουαντάναμο... αντιεστράδια

Analysis

Teaching time in primary education

In both primary and secondary education, countries vary in terms of the number of teaching hours per year required of the average public school teacher. Teachers are usually required to teach more hours in primary education than in secondary education.

Annual teaching hours in primary schools range from less than 600 hours in Greece, Hungary and Poland to 900 or more in France, Ireland, the Netherlands and the United States, to over 1 200 in Chile and Indonesia (Chart D4.2 and Table D4.1).

D4

There is no set rule on how teaching time is distributed throughout the year. In Spain, for example, teachers must teach 880 hours per year, 101 hours more than the OECD average, yet the teaching hours are spread over fewer days of instruction than the OECD average because teachers in Spain teach an average of five hours per day compared to the OECD average of 4.2 hours. In contrast, primary teachers in Korea must complete a very large number of days of instruction – more than five days a week, on average – but their average teaching time per day is only 3.8 hours. Chile and Indonesia also provide an interesting contrast. They have the highest net teaching times in hours, 1 232 and 1 255 respectively, but teachers in Indonesia must complete 60 days of instruction more than teachers in Chile. The difference between the two is explained by the number of hours taught per day of instruction. Primary school teachers in Chile complete fewer days of instruction than teachers in Indonesia, but each of these days includes an average of 6.5 hours of teaching compared to 5 hours in Indonesia. Chile's teachers must provide one-and-a-half hours more teaching time per day of instruction than Indonesia's teachers; and this difference is combined with a substantial difference in the number of days of instruction they must complete each year.

In most countries, teaching time in primary schools remained about the same between 2000 and 2009. However, in the Czech Republic, primary teachers were required to teach 28% more hours, and in Japan 11% more hours, in 2009 than in 2000. In Scotland, net teaching time in primary education dropped by 10% between 2000 and 2009 (Table D4.2).

Το ετήσιο διδακτικό ωράριο στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια διαφέρει από χώρα σε χώρα στα δημόσια σχολεία. Συνήθως στην πρωτοβάθμια διδάσκουν περισσότερες ώρες απ' ό,τι στη δευτεροβάθμια.

Οι ετήσιες ώρες διδασκαλίας κυμαίνονται από 600 ώρες στην Ελλάδα, Ουγγαρία και Πολωνία ως τις 900 ή περισσότερες στη Γαλλία, Ιρλανδία, Ολλανδία και στις ΗΠΑ. Στη Χιλή και στην Ινδονησία ξεπερνούν τις 1200 ώρες.

Γενικότερα δεν υπάρχει κάποιος κανόνας κατανομής των ωρών. Για παράδειγμα στην Ισπανία πρέπει να διδάσκουν 880 ώρες το χρόνο, 101 ώρες περισσότερες από το μέσο όρο του Ο.Ο.Σ.Α, αλλά διανέμονται σε λιγότερες μέρες το χρόνο σε σύγκριση με το μέσο όρο του Ο.Ο.Σ.Α. γιατί οι δάσκαλοι στην Ισπανία εργάζονται περίπου 5 ώρες τη μέρα, ενώ ο μέσος όρος του Ο.Ο.Σ.Α είναι 4.2 ώρες διδασκαλίας τη μέρα.

Σε αντίθεση με την Κορέα, όπου οι μέρες διδασκαλίας είναι πάρα πολλές, περισσότερες από 5 τη βδομάδα, αλλά οι ώρες διδασκαλίας

είναι 3,8 ώρες τη μέρα. Η κατάσταση στη Χιλή και την Ινδονησία είναι επίσης ενδιαφέρουσα με τον υψηλότερο αριθμό διδακτικών ωρών 1232 και 1255 ώρες αντίστοιχα, αλλά στην Ινδονησία οι δάσκαλοι εργάζονται 60 μέρες περισσότερες. Ο αριθμός των ημερήσιων ωρών διδασκαλίας διαφέρει στις 2 χώρες.

Στη Χιλή εργάζονται λιγότερες μέρες αλλά καθημερινά συμπληρώνουν 6,5 ώρες διδακτικές σε σύγκριση με τις 5 ώρες τη μέρα της Ινδονησίας.

Στις περισσότερες χώρες το διδακτικό ωράριο παρέμεινε το ίδιο από τα έτη 2000 μέχρι 2009.

Όμως, στην Τσεχία αυξήθηκε κατά 28%, στην Ιαπωνία 11% και στη Σκωτία μειώθηκε κατά 10% ανάμεσα στα έτη 2000-2009.

Σημ. Ελλάδα: Πρωτοβάθμια 36 βδομάδες X 22 ώρες (μ.ο) 792 διδακτικές ώρες ετησίως χωρίς το 10ημερο του Σεπτεμβρίου πριν τον αγιασμό και τη βδομάδα της λήξης 15-21 Ιούνη (μέσος όρος Ο.Ο.Σ.Α 779 ώρες)

Australia, Belgium (Flemish Community for primary education), Brazil, Chile, Denmark, England, Estonia, Greece, Iceland, Ireland, Israel, Luxembourg, Mexico, Norway, Portugal, Spain, Sweden, Turkey and the United States all specify the time during which teachers are required to be available at school, for both teaching and non-teaching activities.

Greece reduces teaching hours according to how many years a teacher has served. At the secondary level, teachers are required to teach 21 hours per week. After 6 years, this drops to 19 hours and after 12 years to 18 hours. After 20 years of service, teachers are required to teach 16 hours a week – more than 25% less than teachers who have just started their careers. However, the remaining hours of teachers' working time must be spent at school.

In Austria (primary and lower secondary education), the Czech Republic, Germany, Hungary, Japan, Korea, the Netherlands, Poland and Scotland, teachers' total annual working time, at school or elsewhere, is specified, but the allocation of time spent at school and time spent elsewhere is not. In some countries, the number of hours to be spent on non-teaching activities is partially specified; but what is not specified is whether teachers have to spend the non-teaching hours at school.

Σημ. Δεν ονομάζουν εργασιακό το ωράριο, αλλά μη διδακτικό γιατί εννοούν το χρόνο προετοιμασίας της διδασκαλίας.

Στις χώρες της 1ης παραγράφου εξειδικεύονται τα διδακτικά και μη καθήκοντα.

Στη 2η παράγραφο αναλύεται το ωράριο στη β/θμια στην Ελλάδα, με έναρξη στις 21 ώρες που μειώνονται στις 19 μετά από 6 χρόνια διδασκαλίας, στις 18 μετά τα 12 χρόνια και στις 16 ώρες μετά τα 20. Ο χρόνος

που απομένει αποτελεί εργασιακό ωράριο.

Στις χώρες της 3ης παραγράφου, ενώ καθορίζεται ο ετήσιος εργασιακός χρόνος, η κατανομή του γίνεται είτε στο σχολικό χώρο είτε αλλού.

Σε κάποιες χώρες το εργασιακό ωράριο καθορίζεται μερικώς, αλλά δεν ορίζεται αν οι δάσκαλοι πρέπει να βρίσκονται στο σχολείο τις ώρες που δε διδάσκουν. αντιτετράδιο

ΩΡΑΡΙΟ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ δουλειά ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

γράφουν οι Γιώργος Καββαδίας - Φωτεινή Πανοπούλου

Μετά βατών και κλάδων, κάτω από τους ήχους των προπαγανδιστικών μηχανισμών μαζικής αποβλάκωσης και αλλοτρίωσης, που με τη «λογική» του κοινωνικού αυτοματισμού μεθοδικά αναλαμβάνουν τη συκοφάντηση και τον ηθικό διασυρμό κάθε κλάδου εργαζομένων, η τρικομματική κυβέρνηση θεσμοθετεί μέτρα εναντίον τους στο όνομα της «σωτηρίας της πατρίδος» και του «εθνικού συμφέροντος». Το νέο πολυνομοσχέδιο της Τρόικα και της κυβέρνησης αποτελεί το κύκνειο άσμα εργασιακών δικαιωμάτων και κατακτήσεων ολόκληρου αιώνα, αφού προωθεί τις απολύσεις σε όλο το δημόσιο. Εξοπλίζει την φοροληστεία και την αρπαγή καταθέσεων και ακινήτων! Ειδικότερα οι εκπαιδευτικοί υποχρεώνονται σε αύξηση του ωραρίου τους, μέχρι και τέσσερις ώρες, αύξηση κατά 25%, σε συνδυασμό με έναν κυκεώνα μέτρων που επιδεινώνουν τις συνθήκες εργασίας τους και άσκησης του παιδαγωγικού τους έργου. Στο όνομα του εξορθολογισμού η τρικομματική κυβέρνηση και η Τρόικα επιφέρουν αλληπάλληλα πλήγματα στη δημόσια εκπαίδευση, συρρικνώνοντας το σχολικό δίκτυο και τον αριθμό των εκπαιδευτικών και διαμορφώνοντας ένα καθεστώς εργασιακής τρομοκρατίας και εξάντλησης που επιδεινώνει τις συνθήκες άσκησης του εκπαιδευτικού έργου.

Διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα οι Μυτκάουζεν της πολιτικής και των ΜΜΕ παραπλανούν την κοινωνία προπαγανδίζοντας για τις λίγες ώρες εργασίας των εκπαιδευτικών στην Ελλάδα, χωρίς να ξεκαθαρίζουν τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο ωράριο διδασκαλίας και το συνολικό ωράριο εργασίας.

Στην πραγματικότητα το διδακτικό ωράριο των καθηγητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση άρχισε από τις 21 ώρες εβδομάδα και αποκλιμακώθηκαν ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας σε 19, 18 και τελικά 16 μετά την εικοσαετία. Ταυτόχρονα, όμως, το ωράριο εργασίας φτάνει μέχρι τις 30 ώρες, τουλάχιστον, υποχρεωτικά, αλλά στην πράξη μπορεί να υπερβαίνει και τις 40, αφού περιλαμβάνει ένα πλήθος γραφειοκρατικών εργασιών και καθηκόντων, προκειμένου να λειτουργήσει το σχολείο! Αν συνυπολογίσουμε και την εργασία στο σπίτι, που συνίσταται στην προετοιμασία της διδασκαλίας για την επόμενη μέρα και τη διόρθωση των συχνών γραπτών εργασιών των μαθητών, προκύπτει ένας αυξημένος όγκος ωρών που ξεπερνά, κατά πολύ, το ημερήσιο οκτάωρο!

Στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης η πλειονότητα των εκπαιδευτικών απασχολείται ενεργά με τη διδασκαλία μαθητών από 18 έως 20 ώρες την εβδομάδα, εξαιρώντας προκαθορισμένα διαλείμματα και άλλους χρόνους επαφής με μαθητές που δεν περιλαμβάνουν τη διδασκαλία. Από τα στοιχεία διαπιστώνουμε ότι ο μέσος όρος διδακτικών ωρών για τους εκπαιδευτικούς των 25 χωρών από τις 27 της Ε.Ε. για την κατώτερη Δ.Ε. είναι 19,1 και για αυτούς της ανώτερης Δ.Ε. είναι 18,4. Στην Ελλάδα, όπου δεν υπάρχει αντίστοιχος διαχωρισμός, ο μέσος όρος διδασκαλίας είναι 18,5, αντίστοιχος του μέσου όρου Ε.Ε. (19,1 και 18,4). Όσον αφορά τους Έλληνες εκπαιδευτικούς προκύπτει ότι ως προς το χρόνο εργασίας συνολικά σε ετήσια βάση στο σχολείο είναι 1.170 ώρες για το γυμνάσιο και το λύκειο, ο μέ-

σος όρος του ΟΟΣΑ είναι 1.199 για την κατώτερη και 1.166 για την ανώτερη β/θμια εκπαίδευση και για την ΕΕ/19 είναι 1.133 και 1.108 αντίστοιχα. Ο μέσος όρος των καθαρών εργασιμών εβδομάδων για τους εκπαιδευτικούς κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους είναι 38,6 εβδομάδες, ενώ στην Ελλάδα οι εργάσιμες εβδομάδες για τους εκπαιδευτικούς είναι 39, λίγο πάνω από το μέσο όρο ΕΕ/27. Όσον αφορά το διαθέσιμο χρόνο στο σχολείο από τις χώρες για τις οποίες υπάρχουν στοιχεία ο μέσος όρος είναι 27.5 ώρες και για την κατώτερη και για την ανώτερη β/θμια εκπαίδευση, ενώ για την Ελλάδα είναι 30 ώρες. (Στοιχεία ΚΕΜΕΤΕ/ΟΛΜΕ - ΟΟΣΑ)

Σε γενικές γραμμές, οι χώρες τείνουν να μειώνουν τον εβδομαδιαίο διδακτικό χρόνο των εκπαιδευτικών στην κατώτερη και στην ανώτερη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Μόνο η Βουλγαρία και η Ρουμανία ουσιαστικά αυξάνουν τον αριθμό των ωρών για τους εκπαιδευτικούς στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Άλλωστε σύμφωνα με έρευνα της Unesco προκύπτει ότι μια ώρα εργασίας των εκπαιδευτικών ισοδυναμεί με 3-4 άλλων κλάδων εργαζομένων. Άρα ένα εβδομαδιαίο διδακτικό ωράριο 21 ωρών ισοδυναμεί με 84 ώρες!

Μισθολογική εξαθλίωση - εργασιακή ομηρία

Έτσι, ίσως, μπορεί να κατανοηθεί τι σημαίνει για τον εκπαιδευτικό και την ποιότητα της εκπαίδευσης ακόμα και μια ώρα αύξησης του ωραρίου. Ακόμα και μια ώρα δεν μπορεί να προσμετρηθεί με ποσοτικά κριτήρια. Μια επιπλέον ώρα μπορεί να σημαίνει την αναστάτωση και την αποδιοργάνωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αφού συνοδεύεται με ανακατανομές μαθημάτων και τμημάτων, νέο πρόσθετο διδακτικό αντικείμενο ή και μετακίνηση σε άλλο σχολείο. Στην Ελλάδα του 2013 υπάρχουν εκπαιδευτικοί που διδάσκουν και μετακινούνται ακόμα και σε 6 σχολεία και από το ένα χωριό στο άλλο διανύοντας ατέλειωτα χιλιόμετρα! Για ένα γλίσχρο μισθό που ισοδυναμεί μόλις με το 19% του συναδέλφου του στο Λουξεμβούργο ή το

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΓΛΗΝΟΣ
ΕΛΜΕ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ - ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ - ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
Τέρμα πια στις αυταπάτες
ή με τους Ρωμαίους ή με τους Γαλάτες!

Όλη η Ελλάδα Γαλατικό χωριό η αλληλεγγύη φίλτρο μαγικό!

53% στην Κύπρο και το 58% του μέσου όρου των χωρών της Ευρώπης. Από μελέτη του ΚΕΜΕΤΕ προκύπτει ότι η μείωση του καθαρού εισοδήματος των εκπαιδευτικών από το 2009 μέχρι και το 2012 κυμαίνεται από 4.740 περίπου ευρώ για έγγαμους και με 33 χρόνια υπηρεσίας μέχρι 6.585 για τους νεοδιόριστους. Ποσοστιαία η μείωση αυτή κυμαίνεται από 21% περίπου έως 45%. Και βέβαια δεν υπολογίζεται η νέα αφάιμαξη μισθών από την πρώτη κίολας μέρα του 2013 με βάση το φορο-λειτουργικό σύστημα που ψηφίστηκε πρόσφατα. Από την ίδια έρευνα προκύπτει ότι ο ανώτερος μικτός ετήσιος μισθός εκπαιδευτικού σε λύκειο στις χώρες της ευρωζώνης ανέρχεται κατά μέσο όρο 48.690 ευρώ, ενώ στην Ελλάδα που κατέχει μια από τις τελευταίες θέσεις του σχετικού πίνακα πάνω μόνο από Μάλτα, Εσθονία και Σλοβακία, μόλις 25.756 ευρώ. Όσον αφορά τον κατώτερο μισθό η Ελλάδα βρίσκεται στην προτελευταία θέση, πάνω μόνο από την Εσθονία με 14.104 ευρώ, έναντι 28.939 που είναι ο μέσος όρος.

Μείωση διορισμών και εκπαιδευτικού προσωπικού - σχολεία χωρίς δασκάλους

Προ Μνημονίων οι προσλήψεις κυμαίνονταν από 6 έως 7 χιλιάδες. Το 2010 μειώθηκαν σε 2.850, το 2011 μόλις 600 και το 2012 μόλις 225 συνολικά για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση! Κατά τη φετινή χρονιά μειώθηκαν δραματικά και οι αναπληρωτές. Με άλλα λόγια μειώθηκε ο αριθμός των εκπαιδευτικών κατά 12% (2010 - 2012) και παράλληλα απολύσεις αναπληρωτών με μείωσή τους.

Παράλληλα με τη διαφαινόμενη νέα μαζική συνταξιοδότηση εκπαιδευτικών το καλοκαίρι και τον ουσιαστικό μηδενισμό των νέων προσλήψεων, την επόμενη χρονιά θα είναι ιδιαίτερα οξυμένο το πρόβλημα του προσωπικού και των κενών, παρόλο που η αύξηση του ωραρίου μπορεί να «εξοικονομήσει» μέχρι και 10.000 θέσεις εκπαιδευτικών.

Από την αύξηση στην επαγγελματική εξουθένωση σε συνθήκες εργασιακού μεσαιώνα

Ωστόσο, η επιβάρυνση με πρόσθετες ώρες επιδεινώνει τις συνθήκες άσκησης του εκπαιδευτικού έργου και διαμορφώνει συνθήκες επαγγελματικής εξάντλησης των εκπαιδευτικών. Και μάλιστα όσο πιο αντίξοες είναι οι οικονομικές συνθή-

κες, τόσο πιο δύσκολο και επίπονο γίνεται και το εκπαιδευτικό έργο. Με μαθητές που υποσιτίζονται και λιποθυμούν, σε σχολεία που δεν μπορούν να καλύψουν στοιχειώδεις ανάγκες, αυξάνεται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς ο μαθητικός πληθυσμός που παραιτείται και αδυνατεί να παρακολουθήσει ουσιαστικά την εκπαιδευτική διαδικασία. Η αντιπαιδαγωγική «λογιστική» του Υ.ΠΑΙ.Θ.Π.Α. στο όνομα του «εξορθολογισμού» αντιμετωπίζει τους μαθητές ως αριθμούς και τους «πλεονάζοντες» εκπαιδευτικούς σαν περιπλανώμενο θίασο που θα τριγυρίζουν από σχολείο σε σχολείο κάνοντας μία, δύο ή και τρεις ώρες, όπου υπάρχουν κενά για να συμπληρώσουν το ωράριό τους.

Με τις καταργήσεις σχολείων και τμημάτων και τη «σαρδελοποίηση» των μαθητών σε πολυπληθή τμήματα επιδεινώνονται οι συνθήκες άσκησης του εκπαιδευτικού έργου και ανοίγουν οι δρόμοι της απομόρφωσης και της εγκατάλειψης του δημόσιου σχολείου. Σε αυτές τις συνθήκες οι εκπαιδευτικοί υποχρεώνονται να καταβάλλουν περισσότερες προσπάθειες, να αφιερώνουν περισσότερο χρόνο προετοιμασίας για να αυτομορφωθούν και να επιμορφωθούν ανασκευάζοντας παραδοσιακές μεθόδους διδασκαλίας για μπορούν να μετατρέψουν τις παγωμένες και γυμνές από υλικοτεχνική υποδομή και εποπτικά μέσα, αίθουσες σε εργαστήρια μάθησης και δημιουργίας.

Στην Ελλάδα ο εκπαιδευτικός δεν αντιμετωπίζεται ως επιστήμονας με πολυσύνθετο έργο και παιδαγωγός που διαμορφώνει ελεύθερους και κριτικά σκεπτόμενους πολίτες, αλλά ως φτωχός και άβουλος δημόσιος υπάλληλος - ιμάντας μεταβίβασης της κυρίαρχης γνώσης και ιδεολογίας. Ειδικότερα με το πρόσφατο Π.Δ. για την αξιολόγηση - χειραγώγηση - κατηγοριοποίηση επιδιώκεται η μισθολογική καθήλωση και διοικητική υποδούλωση. Παράλληλα διαμορφώνεται ένα απολυταρχικό κράτος με την κυριαρχία των κατασταλτικών μηχανισμών και τις βασικές ελευθερίες εν αναστολή. Με το

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΓΛΗΝΟΣ

ΕΛΜΕ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ - ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ - ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Ενότητα, οργάνωση, αλληλεγγύη, ΑΓΩΝΑΣ

**Βοριάδες, νοτιάδες θα βρω μα θα φτάσω
με πρώτο αγεράκι, μ' ακέριο πανί.**

νόμο 4093/2012, το περιβόητο Μνημόνιο διαμορφώνουν ένα εργασιακό τοπίο βαρβαρότητας που κρατά τους εκπαιδευτικούς όμηρους του διοικητικού μηχανισμού και της κυβέρνησης, χωρίς δικαιώματα και σκυφτούς μπροστά σε μια αυταρχική εξουσία. Χαρακτηριστική είναι η άρση του αμετάθετου. Εύκολα με βάση το σιδερένιο πειθαρχικό πλαίσιο βλέπουν το δρόμο προς την αργία, τη διαθεσιμότητα και την απόλυση, αν εμπλέκονται σε οιαδήποτε διοικητική ή ποινική δίωξη, ενώ καταργείται ακόμα και το τεκμήριο της αθωότητας. Ο εργασιακός μεσαιώνας επελαύνει, το καθεστώς εργασιακής τρομοκρατίας οικοδομείται.

Αν η κυβέρνηση, η Ε.Ε. και το κεφάλαιο θέλουν να οικοδομήσουν το φθινό, ευέλικτο, πειθαρχημένο σχολείο υποταγμένο στους νόμους της αγοράς πάνω στα ερείπια του δημόσιου σχολείου, με εκπαιδευτικούς φτωχούς και υποταγμένους για να διαμορφώνουν ένα «εξειδικευμένο», αλλά ταυτόχρονα αμόρφωτο εργατικό δυναμικό, εμείς έχουμε κάθε λόγο να προβάλουμε το όραμά μας για ένα άλλο σχολείο. Πραγματικά δημόσιο και δωρεάν που να ανταποκρίνεται στην ανάγκη του ανθρώπου να ανακαλύπτει τους νόμους κίνησης της φύσης και της κοινωνίας, να τους χρησιμοποιεί για να καλυτερέψει την ανθρώπινη ζωή, που να δημιουργεί δημοκρατικά ελεύθερες προσωπικότητες, ανθρώπους που να μαθαίνουν να συνεργάζονται, να σέβονται τη διαφορετικότητα και να δουλεύουν συλλογικά για την προσωπική, αλλά και κοινωνική απελευθέρωση και ευτυχία.

αυταξ.εργασία

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Οι συγχωνεύσεις τμημάτων με αποκλειστικό κριτήριο τους 25 μαθητές ανά τμήμα οδηγεί στην κατάργηση 2086 τμημάτων στην Αττική, δηλαδή στην κατάργηση 174 δωδεκαθέσιων σχολείων ή 347 εξαθέσιων σχολείων

	Αριθμός Μαθητών	Αριθμός Τμημάτων	Μ.Ο. μαθ/τμήμα	Μ.Ο. μαθ/τμήμα 25	ΔΙΑΦΟΡΑ
Διεύθυνση ΠΕ Αθήνας Α	42.844	2.189	19	1713	523
Διεύθυνση ΠΕ Β Αθήνας	26.093	1.323	20	1044	279
Διεύθυνση ΠΕ Αθήνας Γ	27.459	1.414	19	1098	315
Διεύθυνση ΠΕ Δ Αθήνας	23.390	1.190	20	936	206
Διεύθυνση ΠΕ Ανατολικής Αττικής	28.458	1.438	20	1138	299
Διεύθυνση ΠΕ Δυτικής Αττικής	11.531	600	19	461	138
Διεύθυνση ΠΕ Πειραιά (& νησιά)	26.088	1.370	19	1044	326
Γενικό Σύνολο Αττικής	185.863	9.524	20	7434	2086

ΟΛΟΙ ΤΕ ΜΠΕΛΗΔΕΣ;

Μια και όλοι μετράνε ώρες και παρουσίες και βγάζουν ποσοστά, μέσους όρους κλπ, δείτε παρακάτω **μερικά από τα ποσοτικά στοιχεία** (υπάρχουν και ποιοτικά) που αφορούν στη **συμμετοχή εκπαιδευτικών στα Προαιρετικά Προγράμματα Σχολικών Δραστηριοτήτων για τη σχολ. χρονιά 2012-2013 στη Δευτεροβάθμια της Ανατ. Αττικής** (αριθμός Προγραμμάτων, αριθμός εκπαιδευτικών που συμμετέχουν, ώρες ενασχόλησης κ.ά).

Πρόκειται για προγράμματα Πολιτιστικών Θεμάτων, Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης, Αγωγής Υγείας, Αγωγής Σταδιοδρομίας, E-twinning στα οποία συμμετέχουν προαιρετικά τόσο οι εκπαιδευτικοί όσο και οι μαθητές και υλοποιούνται "εκτός ωρών" για 2 ώρες την εβδομάδα από τον Οκτώβριο μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Το 2012-2013 δηλώθηκαν και υλοποιούνται **586 Προγράμματα Σχολικών Δραστηριοτήτων** (303 Πολιτιστικών Θεμάτων, 100 Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης, 150 Αγωγής Υγείας, 27 Αγωγής Σταδιοδρομίας, 6 E-twinning) σε 117 Γυμνάσια & Λύκεια της Ανατ. Αττικής (Δημόσια & Ιδιωτικά).

Στα Δημόσια Γυμνάσια & Λύκεια έχουμε 514 Προγράμματα (σε 64 Γυμνάσια & 42 Λύκεια) στα οποία συμμετείχαν **συνολικά 848 εκπαιδευτικοί** και περί τους **9000 μαθητές** (αποδέκτες έγιναν πολλοί περισσότεροι μέσω των διαφόρων εκδηλώσεων σε τοπικό ή υπερτοπικό επίπεδο, τα διάφορα Φεστιβάλ και άλλες εκδηλώσεις παρουσίασης αποτελεσμάτων).

Η πλειοψηφία των εκπαιδευτικών, το 66,5%, ενεπλάκησαν εντελώς εθελοντικά.

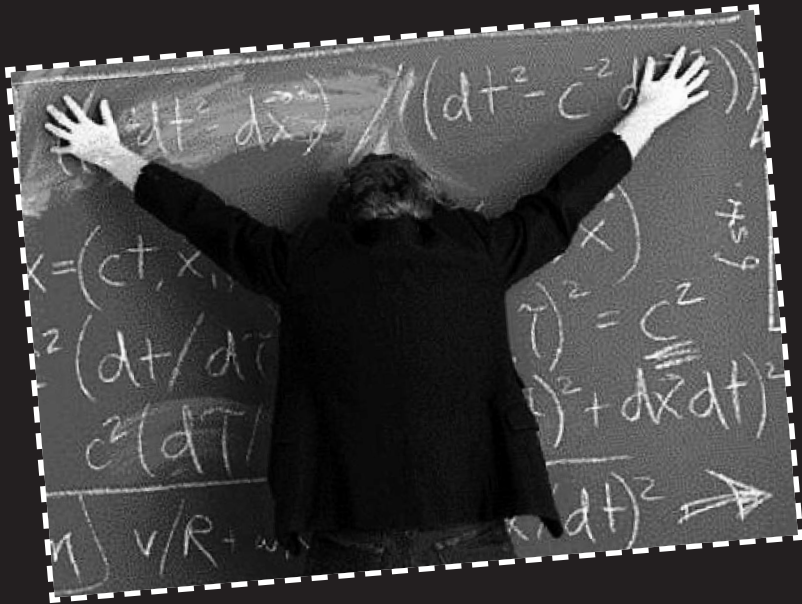
Συγκεκριμένα, από το σύνολο των 848 εκπαιδευτικών **οι 564 εκπαιδευτικοί** ενεπλάκησαν στα Προγράμματα **χωρίς να διεκδικήσουν καμία ώρα** «συμπλήρωσης ωραρίου». Με δεδομένο το δίωρο των προγραμμάτων καθώς και ότι αρκετοί συμμετείχαν σε 2 προγράμματα, το **σύνολο «εθελοντικής προσφοράς ωρών»** υπολογίζεται στις **1834 ώρες/εβδομάδα**. Μόνο το 33,5% των εκπαιδευτικών έκανε χρήση του δικαιώματος της συμπλήρωσης του εβδομαδιαίου διδακτικού ωραρίου με 1 ή 2 ώρες. Σύνολο ωρών που «συμπληρώθηκαν»: 463 ώρες/εβδομάδα

Από τα **514 Προγράμματα στα Δημόσια Γυμνάσια-Λύκεια περίπου το 50% (250 Προγράμματα) έγιναν χωρίς καμία ώρα «συμπλήρωσης ωραρίου» για κανέναν** από τους συμμετέχοντες εκπαιδευτικούς.

Σημειώνουμε ότι στα παραπάνω δεν συμπεριλαμβάνονται οι ώρες επιμόρφωσης, οι ώρες προετοιμασίας και συμμετοχής σε Φεστιβάλ και σε Δίκτυα, οι εκπαιδευτικές επισκέψεις, τα προγράμματα Comenius, οι ανταλλαγές κ.ά., που κατα κανόνα γίνονται απογεύματα ή Σαββατοκύριακα.

Ανάλογα στοιχεία (ποσοτικά και ποιοτικά) υπάρχουν κι από άλλους Νομούς της χώρας.

Νίκος Γκόβας

Και πάλι
για την
αξιολόγηση

1 ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

2 ΑΠΟΛΥΘΕΙΣ

3 ΥΠΟΤΑΓΗ

Α
Φ
Ι
Ε
Ρ
Ω
Μ
Α

Η πολιτική οικονομία της αλλοτρίωσης. Το παράδειγμα της χειραγωγημένης εκπαίδευσης ως μέσου χειραγώγησης

 γράφει ο Χρήστος Δ. Τουρτούρας*

Α' Μέρος

Αλλοτρίωση σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο

Ο Χέγκελ ισχυριζόταν ότι, κάτι είναι πραγματικό όταν είναι λογικό και λογικό όταν αυτό καθίσταται πραγματικό. Ως λογικό, ωστόσο, εκλαμβάνεται εκείνο που αποτελεί αναγκαιότητα στη συγκεκριμένη πάντα ιστορική και κοινωνικοπολιτική κατάσταση. Με αυτή την έννοια, κάτι που είναι αναγκαίο και, άρα, λογικό, ενώ θεωρείται πραγματικό στο πεδίο της ανθρώπινης ιστορίας, γίνεται με τον καιρό παράλογο, επομένως και μη αναγκαίο να υπάρχει στην πραγματικότητα. Αντιστοίχως, ό,τι είναι λογικό για τους ανθρώπους, τείνει να γίνει και πραγματικό, όσο κι αν αντιφάσκει στην πραγματικότητα που υπάρχει φαινομενικά.¹ Έτσι, η χεγκελιανή θέση μετατρέπεται σε αντίθεση μέσα από την ίδια τη χεγκελιανή διαλεκτική. Με βάση τα παραπάνω, ένα κυβερνητικό μέτρο ή μια ευρύτερη κυβερνητική πολιτική, δε συνιστούν εξορισμού μια πραγματικότητα, αφού συχνά δεν είναι ούτε αναγκαία ούτε λογικά. Στην περίπτωση δε αυτή, αν συνεχίσουν να υφίστανται και να γίνονται ανεκτά από το λαό, τότε μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για έναν κακό λαό, που έχει την κυβέρνηση που του αξίζει.²

Στο σημείο αυτό, είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να δούμε, αν υφέρπει κάποια αμφίδρομη σχέση μεταξύ της υφιστάμενης οικονομικοπολιτικής πραγματικότητας και της υποκειμενικής ιδιοσυστασίας του καθενός μας. Με άλλα λόγια, αν η τρέχουσα οικονομική και πολιτική κατάσταση εδραιώνεται, συντηρείται και αναπαράγεται μέσω της ηθικής έκπτωσης των μελών της κοινωνίας ενώ, ταυτόχρονα, συμβάλλει η ίδια στη διαφθορά τους. Αναλογιζόμενοι τα όσα υφίσταται η ελληνική κοινωνία τα τελευταία 2-3 χρόνια σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, θα μπορούσαμε να καταλήξουμε πολύ γρήγορα σε κάποιες πρώτες διαπιστώσεις. Αρχικά, ότι υφίσταμεθα μια πραγματικότητα που, ούτε την είχαμε φανταστεί προηγουμένως ούτε αναγκαία ή χρήσιμη μας ήταν. Επιπλέον, θα συμφωνούσαμε στο ότι το να συνεχίσουμε να την υφιστάμεθα, ενέχει έναν έντονο παραλογισμό, που θα πρέπει οπωσδήποτε να αναζητηθεί σε ποια βάση συνίσταται. Τέλος, ότι η παθητικότητα στην αντίδρασή μας νομιμοποιεί τον οικονομικό παραλογισμό και την πολιτική βαρβαρότητα που μας έχει επιβληθεί· και αφού τα νομιμοποιεί, τα συντηρεί και τα αναπαράγει. Βέβαια,

το ότι δεν την είχαμε φανταστεί τη συγκεκριμένη πραγματικότητα, οφείλεται στις πλημμελείς αναγνώσεις της ιστορίας και της πολιτικής οικονομίας, που οδήγησαν στον πνευματικό μαρασμό, την έκπτωση θεωρητικών ερμηνευτικών εργαλείων για την κατανόησή της (της πραγματικότητας) και, επομένως, στην ελλιπή ή παντελώς απύσχα ταξική συνειδητοποίηση του μέσου Έλληνα και της μέσης Ελληνίδας, που μεταφράζεται, βέβαια, σε ανάλογα μη πολιτική συγκρότηση, η οποία ευθύνεται από ένα σημείο και μετά στη διαίωνηση του υπάρχοντος πολιτικού σχήματος στη χώρα. Οπωσδήποτε, όμως, το απόλυτο μέγεθος του παραλογισμού θα πρέπει να αναζητηθεί στις καταστατικές αρχές, στην ίδια τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος που δείχνει να γοητεύει, δεκαετίες τώρα, την ελληνική κοινωνία. Ο παραλογισμός της εκμετάλλευσης όσων παράγουν το συλλογικό-κοινωνικό πλούτο από εκείνους που δεν παράγουν ποτέ τους τίποτε. Ο παραλογισμός της ανισοκατανόησης, οικειοποίησης και διάθεσης του πλούτου πραξικοπηματικά από τους τελευταίους για τον εαυτό τους. Ο παραλογισμός, εν τέλει, της αυτοκαταστροφής τους μέσα από την ακόρεστη διάθεση συσσώρευσης ολοένα μεγαλύτερης υπεραξίας, σε σημείο που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην οικονομική τους κρίση και την αυτοκαταστροφή.³ Στα πλαίσια, βεβαίως, του ευρύτερου παραλογισμού στο πολιτικό σύστημα, αναδεικνύεται ως επακόλουθο ή και προπαιτούμενο ο παραλογισμός και στην παραγωγική βάση.⁴ Μόνον έτσι φθάνει κανείς στην κατανόηση, έστω και αδρομερώς, της επιμονής της μεγάλης λαϊκής

¹ Άλλωστε, κατά το Λένιν λογικό είναι ό,τι είναι ηθικό· και ηθικό ό,τι εκπροσωπεί τα συμφέροντα του επαναστατημένου προλεταριάτου.

² Για τα παραπάνω, βλ. σχετικά Ένγκελς, Φρ. [2003]. *Ο Λουδοβίκος Φόιερμπαχ και το τέλος της κλασικής γερμανικής φιλοσοφίας*. Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή, σ.σ. 10-11.

³ Ο Ένγκελς συμπεραίνει χαρακτηριστικά ότι, κι αν ακόμα οι άνθρωποι διδάσκονταν από την ιστορική εμπειρία, ακόμη και τότε θα εξαναγκάζονταν από τον εσωτερικό νόμο της καπιταλιστικής παραγωγής να συμμετέχουν όλο και πιο έντονα στον ήδη γνωστό κύκλο της **οικονομικής άνηθσης (ευημερίας), της υπερπαραγωγής-υπερκατανάλωσης (υπερκερδοσκοπίας και παροξυσμού)** και της **οικονομικής κρίσης (κραχ, ύφεσης και καταστροφής)**. Μέχρις ότου το προλεταριάτο αποφάσιζε να εξεγερθεί και να απελευθερωθεί από τα δεσμά του, αλλάζοντας την κοινωνία και εκπληρώνοντας την ιστορική του αποστολή [Μαρξ & Ένγκελς, 2011: 170]. Κατά το Μαρξ, άλλωστε: «[...]Όπου η ευημερία μετατρέπεται σε παροξυσμό[...] από την άλλη φουντώνει στα σίγουρα η άγρια κερδοσκοπία σε κάθε είδους δολοφονικά απειλητικά σχέδια. Αυτό το στάδιο του παροξυσμού είναι απλώς το τελευταίο πριν το στάδιο της καταστροφής. Ο παροξυσμός αποτελεί το ανώτερο σημείο της ευημερίας· ωστόσο δε δημιουργεί αυτός την κρίση, αλλά προκαλεί το ξέσπασμά της» (ό.π.: 25).

⁴ Ο Μαρξ έλεγε, ότι για τη δημιουργία πλασματικού κεφαλαίου χρειάζονται δύο μέρη: οι δανειστές και οι δανειζόμενοι, με τους πρώτους να πλουτίζουν πάντα σε βάρος των τελευταίων. Ωστόσο, εκείνο που προκαλεί απορία, είναι πώς σε όλα τα σύγχρονα βιομηχανικά έθνη οι άνθρωποι διακατέχονται από ολοφάνερες αυταπάτες κι έναν περιοδικό

*Λέκτορας Παιδαγωγικής, Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, e-mail: htourt@eled.auth.gr

μάζας να υφίσταται σωρεία πολιτικών μέτρων άκρατου αντιλαϊκού παραλογισμού (επιβολή στελεείων χαρατσιών, περικοπές μισθών και συντάξεων, κούρεμα ομολόγων –ενδεχομένως και καταθέσεων στο μέλλον- επιβολή νέων φόρων επί κινητής και ακίνητης περιουσίας, επαναλαμβανόμενες άμεσες φορολογήσεις εισοδημάτων και περιουσιακών στοιχείων –όλες καθαρά αντισυνταγματικού χαρακτήρα- συνεχείς συνάψεις δανειοληπτικών συμβάσεων -μνημονιακού χαρακτήρα- με εικονικές εκταμιεύσεις τεράστιων χρηματικών ποσών, προκειμένου να στηριχθεί το τραπεζικό και κεφαλαιοκρατικό σύστημα -που θησαυρίζει τη στιγμή της γενικευμένης πτώχευσης του λαού- απολύσεις εργαζομένων στον ευρύτερο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, επιβολή γενικής ανεργίας στο προσφερόμενο εργατικό δυναμικό, συρρίκνωση του κράτους και πλήρης διάλυση του κοινωνικού του χαρακτήρα -συστήματος υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης- γενίκευση της διαφθοράς στα ανώτερα κλιμάκια της πολιτικής ζωής και διοίκησης, απίστευτη διασπάθιση δημόσιου χρήματος, ξεπούλημα του εθνικού πλούτου, χρεοκοπία και υποθήκευση του μέλλοντος ολόκληρης της κοινωνίας και τόσα άλλα) μεγάλη έκταση σε περιορισμένο χρονικό διάστημα.

Αποκτά νόημα, επομένως, ο χαρακτηρισμός ενός λαού, που υφίσταται σε βάρος του ανάλογους άχρηστους και καθόλου αναγκαίους παραλογισμούς, ως «κακού», που έχει τους άρχοντες που του αναλογούν.⁵ Όταν βέβαια μιλούμε για έναν τέτοιο λαό, αναφερόμαστε προφανώς, σε μία μάζα ανταγωνιστικών και ατομικιστικών, αλλοτριωμένων ανθρώπων, όπως θεωρούσε ο Μαρξ τους ανθρώπους που απανθρωποποιούνται κατά την παραγωγική διαδικασία, αναγκάζονται να μετατραπούν σε εμπορεύματα και να αποξενωθούν από το προϊόν της εργασίας τους και από τη φύση, ενώ ταυτόχρονα, ανάγουν τις σχέσεις τους με τους άλλους, εξίσου αλλοτριω-

μένους, ανθρώπους, σε σχέσεις ανταλλαγής εμπορευμάτων και αξιών, αλεσμένων στη μύλοπετρα των κυρίαρχων σχέσεων παραγωγής.

Κατά το Φρομ (1978: 188-192) η παραπάνω συζήτηση δείχνει να αφορά στον αποθησαυριστικό τύπο ανθρώπου –τον αποκαλούμενο, αλλιώς, πρωκτικό χαρακτήρα-⁶ από τον οποίο προκύπτει σε δεύτερο χρόνο ο αγοραστικός τύπος ανθρώπου, που βιώνει τον εαυτό του ως εμπόρευμα, όχι με αξία χρήσης, αλλά με ανταλλακτική αξία- που μετατρέπεται, δηλαδή, σε εμπόρευμα στην «αγορά προσωπικότητων», μαθαίνοντας να πλάσσει τον εαυτό και τα προσόντα του όσο το δυνατόν καλύτερα στη συγκεκριμένη αγορά. Με άλλα λόγια, μετατρέπεται σε πωλητή και εμπόρευμα ταυτόχρονα, χωρίς συναισθηματικούς φραγμούς, αποξενωμένος ακόμη και από τον ίδιο του τον εαυτό. Δείχνει, έτσι, να επικρατεί απόλυτος διαχωρισμός της λογικής από την καρδιά, καθώς και κυριαρχία της εγκεφαλικά κατευθυνόμενης σκέψης σε βάρος της συναισθηματικής ζωής, η οποία και ατροφεί.⁷ Εξαιτίας της δεδομένης αυτής συναισθηματικής ανωριμότητάς του, ο αγοραστικός τύπος γοητεύεται με περίσια αφέλεια και χειραγωγείται με χαρακτηριστική ευκολία από όλους εκείνους που απαιτώνες πολιτικάντηδες, που κινούνται πολύ άνετα στο χώρο των συναισθημάτων και γνωρίζουν να τα χρησιμοποιούν κατάλληλα, προκειμένου να συνεχίζουν να ασκούν τον έλεγχο της κοινωνίας.⁸

Όλα αυτά, βέβαια, κατά τη διάρκεια της κατ'επίφαση ευημερίας που βίωνε μέχρι πρόσφατα η ελληνική –στη δική μας περίπτωση- κοινωνία. Μέχρι τη στιγμή, που ο αλλοτριωμένος μέσος συμπατριώτης και συμπατριώτισά μας ένωσαν, πως ήλεγχαν τα νήματα ολόκληρου του κόσμου και μπορούσαν να ικανοποιούν ασύστολα τις οποιοσδήποτε και οσοδήποτε διεστραμμένες καταναλωτικές επιθυμίες τους, σάμπως η απληστία και ο παροξυσμός να οδηγούσαν σε απώ-

λεια ορίων, στην επιθυμία κατανάλωσης μέχρι και «απαγορευμένων καρπών». Η υπερκατανάλωση και η απληστία σε ατομικό επίπεδο υποστήριζε την υπερπαραγωγή και την εκμετάλλευση στις σχέσεις παραγωγής σε συλλογικό επίπεδο. Μέχρις ότου υπερκορέστηκαν οι αγορές και διακόπηκε η παραγωγική διαδικασία. Τα τελευταία 2-3 έτη, η εγγενής κρίση του καπιταλιστικού «παραδείσιου» μετέτρεψε τους υλικούς όρους επιβίωσης του σύγχρονου Αδάμ σε κόλαση, παραπέμποντας σε βιβλικές εικόνες του «πεπτωκότος» ανθρώπου και της Εξόδου του από τον Παράδεισο. Η τρέχουσα ιστορική συγκυρία δείχνει να εναντιώνεται τραγικά στον άνθρωπο, δείχνει να μην εγγυάται ούτε καν τους υλικούς του όρους ύπαρξης.

Στρατηγικές εδραίωσης και αναπαραγωγής του συστήματος

Σε επίπεδο εποικοδομήματος και σύγχρονα με τη γενικότερη αλλοτρίωση, πλήθος υποβλητικών μεθόδων ύπωσης και πλύσης εγκεφάλου προπαγανδίζουν καθημερινά και ακατάπαυστα, στα πλαίσια βιομηχανικών και πολιτικών διαφημίσεων, τις κυρίαρχες νόρμες στάσεων και συμπεριφορών, απειλώντας σοβαρά την ψυχική υγεία των ανθρώπων, στον τομέα ιδιαίτερα της κριτικής σκέψης και της συναισθηματικής ανεξαρτησίας. Μέσα από τον έλεγχο της σκέψης αποβλέπουν στην υποβολή του κοινωνικού σώματος και στην επιβολή μέχρι και των τρόπων διακυβέρνησής του. Χάνεται η αίσθηση της πραγματικότητας με την υποβολιμαία πρακτική, αναπαράγεται η διαίωσιση της κυρίαρχης οπτικής. Η παραπληροφόρηση μέσω της απόκρυψης ή της παραποίησης των γεγονότων, στη βάση της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των τάξεων που κυριαρχούν, οδηγεί στην κατάλυση της δημοκρατίας⁹ και στην παραγωγή ατόμων με «χει-

παροξυσμό φόβου αποχωρισμού των περιουσιών τους και, μάλιστα, παρά τις επίμονες κι επαναλαμβανόμενες ανά δεκαετία προειδοποιήσεις (αφού οι οικονομικές κρίσεις, στην αρχή της εδραίωσης του καπιταλιστικού συστήματος, επαναλαμβάνονταν κάθε 5-10 χρόνια). Οι άγνωστες, λοιπόν, κοινωνικές συνθήκες που αναπαράγουν κάθε λίγο αυτές τις περιόδους γενικής αυτοεξαπάτησης, υπερκερδοσκοπίας και πλασματικού κεφαλαίου, δεν μπορεί, παρά να είναι εγγενείς στο καπιταλιστικό σύστημα και η κοινωνία θα πρέπει να τις ανέχεται, όπως ανέχεται και τη φυσική εναλλαγή των εποχών, για όσο συνεχίζει να υπάρχει το συγκεκριμένο πολιτικοοικονομικό σύστημα (Μαρξ & Ενγκελς, 2011: 151-157).

⁵ Σε γράμμα του στο Μαρξ, ο Ένγκελς αναφέρεται στην επερχόμενη τότε κρίση στην Αγγλία, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ήκινά η συμφορά και για το προλεταριάτο. Προς το παρόν δεν υπάρχουν ακόμα πολλοί επαναστάτες· η μακρόχρονη ευημερία έχει οδηγήσει σε φοβερή φθορά συνειδήσεων. Οι άνεργοι ζητιανεύουν στους δρόμους και περιφέρονται παντού. Οι ληστείες αυξάνονται, αν και όχι ραγδαία» (Μαρξ & Ενγκελς, 2011: 125) [η υπογράμμιση δική μου].

⁶ Αξίζει να θυμηθούμε ότι, κατά το Freud, το άτομο με πρωκτικό χαρακτήρα, που ασχολείται αποκλειστικά με την κατοχή και απόκτηση υλικών αγαθών, είναι νευρωτικό και ψυχικά άρρωστο και, άρα, η κοινωνία που αποτελείται από τέτοια άτομα, είναι μια κοινωνία άρρωστη (βλ. Φρομ, ό.π.: 111).

⁷ Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι η συγκεκριμένη απαξίωση του συναισθηματικού τομέα –όπως επίσης και του βουλητικού-κριτικού, του κοινωνικού και του ψυχοκινητικού, συντελείται κατά κόρον και στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, σε επίπεδο δηλαδή εποικοδομήματος. Την αναγκαιότητα ενασχόλησης και με τους παραπάνω τομείς σε συνάρτηση με τον γνωστικό τομέα ανάπτυξης, κατέδειξαν μεγάλες προσωπικότητες στο χώρο της παιδαγωγικής σε όλο τον κόσμο. Ενδεικτικά παραπέμπουμε στον Ντιούι (1982) ως εκπρόσωπο της δυτικής Παιδαγωγικής και στο Σουχομλίνσκι (βλ. Παπαδοπούλου, 1996) ως εκπρόσωπο της σοβιετικής Παιδαγωγικής. Σήμερα, ολοκληρώνεται η γενικότερη σύγκυση που διακρίνει την ανοργανωσιά του καπιταλιστικού συστήματος σε όλα τα επίπεδα, οπότε και σε επίπεδο εκπαιδευτικού συστήματος, αφού το πρόσφατο Προεδρικό Διάταγμα περί αξιολόγησης εκπαιδευτικών (βλ. συζήτηση παρακάτω) που τα περιεχόμενά του θα τεθούν σε εφαρμογή από την επόμενη ακαδημαϊκή χρονιά, παραδόξως, ζητά από τους αξιολογητές να εστιάζουν και στο κριτήριο που αναφέρεται στην ολόπλευρη ανάπτυξη του παιδιού, ακόμη και στους παραπάνω τομείς που, όπως είπαμε, ενώ πρωτοδοτούνται από την παιδαγωγική, ωστόσο, αγνοούνται ανέκαθεν και συνεχίζουν να αγνοούνται από την εκπαιδευτική πολιτική. Έτσι, σε επίπεδο διακρίβωσης και μόνον, εξαγγέλλονται διαδικασίες αξιολόγησης –προφανώς κατασταλτικού χαρακτήρα- σχετικά με την αποτελεσματικότητα των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών σε τομείς, όπως οι παραπάνω, για τους οποίους ουδείς μέρημα εκπαιδευτικής παρέμβασης είχε ληφθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια.

⁸ Χαρακτηριστικά ο Gustave Le Bon (1996) αναφέρει ότι οι πολιτικοί σε όλο τον κόσμο διδάσκονται να μιλούν στο λαό χωρίς λογικά επιχειρήματα, ανορθολογικά όπως θα λέγαμε, χρησιμοποιώντας επαναλήψεις και στοχεύοντας στο συναίσθημα. Έτσι, οι μάζες, βυθισμένες στο ασυνείδητό τους, χωρίς ίχνος κριτικής σκέψης, μέσω της υποβολής και της μεταδοτικότητας των συναισθημάτων και των ιδεών, παρουσιάζουν την τάση να τα μεταμορφώνουν σε πράξη. Η διαβεβαίωση-υπόσχεση (απαλλαγμένη από κάθε συλλογισμό, τεκμήριο ή απόδειξη), η επανάληψη [σταθερά και όσο το δυνατόν με τις ίδιες λέξεις] και η μετάδοση [ιδεών, πεποιθήσεων, αξιών και συναισθημάτων ως ρεύμα της κοινής γνώμης], αποτελούν τις κύριες μεθόδους που μετέχονται οι καθοδηγητές, προκειμένου να χειραγωγήσουν τις μάζες, συμπεριλαμβανομένης και της συνέπειάς τους να κρατούν αποστάσεις από το πλήθος, προκειμένου να διαφυλάττουν το κύρος τους.

⁹ Η ουσιαστική απουσία των πλατιών τάξεων του εργαζόμενου λαού από τα κέντρα λήψης αποφάσεων αναδεικνύει μια κοινοβουλευτική αστικού τύπου δημοκρατία μόνο σε κατ'

ραγωγμένη εξυπνάδα». Στην πραγματικότητα, τα ΜΜΕ παράγουν ένα προϊόν, που λέγεται «ειδήσεις», με πρώτες ύλες που τις λένε «γεγονότα». Ποια από τα τελευταία θα αποτελέσουν ύλη για την παραγωγή του τελικού προϊόντος, επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια των κέντρων και των οργάνων μαζικής πληροφόρησης. Στην καλύτερη περίπτωση, η πληροφόρηση είναι ετοιμοπαράδοτη, υπό την έννοια ότι αναφέρεται μόνον στην επιφάνεια των γεγονότων και δεν επιτρέπει την κατανόηση των πραγματικών τους αιτιών (Φρομ, 1978: 238, 246-247).

Επομένως, οι άνθρωποι άγονται από ένα πρωτόγονο αγελαίο ένστικτο, μαζοποιούνται, αδυνατούν να αμφισβητήσουν κριτικά τις προβεβαιωμένες και κοινωνικά κατασκευασμένες πεποιθήσεις τους, περιέρχονται σε μια κατάσταση ανημπρίας και παθητικότητας, αναζητώντας εν τέλει κάποιον γένη, που να μπορεί να τους υποκαταστήσει, κατά κανόνα φέροντα τα ίδια χαρακτηριστικά (εκείνα, δηλαδή, της επιθυμίας της κατάκτησης και της νίκης) με αυτούς, δηλαδή, με το συλλογικό, κοινωνικό υποκείμενο. Προάγεται, έτσι, η γραφειοκρατικοποίηση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, χωρίς να συνειδητοποιείται η απονέκρωση που υφίσταται η ζωή σε όλα τα επίπεδα και τις εκφάνσεις της μέσω του γραφειοκρατικού τρόπου συγκρότησης και λειτουργίας της. Η γραφειοκρατική μέθοδος διοικεί τους ανθρώπους ως πράγματα με ποσοτικό και όχι με ποιοτικό χαρακτήρα και θεμελιώνεται σε στατιστικά στοιχεία. Οι γραφειοκράτες φοβούνται την ανθρώπινη υπευθυνότητα και την ανταπόκριση στους νόμους της ανθρώπινης καρδιάς και καταφεύγουν πίσω στη σιγουριά των κανόνων και των νόμων τους. Επιπλέον, νιώθουν περηφάνια για τη νομιμοφροσύνη που επιδεικνύουν και απόλυτο σαδισμό, τον οποίο και αντλούν μέσα από την αίσθηση ελέγχου που ασκούν πάνω σε άλλους ανθρώπους. Αισθάνονται ένοχοι μόνον στην περίπτωση παρέκκλισής τους από το γράμμα του νόμου. Στο βαθμό που ο άνθρωπος υποβαθμίζεται στη συνείδησή τους στο επίπεδο ενός αριθμού, οι γραφειοκράτες είναι ικανοί να προβούν σε πράξεις ανείπωτης σκληρό-

τητας, αφού δεν αισθάνονται κανένα δεσμό με τους ανθρώπους που εξουσιάζουν. Δεν υπάρχει καμιά σύγκρουση μεταξύ της συνείδησής τους και του καθήκοντος, αφού η συνείδηση εκτελεί το καθήκον. Το γραφειοκρατικό πνεύμα, εν τέλει, είναι ασυμβίβαστο με την ενεργητική συμμετοχή του ατόμου στα κοινωνικά και πολιτικά δρώμενα. Η υπέρβασή του είναι δυνατή, μόνον στην περίπτωση που αποφευχθεί η φετιχοποίηση του πνεύματος της οικονομίας (Φρομ, 1978: 233-237).

Η γραφειοκρατία στο αστικό κράτος δημιουργεί τις προϋποθέσεις, ώστε οι υπάλληλοι (η αποκαλούμενη «καθολική τάξη») να ενσωματώνουν τις αποφάσεις της διοίκησης και να τις οικειοποιούνται, να τις υπηρετούν στη βάση ενός, καθώς νοούμενου, υπαλληλικού καθήκοντος. Στην τρέχουσα πολιτικοοικονομική και κοινωνική συγκυρία των μνημονίων και των εργασιακών ανατροπών από μεριάς του κεφαλαίου, η κυρίαρχη αστική τάξη των κεφαλαιοκρατών μεγαλοβιομηχανών και τραπεζιτών, «πνέοντας τα λίσθια» επιστρατεύουν όλα τα ακραία όπλα καταστολής και χειραγώγησης του υπαλληλικού κόσμου, ξεθάβοντας όλες εκείνες τις αναχρονιστικές ποινικές διατάξεις του δημοσιούπαλληλικού κώδικα (αξιολογήσεις,¹⁰ απολύσεις, διαθεσιμότητες, άρση του τεκμηρίου αθωότητας¹¹ και αναγωγή της ρουφιανιάς και συκοφάντησης σε απόλυτο όπλο χειραγώγησης) προς τρομοκράτηση σύσσωμου του δημοσιούπαλληλικού –και όχι μόνον– κόσμου, ο οποίος μέσα από τη σταδιακή στέρση των αγαθών και αφαιρεση προνομίων που υπέστη την τελευταία διετία, δείχνει να αμφισβητεί ανοιχτά πλέον την κεντρική εξουσία, την προβαλλόμενη αυθεντία της και τα πολιτικά της μέτρα. Το κράτος δείχνει την κατασταλτική του βία, απεκδυόμενο κάθε διάθεσης απόκρυψης αυτής μέσω οποιωνδήποτε γνωστών και δοκιμασμένων ιδεολογικών στρατηγημάτων. Εκδηλώνεται, επομένως, ως κράτος (πολιτική κοινωνία) και όχι ως εκφραστής και υπηρέτης των λαϊκών συμφερόντων (κοινωνία των πολιτών). Η σύγκρουση, επομένως, δείχνει μοιραία, αναπόφευκτη.

Η ιστορική διαχρονικότητα του καπιταλισμού και των μεθόδων του

Αξίζει να σημειωθεί, στο σημείο αυτό, ότι στα πλαίσια ελέγχου των παραγωγικών δυνάμεων και διατήρησης των υφιστάμενων σχέσεων παραγωγής, στη βάση της άντλησης από πλευράς του κεφαλαίου της μέγιστης δυνατής υπεραξίας, καθώς και υπέρβασης της τρέχουσας εγγενούς του κρίσης, επαναλαμβάνονται πρακτικές που δοκιμάστηκαν κατά κόρον σε αντίστοιχες οικονομικές κρίσεις 2 αιώνων πριν. Ο Μαρξ αναφέρει, ότι το κράτος αναλαμβάνει ενίοτε την υποχρέωση να συγκρατήσει τον κατήφορο του καπιταλιστικού συστήματος, καλύπτοντας τις απώλειες των καπιταλιστών ατομικά από την παρουσία της κοινωνίας συνολικά, παρουσιάζοντας ένα ιδιόρρυθμο είδος «κομμουνισμού», σύμφωνα με το οποίο η αμοιβαϊότητα συγκεντρώνεται ολόκληρη στη μια πλευρά, εξέλιξη πράγματι ιδιαίτερα ελκυστική στους Ευρωπαίους καπιταλιστές. Αναφέρει ακόμη, τις εκτεταμένες στώσεις πληρωμών σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, τον περιορισμό της παραγωγής εξαιτίας της αδυναμίας κατανάλωσης των ήδη παραχθέντων προϊόντων, την υιοθέτηση της πρακτικής των ενυχυροδανειστηρίων και των επιχειρήσεων προεξοφλήσεων. Αλλά και πιο προωθημένες πρακτικές των κυβερνήσεων (όπως εκείνες της Αμβούργου) που αφορούσαν στην αναστολή αποπληρωμής ή και στην ολοκληρωτική απαλλαγή των πολιτών από την υποχρέωση αποπληρωμής των χρεών τους (αυτές οι τελευταίες αναδεικνύονται ως το μοναδικό γιατρικό κατά της κρίσης). Και βέβαια, αναφέρεται και στην προσφιλή τακτική του κεφαλαίου άντλησης σχετικής υπεραξίας, μέσω της μείωσης του κόστους ζωής των εργαζομένων (με τη μείωση, για παράδειγμα, της τιμής των σιτηρών μέσω της υπερπαραγωγής και διοχέτευσης στην αγορά μεγάλων ποσοτήτων από αυτά) και ανάλογη μείωση ή συγκράτηση των ημερομισθίων σε χαμηλά επίπεδα (Μαρξ & Ένγκελς, 2011: 27-42, 105-115).¹² Επιπλέον, εκτενής ανάλυση του ίδιου (του Μαρξ) σχετικά με το ζήτημα των Ινδίων και της

επίφαση δημοκρατία και παραπέμπει σε αναγωγές, που επαναφέρουν στο προσκήνιο πολιτικές πρακτικές τύπου Reform Bill. Πρόκειται για το μεταρρυθμιστικό εκείνο νομοσχέδιο, με το οποίο, το 1832 παραχωρήθηκε το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στους εκπροσώπους της βιομηχανικής αστικής τάξης, σπάζοντας το μέχρι τότε αντίστοιχο μονοπώλιο της αριστοκρατίας των γαιοκτημόνων. Ωστόσο, παρέλειψαν να παραχωρήσουν ανάλογα δικαιώματα και στο προλεταριάτο και τη μικροαστική τάξη, που αποτέλεσαν τις κύριες δυνάμεις στον αγώνα για την ψήφισμα και εφαρμογή του (βλ. Marx & Engels, 2003:14).

¹⁰ Ιδιαίτερα για το ρόλο της γραφειοκρατικοποίησης του δημοσιούπαλληλικού κόσμου –και συγκεκριμένα των στελεχών στο χώρο της εκπαίδευσης– γίνεται εκτενής συζήτηση στο Β' μέρος του άρθρου παρακάτω, που αφορά στην επικείμενη αξιολόγηση των δημόσιων λειτουργιών και των εκπαιδευτικών.

¹¹ Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι εκπαιδευτικοί, με την εφαρμογή διατάξεων του Ν. 4093/12, όπως τροποποιήθηκαν με το Ν. 4111/2013, τίθενται αυτοδικαίως σε άργια, σε κάθε περίπτωση αμετάκλητης παραπομπής τους ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου, έστω και για πλημμελήματα. Η ρύθμιση αυτή προσβάλλει ευθέως το τεκμήριο της αθωότητας (άρθρο 2 παρ. 1 Συντ. και 6 παρ. 2 ΕΣΔΑ), καθώς χωρίς να μεσολάβησε δικαστική κρίση, με απόφαση του Εισαγγελέα –ενός οργάνου μονοπρόσωπου, που δεν περιβάλλεται με τις εγγυήσεις προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας τις οποίες απολαμβάνουν οι δικαστές– οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί απομακρύνονται από τη θέση τους. Ακόμη, η ρύθμιση αυτή θίγει την αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 Συντ.), δεδομένου ότι επιβάλλεται αφηρημένα και αδιακρίτως, χωρίς να σταθμίζονται οι ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε υπόθεσης– καθιστώντας, με αυτό τον τρόπο, το ποινικό δικαίο ασυμβίβαστο με τις επιταγές του κράτους δικαίου, το Σύνταγμα της χώρας και τις Διεθνείς Συμβάσεις για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Ταυτόχρονα, η έννοια του κράτους δικαίου προσβάλλεται με έναν ακόμη, εντελώς παράδοξο θα λέγαμε, τρόπο και στα πλαίσια ενός άλλου νόμου («Περί εξαρτησιόγων ουσιών και άλλων διατάξεων») όπου, με σχετική τροποποίηση (Κεφ. Γ', άρθρο 68) του άρθρου 235 του Ποινικού Κώδικα, αποπαινωποιείται η δωροδοκία δημοσίων υπαλλήλων, αφού στην παράγραφο 3 αναφέρεται ρητά, ότι: «Δεν συνιστά δωροδοκία η απλή υλική παροχή προς έκφραση ευγνωμοσύνης [sic]» (βλ. Πρακτικά Βουλής, στις 12/3/2013). Προφανώς, φανταζόμαστε σε ποιες κατηγορίες δημοσίων λειτουργιών αναφέρεται η τελευταία ρύθμιση, επίσης γνωρίζουμε ότι δεν αφορά στους εκπαιδευτικούς και, βέβαια, αντιλαμβάνομαστε σε τι αποβλέπει η πολιτική των δύο μέτρων και σταθμών της κυβέρνησης.

¹² Σε άλλο σημείο (ό.π.: 19) κάνει λόγο για ένα από εκείνα τα φορολογικά μέτρα –που φαντάζουν γενικά παράλογα, όπως αντιστοίχως τόσα άλλα σήμερα– του «window tax», φόρου που αποτελούνταν από δύο μέρη –ένα αρχικά σταθερό και ένα μεταβλητό. Σύμφωνα με το πρώτο, αποδιδόταν στην κυβέρνηση ένα σταθερό ποσό για το κάθε σπίτι και το οποίο μετατράπηκε αργότερα σε ένα ποσό ανάλογο της αξίας του σπιτιού. Σύμφωνα με το δεύτερο, αποδιδόταν από τους ιδιοκτήτες σπιτιών ένα ποσό ανάλογο με τον αριθμό των παραπάνω παραθύρων που είχε ένα σπίτι από εκείνα που ορίζονταν ως νόμιμα (10 στην αρχή, 7-8 στη συνέχεια). Ο νόμος αυτός καταργήθηκε το 1851 και αντικαταστάθηκε από ένα φόρο επί των κατοικημένων σπιτιών.

εκμετάλλευσής τους από την ιμπεριαλιστική αποικιοκρατική Αγγλία, αναδεικνύει μια σειρά ομοιοτήτων στις στρατηγικές και πολιτικές εφαρμογές του κεφαλαίου διαχρονικά και σε όλες τις χώρες που υποτάσσονται στα κυριαρχικά του συμφέροντα. Πρακτικών, που επαναλαμβάνονται είτε αυτοίσιες είτε κατά προσέγγιση και με κάποιες τροποποιήσεις αντίστοιχες στην εκάστοτε συγκυρία. Αναφέρονται, λοιπόν, χαρακτηριστικά: «[...]Μόλις η Εταιρεία [μιλά για την Εταιρεία αγγλικών συμφερόντων στις Ανατολικές Ινδίες] ρίξει ένα λάγνο βλέμμα σε οποιοδήποτε ανεξάρτητο κυρίαρχο κράτος ή σε οποιαδήποτε περιοχή της οποίας οι πολιτικοί και εμπορικοί πόροι ή το χρυσάφι και οι πολύτιμοι λίθοι έχουν εκτιμηθεί ιδιαίτερος, το θύμα κατηγορείται ότι έχει παραβιάσει την τάδε ή τη δείνα πραγματική ή φανταστική συμφωνία, ότι έχει καταπατήσει κάποια υπόσχεση ή κάποιον φανταστικό περιοριστικό όρο, ότι διέπραξε κάποιο νεφελώδες αδίκημα και αμέσως κηρύσσεται πόλεμος και η αιωνιότητα του Κακού, η διαρκής επικαιρότητα της αφήγησης για το λύκο και το αρνί, λεκιάζουν ξανά με αίμα την αγγλική εθνική ιστορία» (βλ. Μαρξ στο: Marx & Engels, 2003:63). Η παραπάνω αφήγηση επιτρέπει, προφανώς, ευθείες αναγωγές στην τρέχουσα, δική μας, πολιτική και οικονομική πραγματικότητα, στα πλαίσια της οποίας ενοχοποιείται ο ελληνικός λαός για τις υποτιθέμενες ατασθαλίες και παραβιάσεις των διεθνών συμφωνιών και συμβάσεων στο πεδίο των οικονομικών πολιτικών, παραβιάσεων που οδήγησαν με τη σειρά τους τη διεθνή κοινότητα σε επιβολή κυρώσεων και λήψη αντισταθμιστικών μέτρων εξυγίανσης της νότιας (ελληνικής) οικονομίας, μέσα από τις γνωστές τακτικές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Παγκόσμιας Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Συνεχίζοντας την αφήγηση ο Μαρξ, αναφέρει παρακάτω, ότι η δύναμη της διαφθοράς αποτελούσε ανέκαθεν την κινητήρια και έσχατη δύναμη κάθε εξουσίας, προκειμένου οι κεφαλαιοκράτες να διατηρούν τα προνόμιά τους εσαεί.¹³ Μια ακόμη τακτική, αποτελούσε η αθέτηση από τις Τράπεζες και τα μονοπώλια των επικυρωμένων συμφωνιών που είχαν συνυπογράψει με τις εκάστοτε κυβερνήσεις, και η αντ' αυτών εκκλήσεις ή απαιτήσεις για λήψη πρόσθετης οικονομικής βοήθειας από τα κράτη (ό.π.:12). Στη βάση ανάλογων απαιτήσεων, επιβαλλόταν στις Ινδίες ο όρος εξαγωγής των ορυκτών και άλλων προϊόντων της σε ιδιαίτερα χαμηλές τιμές στην μητροπολιτική Αγγλία, η ταυτόχρονη απαγόρευση διάθεσής τους στην εγχώρια αγγλική αγορά και η μετεξαγωγή τους από την Αγγλία στην πειρατική Ευρώπη σε τιμές πολύ υψηλότερες από εκείνες που καταβλήθηκαν στις Ινδίες αρχικά (ό.π.: 19-20). Έτσι, οι ινδικοί θησαυροί αποσπάστηκαν μέσα από ένα καθεστώς άμεσες εκμετάλλευσης από την μητροπολιτική ιμπεριαλιστική Αγγλία και οι μονομερείς όροι επιβολής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ των δύο χωρών μετέτρεψαν σε σύν-

τομο χρονικό διάστημα τις Ινδίες, από κατεξοχήν εξαγωγική χώρα, σε χώρα ατέλειωτων εισαγωγών και, μάλιστα, σε προϊόντα όπου τηρούσε την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Έτσι, οι Ινδίες από παγκόσμια βαμβακοπαραγωγός χώρα, μεταβλήθηκε σε χώρα εισαγωγής εγγλέζικων βαμβακερών και κλωστών, επιφέροντας θανάσιμο πλήγμα στην ντόπια βιομηχανία. Από την άλλη μεριά, μετά από κάθε εμπορική κρίση το εμπόριο με τις Ινδίες, μέσω της περιφημής Εταιρείας των Ανατολικών Ινδιών, αποκτούσε ακόμη μεγαλύτερη σπουδαιότητα, διοχετεύοντας τα αγγλικά προϊόντα στην ινδική αγορά και εκτονώνοντας την κρίση της αγγλικής οικονομίας σε βάρος του ινδικού πληθυσμού (ό.π.:21-22). Επιπλέον, όλα αυτά διεξάγονταν στη βάση μιας ιδέας, στην οποία ενσαρκώνονταν συμβολισμοί κατ' επίφαση ισοτιμίας και ισοβαρούς οικονομικής συνύπαρξης και πάντα στα πλαίσια μιας ενιαίας παντοδύναμης εμπορικής σχέσης, υπό την ονομασία της «μίας και μεγάλης Αγγλοϊνδικής Αυτοκρατορίας». Οι ομοιοότητες με την ελληνική τρέχουσα πολιτικοοικονομική συγκυρία είναι προφανείς. Η Ελλάδα υποχρεώθηκε σε απεμπόληση οποιουδήποτε δικαιώματος ανάπτυξης της οικονομίας της μέσω της δραστηριοποίησής της στον πρωτογενή τομέα, όπου και παραδοσιακά κυριαρχούσε, και κατέστη εξολοκλήρου χώρα εισαγωγής γεωργοκτηνοτροφικών προϊόντων και προϊόντων αλιείας και, μάλιστα, σε ακριβότερες τιμές από ό,τι τα ίδια αυτά προϊόντα διανεμόταν στις ξένες ευρωπαϊκές αγορές. Και όλα αυτά στη βάση μιας, επίσης «ισότητας» και «ισοβαρούς» οικονομικής συνύπαρξης της χώρας με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές στον ευρύτερο σχηματισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ωστόσο, η ελληνική κοινωνία φέρει ακέραια ευθύνη όσον αφορά την υιοθέτηση και ανεπιφύλακτη αποδοχή των όρων του παιχνιδιού μέχρι τη στιγμή της κρίσης. Ενός παιχνιδιού, στα πλαίσια του οποίου, ο εύκολος πλουτισμός μέσω των επιδοτήσεων των αγροτικών προϊόντων, που θάβονταν κατά τα άλλα στις χλωματερές, τη στιγμή μάλιστα, που υπήρχαν τόσο διευρυμένοι όροι φτώχειας κι εξαθλίωσης σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά και η απόλυτη κερδοσκοπία στη βάση δημιουργίας ελπίδων ατομικής επαγγελματικής αποκατάστασης, νομιμοποιούσε την πολιτική των πελατειακών σχέσεων, επέβαλλε και διαμόρφωνε τους όρους οποιασδήποτε οικονομικής ανάπτυξης –ή καλύτερα– υποανάπτυξης στο μέλλον. Παρόλα αυτά, στα πλαίσια μιας διαλεκτικής ανάγνωσης της ιστορίας, όπως η βίαιη επιβολή των αγγλικών συμφερόντων στις Ινδίες οδήγησαν μακροπρόθεσμα στην ανάδειξη της Αγγλίας σε αυτό που λέει ο Μαρξ: «[...]αυθεντικό όργανο της Ιστορίας για να επέλθει η εν λόγω επανάσταση»(ό.π.:38), έτσι και η βίαιη επιβολή των ευρωπαϊκών συμφερόντων στην ελληνική οικονομία, ποιος ξέρει, ίσως και να οδηγήσει σε μια αναπόφευκτη κοινωνικοπολιτική ανατροπή ανάλογου διαμετρήματος. Αποθηκοποίησαν την κοινωνία, απανθρωποποίησαν και

αλλοτρίωσαν τον άνθρωπο. Καθήλωσαν τον κόσμο στην ατομική ιδιοκτησία...Με το που του την αποσπούν, όμως, δεν κατανοούν πως τον απελευθερώνουν. Τότε είναι που χρειάζεται και να τον τρέμουν. Η βία του καπιταλισμού αναδεικνύεται σε όργανο της Ιστορίας, σε μαμή της παλιάς κοινωνίας που κωφορεί μια νέα και ανθρώπινη. Άλλωστε, η ανθρωπότητα βάζει πάντοτε μόνο τα προβλήματα που μπορεί να λύσει. Το ίδιο το πρόβλημα, κατά το Μαρξ, ξεπηδά εκεί που διαμορφώθηκαν ήδη οι υλικοί όροι για τη λύση του. Ποτέ δεν παίρνουν τη θέση τους καινούριες, ανώτερες παραγωγικές σχέσεις, προτού εκκολαφθούν μέσα στους κόλπους της παλιάς κοινωνίας οι υλικοί όροι ύπαρξής τους.

Η αποκρυμμένη χειραφετική δύναμη της εκπαίδευσης

Απομένει να κατανοήσουν οι άνθρωποι, ότι έχουν την απόλυτη δυνατότητα να αλλάξουν μόνοι τους την κατάσταση τους και να πάψουν να βυθίζονται σε μια ντετερμινιστική λογική διαρκούς αναπαραγωγής των κυρίαρχων όρων και σχέσεων εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο στην παραγωγική διαδικασία. Πρόκειται για μια αναγκαιότητα, ιδιαίτερα κατά την τρέχουσα ιστορική συγκυρία, η μεγάλη μάζα του εργαζόμενου λαού να αποφασίσει να εκπληρώσει την ιστορική της αποστολή απέναντι στον εαυτό της και τα παιδιά της, που δεν είναι άλλη από την αποφατιστική και λυσσαλέα διεκδίκηση και κατάληψη της εξουσίας, ανατρέποντας την παλιά κοινωνία και επιβάλλοντας μια νέα, ανθρώπινη, που να συγκεντρώνει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά (της αλληλεγγύης, της προσφοράς στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του, της συνεργασίας, της μη εκμετάλλευσης και της κοινωνικής προσφοράς) που θα την ανάγουν σε απόλυτη ενσάρκωση της ιδανικής μαρξιστικής ουτοπίας. Βεβαίως, προκειμένου να επέλθει η συγκεκριμένη ανατροπή, θα πρέπει ο λαός να μάθει να στοχάζεται και να δρα, στα πρότυπα πάντα του μαρξιστικού «praxis». Να αποκτήσει εκείνο που ονομάζει ο Φρέιρε (1977) κριτική συνείδηση (συνειδητοποίηση, δηλαδή, της κοινωνικής πραγματικότητας και των βαθύτερων αιτιών της) υπερβαίνοντας την εξαρχη επιβεβλημένη κατάσταση της κουλτούρας της σιωπής (δηλαδή, μιας κυριαρχούμενης συνείδησης), όπως και το επόμενο επίπεδο της μισοαμετάβατης συνείδησης, αλλά και εκείνο της απλοϊκής μεταβατικότητας.¹⁴ Βέβαια, ο κατεξοχήν διαπαιδαγωγικός ρόλος ανήκει δικαιωματικά στην εκπαίδευση. Οι δάσκαλοι όλων των βαθμίδων, ως αξιωματικά και καθ' ύλην αρμόδιοι, απαιτείται να ανταποκριθούν άμεσα στην ιστορική απαίτηση για ανατροπή της παλιάς κοινωνίας και μετασχηματισμό της σε μια νέα και ανθρωπινότερη. Είναι τέτοια η ιστορική στιγμή, που καλούνται να επιλέξουν μεταξύ του να αρκεστούν

¹³ Χαρακτηριστικά περιγράφονται ανάλογες πρακτικές σχετικά με την πολιτική επιβολής των συμφερόντων τους από την Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών και την Τράπεζα της Αγγλίας, οι οποίες στην ουσία υποχρεώνονταν από τα πράγματα να δωροδοκούν τις κυβερνήσεις, προκειμένου να διατηρούν την ισχύ και το μονοπώλιό τους. Και βέβαια, δε λείπουν ούτε παραδείγματα απονομής ή καταδίκης ανώτερων στελεχών της κυβέρνησης –ακόμη και του ίδιου του «ενάρετου» βασιλιά– για εξαγορά των συνειδήσεών τους (βλ. σχετικά Μαρξ, στο: Marx & Engels, 2003: 11).

¹⁴ Αναλόγως, ο Φρομ (1978: 214-215) θεωρεί ότι, για να αλλάξει η κατάσταση, θα πρέπει να αλλάξει ο χαρακτήρας του ανθρώπου και αυτό επιτυγχάνεται μόνον αν οι άνθρωποι

στο γραφικό και, εν μέρει, αφελή ρόλο των παραδοσιακών διανοούμενων -αμπελοφιλοσοφώντας και «περί άλλων τυρβάζοντας», παραμένοντας απόμακροι στις ανάγκες της κοινωνίας- ή να αναδειχθούν σε οργανικούς διανοούμενους του σύγχρονου προλεταριάτου, της πλατιάς λαϊκής μάζας, που ζυμώνεται μέσα από τις στερήσεις αγαθών, που ριζοσπαστικοποιείται, πολύ γρηγορότερα από ό,τι θα περίμενε κανείς, μέσα από τις οδύνες της καταπίεσης και της απόλυτης εκμετάλλευσης που υφίσταται, ιδιαίτερα κατά την τελευταία τριετία. Οι δάσκαλοι όλων των βαθμίδων αποτελούν οργανικό κομμάτι της κοινωνίας, «σάρκα από τη σάρκα» του λαού, αυτοί που αφογκράζονται τις αγωνίες του, παίρνουν τους σφουγγούς του, είναι αυτοί εν τέλει, που μορφώθηκαν για να τον μορφώσουν. Δεν τους πρέπει να φανούν επίορκοι. Γιατί επίορκος είναι εκείνος ο δάσκαλος και εκείνος ο δημόσιος υπάλληλος, που αθετεί τον όρκο που έδωσε να υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού, του κράτους των πολιτών και όχι των μονοπωλιών και των κυρίαρχων συμφερόντων μιας απάτριδος μειοψηφούσας ελίτ κεφαλαιοκρατών, μεγαλοβιομηχανών, εφοπλιστών και τραπεζιτών. Οι δάσκαλοι όλων των βαθμίδων είναι ανάγκη να ξαναθυμηθούν την ταξική καταγωγή τους -όπως προέβλεπε ο Γλινός (1975) γενικότερα τους νέους υποψήφιους επιστήμονες χρόνια πριν- να ριζοσπαστικοποιήσουν τις συνειδήσεις τους, ξεπερνώντας παρωχημένες ιδεοληψίες, τεχνητά διλήμματα περί υπαλληλικού καθωσπρεπισμού και κάθε είδους ιδεαλιστικά στεγανά. Είναι ζωτικής σημασίας εν τέλει, να αμφισβητήσουν εκ βάθρων την αναπαραγωγική λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος όσον αφορά τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης, δηλαδή τη λειτουργία του ως ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους κατά τον Άλτουσερ (1999). Είναι ανάγκη, τέλος, να πάψουν να αποτελούν τους οργανικούς διανοούμενους της αστικής, κυρίαρχης τάξης, ακόμη και σε πείσμα όλων των τρομοκρατικών πρακτικών και προσπαθειών χειραγώγησής τους από το αντιλαϊκό κράτος.¹⁵ Και

είναι ανάγκη να το κάνουν σε συνεργασία με το λαό. Σε μια διαλεκτική σχέση μαζί του θα πρέπει να τον μορφώσουν και να μορφωθούν από αυτόν, να αλλάξουν μαζί του τους υλικούς όρους ύπαρξής τους, να δώσουν μια νέα, ιδανική και ανθρώπινη κοινωνία, στην οποία θα αποκοπεί νόημα η υλιστική και οντολογική τους υπόσταση αμφότερες.¹⁶

Η ίδια η επιμονή, τέλος, σε λεονταρισμούς από την επίσημη πολιτεία προς τους δημόσιους λειτουργούς της, αποδεικνύει περίτρανα την αδυναμία της να επιβληθεί με το κύρος και την αποτελεσματικότητα των πολιτικών και κοινωνικών της μέτρων, προδίδει την ανεπάρκειά της να διοικήσει- προδίδει, εν τέλει, μιαν ύστατη προσπάθεια διατήρησης της εξουσίας από την αστική τάξη και τα φερέφωνα της, σε πείσμα της ολοένα επιτακτικότερης λαϊκής απαίτησης για ανατροπή της τρέχουσας πολιτικής καταπίεσης. Επιστρατεύουν δοκιμασμένες τεχνικές, τρομοκρατούν και σπέρνουν το φόβο μέσα από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς τους από τους οποίους και αναπαράγονται εσσει. Μέσω του απόλυτου «σκούπιδαριού» των μέσων μαζικής παραπληροφόρησης εξαπατούν το λαό, τον τρομάζουν, επιθυμώντας να του αποσπάσουν τη συναίνεση στην εκμετάλλευση στην οποία τον υποβάλλουν. «Παίζουν» επικοινωνιακά, δεν παραλείπουν να βεβαιώνουν την παντοδυναμία τους. Στην ουσία είναι ανίσχυροι και ανήμποροι να ζήσουν από μόνοι τους, αφού ποτέ τους δεν παρήγαγαν το παραμικρό. Επέβαλαν την ανημπόρια τους στις πλάτες του λαού, όπως ο κισσός επιβάλλεται στο δέντρο, αποκλειστικά και μόνον επειδή μπορεί και αναρριχάται -σε αντίθεση με το τελευταίο που αδυνατεί να αντιδράσει- ακόμη και επειδή με την επιφανειακή αισθητική του καταφέρνει να αποκρύψει την απονεκρωτική του πράξη. Έτσι κι αυτοί, τρέφονται από τους χυμούς του κόσμου που παράγει, αναπτύσσονται σε βάρος του, μέχρι που να τον ξεράνουν. Τότε μοιραία θα ξεραθούν και οι ίδιοι. Ίδου η τραγικότερη διάσταση στην ύπαρξή τους, παρότι εξαιρετικά νομοτελειακή.¹⁷

Β' Μέρος

Η «αυτού μεγαλειότητας» εκπαιδευτική αξιολόγηση...

Στα πλαίσια της ανάλυσης που προηγήθηκε, καταδείχθηκε αρκετά καθαρά, θέλω να πιστεύω, η βασική μέριμνα του κοινωνικοπολιτικού συστήματος για διαίωξη και αυτοαναπαραγωγή, μέσα από την κυριαρχία και τον απόλυτο έλεγχο του χώρου της εκπαίδευσης ιδιαίτερα. Έτσι, στα τέλη του Μάρτη που μας πέρασε, ψηφίστηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας περί συγκρότησης «Ανεξάρτητης Αρχής Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση», με στόχο να εφαρμοστεί από τη νέα σχολική χρονιά, αυτό που ονομάζουν «εξωτερική αξιολόγηση» (η αξιολόγηση ή αυτοαξιολόγηση, δηλαδή, των σχολικών μονάδων), η οποία θα συνδέεται με την «εσωτερική αξιολόγηση» (την αξιολόγηση, δηλαδή, των εκπαιδευτικών και των στελεχών της εκπαίδευσης) όπως προβλέπει το σχετικό Π.Δ. και σύμφωνα πάντα με τα «δοκιμασμένα» πρότυπα του ΟΟΣΑ. Θυμίζω, λοιπόν, ότι ήταν εκείνα τα πρότυπα που μας κατέτασαν χρόνια τώρα στις τελευταίες θέσεις μεταξύ των εκπαιδευτικών συστημάτων της Ευρώπης και που εμείς, ενώ πληρώναμε αδρά για να συμμετάσχουμε, ποτέ δεν τα λαμβάναμε σοβαρά υπόψη. Τα αμφισβητούσαμε, μάλιστα, καταγγέλλοντας ότι στηρίζονται σε ποσοτικά δεδομένα αγγλοσαξονικού τύπου και λογικής, που καμία σχέση δεν έχουν με το δικό μας εκπαιδευτικό πολιτισμό (παραπέμπω, για παράδειγμα, στην τοποθέτηση του τότε υπουργού Παιδείας, Π. Ευθυμίου, στα πλαίσια μιας πολυδάπανης συμμετοχής της χώρας μας στην αξιολογική διαδικασία του ΟΟΣΑ, που είχε αποφέρει μιαν ακόμη αντίστοιχα πολύ κακή κατάταξη). Ωστόσο, ο ΟΟΣΑ συνεχίζει να κοστίζει πολύ ακριβά στη χώρα μας (127.000 Ευρώ κόστισε φέτος η προετοιμασία για τη διαδικασία αξιολόγησης)¹⁸ σε συνθήκες, μάλιστα,

αντιληφθούν ότι υποφέρουν, συνειδητοποιήσουν τις αιτίες της δυστυχίας τους, αναγνωρίσουν τη δυνατότητα να τις ξεπεράσουν, αλλάζοντάς τις, και αποφασίσουν να δράσουν προς αυτή την κατεύθυνση.

¹⁵ Σε μια πληθώρα μέτρων απαξίωσης του εκπαιδευτικού κόσμου, που θεσμοθετήθηκαν πρόσφατα, ξεχωρίζουν η αδιοριστία των εκπαιδευτικών όλων των ειδικοτήτων και σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης ανεξαιρέτως, η εξαθλίωση των υλικών όρων ύπαρξής τους με τις απάνθρωπες περικοπές των χρηματικών απολαβών τους -και πάλι ανεξάρτητα από την εκπαιδευτική βαθμίδα- ο φόβος της απόλυσης μέσω της αξιολόγησης (βλ. παρακάτω) και της άρσης του τεκμηρίου αθωότητας (βλ. παραπάνω). Να μην ξεχνάμε, βέβαια, τις ολοένα περισσότερες συχνωεύσεις και καταργήσεις σχολείων σε όλη την επικράτεια και τη συνακόλουθη απώλεια οργανικών θέσεων- οργανικών, που χάνονται και στις περιπτώσεις συνταξιοδότησης συναδέλφων, αφού πλέον κρίνονται ως προσωποπαγείς θέσεις, ενώ μέχρι πρότινος δεν ήταν. Τέλος, ο απόλυτος εκφυλισμός του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες ανεξαιρέτως, μέσω της ανελέητης υποχρηματοδότησης και της ολοένα μεγαλύτερης πίεσης για αναζήτηση πόρων στον ιδιωτικό τομέα και την αγορά, την επιβολή διδάκτρων και την παράλληλη καθιέρωση πολλαπλών εξεταστικών φίλτρων επιλογής του μαθητικού δυναμικού, κατά πολύ πιο εντατικοποιημένων, σε εθνική κλίμακα και, μάλιστα, από τις πρώτες κιόλας τάξεις του Δημοτικού σχολείου. Σε μια γενικότερη ελιτίστικη λογική εξετασιοκεντρισμού, σχολεία και εκπαιδευτικοί θα ενδιαφέρονται να διατηρούν υψηλή την αποτελεσματικότητα των σχολείων τους, ώστε να προσελκύουν ολοένα περισσότερους και ικανότερους μαθητές-πελάτες, ώστε να παρατείνεται η λειτουργία των σχολείων όπου θα υπηρετούν και, ως εκ τούτου, η δική τους δυνατότητα για εργασία. Οι δε συνάδελφοι στην τριτοβάθμια θα επιδιέχονται σε αγώνα άντλησης και απορρόφησης διαφόρων επιδοτούμενων από τον ιδιωτικό τομέα προγραμμάτων, που και στη βιωσιμότητα των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων θα συμβάλλουν και την προσωπική ακαδημαϊκή υπόσταση και σταδιοδρομία θα καθορίζουν. Στα πλαίσια των παραπάνω, αναζητά κανείς τη θέση όλων εκείνων των νέων ανθρώπων (παιδιών, εφήβων και νέων) που θα αδυνατούν να ανταποκριθούν στις εξωφρενικές απαιτήσεις του αναδυόμενου εκπαιδευτικού συστήματος, τόσο στο γνωστικό όσο και στον οικονομικό τομέα. Αποτελεί πρόκληση, επομένως, να θεωρηθεί εκ του πονηρού, ό,τι προσυπογράφεται και νομοθετείται στα υψηλά κέντρα λήψης αποφάσεων, αφού πλήττει εξαολοκλήρου η εκπαίδευση, σε μια συγκυρία άλλωστε, που δικαιοματικά θα έπρεπε να διεκδικήσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην αφύπνιση των αντανακλαστικών μιας κοινωνίας, που κάποιος, ωστόσο, την επιθυμούν να συνεχίσει να τελεί σε ύπνωση.

¹⁶ Στην 3η θέση για το Φοιερμαχά, άλλωστε, ο Μαρξ αναφέρει ότι: «Η υλιστική διδασκαλία ότι οι άνθρωποι είναι προϊόντα των συνθηκών και της διαπαιδαγώγησης και ότι επομένως οι άνθρωποι που έχουν αλλάξει είναι προϊόντα άλλων συνθηκών και αλλαγμένης διαπαιδαγώγησης, ξεχνάει ότι τις συνθήκες τις αλλάζουν ακριβώς οι άνθρωποι και ότι πρέπει να διαπαιδαγωγηθεί και ο ίδιος ο παιδαγωγός[...]Η σύμπτωση της αλλαγής των συνθηκών με την αλλαγή της ανθρώπινης δράσης μπορεί να θεωρηθεί και να κατανοηθεί σωστά μονάχα σαν ανατρεπτική πράξη» (Ενγκελς, 2003:66).

¹⁷ Η απληστία των κατόχων των μέσων παραγωγής και η ανάγκη συντήρησής τους μέσα από τις ικανότητες του άλλου, η ακόρεστη επιθυμία άντλησης υπεραξίας από την απλήρωτη εργασία του λαού, οδηγεί σε υπερεντατικοποίηση των ρυθμών παραγωγής και υπεραποαγωγή προϊόντων, που έχει ενίοτε σημεία κορεσμού, οδηγώντας με τη σειρά της σε αδυναμία διάθεσης στην αγορά και κατανάλωσης του μεγάλου όγκου των παραγόμενων προϊόντων, επομένως και σε περιορισμό, έως και πλήρη αναστολή, της παραγωγικής διαδικασίας. Με άλλα λόγια, οδηγεί σε οικονομικές κρίσεις, απολύσεις εργαζομένων και ταυτόχρονη μείωση του μέσου ποσοστού κέρδους των παραπάνω κερδοσκοπών, εξαιτίας της απώλειας του μοναδικού εμπορεύματος που παράγει αξία από μόνο του, του ανθρώπινου εργατικού δυναμικού, εκείνου δηλαδή, που ονομάζει ο Μαρξ «μεταβλητό κεφάλαιο».

¹⁸ Βλ. σχετικά, Καββαδία (2013).

ακράϊας φτώχειας. Συνεχίζει, επίσης, να θέτει ανάλογα ασαφείς δείκτες (Ποσοτικού κυρίως χαρακτήρα), οι οποίοι γίνονται πάραυτα αποδεκτοί στην τρέχουσα συγκυρία, χωρίς κανείς να μπει στον κόπο να μας εξηγήσει, έστω και συνοπτικά, τι άλλαξε στην επίσημη λογική του Υπουργείου. Προφανώς, οι πάγιες δεσμεύσεις στα γενικότερα προτάγματα του καπιταλιστικού συστήματος, οδηγούν τη χώρα για μια ακόμη φορά στην άκριτη υιοθέτηση οτιδήποτε εξυπηρετεί το σύστημα σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής. Το σχετικό, άλλωστε, απόσπασμα στην αιτιολογική έκθεση περί αξιολόγησης επιβεβαιώνει των λόγων μου το αληθές. Γράφτηκε λοιπόν, ότι: «Κοινές δεσμεύσεις με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και η επιτακτική εσωτερική ανάγκη η χώρα μας να αποκτήσει σύστημα αποτίμησης της ποιότητας στην εκπαίδευση, επιβάλλουν την καθιέρωση ενός συστήματος της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου για τη διασφάλιση της ποιότητας».¹⁹

Στο φύλλο 614, 2^ο τεύχος, της εφημερίδας της κυβερνήσεως, όπου δημοσιεύθηκαν τα περιεχόμενα της αυτοαξιολόγησης των σχολικών μονάδων στις 15 Μαρτίου του τρέχοντος έτους, αποκομίζει κανείς μια διάχυτη ασάφεια, τόσο στους σκοπούς όσο και στη γενικότερη εφαρμογή της διαδικασίας της αξιολόγησης. Από το σύνολο των άρθρων, λοιπόν, προκύπτει ένα δαιδαλώδες σύστημα, στο οποίο ο καθένας θα αξιολογεί και θα αξιολογείται. Ιδιαίτερα, ωστόσο, θα αξιολογείται ο δάσκαλος και η δασκάλα της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αυτοί που θεωρούνται αυθαίρετα και με πραξικοπηματικό κατά τα άλλα τρόπο, ως οι απολύτως υπεύθυνοι για όλα τα κακώς κείμενα στο χώρο της εκπαίδευσης, αλλά και της κοινωνίας γενικότερα. Πρόκειται για ένα πανοπτικό σύστημα ελέγχου, που στα πλαίσια μιας διάχυτης ασάφειας και αδιαφάνειας, θα επιχειρεί να καταστέλλει κάθε δυνατότητα ελεύθερης έκφρασης και αυτονομίας. Έτσι, λοιπόν, οι διευθυντές των σχολικών μονάδων μαζί με τους συλλόγους διδασκόντων και τους σχολικούς συμβούλους θα καταρτίζουν εκθέσεις αξιολόγησης στο τέλος κάθε διδακτικού έτους, τις οποίες και, αφού αναρτούν στις ιστοσελίδες των σχολείων τους, θα υποβάλλουν στις οικείες διευθύνσεις και στις περιφερειακές διευθύνσεις εκπαίδευσης μέσω του δικτύου πληροφορικής της Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου. Οι τελευταίες (οι περιφερειακές διευθύνσεις) θα συντάσσουν και θα υποβάλλουν συγκεντρωτικές εκθέσεις Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου προς το Υπουργείο, τις οποίες και θα κοινοποιούν προς το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής. Σε άλλο επίπεδο, προβλέπεται και αξιολόγηση της εφαρμογής των αποτελεσμάτων της Αξιολόγησης του Εκπαιδευτικού Έργου κάθε 4 χρόνια από Περιφερειακές Ομάδες Αξιολόγησης, στις οποίες θα μετέχουν σχολικοί σύμβουλοι και διευθυντές εκπαίδευσης. Το έργο των ομάδων αυτών θα είναι η αξιολόγηση των διαδικασιών που αναπτύσσουν τα σχολεία και των αποτελεσμάτων τους και στη συνέχεια η υποβολή εκθέσεων και προτάσεων βελτίωσης της διαδικασίας

Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου προς το Υπουργείο. Παράλληλα, νέα ομάδα αξιολόγησης θα συγκροτείται στο Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής, η οποία θα υποστηρίζει το έργο της Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου στις σχολικές μονάδες, θα μελετά τα στοιχεία των εκθέσεων αξιολόγησης των περιφερειών και θα υποβάλλει εκθέσεις με τα αποτελέσματα και προτάσεις βελτίωσης της όλης διαδικασίας. Επιπλέον, θα δημιουργηθεί Παρατηρητήριο Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου σε εθνικό επίπεδο, το οποίο και θα εποπτεύεται από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής του Υπουργείου. Ενδιαφέρον παρουσιάζει, η στελέχωση ολόκληρου του παραπάνω γραφειοκρατικού συστήματος,²⁰ που σε συνθήκες βαθιάς και γενικευμένης κρίσης στη χώρα μας, ο οικονομικός προϋπολογισμός του θα ανέρχεται ετησίως σε 1,2 εκατομμύρια Ευρώ²¹ με -οποία υποκρίσια!- στόχο την εξυγίανση της εκπαίδευσης και την ενίσχυση της εθνικής οικονομίας. Δεν μπορεί, παρά να αποτελεί ανώτερη μορφή βίας η πρόκληση που συνίσταται στη βάση της πρόθεσης να αξιολογεί αυτός που θα προεδρεύει της Αρχής και θα αμειβεται ετησίως με 62.400 Ευρώ,²² χωρίς να διδάσκει και χωρίς να προσφέρει τίποτε απολύτως συγκεκριμένο στα παιδιά του λαού, εκείνους και εκείνες που, ενώ θα αμειβονται με μόλις 8500 Ευρώ ετησίως, θα υπόκεινται σε βασικές υλικές στερήσεις και θα υποχρεούνται να ασκούν τα διδακτικά τους καθήκοντα με τη «δαμόκλειο σπάθη» της διαθεσιμότητας ή και της απόλυσης να κρεμάται πάνω από τα κεφάλια τους. Δεν μπορεί, παρά να αποτελεί βία και πρόκληση η απαίτηση να αποδεικνύουν όσοι εργάζονται, την ποιότητα της δουλειάς τους σε όσους δεν έχουν καμία σχέση με την εργασία γενικώς, αλλά και με το χώρο της εκπαίδευσης ειδικότερα.

Επιπλέον, στα πλαίσια της γνωστής διακρουκτικής δεινότητας του συστήματος να χρησιμοποιεί όρους με συγκεκριμένο περιεχόμενο ως συνθήματα με άλλο περιεχόμενο ή χωρίς καθόλου περιεχόμενο, προκειμένου να μην πει τίποτε απολύτως, κρατά κανείς, ότι στους σκοπούς της αξιολόγησης, μεταξύ άλλων, είναι: «η διαμόρφωση μιας κουλτούρας αξιολόγησης στα σχολεία[...]. Η ενίσχυση της αυτογνωσίας και της επαγγελματικής ανάπτυξης των εκπαιδευτικών[...]. Η συμβολή στην αρτιότερη διοίκηση και λειτουργία των σχολικών μονάδων[...]. Η ενίσχυση των σχέσεων και των συνεργασιών στο σχολείο, η κινητοποίηση όλων των παραγόντων της εκπαιδευτικής κοινότητας για την ανάπτυξη καινοτόμων δράσεων με στόχο τη βελτίωση της ποιότητας της διδασκαλίας και της μάθησης[...].» (βλ. Φ.Ε.Κ. 614/15-3-2013, τεύχ. 2, άρθρο 1).

Αντιλαμβάνεται εύκολα ένας μάχιμος εκπαιδευτικός την εκ προοιμίου αδυναμία και το στέλεσφορο της προσπάθειας αντιπαράθεσης λογικών επιχειρημάτων στις παραπάνω διακρουκτικές αρχές, αφού καμία από αυτές δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσα από τη φοβέρα και την καταστολή, παρά μόνον εκείνη της διαμόρφωσης μιας «κουλτούρας αξιολόγησης» στα σχολεία, όπως διατυπώνεται με τον πλέον κομψό τρόπο,

ενώ θα μπορούσε να την αποκωδικοποιήσει κανείς ως κουλτούρα της «οσφυοκαμψίας», της «γονυκλίσιας», του «γλειψίματος», του «χαφιεδισμού» και της γενικότερης χειραγώγησης στη βάση του τρόμου της απόλυσης. Μια κουλτούρα που, σε καμία περίπτωση, δεν ταιριάζει σε ελεύθερους, αξιοπρεπείς και περήφανους ανθρώπους και ιδιαίτερα σε εκπαιδευτικούς.

Επιπλέον, με ταχυδακτυλουργικό θα λέγαμε τρόπο, στους σκοπούς της αξιολόγησης συμπεκνώνεται ολόκληρο το απαύγασμα της ουμανιστικής, προοδευτικής, αλλά και ριζοσπαστικής παιδαγωγικής, όπως: «[...]. Η επιτυχία της ισόρροπης και ολόπλευρης ανάπτυξης των μαθητών, της ενίσχυσης της ισότητας και της άμβλυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων, της καταπολέμησης των διακρίσεων και του αποκλεισμού, καθώς και του ανοίγματος του σχολείου στην κοινωνία» (ό.π.). Και λέω με ταχυδακτυλουργικό τρόπο, αφού κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει επιστημονικά, πώς με μια αξιολογική διαδικασία, βασισμένη σε διάφορα φίλτρα επιλογής και με ενστατικοποίηση των ρυθμών μάθησης, όπως θα αναλύσω παρακάτω, θα επιτευχθεί η άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, των διακρίσεων και του αποκλεισμού των παιδιών, ιδιαίτερα από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και τις μειονοτικές πληθυσμιακές ομάδες της ελληνικής κοινωνίας.

Επιπλέον, από το σχετικό παράρτημα στην εφημερίδα της κυβέρνησης βλέπουμε, ότι περιλαμβάνονται διάφοροι δείκτες αξιολόγησης 7 επιμέρους τομέων (όπως τα μέσα και οι πόροι του σχολείου, η διοίκηση του σχολείου, η διδασκαλία και η μάθηση, το κλίμα και οι σχέσεις στο σχολείο, τα προγράμματα και οι δράσεις βελτίωσης και τα εκπαιδευτικά και λοιπά αποτελέσματα των σχολείων). Στα τελευταία, συμπεριλαμβάνονται η φοίτηση και η διαρροή των μαθητών, τα επιτεύγματα και η πρόοδος τους, η ατομική και κοινωνική τους ανάπτυξη. Διάχυτη είναι η αίσθηση που δημιουργείται στον προσεκτικό αναγνώστη του πίνακα, ότι η πλειοψηφία των κλιμάκων αξιολόγησης «σκοντάφτουν» σε μια μικρή λεπτομέρεια· εκείνη της αδυναμίας να ποσοτικοποιηθούν και στη συνέχεια να μετρηθούν και να καταταχθούν ιεραρχικά σε μία κλίμακα, αλλά και στη βαθιά υποκειμενικότητα εκείνου που αξιολογεί, παράγοντα που, ούτως ή άλλως, ενυπάρχει σε κάθε αξιολογική διαδικασία.

Στο σημείο αυτό θίγεται και το έτερο ζήτημα της αξιολόγησης, εκείνο που αφορά στην αξιολόγηση του ίδιου του εκπαιδευτικού και είναι και το πιο επίμαχο. Στο σχέδιο του Προεδρικού Διατάγματος των 78 σελίδων, ενώ περιλαμβάνονται όλες οι σχετικές διαδικασίες και περιπτώσεις αξιολόγησης όλων των στελεχών εκπαίδευσης, ωστόσο, τη μερίδα του λέοντος κατέχουν τα εδάφια που αφορούν στην αξιολόγηση του μέσου εκπαιδευτικού, η οποία διακρίνεται σε διοικητική (που θα διενεργείται από το διευθυντή της σχολικής μονάδας) και εκπαιδευτική (από το σχολικό σύμβουλο) (άρθρο 3) και αποσκοπεί, όπως αναφέρεται, στη δημιουργία κινήτρων για διαρκή επιστημονική και επαγγελματική ανάπτυξη του, στα πλαίσια μιας δια βίου

¹⁹ ό.π.

²⁰ Στο συγκεκριμένο σημείο, είναι χρήσιμο να θυμηθεί κανείς, όσα ειπώθηκαν για τη γραφειοκρατική λειτουργία και τα χαρακτηριστικά της στο α' μέρος του παρόντος άρθρου.

²¹ Βλ. Καβαδία (2013).

²² ό.π.

μάθησης (άρθρο 2). Τονίζεται, μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορούν οι εκπαιδευτικοί να ασκήσουν καθήκοντα αξιολογητή αν, πρωτίστως, δεν αξιολογηθούν και οι ίδιοι. Με άλλα λόγια, διασπείρεται η περίφημη κουλτούρα αξιολόγησης ανάμεσα στους φορείς της εκπαίδευσης, αφού αποκλειστικά μέσω αυτής θα μπορεί κανείς να καταλαμβάνει θέσεις διευθυντή ή συμβούλου (άρθρο 2). Επιπλέον, αναφέρονται τα κριτήρια, βάσει των οποίων θα αξιολογούνται, ποσοτικά και ποιοτικά περιγραφικά, οι εκπαιδευτικοί που θα υπηρετούν στα διάφορα σχολεία. Έτσι, διαβάζουμε ότι στην **1^η κατηγορία**, με θέμα το «εκπαιδευτικό περιβάλλον», οι εκπαιδευτικοί θα αξιολογούνται ως προς τις διαπροσωπικές σχέσεις και τις προσδοκίες τους, το παιδαγωγικό κλίμα και τη γενικότερη οργάνωση στις τάξεις τους. Στη **2^η κατηγορία**, με θεματική το «σχεδιασμό, προγραμματισμό και προετοιμασία της διδασκαλίας», περιλαμβάνεται ο βαθμός πρόσληψης των δυνατοτήτων και αναγκών των μαθητών, οι προβλεπόμενοι στόχοι και τα περιεχόμενα, οι διδακτικές ενέργειες και τα εκπαιδευτικά μέσα. Στην **3^η κατηγορία**, με θέμα τη «διεξαγωγή της διδασκαλίας και αξιολόγησης των μαθητών», περιλαμβάνεται η προετοιμασία των μαθητών για τη διδασκαλία, και πάλι οι διδακτικές ενέργειες και τα εκπαιδευτικά μέσα, οι ενέργειες των μαθητών κατά τη διαδικασία μάθησης, η εμπέδωση της νέας γνώσης και η αξιολόγηση των μαθητών. Στην **4^η κατηγορία**, με θέμα την «υπηρεσιακή συνέπεια και επάρκεια», περιλαμβάνονται οι τυπικές υπαλληλικές υποχρεώσεις, η συμμετοχή στη λειτουργία της σχολικής μονάδας και στην αυτοαξιολόγησή της, η επικοινωνία και συνεργασία με γονείς και άλλους φορείς. Τέλος, στην **5^η κατηγορία**, με θέμα την «επιστημονική και επαγγελματική ανάπτυξη του εκπαιδευτικού», περιλαμβάνονται τα τυπικά προσόντα και η επαγγελματική ανάπτυξη (άρθρο 4). Σε όλα τα κριτήρια θα αναγράφεται, εκτός από τη βαθμολογία του, και ένας ποιοτικός χαρακτηρισμός διαβαθμισμένος σε μια τετράβαθμη κλίμακα [ελλιπής από 0-30 βαθμούς, επαρκής 31-60 βαθμούς, πολύ καλός 61-80 και εξαιρετικός 81-100] (άρθρο 5).

Περιττό να πούμε, βέβαια, ότι πολλά από τα περιγραφικά χαρακτηριστικά των επιμέρους κριτηρίων, ταυτίζονται μεταξύ τους ή, τελοσπάντων, δεν είναι δυνατή η αντικειμενική, διακριτή οριοθέτησή τους και, επομένως, η αξιόπιστη και έγκυρη μέτρηση κι αξιολόγησή τους. Επιπλέον, κατά τη μελέτη των περιγραφικών, διευκρινιστικών σχολίων πάνω στα επιμέρους κριτήρια, αναδεικνύεται άμεσα μια γενικευμένη ασάφεια, καθώς και ένα εξαιρετικά δαιδαλώδες σύνολο τομέων, όπου θα καλείται να αποδείξει ο κάθε εκπαιδευτικός την επάρκειά του και, βέβαια, μέσα από την παρακολούθηση ενός ελάχιστου δείγματος διδασκαλιών του. Στο διάγραμμα αναφέρονται τουλάχιστον 2 (άρθρο 18), ωστόσο, προσωπικά αδυνατώ να φανταστώ, πώς μπορούν να είναι περισσότερες, αν ληφθούν υπόψη τόσο το πλήθος των εκπαιδευτικών στο χώρο ευθύνης του κάθε συμβούλου όσο και το εύρος των τομέων, όπου θα πρέπει να αξιολογηθεί ο κάθε ένας από αυτούς.

Μια σταχυολόγηση κάποιων ενδεικτικών αποσπασμάτων, κρίνω ότι θα βοηθήσει την οικονομία της συζήτησης. Για παράδειγμα, στο κριτήριο «διδακτικές ενέργειες κι εκπαιδευτικά μέσα κατά την προετοιμασία», για να αξιολογηθεί κανείς ως «εξαιρετικός», θα πρέπει να εμφανίζει, εκτός από όλες (6 στον αριθμό) τις προϋποθέσεις τού να χαρακτηριστεί «πολύ καλός», επιπλέον και το να μπορεί να «[...]σχεδιάζει διδακτικές μορφές προβληματισμού που ενεργοποιούν δραστηριότητες επιστημολογικής και κοινωνικής κριτικής, αυτο-αξιολόγησης και ετερο-αξιολόγησης μεταξύ μαθητών, ή άλλες, πρόσφορες για την ηλικία των μαθητών και τη φύση του διδακτικού αντικειμένου, δραστηριότητες που αναπτύσσουν τις μεταγνωστικές ικανότητες και συμβάλλουν στην αυτορυθμιζόμενη μάθηση καθώς και στην ανάπτυξη στάσεων, αξιών και ικανοτήτων κοινωνικής κριτικής» (άρθρο 14, 2γ). Προκύπτει, θαρρώ, το μέγεθος της ασάφειας που επιφέρει ο κυλός των παιδαγωγικών όρων που χρησιμοποιούνται, σάμπως να γίνεται επίτηδες, ώστε τις υψηλότερες αξιολογήσεις να τις αποσπούν λιγοστόι, να τις αμφισβητούν ακόμη λιγότεροι και να μην τις κατανοεί κανένας. Ένα ακόμη παράδειγμα ενδεικτικό της υπερβολής στη σύγχυση, την ακατανόηση και τον παραλογισμό αποτελεί το κριτήριο περί «διεξαγωγής της διδασκαλίας και αξιολόγησης των μαθητών», όπου για να αξιολογηθεί και πάλι κανείς ως «εξαιρετικός» δάσκαλος, θα πρέπει, πέρα από τα κριτήρια της αμέσως προηγούμενης αξιολογικής κατηγορίας, να εμφανίζει και την ικανότητα και τις γνώσεις να «[...]αναφέρεται στις επιστημονικές και επιστημολογικές αντιπαραθέσεις επί του διδακτέου θέματος, στην ιστορία του, σε εμπλεκόμενα διλήμματα και στις κοινωνικο-ηθικές προεκτάσεις του, λαμβάνοντας υπόψη του τις εμπειρίες των μαθητών καθώς και την κοινωνικο-πολιτισμική σύνθεση και τις μαθησιακές ανάγκες και δυνατότητες των μαθητών της τάξης του» (άρθρο 14, 3α). Δε χρειάζεται να αναλυθεί περαιτέρω το περιεχόμενο των παραπάνω απαιτήσεων, αφού η εντύπωση σε ζητήματα επιστημολογίας που ενυπάρχουν στο καθετί, που θα επιχειρεί να διδάξει ένας ή μία εκπαιδευτικός στην καθημερινή διδακτική πράξη, καθίσταται απολύτως ανέφικτη και η επιβολή της συστατά παραλογισμού, στη βάση του οποίου θα ιεραρχείται επικεικτικά ο κλάδος.

Επίσης, σε άλλα σημεία ζητείται από το μέσο εκπαιδευτικό να διαθέτει ικανότητες, τις οποίες κανένα εκπαιδευτικό σύστημα δε φρόντισε να του καλλιεργήσει, αφού κανένα πολιτικό σύστημα δε θέλησε να αναδείξει. Έτσι, ως «εξαιρετικός» θα αξιολογείται στο κριτήριο των «διδακτικών ενεργειών και εκπαιδευτικών μέσων» εκείνος ο εκπαιδευτικός που, εκτός των άλλων, θα «αξιοποιεί συχνότερα διδακτικές μορφές προβληματισμού και [θα] ενεργοποιεί δεξιότητες κριτικής σκέψης για την αναζήτηση παραδοχών και κοινωνικο-ηθικών προεκτάσεων των γνώσεων, των διαδικασιών και των πρακτικών και θα ενθαρρύνει την κριτική των πρακτικών που ακολουθούν ομάδες και θεσμοί» (άρθρο 14, 3β). Στα πλαίσια, λοιπόν, ενός δασκαλοκεντρι-

κού, απομνημονευτικού συστήματος μεταφοράς σπαραγμάτων γνώσης και πληθώρας πληροφοριών, που καλούνται οι μαθητές άκριτα να αποστηθίσουν, αντιμετωπίζοντας τη μόρφωση ωφελμιστικά και μόνο, προκειμένου να επιτυχάνουν στις εξεταστικές διαδικασίες, η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα γίνεται στη βάση της κριτικής τους θεώρησης και διδασκαλίας. Τα σκόλια, νομίζω, περιπετούν.

Ζητούνται και άλλα πράγματα, σα να 'ναι αυτονόητα ή πολύ απλά στην εφαρμογή τους, ξεκινώντας οι υπεύθυνοι του Υπουργείου, ότι και οι ίδιοι οι αξιολογητές τους ενδέχεται να μη γνωρίζουν τον τρόπο υλοποίησής τους. Ξεχνά ακόμη το Υπουργείο, ότι βασική αρχή της οποιασδήποτε αξιολόγησης σε οποιοδήποτε επίπεδο, αποτελεί το γεγονός, ότι δεν αξιολογούμε ποτέ ό,τι δεν έχουμε διδάξει· και, βέβαια, πολλά πράγματα δεν είναι εύκολο να διδαχθούν, να κατανοηθούν και να εφαρμοστούν από τη μια μέρα στην άλλη. Εκτός κι δεν τα ξεχνά το Υπουργείο τα πράγματα αυτά, οπότε η σκέψη πηγαινει μόνη της στην ύπαρξη ιδιοτελών συμφερόντων, πλήρως ευθυγραμμισμένων με μια κεντρική πολιτική γενικότερης αποσταθεροποίησης, ανασφάλειας και χειραγώγησης των εργαζομένων, ιδιαίτερα στο νευραλγικό χώρο της εκπαίδευσης. Προτείνονται, έτσι, «έρευνες δράσης», ώστε να φτάσει κανείς να αξιολογηθεί ως «εξαιρετικός»²³ στο κριτήριο «της συμμετοχής στη λειτουργία της σχολικής μονάδας ως οργανισμού που μαθαίνει και στις διαδικασίες αυτοαξιολόγησής της» ή εναλλακτικοί τρόποι αξιολόγησης των μαθητών (portfolios, κλίμακες αυτοαξιολόγησης και αυτοεκτίμησης, συνεντεύξεις και σταχαστικά σκόλια από το φάκελο του μαθητή) ακόμη δε και σε τομείς που το εκπαιδευτικό μας σύστημα παραδοσιακά αγνοεί (όπως τον ψυχοσυναισθηματικό, τον κοινωνικό και τον ψυχοκινητικό) (άρθρο 14, 3δ). Τέλος, εθίζεται ο εκπαιδευτικός κόσμος σε ένα αένσο, ωφελμιστικού τύπου, κυνήγι απόκτησης τίτλων ή ευρύτερων τυπικών προσόντων, που στοιχειοθετούνται στη βάση συχνότατων συμμετοχών σε εθνικά ή ευρωπαϊκά προγράμματα και υλοποιήσεις ποικίλων δράσεων, εν δυνάμει ικανών να αφαιρέσουν και τη στοιχειώδη αίσθηση της αξιοπρέπειας. Έτσι, δεύτερα και τρίτα πτυχία, διδασκαλεία, μεταπτυχιακά, διδακτορικά διπλώματα, πιστοποιήσεις στις ξένες γλώσσες, ακόμη και δημοσιεύσεις σε επιστημονικά περιοδικά με κριτές ολοκληρώνουν το παζλ της «κουλτούρας αξιολόγησης», του ωφελμισμού και της ηθικής έκπτωσης των εκπαιδευτικών φορέων, που θα κρίνουν τη γνώση ποσοτικά, με βάση το ατομικό κέρδος και φυσικά όχι με τα περιεχόμενα της (άρθρο 14, 5α). Οι τίτλοι σπουδών και οτιδήποτε πιστοποιεί μόρφωση, ανάγεται σε εισοδηματικό υποκατάστατο με την ακραία μορφή του όρου. Ωστόσο, αναρωπιέται κανείς, ποιο θα είναι το κίνητρο να μηεί ένας νέος στην εκπαίδευση και να υποβληθεί σε τόσες εντάσεις και θυσίες, έχοντας ως απολαβές τις στοιχειώδεις για την απλή συντήρηση των υλικών όρων ύπαρξής του και, βέβαια, μονάχα στην περίπτωση που οι αξιολογήσεις του θα είναι θετικές. Επίσης, εξά-

²³ Στη Φινλανδία, αντιθέτως, που αποτελεί και το θαύμα της εκπαίδευσης στην Ευρώπη, όλοι οι εκπαιδευτικοί μορφώνονται από το κράτος σε μεταπτυχιακό επίπεδο, έτσι ώστε να αποκτούν ενεργή σχέση με την έρευνα, να καθίστανται εξαιρετικοί στα διδακτικά κι επιστημονικά τους καθήκοντα, χωρίς ωστόσο, να καλούνται να το αποδεικνύουν με διαδικασίες αξιολογήσεων (Βλ. Sahlberg, 2013).

πτε την περιέργεια του καθενός, φαντάζομαι, ο τρόπος με τον οποίο θα ανταπεξέλθουν, αν τα καταφέρουν βέβαια, τα στελέχη της εκπαίδευσης που θα κληθούν να αξιολογήσουν και οι κωμωδίες και τα δράματα που θα παιχθούν, όλως προσεχώς από το Σεπτέμβριο που μας έρχεται.

Ωστόσο, η χώρα μας έρχεται να εφαρμόσει πολύ αργότερα, ότι έχει εφαρμοστεί σε άλλες χώρες του δυτικού κόσμου, που πρωτοστατούν στη διαφύλαξη των καπιταλιστικών συμφερόντων, όπως η Αγγλία και οι ΗΠΑ. Μελετώντας το τι είχε προηγηθεί στις χώρες αυτές, καθώς και την τρέχουσα εκπαιδευτική τους πραγματικότητα, ταυτόχρονα με τις τελευταίες εξελίξεις στη δική μας χώρα, της ψήφισής του 3^{ου} Μνημονίου και της ολοένα μεγαλύτερης κλιμάκωσης της κρίσης σε όλα τα επίπεδα, τα αρνητικά μέτρα που πλήττουν με διάρκεια και την εκπαίδευση, οδηγούμαστε με ολοένα μεγαλύτερη βεβαιότητα στο ότι και στην Ελλάδα ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης οδεύει ολοταχώς προς κατάργηση, η νεοφιλελεύθερη πολιτική και το μεταμοντέρνο δόγμα αποτελεί την οριστική πλέον οπτική των αστικών κυβερνήσεων, οποιασδήποτε σύνθεσης, στη χώρα. Ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα αποτελέσματα της μακρόχρονης εφαρμογής της συγκεκριμένης εκπαιδευτικής πολιτικής στις άλλες χώρες, όπως αυτή αναδεικνύεται από τη βιβλιογραφία.²⁴

Σε αντίθεση, ωστόσο, με τις αποτυχημένες εκπαιδευτικές πολιτικές σε Αγγλία και Η.Π.Α., υπάρχει το πετυχημένο παράδειγμα της Φινλανδίας, όπου στη φτώχεια, την υποανάπτυξη και την οικονομική τους κρίση, απάντησαν με ενιαίο, εννιαετές, δημόσιο σχολείο [αχεδόν ανύπαρκτα τα ιδιωτικά σχολεία], με μειωμένο ανώριο για εκπαιδευτικούς και μαθητές, χωρίς ιδιωτικές

δαπάνες για την εκπαίδευση ούτε αξιολόγηση - τιμωρητικού χαρακτήρα, όπως αυτή που περιγράφηκε παραπάνω- αφού οι Φινλανδοί θεωρούν, ότι η ύπαρξη της θα σηματοδοτούσε δυσπιστία απέναντι στους εκπαιδευτικούς και θα υπονόμει το θετικό σχολικό κλίμα και την απαραίτητη παιδαγωγική ελευθερία. Αντ' αυτού, φρόντισαν να διαθέσουν κονδύλια για την εφαρμογή διγλωσσών και πολυγλωσσών προγραμμάτων διδασκαλίας, για να καλύψουν τις ανάγκες όλων των μαθητών τους ανεξαιρέτως. Ακόμη, φρόντισαν να καθιερώσουν ένα κοινό σχολείο για όλα τα παιδιά, με ή χωρίς αναπηρίες, όπου εξατομικευμένες πρακτικές διδακτικής παρέμβασης να διασφαλίζουν την ποιότητα της μάθησης γενικά. Τέλος, φρόντισαν να εξαλείψουν τον ανταγωνισμό και να αναδείξουν το πνεύμα συνεργασίας μεταξύ μαθητών, εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων, απολαμβάνοντας εν τέλει, σταθερά την πρώτη θέση στις αξιολογήσεις του [γνωστού μας] ΟΟΣΑ, μεταξύ όλων των εκπαιδευτικών συστημάτων της Ευρώπης.²⁵

Αυτά, ως απάντηση στους βαρύνδουπους και εγκληματικά αφελείς αφορισμούς του Υπουργείου, ότι με το νέο σύστημα της αξιολόγησης στην εκπαίδευση θα δημιουργήσουμε το νέο σχολείο, που θα εξαλείψει τις κοινωνικές ανισότητες και τις διακρίσεις, ενώ θα θεραπεύσει και τη σχολική αποτυχία και τη διαρροή. Προφανώς, δεν πρόκειται για εξυγίανση του χώρου, προφανώς και δεν τους νοιάζει για την εξασφάλιση μορφωτικών προϋποθέσεων για τα παιδιά του λαού. Πρόκειται απλά για απάτη- για την πιο μεγάλη απάτη... την απάτη ενός τσιφλικάδικου καπιταλισμού στη χώρα μας, τόσο απροκαλύπτου, ώστε να μην έχει μπει καν στον κόπο να ενδυθεί ενός νεοφιλελεύθερου ή μεταμοντέρνου

προσωπείου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Άλτουσερ, Λ. (1999). [ζ' έκδοση]. *Θέσεις (1964-1975)*. Αθήνα: Θεμέλιο.
- Γλνός, Δ. (1975). [β' έκδοση]. *Εκλεκτές σελίδες. Τόμος Δ'*. Αθήνα: Στοχαστής.
- Έγγκελς, Φρ. (2003). *Ο Λουδοβίκος Φόιερμπαχ και το τέλος της κλασικής γερμανικής φιλοσοφίας*. Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή.
- Θεριανός, Ν. Κ. (2007). *Η λειτουργία της Επιλογής στη Νεοφιλελεύθερη Εκπαιδευτική Πολιτική. Εμπειρική Έρευνα σε σχολεία του Ηνωμένου Βασιλείου*.
- Ανακτήθηκε στις 5/4/2011, από: <http://paremvaseis.org/yliko33.htm>.
- Καθβαδίας, Γ. (2013). *Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και η κατηγοριοποίηση των σχολείων. Αποδομώντας το σχέδιο νόμου του Υ.Π.ΑΙ.Θ.Π.Α. για την «Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.Δ.Π.Π.Δ.Ε.)»*.
- Ανακτήθηκε στις 22/4/2013, από: <http://www.alfavita.gr/apopsi>.
- Le Bon, G. (1996). *Ψυχολογία των μαζών*. Θεσσαλονίκη: Ζήτρος.
- Μαρξ, Κ., & Έγγκελς, Φρ. (2011). *Κείμενα για την οικονομική κρίση*. Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή.
- Marx, K., & Engels, Fr. (2003). [μετάφρ. Μιχαήλ, Σ.]. *Η αποικιοκρατία στην Ασία. Ινδία/Περσία/Αφγανιστάν 1853*. Αθήνα: Άγρα.
- Ντιούι, Τζ. (1982). *Το σχολείο και η κοινωνία*. Αθήνα: Γλάρος.
- Παπαδοπούλου, Ε. (1997). *Β. Σουχομλίνσκι: Το «Σχολείο της Χαράς»*. Εφαρμογές και πρακτικές μιας ανθρωπιστικής παιδείας. Θεσσαλονίκη: Αφοί Κυριακίδου.
- Robinson, K. (2011). [α' έκδοση]. *Άλλη λογική. Για μια επανάσταση δημιουργικότητας*. Αθήνα: ν. πλ.
- Sahlberg, P. (2013). [α' έκδοση]. [πρόλογος: Γ. Τσιάκαλος]. *Φινλανδικά Μαθήματα. Τι μπορεί να μάθει ο κόσμος από την εκπαιδευτική αλλαγή στη Φινλανδία*. Θεσσαλονίκη: Επίκεντρο.
- Φρέιρε, Π. (1977). *Πολιτιστική δράση για την κατάκτηση της ελευθερίας*. Αθήνα: Καστανιώτη.
- Φρομ, Έρ. (1978). *Να Έχεις ή να Είσαι*; Αθήνα: Μπουκουμάνη.

²⁴ Σε άρθρο του, λοιπόν, ο Θεριανός (2007) περιγράφει την εκπαιδευτική πολιτική στο συγκεκριμένο ζήτημα (πολιτική της εκπαιδευτικής αγοράς, όπως αποκαλείται) στο Ενωμένο Βασίλειο, μιλώντας, μεταξύ άλλων, για διοικητική αποκέντρωση και αυτονομία των σχολείων, για δυνατότητα επιλογής του σχολείου φοίτησης των παιδιών από τους γονείς τους (parental choice), για χρηματοδότηση των σχολείων εν μέρει από το Κράτος και με κριτήριο τον αριθμό των μαθητών τους (per capita) και όχι τις πραγματικές τους ανάγκες (τα σχολεία με φτωχότερο πληθυσμό, ενώ θα έπρεπε να χρηματοδοτούνται περισσότερο, ωστόσο, συμβαίνει το αντίθετο). Κύριο στοιχείο στη συγκεκριμένη πολιτική αποτελεί η υπαγωγή της λειτουργίας του σχολείου σε συνθήκες ανταγωνισμού και οικονομίας της αγοράς, προκειμένου να προσελκύει περισσότερους και «καλύτερους» μαθητές, οι οποίοι με τη σειρά τους θα ανεβάζουν τις επιδόσεις του σχολείου και θα αποτελούν πόλο έλξης και άλλων μαθητών. Τα σχολεία κατατάσσονται ιεραρχικά σε ενιαίο εθνικό πίνακα, ανάλογα με τις μέσες επιδόσεις των μαθητών τους, που υποχρεούνται να ανακοινώνουν στον εθνικό πίνακα, μαζί με τις ευρύτερες δραστηριότητες που προσφέρουν, τις διδακτικές μεθόδους που χρησιμοποιούν, την υλικοτεχνική τους υποδομή κ.λ.π. Από το συγκεκριμένο πίνακα αντλούν την πληροφόρησή τους οι γονείς-πελάτες και αυτό είναι το βασικό στοιχείο που καθορίζει την τελική τους απόφαση σχετικά με τη φοίτηση των παιδιών τους [οι άλλες δύο επιλογές, που έχουν, είναι να κατευθυνθούν στην ιδιωτική εκπαίδευση -μόνον το 7% των οικογενειών επιλέγουν τη λύση αυτή- ή σε κατ' οίκον εκπαίδευση των παιδιών τους -μόνο 1.200 οικογένειες σε όλη τη Μ. Βρετανία την προτιμούν]. Ισχύει ένα γενικό Εθνικό Αναλυτικό Πρόγραμμα (National Curriculum), που προσδιορίζει τα γνωστικά αντικείμενα που θα διδαχθούν, αλλά δε δεσμεύει εκπαιδευτικούς και σχολεία για το διδακτικό υλικό που χρησιμοποιείται. Υπό το πρίσμα αυτό, τα «κακά» σχολεία κλείνουν και οι «ανεπαρκείς» εκπαιδευτικοί, που διδάσκουν σε αυτά, μένουν άνεργοι. Βέβαια, εκείνο που αποκρύπτεται αυστηρωτικά είναι το αντιφατικό γεγονός της ύπαρξης μεγάλων ποσοστών διαρροής μαθητών από τα ελιτίστικά σχολεία, αφού όποιοι δεν τα καταφέρνουν, αποβάλλονται κατευθείαν από τα σχολεία αυτά, προκειμένου να μην κινδυνεύσουν τα υψηλά εκπαιδευτικά τους αποτελέσματα και η καλή τους φήμη γενικότερα. Επίσης, αποκρύπτεται το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών τους ανήκουν στα μεσαία και ανώτερα κοινωνικά στρώματα, επομένως, διαθέτουν επαρκέστερη πληροφόρηση και έχουν τη δυνατότητα χρηματοδότησης της επιλογής τους. Τέλος, αποσιωπάται το γεγονός ότι τα δημοφιλή, ελιτίστικά σχολεία, με τις μεθόδους τους καταφέρνουν να επιλέγουν αυτά τους γονείς -παρά οι γονείς τα σχολεία- και να διαιωνίζουν τις ήδη υπάρχουσες κοινωνικές ανισότητες, τις διακρίσεις και το ρατσισμό. Αντίθετα, τα σχολεία που φιλοξενούν αποκλειστικά παιδιά κατώτερων κοινωνικών τάξεων ή μεταναστών -που δε γίνονται δεκτά στα προηγούμενα, τα δημοφιλή- υποχρηματοδοτούνται, κλείνουν ή καταδικάζονται σε χαμηλά εκπαιδευτικά αποτελέσματα. Επίσης, διαφωτιστικό είναι σχετικά απόσπασμα από το βιβλίο του πολύ γνωστού Άγγλου καθηγητή Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Warwick της Αγγλίας, Ken Robinson (2011) σχετικά με την εφαρμογή της πολιτικής της αγοράς στο εκπαιδευτικό σύστημα των ΗΠΑ. Αναφέρει, λοιπόν, ότι το 2001 η Ομοσπονδιακή κυβέρνηση των Η.Π.Α. πέρασε σε νόμο την Πράξη Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης [ESEA], γνωστή γενικώς και ως: «Όυτε ένα παιδί απέξω -Δράση 2001» [No Child Left Behind]. Στόχοι ήταν η αναβάθμιση των ακαδημαϊκών προτύπων σε όλα τα σχολεία, για να γίνουν οι δάσκαλοι υπεύθυνοι για τα επιτεύγματα των σπουδαστών, να αναβαθμιστούν τα επίπεδα της προετοιμασίας για το Πανεπιστήμιο και να τονωθεί η οικονομική ανταγωνιστικότητα των Η.Π.Α. Οι βασικές μέθοδοι ήταν η εντατικοποίηση των τυποποιημένων εξετάσεων για τη γλώσσα και τα μαθηματικά και η εξάρτηση της χρηματοδότησης των σχολείων από τα αποτελέσματα των σπουδαστών στις εξετάσεις. Η Πράξη του 2001 ήταν αποτέλεσμα διακομματικής συμφωνίας. Στην πράξη, όμως, απέτυχε εν μέρει να ανταποκριθεί στις ίδιες τις στοχεύσεις και κατηγορήθηκε ανοιχτά για αποθηκοποίηση δασκάλων και σπουδαστών, για προώθηση μιας παραλυτικής κουλτούρας «διδασκαλίας για τις εξετάσεις» και για ενθάρρυνση των σχολείων να υιοθετήσουν τα εξεταστικά συστήματα, προκειμένου να αποφύγουν οικονομικές και άλλες ποινές. Στο μεταξύ δάσκαλοι και σπουδαστές εγκατέλειπαν τα σχολεία σε ανησυχητικό ποσοστό (το 30% των παιδιών στις Η.Π.Α. δεν ολοκληρώνουν την υποχρεωτική εκπαίδευση και σε κάποιες περιοχές το ποσοστό αγγίζει το 50%, ενώ για όσους παραμένουν στο σχολείο, τα ποσοστά αποτυχίας και διαφορίας είναι απελπιστικά συχνά), ενώ τα θετικά αποτελέσματα στον αλφαριθμητικό και τα μαθηματικά δεν είχαν σχεδόν καθόλου αζητήθη. Επιπλέον, στην πορεία, η μέριμνα για τις τέχνες (μουσική, θέατρο, ζωγραφική) και τις ανθρωπιστικές σπουδές (Γεωγραφία, Ιστορία κ.λ.π.) στα αμερικανικά σχολεία είχε καταρρακωθεί. Από τότε που η παραπάνω μεταρρύθμιση εφαρμόστηκε, σχεδόν οι μισές σχολικές περιφέρειες συρρίκνωσαν ή μείωσαν σοβαρά τα καλλιτεχνικά προγράμματα και τις αντίστοιχες διδακτικές θέσεις. Τα ημερήσια προγράμματα των περισσότερων σχολικών συστημάτων χωρίζουν τα διδακτικά αντικείμενα σε χρήσιμα και άχρηστα. Όποτε η χρηματοδότηση είναι σφικτή ή όταν τα μετρωσιμικά κινήματα εστιάζουν στην αναβάθμιση των εκπαιδευτικών προτύπων, τα καλλιτεχνικά προγράμματα συνήθως πετοκοκίζονται.

²⁵ Για όλα τα παραπάνω, βλ. Τσιάκαλο, στον πρόλογο του βιβλίου του Sahlberg (2013).

Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και η κατηγοριοποίηση των σχολείων

Αποδομώντας το σχέδιο νόμου του Υ.ΠΑΙ.Θ.Π.Α. για την «Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.Π.Δ.Ε.)»

 του Γιώργου Καββαδία

Με το σχέδιο νόμου «Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.Π.Δ.Ε.)» που κατατέθηκε στη Βουλή την Πέμπτη 7 Μαρτίου από το Υ.ΠΑΙ.Θ.Π.Α. και ψηφίστηκε την Τετάρτη 27 Μαρτίου συγκροτείται «ανεξάρτητη» Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.Π.Δ.Ε.). Στόχος να εφαρμόσει την εξωτερική αξιολόγηση (αξιολόγηση σχολικών μονάδων – αυτοαξιολόγηση) που συνδέεται με την εσωτερική αξιολόγηση, δηλαδή το Π.Δ. για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των στελεχών της εκπαίδευσης, σύμφωνα πάντα με τα πρότυπα του ΟΟΣΑ, όπως παρουσιάζονται στην πρόσφατη έκθεση που στοίχισε στο ελληνικό δημόσιο 127.000 ευρώ, σε συνθήκες σκληρής λιτότητας και ακραίας φτώχειας.

Η εξάρτηση της χώρας από τους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς αντανακλάται εντονότατα και στην εκπαίδευση. Εμμέσως πλην σαφώς αποτυπώνεται και στην αιτιολογική έκθεση, που ανάμεσα στα συνήθη φληναφήματα περί αξιολόγησης και ποιότητας επισημαίνεται: «*Κοινές δεσμεύσεις με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και η επιτακτική εσωτερική ανάγκη η χώρα μας να αποκτήσει σύστημα αποτίμησης της ποιότητας στην εκπαίδευση, επιβάλλουν την καθιέρωση ενός συστήματος της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου για τη διασφάλιση της ποιότητας*».

Ποιοι αξιολογούν;

Οι γραφειοκράτες και τεχνοκράτες των κυβερνήσεων κομμάτων με δούρειο ίππο τη δήθεν ανεξάρτητη Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.Π.Δ.Ε.). Ανώτατο διοικητικό όργανο της αρχής είναι ένα 7μελές Συμβούλιο με πρόεδρο που ορίζεται από την αρμόδια επιτροπή κατά τον κανονισμό της Βουλής. Το Συμβούλιο της Αρχής συγκροτείται από τον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού, ύστερα από πρόταση του προέδρου της Αρχής. Απαρτίζεται από τον πρόεδρο του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.), δύο εκπαιδευτικούς της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, δύο εκπαιδευτικούς της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, έναν καθηγητή πανεπιστημίου.

Στην ουσία πρόκειται για κεντρικό κρατικό μηχανισμό υλοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής, για έναν «πανοπτικό» μηχανισμό, ένας "bigbrother" που ελέγχει τους πάντες και τα πάντα. Έτσι, σύμφωνα με το σχέδιο νόμου: «*Παρακολουθεί, μελετά και αξιολογεί την εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής στην πρωτοβάθ-*

μια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, όπως αυτή σχεδιάζεται με την υποστήριξη του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.). Εκτός των τόσων ...άλλων: «Εποπτεύει τις διαδικασίες αξιολόγησης των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, στις οποίες μπορεί να συμμετέχει με όργανα ή εκπροσώπους της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στις οικείες διατάξεις, με σκοπό τη διασφάλιση της εγκυρότητας, της αξιοπιστίας και της αντικειμενικότητας της αξιολόγησης».

Παράλληλα συγκροτείται διεύθυνση διοικητικής και επιστημονικής υποστήριξης, η οποία διαρθρώνεται σε: τμήμα επιστημονικής υποστήριξης και τμήμα οικονομικής και διοικητικής υποστήριξης. «*Για τη διοικητική και επιστημονική υποστήριξη της Αρχής αντιστώνται είκοσι πέντε (25) θέσεις ειδικού επιστημονικού προσωπικού και δέκα (10) θέσεις διοικητικού προσωπικού*».

Τέλος, Επιτροπές Αξιολόγησης του Εκπαιδευτικού Έργου (Ε.Α.Ε.Ε.) συγκροτούνται από την Αρχή ανά διεύθυνση εκπαίδευσης. Πρόκειται για τουλάχιστον 58 πενταμελείς αμειβόμενες επιτροπές. Εκτός των άλλων οι επιτροπές αυτές μπορεί να αποτελούν και όργανα δευτεροβάθμιας αξιολόγησης των εκπαιδευτικών.

Τα χειρότερα δε λείπουν, αφού η ξενοδοουλία και η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης εκφράζονται με τον πιο οδυνηρό τρόπο:

η «Αρχή» θα αξιολογείται από «έγκυρους και διεθνώς αναγνωρισμένους αξιολογητές, οργανισμούς ή φορείς αξιολόγησης που αναπτύσσουν συναφή δραστηριότητα στο εξωτερικό και, ιδίως, στον ευρωπαϊκό χώρο», στο όνομα της «διαφάνειας» και του «κοινωνικού ελέγχου». Η αλήθεια είναι ότι αυτό αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία. Η διαβόητη βρετανική Ofsted ή κάποια άλλη παρόμοια υπηρεσία (η Βρετανία αναφέρεται στην τροπολογία ως παράδειγμα «ανατροφοδοτικής αξιολογικής διαδικασίας») μπορεί να χτυπήσει την πόρτα και του δικού μας σχολείου.

Με το Π.Δ. για την «Αξιολόγηση των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης» και το σχέδιο νόμου «Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Α.Δι.Π.Π.Δ.Ε.) θεσμοθετείται όπως είπαμε ένα πανοπτικό, αυστηρά ιεραρχικό και συγκεντρωτικό οργουελιανό μοντέλο τύπου “bigbrother”, όπου «όλοι και όλα αξιολογούνται» και στο τέλος πληρώνουν το ...λογαριασμό οι εκπαιδευτικοί. Επιβεβαιώνεται ότι πίσω από χίλιες δυο «αθώες» έννοιες κρύβεται ένα ασφυκτικό σύστημα αξιολόγησης που αποτελεί κεντρικό μηχανισμό ανατροπής εργασιακών σχέσεων και απολύσεων, ιδεολογικής χειραγώγησης και κατηγοριοποίησης σχολείων εκπαιδευτικών και μαθητών.

Σε ένα ιεραρχικό – ταξικό εκπαιδευτικό σύστημα στο πλαίσιο της καπιταλιστικής κοινωνίας δεν υπάρχει «κακή» ή «καλή» αξιολόγηση, αξιολόγηση που «βοηθάει» και αξιολόγηση που «δε βοηθάει». Αυτή δεν μπορεί παρά να είναι ιεραρχική – συμμορφωτική και εν τέλει τιμωρητική.

Τι αξιολογούν;

Τους πάντες και τα πάντα. «Το σύστημα αξιολόγησης πρέπει (ενδεικτικά) να αναφέρεται:

α) Στο έργο των Δομών (Κεντρικό επίπεδο, Περιφερειακές Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, Σχολικές Μονάδες Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης).

β) Στις διαδικασίες που αναπτύσσονται/εφαρμόζονται σε όλα τα παραπάνω επίπεδα.

γ) Στους διαθέσιμους ανθρώπινους και υλικούς πόρους και

δ) Στο έργο των στελεχών της εκπαίδευσης και των λοιπών εκπαιδευτικών.

Πώς, με ποια κριτήρια;

Με απολύτως υποκειμενικά και, κυρίως, με κριτήρια που δεν μπορούν να ποσοτικοποιηθούν και να είναι μετρήσιμα, όπως τα περιβόητα «καινοτόμα στοιχεία». Είναι το αποτέλεσμα μιας τεχνοκρατικής και ακραίας οικονομιστικής αντίληψης για την εκπαίδευση. Η υποταγή του σχολείου στους νόμους της «ελεύθερης αγοράς» διαμορφώνει βαθμιαία ένα νέο τύπο σχολείου: το σχολείο της αγοράς, στο οποίο εφαρμόζονται μοντέλα αξιολόγησης και ελέγχου με «πιστοποιητικά ποιότητας» (ISO 9000), σύμφωνα με τα πρότυπα της βιομηχανίας και του εμπορίου.

Στο στόχαστρο ο εκπαιδευτικός, «ο μεγάλος ένοχος» για την κρίση της εκπαίδευσης, για όλους τους κοινωνικούς, πολιτικούς και εκπαιδευτικούς παράγοντες που οδηγούν στην απαξίωση της εκπαίδευσης και του εκπαιδευτικού έργου με αποτέλεσμα τη σχολική αποτυχία, την πρόωρη εγκατάλειψη του σχολείου και την απομόρφωση. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμα και «η αξιολόγηση του διδακτικού έργου» θα γίνεται από τους μαθητές και τους «ασκούντες τη γονική τους μέριμνα»...

Με άλλα λόγια: αυστηρός έλεγχος της υλοποίησης της εκπαι-

δευτικής πολιτικής και αξιολόγηση της αξιολόγησης!. Και φυσικά γίνεται ξεκάθαρη αναφορά στο Π.Δ. «στο πλαίσιο εφαρμογής του ενιαίου βαθμολογίου – μισθολογίου», έτσι για να μην έχουμε καμία αμφιβολία ότι πίσω από τους βερμπαλιμούς για «ποιότητα της εκπαίδευσης» κρύβεται ο πραγματικός στόχος που προαναφέραμε.

Οι αποφάσεις της Αρχής κοινοποιούνται στον υπουργό Παιδείας, ενώ κάθε χρόνο θα συντάσσεται «έκθεση ποιότητας» της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Η κάθε επιτροπή θα αξιολογεί το έργο των σχολικών μονάδων. Θα είναι το «μάτι και το αυτί» της Αρχής, θα επισκέπτεται σχολικές μονάδες για να ελέγχει αν γίνονται σωστά οι αξιολογικές διαδικασίες και θα συντάσσει εκθέσεις αξιολόγησης για τις σχολικές μονάδες της αρμοδιότητάς της. Η απόφαση της Αρχής για την αξιολόγηση της ποιότητας του εκπαιδευτικού έργου ανά περιφερειακή διεύθυνση μπορεί να είναι «θετική, θετική υπό όρους, ή αρνητική». Η διάρκεια ισχύος της απόφασης δεν μπορεί να υπερβαίνει τα οκτώ χρόνια, όμως αν υπάρχει απόφαση θετικής αξιολόγησης τότε αυταπάγγελα ή μετά από σχετικό ερώτημα του υπουργείου Παιδείας μπορεί να γίνει επανεξέταση της έκθεσης! Με άλλα λόγια, η «θετική» αξιολόγηση είναι πάντα υπό αμφισβήτηση!

Το πιο σοβαρό όμως είναι τα κριτήρια αξιολόγησης όπως εδώ καθορίζονται:

1. Τα μαθησιακά αποτελέσματα (δηλαδή οι επιδόσεις των μαθητών, που όχι τυχαία μπαίνουν ως πρώτο κριτήριο).

2. Η ποιότητα και αποτελεσματικότητα του διδακτικού και γενικότερα του εκπαιδευτικού έργου όπως τεκμηριώνεται ιδίως από την αξιολόγηση από τους μαθητές και τα πρόσωπα που ασκούν τη γονική τους μέριμνα.

3. Η καταλληλότητα των προσόντων του διδακτικού προσωπικού (σημασία έχει η λέξη «προσόντων». Εκτός από το πτυχίο και τον ΑΣΕΠ ποιά άλλα προσόντα θεωρούνται «κατάλληλα»);».

4. Η ποιότητα των υποστηρικτικών υπηρεσιών, όπως σχολικά εργαστήρια και βιβλιοθήκες (με την ευγενική χορηγία ποιών άραγε);.

5. Η ανταπόκριση των σχολικών μονάδων στο στρατηγικό στόχο για τη μείωση της μαθητικής διαρροής, καθώς και στην αντιμετώπιση φαινομένων ρατσισμού, εκφοβισμού και βίας.

Στο στόχαστρο οι εκπαιδευτικοί, οι μεγάλοι ένοχοι για προβλήματα που προκαλεί η κυβερνητική πολιτική. Οι σχολικές μονάδες θα είναι σε καθεστώς «διαρκούς αξιολόγησης». Θα τίθενται στόχοι, θα υλοποιούνται, θα αξιολογείται η πληρότητα της επίτευξής τους και θα επανακαθορίζονται. Οι σχολικές μονάδες θα ποσοτικοποιούν στόχους όπως η μείωση της μαθητικής διαρροής, η βελτίωση του ποσοστού των μαθητών που λαμβάνουν το ελάχιστο αναγκαίο μαθησιακό αποτέλεσμα κάθε μαθήματος ή σχολικής δράσης, η αντιμετώπιση φαινομένων σχολικής βίας, η αύξηση του αριθμού των αρίστων και η καλλιέργεια του ήθους! «Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται διαρκής εγρήγορση των εκπαιδευτικών και αυτό θα αυξήσει ραγδαία την αποδοτικότητά τους»!

Παχυλή χρηματοδότηση της αξιολόγησης σε συνθήκες φτώχειας

Ενδιαφέρον έχει και ο οικονομικός προϋπολογισμός για τη σύσταση και τη στελέχωση των Επιτροπών, που ανέρχεται ετησίως σε τουλάχιστον 1,2 εκατομμύρια ευρώ, με ετήσια αμοιβή για τον πρόεδρο της Αρχής 62.400 ευρώ! Την ώρα που η απόλυτη φτώχεια βαράει σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τη δημόσια εκπαίδευση και τους εργαζόμενους. Την ώρα που οι δαπάνες στα σχολεία έχουν μειωθεί κατά 33% (2009 – 2013) και κατά 47% μέχρι το 2016, όπου

το σύνολο των δαπανών για τη δημόσια εκπαίδευση θα συρρικνωθεί στο 2,15% του ΑΕΠ [δηλ. σε επίπεδα αφρικανικής χώρας].

Αξιολόγηση σημαίνει χειραγώγηση, κατηγοριοποίηση και ιδιωτικοποίηση

Η αξιολόγηση ως αυταρχική διαδικασία, αλλάζει δραματικά το κλίμα στη σχολική τάξη και το σχολείο, εντείνει τον ανταγωνισμό, εθίζει στη δουλοπρέπεια, με αποτέλεσμα η ελεύθερη σκέψη και η όποια παιδαγωγική αυτονομία να αντικαθίστανται από την πλήρη υποταγή και τον ασφυκτικό έλεγχο. Επιπλέον προκαλεί ανταγωνισμούς και συγκρούσεις μεταξύ των εκπαιδευτικών, κατατάσσοντάς τους σε κατηγορίες. Θέτει τα θεμέλια μιας ιστορικής διάσπασης του εκπαιδευτικού σώματος, με την κατηγοριοποίηση σε «στελέχη – αξιολογητές» και «εκπαιδευτικούς – αξιολογούμενους». Ταυτόχρονα, η διαπλοκή του κομματικού – κυβερνητικού μηχανισμού με την αξιολογική ιεραρχία, απειλεί να εγκαθιδρύσει μια ιδιόμορφη «δικτατορία των αξιολογητών»!

Προβάλλει το εκπαιδευτικό έργο ως προσωπική υπόθεση των εκπαιδευτικών. Επιδιώκει έτσι να τους ενοχοποιήσει στα μάτια των μαθητών τους και της κοινής γνώμης για την κρίση της εκπαίδευσης. Στο νέο πλαίσιο, οι εκπαιδευτικοί «χρεώνονται» την επιτυχία ή αποτυχία των μαθητών τους και η διοίκηση του σχολείου «χρεώνεται» με τη σειρά της την επιτυχία και την αποτυχία όλων.

Πέρα από τους μύθους της εξουσίας, η αλήθεια είναι ότι η επισημονική συγκρότηση, η παιδαγωγική κατάρτιση και η διδακτική ικανότητα δεν είναι ποσοτικά μεγέθη που μπορούν να μετρηθούν. Γι' αυτό και δεν υπάρχουν μέθοδοι ή κριτήρια «αντικειμενικά» και «αξιοκρατικά». Η εκπαιδευτική διαδικασία και ο εκπαιδευτικός δεν μπορούν να διασπαστούν σε επιμέρους αξιολογούμενα στοιχεία και να μετρηθούν μέσα από 2 - 3 επισκέψεις του Σχολικού Συμβούλου στην τάξη ή από τη συμμετοχή σε σεμινάρια κ.λπ. Η εκπαιδευτική διαδικασία έχει χαρακτήρα δυναμικό και όχι στατικό, επηρεάζεται από πλείστους όσους κοινωνικούς και εκπαιδευτικούς παράγοντες και άρα δεν μπορεί να διασπαστεί και να μετρηθεί.

Μαζί με την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών σχεδιάζεται και η λεγόμενη αξιολόγηση ή αυτοαξιολόγηση των σχολείων που θα οδηγήσουν στην κατηγοριοποίηση και την υποβάθμισή τους και τελικά στο κλείσιμο αρκετών από αυτά. Το σχέδιο της αξιολόγησης συνδέεται άμεσα με το νέο σχολείο της αγοράς, του ανταγωνισμού, της φτηνής κατάρτισης, της αποσπασματικής και επιφανειακής γνώσης που θέλουν να δημιουργήσουν. Η λεγόμενη αυτοαξιολόγηση των σχολείων συνδέεται με την εξωτερική αξιολόγησή τους και την ατομική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού. Όπως αναφέρεται στην έκθεση ΟΟΣΑ (σελ. 67), **«η αυτοαξιολόγηση πρέπει να οργανωθεί, με τρόπο ώστε να είναι συγκρίσιμη μεταξύ σχολικών μονάδων και ώστε να μπορεί να επικυρώνεται και να συμπληρώνεται από εξωτερική αξιολόγηση».**

Η «αξιολόγηση» της σχολικής μονάδας, η οποία στην πιο ακραία έκφρασή της θα συνδέεται με τις εξεταστικές επιδόσεις των μαθητών, εκτός του ισοπεδωτικού της χαρακτήρα, θα χωρίζει τα σχολεία σε κατηγορίες, θα οξύνει τον μεταξύ τους ανταγωνισμό, δηλητηριάζοντας εκπαιδευτικές και κοινωνικές σχέσεις, διαφοροποιώντας τους τρόπους χρηματοδότησης, βάζοντας τους χορηγούς από το παράθυρο και τους γονείς να στηρίζουν οικονομικά τη λειτουργία, οδηγώντας πολλά σχολεία στο μαρασμό και τελικά στο κλείσιμο. Η έκθεση του ΟΟΣΑ προτείνει (σελ. 63, παρ. 113) *“να σχεδιαστεί στην Ελλάδα ένα εθνικό σύστημα αξιολόγησης μαθητή, κατάλληλο να χρησιμοποιηθεί σε πολλά επίπεδα: σε επίπεδο μα-*

θητή, τάξης, σχολικής μονάδας, περιφέρειας και συστήματος. ... Μέρος της στρατηγικής αυτής μπορεί να περιλαμβάνει ανάπτυξη ευρείας κλίμακας τυποποιημένων τεστ...”

Όπως προβλέπεται στο άρθρ. 9 της τροπολογίας του Υπουργείου Παιδείας για την «Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας στην Εκπαίδευση» (Α.Δι.Π.Π.Δ.Ε.), αλλά και η έκθεση του ΟΟΣΑ (σελ. 66 – παρ. 126/127), οι επιδόσεις των μαθητών θα συνοψολογίζονται για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, αλλά και την παραμονή τους στο σχολείο! **«Οι αξιολογήσεις να έχουν ουσιώδεις συνέπειες για τους αξιολογούμενους, καθώς είναι ο μόνος τρόπος να διασφαλιστεί ότι αντιμετωπίζονται με σοβαρότητα»**, αναφέρει ο ΟΟΣΑ. Και συνεχίζει: **«Η αξιολόγηση της επίδοσης των εκπαιδευτικών μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί προκειμένου να καθοριστεί η εξέλιξη της σταδιοδρομίας, να ανταμειφθεί η καλή επίδοση ή να επιβληθούν κυρώσεις για εκπαιδευτικούς με χαμηλές επιδόσεις. Κατ' αυτόν τον τρόπο, βοηθά επίσης τα σχολεία να κρατούν τους ικανούς εκπαιδευτικούς και καθιστά τη διδασκαλία ελκυστική επιλογή σταδιοδρομίας».**

Η διεθνής εμπειρία: αξιολόγηση και σχολείο της αγοράς

Τα νέα διαχειριστικά καθεστώτα ρύθμισης των εκπαιδευτικών συστημάτων οδηγούν α) σε έναν «αποκεντρωμένο – συγκεντρωτισμό», με τους δήμους και τις τοπικές επιχειρήσεις ως χορηγούς και τη βαθμιαία μείωση των κρατικών δαπανών, β) στην κοινωνική διαφοροποίηση και ιεράρχηση των σχολείων και των μαθητών τους, γ) στην επανεπικύρωση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων, ως το φυσικό αποτέλεσμα των «υπερ-ταξικών» εκπαιδευτικών επιπέδων και των διαφοροποιημένων ατομικών μορφωτικών επιλογών, και δ) στη δημιουργία έντονα ανταγωνιστικών σχέσεων και την επιβολή συστημικών πιέσεων σε κάθε φορέα που εμπλέκεται στην εκπαιδευτική διαδικασία, με στόχο την αποδοχή της επίσημης εκπαιδευτικής πολιτικής και τον περιορισμό οποιασδήποτε μορφής πολιτικής αντίθεσης και κριτικής.

Η μεταρρύθμιση του 1988 στην Αγγλία (Education Reform Act-ERA), αποτέλεσμα της πολιτικής συμμαχίας νεοσυντηρητικών και νεοφιλελεύθερων εκπαιδευτικών δυνάμεων, επέφερε τη μεγάλη τομή στην αγγλική εκπαίδευση. Ειδικότερα, η μεταρρύθμιση του 1988 καθιέρωσε την ανοικτή εγγραφή και την επιτόπια διαχείριση των σχολείων (local management of schools), αλλαγές που στόχευαν στη δημιουργία μιας σχολικής αγοράς, στο πλαίσιο της οποίας οι σχολικές μονάδες λειτουργούν πλέον κατά κάποιο τρόπο ως αυτόνομες επιχειρηματικές μονάδες, με ενισχυμένη διοικητική αυτοτέλεια. Πολιτική που τιμωρεί γενικά τα σχολεία που βρίσκονται σε περιοχές υψηλής ανεργίας ή τοποθετούνται σε περιοχές με οξυμμένα κοινωνικά προβλήματα. Σημαντικό ρόλο παίζουν οι τυποποιημένες εξεταστικές δοκιμασίες των μαθητών σε συγκεκριμένα σημεία της εκπαίδευσής τους, οι οποίες αποτελούν και τη βάση της αξιολόγησης των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών. Τα παιδιά της εργατικής τάξης στο σύστημα των σχολικών αγορών αποτελούν στην πραγματικότητα πρόβλημα για τα σχολεία, τόσο γιατί είναι πιο πιθανόν να αποτύχουν, με συνέπεια η σχολική μονάδα να βρεθεί σε καθεστώς αρνητικής αξιολόγησης από το κράτος, όσο και γιατί η εκπαίδευσή τους συχνά κοστίζει περισσότερο, καθώς συνοδεύεται από ένα σύνολο αντισταθμιστικών εκπαιδευτικών δράσεων και επιπρόσθετου εκπαιδευτικού προσωπικού, που απορροφούν ένα μεγάλο μέρος του σχολικού προϋπολογισμού, σε συνθήκες περιορισμένων πόρων και ενδεχόμενα χαμηλών εγγρα-

φών. Άρα δεν οδηγούμαστε σε μια γενίκευση των «αποτελεσματικών μορφών εκπαίδευσης» και των «πετυχημένων» σχολείων, διαμέσου του αόρατου χεριού της αγοράς, αλλά στην ταξική κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων και των μαθητών που τις παρακολουθούν και παράλληλα στη μεταφορά πόρων και εκπαιδευτικού προσωπικού από τα σχολεία εργατικών περιοχών προς αντίστοιχα αστικών ή μεσοαστικών. Έτσι, ένας μεγάλος αριθμός σχολείων υιοθετεί ως συνέπεια μια στρατηγική που ονομάζουν «στρατηγική αφρόκρεμας», όπου τα σχολεία επιζητούν να επιλέξουν τα πιο «ικανά» παιδιά, τα οποία κατά πλειοψηφία είναι λευκά και μεσοαστικής προέλευσης, γιατί θεωρούν ότι αυτά τα παιδιά έχουν τις περισσότερες πιθανότητες να πετύχουν. Αντίστοιχα, τα παιδιά της εργατικής τάξης περιορίζονται σε σχολεία υποχρηματοδοτούμενα, με ελλιπή εκπαιδευτικό προσωπικό και με το στίγμα της «αποτυχίας», η οποία μετατοπίζεται στα ίδια τα παιδιά, στους γονείς τους και στο εκπαιδευτικό προσωπικό αυτών των σχολείων.

Ας τους ...απορρίψουμε!

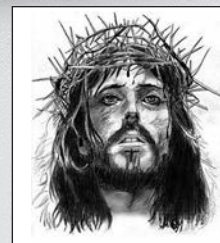
Απώτερος στόχος της αξιολόγησης, όσο και αν αποκρύπτεται επιμελώς, είναι κατ' αρχήν η εξεύρεση πόρων για την εκπαίδευση έξω από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτό οδηγεί στην προσαρμογή του επιπέδου της παρεχόμενης εκπαίδευσης στις οικονομικές δυνατότητες της τοπικής κοινωνίας, ενώ ταυτόχρονα μειώνει ακόμη πιο πολύ την κρατική επιχορήγηση και καταργεί σταδιακά τον όποιο ενιαίο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Δηλαδή, ανοίγει διάπλατα τις πόρτες για ένα πιο φτωχό και διαφοροποιημένο περιεχόμενο σπουδών και αναλυτικό πρόγραμμα (ιδιωτικοποίηση-κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών). Η αγορά και οι χορηγοί βρίσκονται ήδη στα σχολεία. «Χορηγίες από γονείς, ιδιώτες, αλλά και μεγάλες εταιρίες και πολυεθνικές αναζητούν τα σχολεία προκειμένου να καλύψουν λειτουργικά έξοδα, να κάνουν ανακαινίσεις, να αγοράσουν πετρέλαιο και να καλύψουν είδη πρώτης ανάγκης» αναφέρεται σε σχετικό ρεπορτάζ του ημερήσιου τύπου.

Οι εκπαιδευτικοί έχουν κάθε δικαίωμα να αντισταθούν στον ασφυκτικό έλεγχο του νεο-επιθεωρητισμού. Γιατί **«ο δάσκαλος που θα υποχρεωθεί να καταπνίξει τη σκέψη του θα γίνει διπλά σκλάβος ή θα καταντήσει ένας ψυχικά ανάπηρος άνθρωπος, ανίκανος να μορφώσει άλλους»** (Δ. Γληνός).

Παραφράζοντας τον Δ. Γληνό θα χαρακτηρίζαμε την αξιολόγηση ως τον «άταφο νεκρό» της εκπαίδευσης. Αν η κυβέρνηση, η Ε.Ε. και το κεφάλαιο θέλουν να πιστεύουν στη νεκρανάσταση για να οικοδομήσουν το φθινό, ευέλκτο, πειθαρχημένο σχολείο υποταγμένο στους νόμους της αγοράς πάνω στα ερείπια του δημόσιου σχολείου, εμείς έχουμε κάθε λόγο να την θάψουμε όσο πιο βαθιά γίνεται.

Τώρα, οφείλουμε απέναντι στο «νέο» σχολείο των δεξιοτήτων, της κατακερματισμένης γνώσης, της αγοράς, της εγκατάλειψης και της υποταγής, να προβάλουμε το όραμά μας για ένα άλλο σχολείο. αντιεπιτεράδια

Ο Ιησούς και οι μαθητές

μήνυμα από το συνάδελφο **Νίκο Ρούμελη**, σύμβουλο ΠΕ04 στη Σύρο

Βλέποντας το πλήθος των ανθρώπων να τους ακολουθεί, ο Ιησούς ανέβηκε στο βουνό. Μόλις κάθισε, οι μαθητές του κάθισαν κι αυτοί γύρω του. Σήκωσε τότε τα μάτια του προς τους ουρανούς και είπε:

- Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών.

Μακάριοι αυτοί που υποφέρουν γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν. Μακάριοι οι πραείς γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη...

Όταν τελείωσε ο Ιησούς, ο Πέτρος ρώτησε: - Πρέπει να τα γράψουμε όλα αυτά; Ο Ανδρέας ρώτησε: - Πρέπει να τα μάθουμε όλα αυτά; Ο Ιάκωβος: - Και πρέπει να τα μάθουμε απέξω; Ο Φίλιππος πρόσθεσε: - Είναι πολύ δύσκολα. Ο Ιωάννης είπε: - Δεν έφερα χαρτί. Ο Θωμάς είπε: - Δεν έφερα στυλό.

Ανήσυχος, ο Βαρθολομαίος ρώτησε: - Την επόμενη φορά θα έχει και τεστ; Ο Μάρκος ρώτησε χαμηλόφωνα το διπλανό του: - Με ποιο «ι» γράφεται η λέξη «πραείς»; Ο Ματθαίος σηκώθηκε και έφυγε χωρίς να περιμένει τους άλλους, λέγοντας δυνατά: - Πάω στην τουαλέτα. Ο Σίμων κοίταξε το ρολόι του και σχολίασε: - Όπου να ναι, χτυπάει.

Τέλος, ο Ιούδας ρώτησε το Δάσκαλο: - Κύριε, μπορείς να επαναλάβεις αυτό που είπες για τους φτωχούς;

Εκείνη τη στιγμή πλησιάζει τον Ιησού ένα μέλος της Επιτροπής Αξιολόγησης και τον ρωτά:

- Κύριε, αναρωτηθήκατε μεταγνωστικά για το σημερινό σας μάθημα;

- Ποιος ήταν ο σκοπός και οι επιμέρους στόχοι της σημερινής σας διδασκαλίας;

- Ποιες ήταν οι αντικειμενικές δυσκολίες που αντιμετώπισαν στη μάθησή τους οι μαθητές σας;

- Ποιες ικανότητες και δεξιότητες ανέπτυξαν και ποιες συμπεριφορές υιοθέτησαν οι μαθητές σας με το σημερινό μάθημα;

- Προβληματιστήκατε για την αποχώρηση του μαθητή σας;

- Γιατί δε μοιράσατε εποπτικό υλικό στο σημερινό σας μάθημα;

- Γιατί δε χρησιμοποιήσατε ομαδοσυνεργατική διδασκαλία;

- Γιατί δε χρησιμοποιήσατε τεχνικές εκπαίδευσης ενηλίκων:

εργασία σε ομάδες, παιχνίδι ρόλων κλπ;

- Γιατί χρησιμοποιήσατε μετωπική διδασκαλία; Θεωρείτε ότι ήταν η καταλληλότερη;

Σ' αυτό το σημείο, ο Ιησούς γονάτισε σε ένα βράχο και έκλαψε.

Αξιολόγηση στα Πρότυπα – Πειραματικά Ώδιναν αριστείαν, έτεκον τέρας

Το ΔΣ της ΕΛΜΕ έχει κατ' επανάληψη δηλώσει την αντίθεσή του στα προωθούμενα σχέδια αξιολόγησης και αυτοαξιολόγησης εκπαιδευτικών και σχολείων και αγωνίζεται για την απόσυρση ή τη μη εφαρμογή τους.

Η εφαρμογή, ωστόσο, της αξιολόγησης στους συναδέλφους των προτύπων – πειραματικών σχολείων ξεπέρασε και την πιο αρρωστημένη φαντασία.

Οι συνάδελφοι των Προτύπων – Πειραματικών Σχολείων ήρθαν αντιμέτωποι με απαράδεκτες μεθοδεύσεις και φατριασμούς, με αντιεκπαιδευτικές και αυταρχικές διαδικασίες, με τον τρομοκρατικό πέλεκυ της απόρριψης κρεμασμένο πάνω από το κεφάλι τους, με την επιβολή του διευθυντή ως απόλυτου άρχοντα να δίνει στον εαυτό του “το δικαίωμα” να παραβιάζει ακόμη και το θεσμικό πλαίσιο.

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

Απαξιώθηκε βάνουσα η επί πολλά χρόνια τεκμηριωμένη προσφορά συναδέλφων στην εκπαιδευτική διαδικασία, καθώς ο διευθυντής τους αποφάσισε και τελικά τους “αξιολόγησε” –παρά το νόμο– μόνο για τον 1,5 εκπαιδευτικό χρόνο που τους γνωρίζει ως διευθυντής, απορρίπτοντας επιλεκτικά τη 10χρονη, 20χρονη, 30χρονη προσφορά τους ή ακόμη και τυπικά προσόντα τους τα οποία είχαν υποβάλει στους φακέλους. Ταυτόχρονα, συνάδελφοι είδαν να κόβονται βαθμοί από τα κριτήρια της παρουσίας τους στο σχολείο, χωρίς να τεκμηριώνει ο διευθυντής τους ούτε κατ' ελάχιστο την “αξιολογική” του κρίση.

Διευθυντής παρέτεινε επιλεκτικά την προθεσμία υποβολής φακέλου για κάποιους εκπαιδευτικούς και παρέλαβε εκπρόθεσμα τους φακέλους τους (φροντίζοντας βέβαια να δώσει εμπρόθεσμο αριθμό πρωτοκόλλου), επιμένοντας αυστηρά στην τήρηση των προθεσμιών από τους υπό-

λοιπους συναδέλφους.

Διευθυντής δήλωσε ότι βαθμολόγησε με τον Πρόεδρο του ΕΠΕΣ, ο οποίος –από το νόμο– έχει μόνο ρόλο συντονιστή και σε καμία περίπτωση βαθμολογητή. Παράλληλα, αδιαφόρησε για τη θετική γνώμη του συμβούλου παιδαγωγικής ευθύνης για τους εκπαιδευτικούς, δεν συνεργάστηκε μαζί του –όπως ορίζει ο νόμος– και τον οδήγησε να διαχωρίσει τη θέση του από την καταχωρημένη βαθμολογία και να αναφέρει ιεραρχικά τη διαφωνία του.

Συνάδελφοι είδαν το διευθυντή τους (ο οποίος “αξιολόγησε” τη συνεργασία τους με το σύλλογο διδασκόντων), να παραβιάζει κατάφωρα τη βούληση του συλλόγου διδασκόντων, βαθμολογώντας με τη χαμηλότερη βαθμολογία απ' όλους τους εκπαιδευτικούς του σχολείου τον υποδιευθυντή, ο οποίος επιλέχθηκε μετά από πρόταση του συλλόγου και μάλιστα με ευρεία πλειοψηφία.

Διευθυντής επέδωσε σε συναδέλφους υποτιθέμενα αποσπάσματα πράξης του ΕΠΕΣ με τη βαθμολογία τους, χωρίς να υπάρχει αριθμός πράξης της συνεδρίασης του ΕΠΕΣ, αφού –όπως γνωρίζουμε– δεν έχει συνεδριάσει το ΕΠΕΣ για το θέμα αυτό. Σ' αυτά τα “πρακτικά” δεν υπάρχουν υπογραφές των μελών του ΕΠΕΣ, εκτός από την υπογραφή του διευθυντή, ο οποίος υπογράφει στη θέση του Προέδρου του ΕΠΕΣ, χωρίς “αντ' αυτού”. Υπάρχει μάλιστα συνάδελφος που παρέλαβε δύο αποσπάσματα της ίδιας πράξης με διαφορετική βαθμολογία!

Και σαν να μην έφταναν αυτά, η ΔΕΠΠΣ όρισε προθεσμία υποβολής ενστάσεων χωρίς να έχει αναρτηθεί –όπως ο νόμος ορίζει– ο αξιολογικός πίνακας.

Θεωρούμε ότι στοιχειώδεις λόγοι διαφάνειας επιβάλλουν να αναρτηθεί –έστω και τώρα– η αναλυτική βαθμολογία όλων

των καθηγητών ανά σχολείο, πολύ περισσότερο που η αξιολογική κρίση οδηγεί σε κατάληψη ή μη θέσης, πιθανόν και σε άλλο ΠΠΣ σε περίπτωση υπεραριθμίας.

Τέλος, θεωρούμε απαράδεκτο να μην έχει διασφαλισθεί το απόρρητο της –υποχρεωτικά με ηλεκτρονικό τρόπο– υποβολής της ένστασης των συναδέλφων προς τη ΔΕΠΠΣ, με αποτέλεσμα κάποιιοι που δεν είναι μέλη της ΔΕΠΠΣ να γνωρίζουν το περιεχόμενο των ενστάσεων. Η απορία μας, συνεπώς, είναι εύλογη: έχει διασφαλισθεί η μη αλλοίωση του περιεχομένου των ενστάσεων;

Γι' αυτούς –και άλλους– ουσιαστικούς αλλά και τυπικούς λόγους θεωρούμε τη διαδικασία αξιολόγησης των συναδέλφων άκυρη και επιφυλασσόμαστε για κάθε εργασιακό δικαίωμα των μελών μας. ΑΝΤΙΕΤΕ ΤΡΟΦΕΙΑ

Καλλιθέα 28/3/2013

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 16^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

▷ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΜΑΖΙΚΑ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΜΕ, ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΟΥΜΕ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΑΣ

▷ ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ, ΑΛΛΑΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

▷ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

▷ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΨΗΦΟΔΕΛΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ

Σε μια περίοδο που η βάρβαρη επίθεση του αστικού πολιτικού συστήματος, της τρικομματικής κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ ενάντια σ' όλους τους εργαζόμενους οξύνεται, τη στιγμή που η ολοκληρωτική διάλυση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης είναι προ των πυλών, τη στιγμή που χιλιάδες εκπαιδευτικοί απειλούνται με «έξωση»-απόλυση μέσω της επερχόμενης «αξιολόγησης», τη στιγμή που απαιτείται η μέγιστη δυνατή συσπείρωση των εκπαιδευτικών για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και το μπλοκάρισμα όλων «των αξιολογικών εγχειρημάτων» από το διοικητικό και ιεραρχικό μηχανισμό του Υπ. Παιδείας, **διενεργούνται οι Γενικές Συνελεύσεις και οι εκλογές για την ανάδειξη των αντιπροσώπων για το 16^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ** [από τις 15/4 μέχρι τον Ιούνιο].

▷ **ΡΗΜΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ...**

ΔΕ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ

ΑΝ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ

Η συγκυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, πιστός υπηρέτης του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, υλοποιεί την πολιτική ΕΕ και ΔΝΤ, σαρώνοντας δικαιώματα και κατακτήσεις αιώνων με το 3^ο Μνημόνιο, τον προϋπολογισμό του 2013, το νέο φορολογικό και το επαίσχυντο δημοσιονομικό σύμφωνο της ΕΕ, ενώ 4^ο Μνημόνιο είναι προ των πυλών. Σαρώνουν μισθούς, συντάξεις και εργασιακά δικαιώματα, ξεπουλάνε τη δημόσια περιουσία, καταργούν κάθε κοινωνικό αγαθό, προωθούν τα εφιαλτικά σχέδια των απολύσεων των δημοσίων υπαλλήλων, καταστρατηγούν δημοκρατικές ελευθερίες, εντείνουν την καταστολή.

Η παράδοση της χώρας στο διευθυντήριο της ΕΕ επικυρώνεται και τυπικά από απο-

φάσεις της, αποκτώντας επικυριαρχία σε δομές του κράτους (επιτροπές στα υπουργεία, εποπτεία με δεσμευμένο ειδικό λογαριασμό στα έσοδα της χώρας από ιδιωτικοποιήσεις και φορολογία, εποπτεία προϋπολογισμού και αναπροσαρμογή του ανά μήνα κλπ).

Ταυτόχρονα, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός στοχοποίησε τον επόμενο αδύναμο κρίκο. Η Κύπρος ισοπεδώνεται, 40 χρόνια περίπου μετά την τουρκική εισβολή, από έναν εξαιρετικά βίαιο, αστραπιαίο, οικονομικό πόλεμο που της κήρυξε ο αδιστακτος γερμανικός οδοστρωτήρας. Στην Κύπρο, μετά την Ελλάδα, μέσα σε ένα εξαιρετικά ρευστό, δραματικά μεταβαλλόμενο σε βάρος των αδύναμων χωρών και όλων των λαών, διεθνές περιβάλλον, που διαμορφώνει το σπαρασσόμενο από τη σφοδρή οικονομική κρίση παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα, επιβάλλεται η διαδικασία ελεγχόμενης πτώχευσης, **ο οικονομικός στραγγαλισμός της χώρας, η λεηλασία του λαού της, ο απροσχημάτιστος έλεγχος και επιτήρηση.** Οι εξελίξεις αυτές σηματοδοτούν μια **νέα φάση κλιμάκωσης της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας.** Η εισβολή στους τραπεζικούς λογαριασμούς των κυπριακών τραπεζών, η ληστεία των καταθέσεων και η ουσιαστική διάλυση του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Κύπρου, **εγκαινιάζουν ένα νέο βίαιο μοντέλο ολοσχε-**

ρούς καταστροφής και υποταγής των αδύναμων χωρών, αλλά και όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών, αναζωπυρώνοντας και τροφοδοτώντας, κατ' αρχήν, την κρίση της ευρωζώνης. Η ταχύτητα και το εύρος των επιβαλλόμενων ανατροπών είναι τρομακτική. Το ευρωπαϊκό οικοδόμημα συνταράσσεται, οι χώρες του Νότου -αλλά και το Λουξεμβούργο, η Μάλτα και η Σλοβενία- αισθάνονται καυτή την ανάσα του γερμανικού imperium. Οι αντιθέσεις και οι αποκλίνουσες στρατηγικές είναι εμφανείς, η αστάθεια και η αβεβαιότητα κυριαρχούν.. Όλα τα ενδεχόμενα -η διάσωση της ευρωζώνης κάτω από τη γερμανική επι-

κυριαρχία, η διάσπασή της, ακόμη και η διάλυσή της- αναλύονται ως πιθανές εκδοχές, ανάλογα με τα εξυπηρετούμενα συμφέροντα. Παράλληλα, ο λεγόμενος ευρωσκεπτικισμός δυναμώνει στους ευρωπαϊκούς λαούς και **το περίφημο ευρωπαϊκό «όραμα», πλήρως απαξιωμένο και κουρελιασμένο, συγκεντρώνει τη λαϊκή εναντίωση και οργή.** Ενώ η Ευρώπη στροβιλίζεται στη δίνη της οικονομικής κρίσης, με όλα τα παρεπόμενα, στη μεγάλη γεωπολιτική και γεωστρατηγική σημασία περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου, όπου βρίσκεται η Κύπρος και η χώρα μας, **οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί εκφράζονται με σφοδρότητα, αναδιατάσσοντας δυνάμεις, ανασυνθέτοντας συμμαχίες και δημιουργώντας εξαιρετικά επικίνδυνες εξελίξεις για τον κυπριακό λαό, τον ελληνικό λαό και όλους τους λαούς της περιοχής.**

Στο εσωτερικό της χώρας μας, τέτοιο είναι το μέγεθος της βρώμικης δουλειάς της συγκυβέρνησης ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, ώστε νομοθετούν σε συνθήκες περιορισμένης δημοσιότητας, στήνοντας **βιομηχανία Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου.** Η διακυβέρνηση της χώρας γίνεται πλέον με **κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα.** Αυτή η διακυβέρνηση οδηγεί στη **ραγδαία φτωχοποίηση** (3,4 εκατομμύρια φτωχών), στην **εκτόξευση της ανεργίας** (1,5 εκατομμύριο), στη **μαζική μετανάστευση των νέων**, στην **αποσύνθεση των δημόσιων υπηρεσιών** -ο ΕΟΠΥΥ είναι ένας άταφος νεκρός- στο γκρέμισμα του όποιου «κράτους - πρόνοιας» είχε απομείνει. Τα κόμματα της ολιγαρχίας κηρύσσουν «εχθρό» το λαό, έχοντας ως εφεδρεία τη συμμορία της ναζιστικής «Χρυσής Αυγής», που είναι βγαλμένη από τα σπλάχνα της πολιτικής τους, υποκρίνονται ότι την καταγγέλλουν, ενώ ιδεολογικά και πολιτικά την έχουν εκθρέψει και την αξιοποιούν για την ποινικοποίηση και υπονόμευση των λαϊκών αγώνων και δικαιωμάτων.

Ταυτόχρονα, ετοιμάζουν την απόλυση 25.000 εργαζομένων στο Δημόσιο το 2013, στην κατεύθυνση της συρρίκνωσης και ιδιωτικοποίησης της δημόσιας διοίκησης κατά 150.000 άτομα έως το 2015. **Γυρίζουν τη σελίδα 100 χρόνια πίσω, θυμίζοντας σκηνές «πλατείας Κλαυθμώνος», όταν οι δημόσιοι υπάλληλοι απολύονταν σωρηδόν από τις εναλλασσόμενες αστικές κυβερνήσεις.** Το κρεσέντο του αυταρχισμού δεν έχει όριο με το νέο πειθαρχικό δίκαιο, με βάση το νόμο 4057/2012 που -σε συνδυασμό με το ν. 4093/2012 για την αργία και τη διαθεσιμότητα- διαμορφώνουν ένα μεσαιωνικό πλαίσιο χειραγώγησης και πειθήνωσης. **Κάθε εκπαιδευτικός μπορεί να βρεθεί ελέγχσιμος,** λόγω «αναξιοπρεπούς

ή ανάρμοστης ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς, εντός ή εκτός υπηρεσίας», να τεθεί σε αργία χωρίς να έχει αποφανθεί το Πειθαρχικό, καταργείται δηλαδή ακόμη και αυτό το τεκμήριο της αθωότητας! Καθιερώνονται εξοντωτικές ποινές για το δικωκόμμο εκπαιδευτικό, ενώ εισάγεται για πρώτη φορά η έννοια της διοικητικής χρηματικής κύρωσης που μπορεί να φτάσει μέχρι και τα 100.000 ευρώ!

▷ ΔΙΑΛΥΟΥΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ - ΑΛΥΣΟΔΕΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ

Η χρεοκοπία, του εκπαιδευτικού και του σχολείου, συντελείται! Σχολεία της φτώχειας και της παγωνιάς, που δεν μπορούν να καλύψουν στοιχειώδεις λειτουργικές ανάγκες. Είναι απαράδεκτο στα μέσα Απριλίου να υπάρχουν περισσότερα από 1.500 κενά, ενώ έχει ήδη ανακοινωθεί ότι το 2013-14 θα προσληφθεί μόλις το 13% του αριθμού αναπληρωτών που προσλήφθηκαν φέτος και ότι δεν θα γίνουν μόνιμοι διορισμοί! Στις 31/12/2012 το Υπουργείο Παιδείας άλλαξε αιφνιδιαστικά τις περιοχές μετάθεσης, τις οποίες και διευρύνει, σχεδόν όλες, στα όρια των νομών. Είναι φανερό ότι με τις αποφάσεις του **χειροτερεύει τα εργασιακά δικαιώματα που έχουν σχέση με τις υπηρεσιακές μεταβολές των καθηγητών.** Οι συγκεκριμένες αλλαγές συνδέονται με μια σειρά αντικειμενικά μέτρα που προωθεί η κυβέρνηση, όπως το **κλείσιμο σχολείων, την αύξηση του ωραρίου, τις υποχρεωτικές μετακινήσεις.** Επιχειρούν τη διεύρυνση της κινητικότητας των εκπαιδευτικών σε ευρύτερη γεωγραφική περιοχή, με δυσμενείς συνέπειες στη διαδικασία της μετακίνησης-τοποθέτησης γενικά, τη συμπλήρωση του ωραρίου κλπ. Όλα αυτά σημαίνουν αφάνταστη ταλαιπωρία και μεγάλη οικονομική αφαίμαξη των συναδέλφων που θα αναγκαστούν να συμπληρώνουν ωράριο σε πολλά σχολεία και με μεγάλες αποστάσεις μεταξύ τους, υπολογίζοντας και το στοιχείο ότι το υπουργείο δε δικαιολογεί πλέον υπερωρίες και οδοιπορικά λόγω διάθεσης σε περισσότερα του ενός σχολεία. Με δεδομένο τους ελάχιστους μόνιμους διορισμούς και τις μηδαμινές προσλήψεις αναπληρωτών (όσες γίνονται θα αφορούν δυσπρόσιτα σχολεία και ήδη υπάρχει μεγάλο ποσοστό άρνησης ανάληψης υπηρεσίας από τους αναπληρωτές στα σχολεία αυτά), εύκολα συμπεραίνει κανείς ότι τα σχολεία της περιφέρειας θα υπολειμθούν, έχοντας πολλά κενά καθηγητών και άμεσο κίνδυνο να μαραζώσουν και να κλείσουν. Οι διευθυντές των σχολικών μονάδων πρωτοβάθμιας εκ-

παίδευσης κλήθηκαν κατεπειγόντως να ... απολογηθούν για την «απόκλιση οργανικότητας του σχολείου και του αριθμού μαθητών» εντός δύο ωρών και μέχρι το μεσημέρι της Πέμπτης 4 Απριλίου! Οι σχετικοί πίνακες του Υπουργείου που δημοσιεύτηκαν, με τις νέες οργανικότητες που προωθούνται για κάθε σχολική μονάδα, αποκάλυψαν το μέγεθος της σφαγής **χιλιάδων οργανικών θέσεων σε πανελλαδικό επίπεδο!** Η πολιτική αυτή του Υπουργείου Παιδείας έρχεται να υλοποιήσει τους ψηφισμένους στόχους του μνημονίου για **περικοπές στο εκπαιδευτικό προσωπικό μέσω της αύξησης του ωραρίου των εκπαιδευτικών.** Επομένως, η συρρίκνωση της οργανικότητας, οι συμπύξεις/συγκωνεύσεις/καταργήσεις, η αύξηση ωραρίου, η κατάργηση του αμετάθετου και οι υποχρεωτικές μετακινήσεις σε επίπεδο επικράτειας θα εφαρμοστούν σε πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Γι' αυτό και ο αγώνας για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και των εργασιακών μας δικαιωμάτων είναι κομβικό επεισόδιο του συνολικού αγώνα για την ανατροπή των μνημονίων και συνολικά της πολιτικής κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ. Άλλωστε, δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η επίθεση στην οργανικότητα των σχολείων εξαπολύεται τις ίδιες ημέρες που **η τρόικα επανήλθε δριμύτερη και απαιτεί άμεσα απολύσεις χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων. Τα πρώτα θύματα αυτής της πολιτικής είναι οι περισσότεροι από 10.000 αναπληρωτές συνάδελφοί μας που θα απολυθούν μετά τον Ιούνιο, αν αυτά τα μέτρα υλοποιηθούν.**

Ετοιμάζουν, επίσης, αντιδραστικές αλλαγές για το Λύκειο και την Τεχνολογική Εκπαίδευση. **Νέοι ταξικοί φραγμοί** ορθώνονται, διαμορφώνοντας ένα φτηνό, ευέλικτο και πειθαρχημένο σχολείο, υποταγμένο στους νόμους της αγοράς. Η επίθεση της κυβέρνησης αναμένεται να είναι ιδιαίτερα σφοδρή. Νέα εξεταστικά πλέγματα [**πανελληνίες εξετάσεις από την πρώτη Λυκείου**], παραβίαση εργασιακών δικαιωμάτων των καθηγητών (**δραστική μείωση ειδικότητων, συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων**), **αντικατάσταση τμήματος της εκπαιδευτικής διαδικασίας με απλήρωτη εργασία υπό τη μορφή «της μαθητείας»**, **θα εντείνουν τις κοινωνικές ανισότητες και θα υποβαθμίσουν περαιτέρω τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών.** Σ' αυτό το πλαίσιο εγκατάλειψης προωθείται το «νέο» σχολείο όπου θα βασιλεύει το πνεύμα του ανταγωνισμού, της ταξικής διαφοροποίησης και των «δεξιοτήτων».

Ένα σχολείο της ημιμάθειας, της χειραγώγησης, της φτώχειας και της αναξιοπρέπειας δε θα μπορούσε παρά να πλαισιώνε-

ται από την ανάλογη αυταρχική - ιεραρχική δομή. Γι' αυτό θέλουν τον εκπαιδευτικό - λάστιχο, χωρίς δικαιώματα, περιπλανώμενο από σχολείο σε σχολείο, φτωχό, σκυφτό, υποταγμένο, αμίλητο... Και έρχεται και η αξιολόγηση, που αποτελεί φίλτρο για «να επιλεχθούν» αυτοί που θα απολυθούν, φίλτρο μισθολογικής καθήλωσης και μοχλό υποταγής και χειραγώγησης. Και το σύστημα με τις συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων και τμημάτων, την κατάργηση μαθημάτων και ειδικοτήτων, με την αύξηση ωραρίου, γνωρίζει καλά πώς θα εμφανίσει «υπερριθμίες».

► Η «σκουριά» της συνδικαλιστικής ηγεσίας - τι επιδιώκουμε από το 16ο συνέδριο της ΟΛΜΕ

Ο κρατικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός βρίσκεται στον αντίποδα της ταξικής πάλης, αποτελεί το μακρύ χέρι και το δούρειο ίππο της συγκυβέρνησης. Αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της συνδικαλιστικής, κυβερνητικής και κρατικής γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, των αποσπασματικών και χωρίς προετοιμασία απεργιών, χωρίς κλιμάκωση και προοπτική σύγκρουσης. Δυστυχώς, η διάλυση - με την ανοχή και την ενοχή της συνδικαλιστικής ηγεσίας της ΟΛΜΕ - έχει φτάσει ακόμη και μέχρι τα πρωτοβάθμια εκπαιδευτικά σωματεία.

Στόχος μας είναι και μέσα από το 16^ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας [που θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα, 30/6-1,2,3/7]

□ να παρθούν αποφάσεις σε ταξική κατεύθυνση σε όλα τα πολιτικά [μνημόνια, ΕΕ, ΔΝΤ, κυβερνήσεις κλπ], και εκπαιδευτικά [εναντίωση-μπλοκάρισμα αξιολόγησης, αντιδραστικές αλλαγές στο σχολείο, εργασιακή ζούγκλα για τους εκπαι-

δευτικούς κλπ] επίδικα θέματα, προκειμένου να υπάρχει ένα μίνιμουμ αναγκαίο πλαίσιο αιτημάτων για τους αγώνες του κλάδου,

□ τη ριζική αλλαγή των συσχετισμών σε ταξική κατεύθυνση, με τη μεγαλύτερη δυνατή συρρίκνωση των φιλοκυβερνητικών παρατάξεων και την ενίσχυση της εκπροσώπησης των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ, με την κατάκτηση 2^{ης} έδρας στο ΔΣ της ΟΛΜΕ,

□ την προώθηση κάποιων οργανωτικών αλλαγών που θα διευκολύνουν τη διενέργεια των επερχόμενων αναγκαίων αγώνων του κλάδου μας [όπως η ταυτόχρονη διενέργεια των εκλογών των πρωτοβάθμιων σωματείων κάθε Δεκέμβρη και η σύγκληση του συνεδρίου της ΟΛΜΕ σε «ενεργό» συνδικαλιστικό χρόνο, πχ τον Ιανουάριο, η καθιέρωση των συντονιστικών των ΔΣ των ΕΛΜΕ της ίδιας περιοχής, κλπ]

□ να αποτελέσει η πορεία προς το συνέδριο ζήτημα συζήτησης-αποφάσεων-δράσης των ίδιων των εκπαιδευτικών, μέσα από μαζικές συνελεύσεις και συζητήσεις στους συλλόγους διδασκόντων

□ να δρομολογηθεί πολιτικά και οργανωτικά η συνδικαλιστική ενοποίηση των Ομοσπονδιών ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, αφού εδώ και χρόνια οι εκπαιδευτικοί πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έχουμε ίδιες απολαβές και ίδιες εργασιακές σχέσεις, αντιμετωπίζουμε την ίδια αντιλαϊκή-αντικατασκευαστική πολιτική διάλυσης του δημόσιου σχολείου και πρέπει ενιαία να αντιμετωπίσουμε την εκπαίδευση, όπως ακριβώς πράττει και ο αντίπαλος [αστικές κυβερνήσεις, πολιτική της ΕΕ, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ κλπ]

Χρειαζόμαστε, ΤΩΡΑ, την αγωνιστική ενότητα σε ένα μέτωπο αγώνα και ταξικής αλληλεγγύης. Με τη συμμετοχή των εργα-

ζομένων στα συνδικάτα, τα οποία θα συντονίζονται ενωτικά, αγωνιστικά και θα υπερβαίνουν αδιέξοδες δικαστικές πρακτικές του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, πρωτίστως των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ, αλλά και όσων [στο όνομα της «καθαρότητας»] αρνούνται ακόμα και την κοινή δράση και υπονομεύουν τα σωματεία ή όσων [πύσχνοντας από αθεράπευτο κυβερνητισμό και φιλοεργωπαϊσμό] υποτάσσουν τη δράση των σωματείων σε σχεδιασμούς «εναλλακτικής διαχείρισης».

□ Αγωνιζόμαστε για ένα πανεργατικό-πλλαϊκό κίνημα αντίστασης και ανατροπής και για ένα διαφορετικό συνδικαλισμό. Με οργάνωση στη βάση, ενάντια στη γραφειοκρατία και τη λογική της ανάθεσης, αποκαθλώνοντας τις φιλοκυβερνητικές-φιλοεργοδοτικές συνδικαλιστικές ηγεσίες από παντού. Ο αγώνας και τα σωματεία πρέπει να περάσουν στα χέρια των εκπαιδευτικών. Με μαζικές αποφασιστικές γενικές συνελεύσεις, με συγκρότηση επιτροπών αγώνα, με ενίσχυση των απεργιακών ταμείων και της οργανωμένης αλληλεγγύης. Γιατί αν δεν μοιραστούμε κοινούς αγώνες, θα μοιραστούμε κοινές ήττες!

□ Για την ανατροπή- κατάργηση των μνημονίων, των μεσοπρόθεσμων, των δανειακών συμβάσεων και όλων των αντιλαϊκών νόμων που εξ αυτών απορρέουν

□ **ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΕΕ-ΔΝΤ — ΕΞΩ ΑΠΟ ΟΝΕ-ΕΕ-ΔΝΤ και ΝΑΤΟ**

□ **ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ — ΠΑΛΛΑΪΚΟΣ ΞΕΣΗΚΗΜΟΣ — ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!**

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013
αυτές οι σελίδες

ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΚΗ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Καταγγέλλουμε την προσπάθεια της κυβέρνησης για νέα σοβαρή μείωση αποδοχών σε περισσότερους από **12.500 εκπαιδευτικούς** ειδικοτήτων **ΠΕ16, ΠΕ17, ΠΕ18, ΠΕ20 και ΤΕ01** που διδάσκουν κυρίως στην **τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση (ΕΠΑΛ - ΕΠΑΣ) αλλά και σε Γυμνάσια ή Γενικά Λύκεια**, καθώς επίσης και στην **εδική αγωγή ως Ειδικό Εκπαιδευτικό Προσωπικό (ΠΕ26-30)**. Η νέα αυτή μείωση προωθείται μέσα από μια αυθαίρετη ερμηνεία του ν.4024/11 με μια κατά παραγγελία από το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Αν γίνει δεκτή αυτή η γνωμοδότηση [κατά παράβαση του

ν.1566/85 που προβλέπει τα προσόντα κάθε κατηγορίας εκπαιδευτικού] και από το Υπουργείο Παιδείας, αυτό πρακτικά σημαίνει την υποβάθμιση κατηγορίας, τη μείωση αποδοχών και την επιστροφή χρημάτων από τους εκπαιδευτικούς αναδρομικά από το Νοέμβρη του 2011!

Το θέμα αυτό είχαμε θέσει και στη συνάντηση με την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας (08/05/13) αλλά δεν απαντήθηκε.

Απαιτούμε από το Υπουργείο Παιδείας να μην κάνει αποδεκτή την γνωμοδότηση αυτή. Καμία νέα μείωση αποδοχών, καμία υποβάθμιση κλάδου δε θα γίνει αποδεκτή.

ΟΛΜΕ 22/5/2013

ΕΛΜΕ ΙΚΑΡΙΑΣ - ΦΟΥΡΝΩΝ

Μια απάντηση στο ΔΣ της ΕΛΜΕ Ζακύνθου* και, με αφορμή την ανακοίνωσή της, μια ακόμη ενημέρωση προς κάθε «ενδιαφερόμενο»

Συνάδελφοι, ο τρόπος που παρεμβαίνετε σε ζητήματα που αφορούν το εσωτερικό της ΕΛΜΕ μας δημιουργεί ερωτηματικά και έντονο προβληματισμό, ως προς τους πραγματικούς στόχους της ανακοίνωσής σας. Και αυτό γιατί, ενώ μπορείτε να γνωρίζετε την αλήθεια από την απόφαση της σχετικής με το θέμα (18/2) Γενικής Συνέλευσης η οποία σας έχει σταλεί, την αγνοείτε και την αποκρύπτετε συστηματικά, προκειμένου να εξάγετε τα συμπεράσματα που παρουσιάσατε. Η απόφαση της Γενικής Συνέλευσης άλλωστε, θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται ως η μόνη αξιόπιστη ενημέρωση από τις άλλες ΕΛΜΕ και θα έπρεπε να γίνεται σεβαστή αν μη τι άλλο για την ανάγνωση του καταστατικού του σωματείου μας, το οποίο εσείς αγνοείτε.

Αν σας απασχολεί η αλήθεια επαναλαμβάνουμε δημόσια προς εσάς και κάθε άλλο «ενδιαφερόμενο» τα εξής:

Η ανακοίνωση στην οποία στηρίζατε την απόφασή σας και της οποίας αποσπάσματα χρησιμοποιείτε, αποτελεί ένα άθροισμα ψευδών και συκοφαντιών. Το ότι περιέχει ψεύδη άλλωστε είναι κάτι που παραδέχτηκαν στη Γ.Σ. της 18/2/13 τα ίδια τα μέλη του ΠΑΜΕ.

Προφανώς και η συνάδελφος δεν αποκλείστηκε «με το επιχειρήμα ότι είναι προσωρινά (αλήθεια πώς το γνωρίζετε αυτό;) αποσπασμένη στη κοινοβουλευτική ομάδα του ΚΚΕ» όπως ψευδώς διατείνεστε. Αν και ερμηνεύουμε την εμμονή κάποιων να θέλουν να παρουσιάσουν την αλήθεια κακοποιημένη, δεν κατανοούμε την ευκολία με την οποία μπορούν να διαδίδουν τέτοια ψεύδη και μάλιστα με την υπογραφή ενός σωματείου. **Η υποψηφιότητα της συναδέλφου απορρίφτηκε επειδή αυτό προβλέπει το καταστατικό για όσους είναι αποσπασμένοι με αίτησή τους, για ένα και πλέον χρόνο, εκτός ΕΛΜΕ.**

Δε γνωρίζουμε με ποιο τρόπο ορίζουν την ιδιότητα του μέλους (εν προκειμένω ανακαλύπτετε θέμα διαγραφής που δεν υπάρχει), ή εγκρίνουν τις υποψηφιότητες στην

Ζάκυνθο ή σε άλλες ΕΛΜΕ της χώρας, αν όχι βάση του καταστατικού τους, το οποίο επιμελώς ξεχνούν να αναφέρουν όσοι μας εγκαλούν. Επειδή στην ΕΛΜΕ μας περίπου το 1/2 των μόνιμων συναδέλφων είναι αποσπασμένοι, πολύ θα θέλαμε να μας υποδείξουν έναν άλλον πιο εύκολο και δημοκρατικό τρόπο. Όπως και να χει, όποιος «ενδιαφέρεται» να μας κάνει υποδείξεις για το ποιό θα είναι υποψήφιοι στην ΕΛΜΕ μας, ας το κάνει με περισσότερη εντιμότητα.

Η συνάδελφος **δεν εργάζεται σε κανένα χώρο που αφορά την ΕΛΜΕ**, είναι αποσπασμένη στο υπουργείο εσωτερικών και από εκεί, από όσο μπορούμε να γνωρίζουμε και **χωρίς σε καμία περίπτωση να μας αφορά**, έχει διατεθεί σε κομματικά γραφεία. Όσο αφορά το που ζει, αν και δεν καταλαβαίνουμε από πού αντλείτε τη βεβαιότητά σας, επισημαίνουμε ότι κάτι τέτοιο μπορεί να αφορά ένα εξωραϊστικό σύλλογο, αλλά δεν αναφέρεται ως κριτήριο σε κανένα καταστατικό εκπαιδευτικού σωματείου.

Για την ουσία του θέματος, έχουμε να υπογραμμίσουμε, ότι **στερείται πολιτικής και συνδικαλιστικής ηθικής, το να επιμένει κάποιος που λείπει δύο χρόνια από τον εργασιακό του χώρο να γίνει εκπρόσωπος των εργαζομένων, απαιτώντας μάλιστα να αγνοηθεί το καταστατικό για αυτό το σκοπό.**

Αν και δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε στο ύφος και το περιεχόμενο της ανακοίνωσής σας αγνές προθέσεις, επιλέξαμε να απαντήσουμε καλοπροαίρετα στα «επιχειρήματα» που παρουσιάσατε. Σε κάθε περίπτωση όποιος άλλος φορέας επιθυμεί να παρέμβει στα εσωτερικά ενός σωματείου, το λιγότερο που σφειλίζει να κάνει, είναι να επικοινωνήσει με τους εκπροσώπους του για να έχει μια αντικειμενική ενημέρωση και όχι να

16ο Συνέδριο
ΟΛΜΕ

**Οι αγώνες & τα Σωματεία
στα χέρια των εργαζομένων**

**Αποκαθηλώνουμε τον
κυβερνητικό συνδικαλισμό**

Για ν' αλλάξει ο συσχετισμός στην Ομοσπονδία
Ψηφίζουμε Ξαντού
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

θεωρήσει ως αλήθεια, μια καταγγελία που ακόμη και οι συντάκτες της έχουν παραδεχτεί δημόσια ότι περιέχει ψεύδη.

Καλούμε τα ΔΣ των ΕΛΜΕ με τη στάση τους να στηρίζουν τη δημοκρατική λειτουργία και την αυτοτέλεια των σωματείων, καθώς και την πρόθεση ενός ΔΣ να λειτουργήσει με βάση τις διατάξεις του καταστατικού του για τόσο σοβαρά ζητήματα. Ελπίζουμε να μην αναγκαστούμε να απασχολήσουμε τις ΕΛΜΕ της Ελλάδας, ζητώντας ψηφίσματα στήριξης για το αυτονόητο: την υποχρέωσή μας να τηρήσουμε το καταστατικό μας.

Συνεχίζοντας τη δημόσια συζήτηση...

Αυτά όσο αφορά το λόγο για τον οποίο μας «καταδικάσατε κατηγορηματικά». **Εκθαλαβίζουμε από την αρχή ότι τα όσα ακολουθούν δεν αφορούν το ζήτημα της υποψηφιότητας της συναδέλφου**, κάτι που κρίνε-

* Είναι προφανές ότι η απάντηση αφορά και όσες άλλες ΕΛΜΕ που έχουν βγάλει τις ίδιες ή παρόμοιες αποφάσεις.

ται αποκλειστικά από τις διατάξεις του καταστατικού, αλλά την τοποθέτηση μας στα ζητήματα που ανοίγετε με την ανακοίνωσή σας. Γιατί δεν μπορούμε να αφήσουμε ασχολίαστα τα όσα με πολιτική και όχι μόνο «επάρκεια» καταθέτετε δημόσια και τα οποία πραγματικά μας εξέπληξαν. Προσπερνώντας τα φθηνά ευφυολογήματα περί Βρούτση και «πρακτικών άλλων εποχών» (που και αυτά αντιγράψατε από την ανακοίνωση του ΠΑΜΕ), θα σταθούμε στο ζήτημα των αποσπάσεων στα κόμματα και στις «καινοτόμες» θέσεις που πρώτοι (ως ΕΛΜΕ) παρουσιάζετε στον εκπαιδευτικό κόσμο.

Από πότε συνάδελφοι οι αποσπάσεις στα κομματικά γραφεία, μπορούν να συγχέονται με τις συνδικαλιστικές αποσπάσεις στην ΟΛΜΕ και την ΑΔΕΔΥ, όπως αυτών επιχειρείτε να τις παρουσιάσετε;

Πότε και πως αποφασίστηκε ότι οι κομματικές αποσπάσεις αποτελούν θεμιτό δικαίωμά μας, το οποίο μάλιστα θα πρέπει να υπερασπιστούμε, από τις κυβερνητικές επιβουλές; Γιατί αυτό προκύπτει από τα γραφόμενά σας.

Οι συνδικαλιστικές αποσπάσεις σε ΟΛΜΕ και ΑΔΕΔΥ αποτελούν κατάκτηση και έχουμε κάθε λόγο να τις περιφρουρήσουμε. Αφορούν όλους τους εκπαιδευτικούς, διεκδικήθηκαν με αγώνες και κατοχυρώθηκαν με το νόμο 1264, προκειμένου να διασφαλιστεί η λειτουργία των συνδικαλιστικών μας οργανώσεων.

Οι αποσπάσεις στα κόμματα, αποτελούν εφεύρεση και «απαίτηση» των κρατικοδίαιτων αστικών κομμάτων, τις οποίες αν έχουμε καταλάβει καλά, εσχάτως υπερασπίζονται και αυτοί που μέχρι χτες τις απέρριπταν. Οι αποσπάσεις αυτές προσφέρουν στα κόμματα, με τα χρήματα του κρατικού προϋπολογισμού (δηλαδή του ελληνικού λαού), επαγγελματικά στελέχη τα οποία «εργάζονται» για τα κόμματά τους και για κανέναν άλλον. Αποτελούν συμπλήρωμα της κατάρτυσης χρηματοδότησης των κομμάτων από τον κρατικό προϋπολογισμό και εντάσσονται στην ίδια ακριβώς λογική. Δεν μπορεί κανείς να υπερασπιστεί, ενώπιον του εκπαιδευτικού κόσμου τη «δυνατότητα των κομμάτων να έχουν αποσπασμένους

δημόσιους υπαλλήλους». Όποιο κόμμα θέλει επαγγελματικά στελέχη, οφείλει να τα προσλάβει και να τα πληρώσει από τις εισφορές των μελών και των φίλων του. Κανείς δε μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι σωστό να αποσπώνται εκπαιδευτικοί, ή άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι, στα κομματικά γραφεία ακόμη και αν αυτό είναι νόμιμο. Αν έχει να κάνει κάτι ο κλάδος απέναντι σε αυτή τη διάταξη, είναι με τη στάση του να την απορρίψει και να παλέψει για την κατάργησή της.

Μέχρι τότε, όποιος σκοπιάζει ταυτίζει τις απαράδεκτες αποσπάσεις στα κομματικά γραφεία με τις συνδικαλιστικές κατακτήσεις, μάλλον αυτός είναι που αναπαράγει την κυρίαρχη προπαγάνδα και «ρίχνει νερό στο μύλο της τρικομματικής κυβερνητικής πολιτικής», που θέλει με κάθε τρόπο να «τελειώνει» με τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Αντιθέτως, μπορούμε να υποθέσουμε, ότι η ίδια κυβέρνηση με κάθε τρόπο θα συντηρήσει (είτε με αυτή τη μορφή, είτε με άλλη) και θα επεκτείνει τα διάφορα προνόμια για κάθε λογής κρατικοδίαιτους, επικροτούντες και «δυσφορούντες»... χρήστες. αντιεπιθετική

Να ανακλήθει αμέσως η απόφαση του Υφυπ. Παιδείας με την οποία τέθηκε σε αναγκαστική αργία ο δάσκαλος Στέφανος Γκουλιώνης!

Σε αναγκαστική αργία τέθηκε, με βάση το Ν.4093/2012, ο συνάδελφος Στέφανος Γκουλιώνης από τη Λάρισα, ο οποίος είχε παρεμφεθεί με το πειθαρχικό παράπτωμα της «ανάρμοστης για δημόσιο υπάλληλο συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας», με απόφαση του υφυπουργού Παιδείας Παπαθεοδώρου. Το «έγκλημά» του είναι η συμμετοχή στη διαδήλωση της 25ης Μαρτίου 2012 στη Λάρισα, μια κινητοποίηση που είχαν εξαγγείλει και πραγματοποιήσαν συλλογικότητες και σωματεία ενάντια τη λαιλάπα των μέτρων που έχουν εξαπολύσει κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ εις βάρος των εργαζομένων.

Η υπόθεσή του εκκρεμεί στο Εφετείο, όπου θα κριθεί τον Οκτώβρη. Ο νέος πειθαρχικός κώδικας στην ουσία ακυρώνει τα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα του δημοσίου υπάλληλου, μιας και με την αόριστη αυτή κατηγορία στην ουσία δίνει τη δυνατότητα να διωχθεί το φρόνημα και η πολιτική συμπεριφορά, ενώ τον υπάλληλο τον κατατάσσει στους επίορκους.

Ο δάσκαλος Στέφανος Γκουλιώνης είναι διευθυντής του Ειδικού Δημοτικού Σχολείου Λάρισας για παιδιά με αυτισμό και κινδυνεύει με την ποινή της απόλυσης και μάλιστα με την ρετσινιά του «επίορκου».

ΕΛΜΕ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΤΕΠ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΕΝΩΣΗ ΙΑΤΡΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ, ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΫΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αθήνα 28-05-13

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ εκφράζει τη βαθιά οδύνη όλων των εκπαιδευτικών για τον αδόκητο θάνατο του συναδέλφου μας θανάτουλου Γιώργου Μαθηματικού στο 2ο ΓΕΛ Χαϊδαρίου. Ο συναδελφός ήταν συντονιστής των μαθηματικών στο 35ο Βαθμολογικό Κέντρο του Αιγάλεω. Στις 21-5-13 μετά την προγραμματισμένη ενημέρωση των μαθηματικών, που έκανε ο ίδιος, σωριάστηκε στην αίθουσα μπροστά στα μάτια όλων των μαθηματικών. Αμέσως έγιναν αγωνιώδεις προσπάθειες καρδιοαναπνευστικής άναρξης μέχρι τη διακομιδή του στο Γενικό Κρατικό Νικαίας, όπου δυστυχώς κατέληξε.

Στο βαθμολογικό κέντρο, όπως και σε όλα τα υπόλοιπα της Ελλάδας, δεν υπήρχε γιατρός για την παροχή πρώτων βοηθειών, που ίσως να έσωζαν τη ζωή του συναδέλφου. Υπενθυμίζουμε ότι η παρουσία γιατρού είναι απαραίτητη τόσο στα εξεταστικά κέντρα που διαγωνίζονται οι μαθητές μας, όσο και στα Βαθμολογικά που οι εκπαιδευτικοί καλούνται να διορθώσουν τα γραπτά.

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ ζητά από το Υπουργείο Παιδείας να φροντίσει για την παρουσία γιατρού σε όλα τα εξεταστικά και τα βαθμολογικά κέντρα της χώρας. Η ανθρώπινη ζωή είναι η υπέρτατη αξία. Ας ασχοληθεί επιτέλους η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και με ένα άλλο θέμα εκτός από το πώς θα χειραγωγεί και θα επιστρατεύει τους εκπαιδευτικούς.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΠΕΙΡΑΙΑ

• Κυβέρνηση + ΕΕ + ΔΝΤ = Κοινωνική καταστροφή !

Περιμένοντας την «ανάπτυξη», η κοινωνική πραγματικότητα είναι πια εφιαλτική : Ανεργία, φτώχεια, απολύσεις, ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, διάλυση του κράτους πρόνοιας, νεοσποικιακό καθεστώς, ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τα χειρότερα είναι μπροστά μας...

• Οι δημοκρατικές ελευθερίες στο απόσπασμα...

Οι λαϊκές αντιστάσεις καταστέλλονται με ΜΑΤ, βία και επιστρατεύσεις. Τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ πυροβολούν με ψέματα και καλλιεργούν τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Οι φασίστες σηκώνουν κεφάλι. Το καθεστώς του μνημονίου μας θέλει υποτελείς και φοβισμένους : Πειθαρχικά, διώξεις, επιστράτευση, απολύσεις...

• Απαξιώνουν τον εκπαιδευτικό και διαλύουν το Δημόσιο Σχολείο!

Υποχρηματοδότηση, αύξηση ωραρίου, απολύσεις, υποχρεωτικές μεταθέσεις, καταργήσεις σχολείων, συγχωνεύσεις τμημάτων. Το σχολείο της αγοράς οικοδομείται πάνω στα συντρίμια της δημοσίας και δωρεάν παιδείας. Η αξιολόγηση έρχεται ως μηχανισμός καθήλωσης και απολύσεων, για να κατηγοριοποιήσει σχολεία και εκπαιδευτικούς, για να συντρίψει κάθε έννοια παιδαγωγικής ελευθερίας.

Θα σκύψουμε το κεφάλι ή θα αντισταθούμε ;

Η εποχή της ανάθεσης των προβλημάτων σε άλλους τελείωσε. Μπροσ στην ανελέητη επίθεση που δεχόμαστε απαιτείται η **ενεργοποίηση** όλου του κλάδου, η **δραστηριοποίηση** του συλλόγου κάθε σχολείου, η **συμμετοχή** κάθε συναδέλφου στη **Γενική Συνέλευση**, η δημιουργία ενός μαχητικού **αγωνιστικού μετώπου** ρήξης και ανατροπής.

Με όραμα για την κοινωνία, το σχολείο και τους εκπαιδευτικούς !

- ✓ Για ένα σύγχρονο δημοκρατικό σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας, με υποδομές και παιδαγωγική ελευθερία, ένα σχολείο της γνώσης και της ολόπλευρης μόρφωσης και όχι των εξεταστικών και ταξικών φραγμών
- ✓ Με εκπαιδευτικό με κατοχυρωμένα δικαιώματα και αναβαθμισμένο ρόλο, με μόνιμη και σταθερή εργασία, αξιοπρεπείς απο-

δοχές και ασφάλιση

- ✓ Για μια κοινωνία δικαιοσύνης και ισότητας, χωρίς μνημόνια , χρέη και καταστολή, απαλλαγμένη από τη δικτατορία της αγοράς και του κέρδους και τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Εδώ και τώρα ανασύνταξη του εκπαιδευτικού κινήματος !

Με όπλο την **αλληλεγγύη**, την **κοινή δράση** και την **αγωνιστική συνεννόηση**, σε ρήξη με τον υποταγμένο κυβερνητικό συνδικαλισμό και τις λογικές της πτοπάθειας, του κυβερνητισμού και της κομματικής περιχαράκωσης.

Με ενεργητική συμμετοχή κόντρα στη λογική της ανάθεσης να ζωντανέψουμε τα συνδικάτα, να αλλάξουμε το τοπίο στο συνδικαλισμό, στην κοινωνία.

ΣΤΙΣ 4 ΙΟΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ 160 ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΜΑΖΙΚΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΤΑΞΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΙΑΡΤΗΤΑ

- ✓ Αποκαθλώνουμε τον κρατικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό !
- ✓ Αλλάζουμε τους συσχετισμούς, επανιδρύουμε την ΟΛΜΕ !
- ✓ Οι αγώνες και τα σωματεία στα χέρια των εργαζομένων !
- ✓ Ήρθε η ώρα για τη μεγάλη μάχη για τη ζωή μας και το δημόσιο σχολείο !

Ψηφίζουμε - στηρίζουμε:
ΕΝΟΤΗΤΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
(ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΠΕΙΡΑΙΑ
& ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ)

Γ' ΕΛΜΕ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΣΧΕΤΙΚά ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ «ΙΣΤΟΡΗΔΩΝ» ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ - ΕΛΕΓΚΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ. ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΆΡΙΟ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Θεσσαλονίκη 12-4-2013

Τις τελευταίες μέρες κυκλοφορούν φήμες που προέρχονται από δήθεν ανώνυμες «διαρροές» οι οποίες σχετίζονται με αιφνιδιαστικές επισκέψεις ελεγκτών του Σώματος Επιθεωρητών - Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης σε σχολεία και υπηρεσίες του Νομού.

Την προηγούμενη βδομάδα ανάλογες (αβάσιμες) πληροφορίες διακινούνταν σε όλη τη Βορειοδυτική Ελλάδα και πρόσφατα σε σχολεία του Νομού Θεσσαλονίκης, σπέρνοντας την ανησυχία και το φόβο στους συναδέλφους, ενώ κάτω από το βάρος αυτών των πληροφοριών κάποια στελέχη της διοίκησης και διευθυντές-τριες σχολικών μονάδων αντιδρούν σπασμωδικά, θέτοντας ανύπαρκτα ζητήματα για το ωράριο των συναδέλφων, τους οποίους καλούν αιφνιδιαστικά και παράνομα στα σχολεία εκτός ωραρίου, προκαλώντας πανικό που επηρεάζει την ομαλή λειτουργία τους.

Το ΔΣ της Γ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης θεωρώντας ότι το θολό αυτό σκηνικό στήνεται σκόπιμα για να καλλιεργηθεί το έδαφος ώστε να φυτρώσουν αναγκαστικά «επίορκοι και κοπανατζήδες» εκεί που δεν υπάρχουν, καλεί τα στελέχη της διοίκησης και τους διευθυντές-τριες σχολικών μονάδων να σεβαστούν το νόμο. Το ΔΣ της Γ ΕΛΜΕ ακόμη καλεί τον κλάδο σε επαγρύπνηση και υπενθυμίζει στους συναδέλφους-σες πως έχουν δικαίωμα να ζητήσουν τη σχετική **γραπτή εντολή** από τους προϊστάμενους τους την οποία αυτοί έχουν υποχρέωση να παραχωρήσουν.

Θυμίζουμε ακόμη πως σύμφωνα με τον νόμο και με την γνωμοδότηση του Νομικού Συμβούλου της Δ.Ο.Ε. κ. Δραγασάκη: **«Το εργασιακό ωράριο των εκπαιδευτικών είναι κατ' ανώτατο 30 ώρες. Με τη λήξη του διδακτικού ωραρίου ο εκπαιδευτικός μπορεί να αποχωρήσει, εκτός αν του έχει ανατεθεί συγκεκριμένο έργο (όχι όμως διδακτικό) (άρθρο 13 παρ.8 του νόμου 1566/1985π.χ. συμμετοχή σε γιορταστικές, αθλητικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, ενημέρωση των γονέ-**

ων, κλπ τήρηση βιβλίων του Σχολείου, εκτέλεση διοικητικών εργασιών), ή υπάρχει συνεδρίαση του συλλόγου διδασκόντων. Κάθε άλλη απασχόληση είναι παράνομη».

Επίσης «εκπαιδευτικός που συμπληρώνει είτε το ωράριο διδασκαλίας και δεν του έχει ανατεθεί άλλο συγκεκριμένο έργο είτε το ωράριο εργασίας είτε την υπερωριακή απασχόληση, δεν έχει λόγο να παραμένει στο σχολείο, ούτε και χρειάζεται συνδικαλιστική κάλυψη για την αποχώρησή του/της. Το άρθρο 14 παρ 20 του ίδιου νόμου προεκτείνει την ισχύ του άρθρου 13 παρ.8 και στην Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Θυμίζουμε ακόμη πως ο νόμος υπερισχύει απολύτως απέναντι σε οποιαδήποτε εγκύκλιο οποιοδήποτε Υπουργού ή Υφυπουργού οι οποίες διακινούνται ημεπίσμως χωρίς καν αριθμό Πρωτοκόλλου, κατά τα νέα ήθη (κακό) διοίκησης που έχουν επιβάλλει η τρόικα και οι ντόπιοι υποτακτικοί της».

Το ίδιο ασφαλώς ισχύει και για το Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης κ. Λεάνδρο Ρακιντζή, και τα μέλη του Σώματος Επιθεωρητών - Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης. Πρέπει να διερευνήσουν κάποια στιγμή στα πλαίσια των καθηκόντων τους για τη διασφάλιση της εύρυθμης και αποτελεσματικής λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης τα πραγματικά φαινόμενα Διαφθοράς, Κακοδιοίκησης, Αδιαφανών διαδικασιών, Αναποτελεσματικότητας και Χαμηλής ποιότητας υπηρεσιών. Σε αυτά περιλαμβάνονται και οι τεράστιες ευθύνες των πρώην και νυν ανώτερων υπηρεσιακών παραγόντων του Υπουργείου Παιδείας αλλά και της πολιτικής του ηγεσίας για τη σχολική εγκατάλειψη και την πρωτοφανή ερήμωση του σχολείου, αλλά και για το προκλητικό κουτσούρεμα κατά δύο εβδομάδες, για τρίτη συνεχόμενη σχολική χρονιά της διάρκειας λειτουργίας των Γυμνασίων της χώρας. στη διεύρυνση

Να μην περάσει η συλλογική ενοχοποίηση, ο φόβος και ο πανικός. Συσπειρωμένοι στο σωματείο δίνουμε τη μάχη.

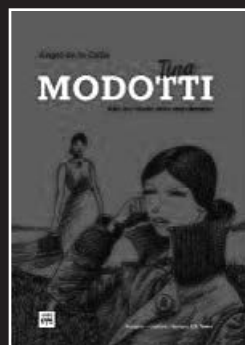
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΨΜ

Ζ. Πηγής 55-57
(Ζ. Πηγής & Αραχώβης, Εξάρχεια)
106 81 Αθήνα
τηλ. 210 38 13 838, 210 38 39 711,
fax: 210-38 39 713

Νέο κόμικ άλμπουμ:
Tina Modotti:
από την τέχνη στην Επανάσταση

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ:

Ένα δυνατό Comic Album,
μια πραγματική ιστορία!

Ο δημιουργός και σκιτσογράφος Angel de la Calle, ανακαλύπτει και μας παρουσιάζει μια θρυλική μορφή της τέχνης και του αγώνα, μια μποεμ φιγούρα, την Τίνα Μοντότι. Φωτογράφος, ηθοποιός του βωβού κινηματογράφου, μοντέλο, στέλεχος του κομμουνιστικού κινήματος, ιταλίδα που αγωνίστηκε στο Μεξικό του '20, στην Ισπανία του '36, και σε πολλές ακόμα μάχες.

Η Τίνα ήταν παρούσα παντού τις δεκαετίες του 1920 και του 1930. Έζησε όλες αυτές τις ιστορίες που έγιναν η Ιστορία. Συμμετείχε στην πολιτιστική και πολιτική πρωτοπορία. Με τη βοήθεια της φωτογραφίας διηγήθηκε τη σκληρότητα και την τρυφερότητα. Πρόσωπο περιτριγυρισμένο από σκιές και μυστήρια, προικισμένο από μια ισχυρή ερωτική αύρα, μαχόμενη και τελικά θύμα, είναι ένα πρόσωπο που αξίζει να γνωρίσουμε.

Μετάφραση-Εισαγωγή:
Εύη Παρασκευή Γούσια
Πρόλογοι:
Paco Ignacio Taibo II

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΓΟΝΕΩΝ

Εμείς οι γονείς που αρνούμαστε να βλέπουμε τα σχολεία να κλείνουν, την όποια δημόσια και δωρεάν παιδεία, να συρρικνώνεται

Εμείς οι γονείς που δεν θέλουμε να συνομολογήσουμε στην «κατασκευή» της χαμένης γενιάς

Εμείς οι γονείς που διαφωνούμε με την κατάργηση των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών μας και την αντικατάστασή τους με την δια βίου μάθηση

Εμείς οι γονείς που δεν δεχόμαστε, τα παιδιά μας να ανήκουν στην τάξη των αμόρφωτων, των χαμένων, επειδή η κοινωνική ή φυλετική προέλευση ή ακόμα ακόμα η σωματική ή νοητική τους αρτιότητα δεν θα τους δίνει το δικαίωμα στην μόρφωση και την αξιοπρεπή διαβίωση.

Εμείς οι γονείς που διαφωνούμε με τις απολύσεις και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, τις αξιολογήσεις και τα πειθαρχικά συμβούλια, που στόχο έχουν, εκτός από την τραγική μείωση των δαπανών, την φήμωση της όποιας αγωνιστικής φωνής.

Πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα της αναμέτρησης

Άσχετα από το τι έχει ο καθένας στο μυαλό του, η κατάσταση είναι δεδομένη, τα στοιχεία συγκεκριμένα και αμείλικτα.

Η υποχρηματοδότηση της εκπαίδευσης, είναι τόσο έντονη που ακόμα και στα επίσημα έγγραφα του υπουργείου αναφέρεται ότι «...η ακολουθούμενη πολιτική περιορισμού των δημοσίων δαπανών επιδείνωσε την ήδη χαμηλή κατάσταση της Ελλάδας μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ στη διάθεση πόρων για την εκπαίδευση.»

Στο περσινό προϋπολογισμό η μείωση των δαπανών στην πρωτοβάθμια ήταν πάνω από 80% και στην δευτεροβάθμια πάνω από 50%. Στο φετινό προϋπολογισμό η μείωση των δαπανών για την παιδεία ξεπερνά το 12%. Τα αποτελέσματα τα ζούμε. Τα καλλικρατικά σχολεία δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν ούτε τις στοιχειώδεις λειτουργικές ανάγκες. Οι 12.500 προσλήψεις αναπληρωτών εκπαιδευτικών (μόνιμοι διορισμοί: 5 δάσκαλοι σε όλη την Ελλάδα!) στο σύνολο της εκπαίδευσης για το έτος 2012-2013 δεν κάλυψαν τις εκπαιδευτικές ανάγκες. Τα σχολεία κλείνουν με κενά. Οι δηλώσεις της κυβέρνησης, που υλοποιεί εκπαιδευτικές πολιτικές της ΕΕ και του ΔΝΤ, χαρτογραφούν ένα δύσκολο εκπαιδευτικό τοπίο για την επόμενη χρονιά. Δεν θέλει πολλή φαντασία για να καταλάβουμε τι θα

γίνει του χρόνου που οι προσλήψεις μόνιμων και αναπληρωτών θα είναι μόλις 2000 και οι αποχωρήσεις στην δευτεροβάθμια θα ξεπεράσουν τις 10.000. Το Υπουργείο έχει τη λύση, αφαιρούν χρήματα, αφαιρούν εκπαιδευτικούς, αφαιρούν τμήματα, αφαιρούν σχολεία, προσθέτουν ώρες στο ωράριο των εκπαιδευτικών, διαιρούν με το 30 και φτιάχνουν τάξεις.

Το σχέδιο Αθηνά θα αναγκάσει πολλούς φοιτητές, να σταματήσουν τις σπουδές τους αρκετούς να εγκαταλείψουν το όνειρό τους για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αφού μειώνει κατά χιλιάδες τους εισακτέους για το 2013. Η διάλυση στη βασική εκπαίδευση, και η φτώχεια των οικογενειών, έχει ανεβάσει το ποσοστό εγκατάλειψης του σχολείου στο 13,1% (σε κάποιες περιοχές της χώρας το ποσοστό αυτό φτάνει το 25%, έναντι του 12% που ήταν το 2009).

Στο όνομα της ανάπτυξης και του εξορθολογισμού προχωρούν στην αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών. Σήμερα που σχολεία και εκπαιδευτικοί έχουν έρθει στα όρια της επιβίωσης, στόχος της αξιολόγησης δεν είναι άλλος από το κλείσιμο των σχολικών μονάδων, την απόλυση εκπαιδευτικών με το χαρακτηρισμό της ανεπάρκειας έχουν σαν όπλο τους το φόβο της απόλυσης για να εξαφανίσουν κάθε φωνή αντίστασης στο χώρο της εκπαίδευσης. Πόσο προοδευτική είναι η μεταρρύθμιση που προωθείται φαίνεται από τα αποτελέσματα που είχαν ανάλογες πρακτικές τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Μεγάλη Βρετανία που σήμερα υπουργοί και στελέχη που το εισήγαγαν και το προώθησαν μιλάνε για την καταστροφή που έφεραν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι ο μέσος όρος εγκατάλειψης της βασικής εκπαίδευσης στην ευρωζώνη είναι 13,5%.

Θα τους αφήσουμε;

Καθήκον που πηγάζει από τα δικά μας συμφέροντα

Υποχρέωση απέναντι στα παιδιά μας

Είναι ο αγώνας για ένα ενιαίο δωδεκάχρονο, δημόσιο, δωρεάν σχολείο, με δίχρονη προσχολική αγωγή. Ένα σχολείο που θα σέβεται τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντα των μαθητών, θα αναπτύξει την κριτική

τους σκέψη, θα προωθεί την αγάπη για τη γνώση, θα τους μάθει να εξηγούν και να αλλάζουν τον κόσμο, θα διδάξει αλληλεγγύη, συλλογικότητα, αγωνιστικότητα, με περιεχόμενο απαλλαγμένο από την παπαγαλία, το μυστικισμό, τον ρατσισμό, ένα σχολείο χωρίς αποκλεισμούς, ανοικτό για όλα τα παιδιά, Έλληνες και μετανάστες, χωρίς οριζόντιους ή κάθετους διαχωρισμούς, χωρίς αξιολογικές ή εξεταστικές κρίσεις.

Αγωνιζόμαστε για:

- ✓ **Πρόσληψη μόνιμων εκπαιδευτικών που θα καλύψουν τα κενά**
- ✓ **Σχολεία με 15 μαθητές σε κάθε τμήμα νηπιαγωγείου, πρώτη και δεύτερα δημοτικού, 20 μαθητές στις υπόλοιπες τάξεις στην πρωτοβάθμια και μέχρι 25 στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.**
- ✓ **Αύξηση των δαπανών για την παιδεία και κάλυψη όλων των αναγκών που θα την καθιστούν δημόσια και δωρεάν για όλους.**
- ✓ **Μονόδρομος ο αγώνας για μια απελευθερωτική παιδεία συνδυασμένος με την πάλη για τη χειραφετημένη και χωρίς εκμετάλλευση εργασία, με την πάλη για να κυριαρχούν οι ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας στο τι, πώς, γιατί παράγουμε.**
- ✓ **Για την δημιουργία ενός τέτοιου κινήματος για την παιδεία χρειάζονται γονείς, εκπαιδευτικοί, μαθητές να συναντηθούν στο δρόμο του αγώνα ενάντια στις επιλογές διάλυσης της παιδείας, ενάντια στις επιλογές της φτώχειας και της περιθωριοποίησης. Δεν μπορούμε πια να αφήνουμε για το μέλλον ή να αναθέτουμε σε άλλους τον αγώνα για την λύση των προβλημάτων.**

Επιβάλλεται να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας κόντρα σε γραφειοκρατικές λογικές και πρακτικές. ΑΝΤΙΕΤΕΡΕΣΟΣ

Πορεία

www.poreia.net

Για την αγωνιστική ανασύνταξη των δυνάμεων της νεολαίας

Με ...36 Προεδρικά Διατάγματα επιδιώκει η κυβέρνηση να δώσει σάρκα και οστά στο περιβόητο σχέδιο «Αθηνά», επικυρώνοντας «με τη σφραγίδα του νόμου» το οριστικό λουκέτο στο 30% των υφιστάμενων σήμερα τμημάτων ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Ήδη το Συμβούλιο της Επικρατείας εξετάζει όλα τα προσχέδια των Προεδρικών Διαταγμάτων, ελέγχοντας «αν είναι σύννομα», αν δηλαδή επιτρέπεται η κατεδάφιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Προς το παρόν, έχει εγκρίνει όλα τα προσχέδια που έχουν προωθηθεί σε αυτό, δηλαδή 29 από τα συνολικά 36.

Τα 29 εγκριμένα προσχέδια προβλέπουν αλλαγές (έως και οριστική κατάργηση) στα ακόλουθα εκπαιδευτικά ιδρύματα: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο, Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Πανεπιστήμιο Πειραιώς, Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Πολυτεχνείο Κρήτης, Ιόνιο Πανεπιστήμιο, Πανεπιστήμιο Στερεάς Ελλάδας, Πανεπιστήμιο Δυτικής Ελλάδας, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, ΑΣΠΑΙΤΕ, ΤΕΙ Αθήνας, ΤΕΙ Πειραιά, ΤΕΙ Λαμίας και ΤΕΙ Χαλκίδας, ΤΕΙ Καλαμάτας, ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, ΤΕΙ Μακεδονίας, ΤΕΙ Ηπείρου, ΤΕΙ Λάρισας, ΤΕΙ Καβάλας, ΤΕΙ Ιονίων Νήσων.

Το νομικό έγκλημα αναμένεται να ολοκληρωθεί με την υπογραφή των Προεδρικών Διαταγμάτων από τον Κ. Παπούλια. Η κυβέρνηση ετοιμάζεται έτσι να λύσει οριστικά το πρόβλημα, καταργώντας δια παντός 155 (από τα συνολικά 534) τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Ενώπιον στα προωθούμενα κυβερνητικά νομοθετήματα (άλλοτε ψηφίζουν δεκάδες αντεργατικά και αντικοινωνικά μέτρα μέσα σε ένα και μοναδικό άρθρο, άλλοτε επιλέγουν την έκδοση σειράς νομοθετικών εκτροπών) οι φοιτητές και οι σπουδαστές καλούνται να αναζητήσουν καλύτερους όρους οργάνωσής τους ανά εκπαιδευτικό ίδρυμα, μέσα από οργανωμένες, μαζικές και ζωντανές διαδικασίες, μέσα από τους Συλλόγους και τις Γενικές τους Συνελεύσεις, μέσα από μία προοδευτική μάχη για το τι είναι «νόμιμο» και τι όχι, και για το οποίο οι ίδιοι θα πρέπει να κατακτήσουν τον πρώτο λόγο. Ταυτόχρονα θα πρέπει να είναι ο αγώνας για να ανασυγκροτηθούν και τα τριτοβάθμια όργανα των Φοιτητικών και Σπουδαστικών Συλλόγων (ΕΦΕΕ, ΕΣΕΕ) για να επιτευχθεί ο κοινός βηματισμός στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Η πάλη για την ενότητα των φοιτητών θα περάσει τόσο από την αναγέννηση των οργάνων συντονισμού τους, όσο και από την αποδοκιμασία των πολιτικών εκείνων πρακτικών που διαιρούν και αποδυναμώνουν τους φοιτητές. Η συντονισμένη επίθεση που δέχεται ολόκληρη σχεδόν η ελληνική κοινωνία, όχι μόνο η τριτοβάθμια εκπαίδευσή της, θα ανασχεθεί με ενότητα και οργάνωση. αντικαταρρέωση

Α΄ Β΄ Γ΄ ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΠΥΣΔΕ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 29/5

Δυναμική παράσταση διαμαρτυρίας πραγματοποιήσαν σήμερα 29/5 στο ΠΥΣΔΕ Γ΄ Αθήνας τα ΔΣ των τριών ΕΛΜΕ της Δυτικής Αθήνας και δεκάδες καθηγητές της περιοχής μας, απαιτώντας τη μη εφαρμογή της εγκυκλίου του Υπ. [κατ' όνομα] Παιδείας για τον καθορισμό κενών - πλεονασμάτων, σύμφωνα με την οποία [εγκύκλιο] 814 [- 70 για ΣΕΠ και πρότζεκτ δηλαδή 744] κρίνονται υπεράριθμοι, σε σύνολο 3.900 υπηρετούντων μονίμων εκπαιδευτικών!

Τα ΔΣ των τριών ΕΛΜΕ και το πλήθος των συναδέλφων **απαιτήσαν από τα διορισμένα μέλη του ΠΥΣΔΕ [Γ. Ζαφειρακίδη - πρόεδρο, Α. Νικολόπουλο - αντιπρόεδρο, Ρ. Χρυσομάλλη - μέλος]** να υπολογίσουν τα κενά και πλεονάσματα στη βάση της ακολουθούμενης διαδικασίας μέχρι και την περσινή χρονιά, να αρνηθούν να εφαρμόσουν τη νέα εγκύκλιο ή και να παραιτηθούν, στο βαθμό που η εφαρμογή αυτής της πολιτικής στην ουσία προδιαγράφει την κατάργηση δεκάδων χιλιάδων οργανικών θέσεων σε όλη την Ελλάδα και προετοιμάζει τη δεξαμενή για πολλές χιλιάδες απολύσεις μονίμων εκπαιδευτικών από το 2013-2015.

Θεωρούμε αυτονόητο ότι οι αιρετοί εκπρόσωποι του κλάδου [Ν. Κορδής, Π. Καταγής] θα ακολουθήσουν την απόφαση της ΟΛΜΕ και θα καταθέσουν τη δήλωση της Ομοσπονδίας, αρνούμενοι να συναινέσουν, να συνυπογράψουν και να νομιμοποιήσουν τους πίνακες των εν δυνάμει απολύσεων και την όλη διαδικασία.

Απαιτήσαν, επίσης, να μη γίνει καμιά κατάργηση-συγχώνευση σχολείου, καμιά κατάργηση τμήματος [από τα 1408 της φετινής χρονιάς], ο υπολογισμός των τμημάτων να γίνει με 25 μαθητές κατ' ανώτατο όριο, 20 στις κατευθύνσεις και τα ΕΠΑΛ και έναν καθηγητή ανά 10 μαθητές σε όλα τα εργαστήρια.

Τόνισαν ότι ο υπολογισμός με βάση τη μνημονιακά δεδομένα που προωθεί το Υπουργείο, κατασκευάζει υπεράριθμους, διαλύοντας τα δημόσια σχολεία και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών.

Υπογράμμισαν ιδιαίτερα τις συλλογικές και ατομικές ευθύνες των μελών του ΠΥΣΔΕ, καλώντας και τα διορισμένα

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ - αγωνιστικές παρεμβάσεις συσπειρώσεις - κινήσεις δ.ε.

μέλη του να μην συνυπογράφουν το σφαγιασμό και την απόλυση χιλιάδων συναδέλφων.

Στη συζήτηση αναδείχθηκε πλήθος ζητημάτων, όπως:

Ο καθορισμός των κενών-πλεονασμάτων με βάση το ισχύον ωράριο και όχι αυτό που προβλέπει ο πρόσφατος νόμος, του οποίου το Συνδικαλιστικό μας κίνημα ζητά την κατάργηση

Να υπολογιστούν τα κενά-πλεονάσματα κατά σχολειο-ομάδα σχολείων όπως πάντα και όχι με το σφαγιαστικό και αυθαίρετο μέτρο της εγκυκλίου [σύνολο ανά ΠΥΣΔΕ δια του 20!]

Τα εμφανιζόμενα κενά-πλεονάσματα είναι πλασματικά ακόμη και με τον παλιό τρόπο υπολογισμού τους, καθώς, όπως έχει αποδείξει η εκπαιδευτική πραγματικότητα, κάθε Σεπτέμβριο όχι μόνο τοποθετούνται στα σχολεία όσοι είναι στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ, αλλά εμφανίζονται και νέα κενά, τα οποία συχνά ακολουθούν τα σχολεία μέχρι τη λήξη του σχολικού έτους.

Πρέπει τα μέλη του ΠΥΣΔΕ να λάβουν σοβαρά υπόψη τους ότι **οι αναγκαστικές μεταθέσεις δεν αφορούν σε οικοσκευές αλλά σε ανθρώπους, πολύ περισσότερο οι απολύσεις, με ό,τι κοινωνικά αυτό συνεπάγεται.**

Τα ΔΣ των ΕΛΜΕ Δυτικής Αθήνας, αναγνωρίζοντας τη βαθειά αγωνία και τη δίκαιη οργή των συναδέλφων μας, δήλωσαν την αποφασιστικότητά μας να αντισταθούμε όλοι μαζί στη λαίλαπα που κατεδαφίζει δικαιώματα χρόνων, κατακτημένα με μακροχρόνιους αγώνες και θυσίες, και διατρέψαν την πρόθεσή τους να επιστρέψουν στο ΠΥΣΔΕ, με ακόμη μεγαλύτερο πλήθος και πάθος!

Τέλος, δήλωσαν πώς όποια μέλη του ΠΥΣΔΕ αποδεχθούν την εν λόγω εγκύκλιο «προγραφήν» συναδέλφων «θέτουν εαυτόν εκτός σωματείου», «εκτός εκπαίδευσης» και αποτελούν όνειδος για τον κλάδο και την ιστορία του.

ΑΙΓΑΛΕΩ 29/5/2013, ώρα 16.30

αντιτετράδια

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

12.000 αναπληρωτές απολύονται, χιλιάδες οργανικές θέσεις καταργούνται [μαζί με τη μονιμότητα] μαζικές διαθεσιμότητες και απολύσεις μονίμων απειλούνται μέσα στο καλοκαίρι

Ή θ' αντισταθούμε ή θ' απολυθούμε!

3/6/2013

Μετά την αναστολή της απεργίας, οι εκπαιδευτικοί **βρισκόμαστε μπροστά στην απειλή των ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ. Η αύξηση του ωραρίου, τα δεκάδες χιλιάδες κατασκευασμένα από το Υπουργείο «πλεονάσματα» και οι υποχρεωτικές μετακινήσεις [σε ανύπαρκα κατά το Υπουργείο οργανικά κενά] οδηγούν με απόλυτη ακρίβεια στην κατάργηση πολλών χιλιάδων οργανικών θέσεων, σε διαθεσιμότητα, σε μετάταξη [στην καλύτερη περίπτωση και για ελάχιστους] και βεβαίως σε χιλιάδες απολύσεις και μονίμων εκπαιδευτικών μέσα στο 2013 και το 2014.**

Επίσης, οι αλλαγές στο ωρολόγιο πρόγραμμα του Λυκείου από τη νέα σχολική χρονιά, το κλείσιμο 1056 σχολείων και άλλων τόπων που σχεδιάζεται να κλείσουν τα επόμενα χρόνια, το στρίμμαγμα μαθητών σε υπερφορτωμένες τάξεις, το κόψιμο μαθημάτων στο Γυμνάσιο και στο νέο Τεχνολογικό Λύκειο, μαζί με τις μαζικές καταργήσεις τμημάτων κατευθύνσεων και γενικών μαθημάτων, η μείωση των ωρών των ξένων γλωσσών, η πρωτοφανής μείωση των μεταθέσεων και των αποσπάσεων που αναμένονται, σε συνδυασμό με την κακόφημη αξιολόγηση, η σχεδιαζόμενη νέα «αρχιτεκτονική» στη δομή και στη διοίκηση της εκπαίδευσης και η προοπτική περάσματος δομών του δημόσιου σχολείου και πανεπιστημίου στους Καλλικρατικούς Δήμους και Περιφέρειες, μαζί με το συντριπτικό χτύπημα στα Πανεπιστήμια, είναι το σκοτεινό μέλλον που ανοίγει τους δρόμους των **μαζικών απολύσεων αναπληρωτών και μονίμων.** Σε πρώτη φάση περίπου **12 χιλιάδες αναπληρωτές**, που για χρόνια κάλυπταν πραγματικά κενά σε κάθε γωνιά της χώρας, θα πεταχτούν στην ανεργία. Ένα ζωντανό και ευαίσθητο κομμάτι του κλάδου που δεν επιτρέπεται να το εγκαταλείψουμε. **Και έπεται, ακόμα και μέσα στο καλοκαίρι, η διαθεσιμότητα και τελικά η απόλυση χιλιάδων μονίμων που θα κριθούν «ολικά υπερπριθμοί» και για τους οποίους δεν θα υπάρξουν οργανικά κενά ούτε καν στις εσχατιές της χώρας.**

Το Υπουργείο **προσπαθεί να μας διασπάσει, είτε με τη διάκριση μεταξύ παλιών [προϋπηρεσία μεγαλύτερη των 12 ετών] και νέων, είτε με την υποσχρητική για νέες αναθέσεις μαθημάτων [από τη μια ειδικότητα στην άλλη] που θα υποσκάψει την ενότητα των επί μέρους κλάδων. Η απάντησή μας δεν μπορεί παρά να είναι ενότητα - αλληλεγγύη - αγώνας - κανένας μόνος του στη διαθεσιμότητα και την απόλυση - όλοι μαζί μπορούμε να ξεπεράσουμε το φόβο και να ανατρέψουμε τα σχέδιά τους.**

Ο φιλοκυβερνητικός συνδικαλισμός απαντάει με τον ίδιο προκλητικό τρόπο που απαντάει εδώ και 3 χρόνια. Έχει το θράσος να μας εγγαλεί ότι «καταστροφολογούμε» και επιμένει [!] ότι δεν θα απολυθούν μόνιμοι εκπαιδευτικοί... Όπως έλεγαν ότι με το νέο μισθολόγιο δε θα μειωθούν οι μισθοί των εκπαιδευτικών αλλά μόνο των υψηλόμισθων δημοσίων υπαλλήλων, όπως έλεγαν ότι δεν θα αυξηθεί το ωράριο και ότι δεν θα προχωρήσει η αξιολόγηση... Αξιοποιεί, επίσης, το φόβο, την ανασφάλεια και την ομηρεία των συναδέλφων για να ασκήσει το μοναδικό «συνδικαλισμό» που γνωρίζει, αυτόν των πελαταιακών σχέσεων.

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες

Δεν χαιρόμαστε καθόλου που «καταστροφολογούμε», ούτε χαιρόμαστε που επιβεβαιωθήκαμε σε όλα όσα προβλέψαμε ότι θα συμβούν, ιδιαίτερα την τελευταία τριετία. Γιατί ζούμε κι εμείς με

τους εξαθλιωμένους μισθούς, αντιμετωπίζουμε κι εμείς το φάσμα της απόλυσης, ζούμε κι αγωνιούμε μέρα-μέρα βλέποντας την κατάρρευση του δημόσιου σχολείου που υπηρετούμε...

Αλλά η αλήθεια είναι ότι ο δρόμος για τις απολύσεις μονίμων εκπαιδευτικών έχει ανοίξει διάπλατα. Είτε με τη ναζιστικής έμπνευσης παραφιλολογία για τους «ψυχικά ασθενείς» ή πολλούς συναδέλφους μας με σοβαρές παθήσεις που σκοπεύουν να τους ρίξουν στον καιάδα. Είτε με τις μαζικές αργίες με βάση το νέο πειθαρχικό, για αστικές ή υπηρεσιακές διαφορές ή και για πολιτικές πράξεις (όπως η περίπτωση του συναδέλφου δασκάλου Γκουλιώνη στη Λάρισα που συμμετείχε σε κινητοποίηση την 25^η Μαρτίου), είτε με την υποχρεωτική μετάθεση ανά την Ελλάδα, είτε με τις ειδικότητες «υψηλού κινδύνου» (Πληροφορικής, Γυμναστές, Ξενογλωσσολογίας και Τεχνικοί, ιδιαίτερα αν περάσει ο νόμος για το τεχνολογικό λύκειο που θα καταργήσει πολλές ειδικότητες και θα εισάγει τη «μαθητεία» αντί της εκπαιδευτικής διαδικασίας) που κατά χιλιάδες θα μείνουν χωρίς ωράριο, ώστε να μπουν στα προγράμματα «κινητικότητας» της Τρόικα και τελικά να απολυθούν, είτε με την εφαρμογή της αξιολόγησης και τους πίνακες «των μη επαρκών», είτε με ό,τι άλλο σκαρφιστούν οι νοσηροί εγκέφαλοι της ΤΑΣΚ ΦΟΡ και των ιθαγενών υπαλλήλων της.

Θα σταθούμε ως εργαζόμενοι και ως εκπαιδευτικοί ενωμένοι σαν μια γροθιά ή θα περιμένουμε ο καθένας μόνος του μήπως και περάσει ο τυφώνας χωρίς να μας ακουμπήσει; Ποια αξιοπρέπεια τότε θα διδάξουμε στους μαθητές μας, όντας διαλυμένοι σαν συλλογικότητα και εντελώς υποταγμένοι; Το τρούικανό σχέδιο για τις απολύσεις στο δημόσιο είναι σαφές, συγκεκριμένο και διακρυγμένο. **4.000 απολύσεις το 2013, 12.500 διαθεσιμότητες το 2013 και άλλες τόσες το 2014.** Όσο είμαστε υπό την επιτροπεία της Τρόικα, όσο ο ιμπεριαλισμός και το κεφάλαιο μπορούν να επιβάλουν τις επιλογές τους, η συντριπτική πλειοψηφία των εκπαιδευτικών θα βρεθεί μπροστά στο φάσμα της απόλυσης, άλλος νωρίτερα, άλλος αργότερα.

Η αγωνιστική κινητοποίηση σε κάθε συνεδρίαση των ΠΥΣΔΕ, για να μη συνταχθούν οι πίνακες με τους πλεονάζοντες και τους «ολικά υπεράριθμους» είναι επιβεβλημένη, συγκεντρώνει δυνάμεις και μας ενοποιεί, αλλά [όπως δείχνει και η πρόσφατη εμπειρία της ΠΟΕ-ΟΤΑ] διαδικαστικό δρόμο να εφαρμόσουν το πρόγραμμά τους θα βρουν, **αν δεν τους αντιμετωπίσουμε κεντρικά, πολιτικά και αποφασιστικά.** Για να το κάνουμε αυτό θα πρέπει να αναμετρηθούμε και με το «φάντασμα της απεργίας που δεν έγινε» και με τα ερωτήματα που έθεσε. **Πρώτον**, ότι χρειάζεται αγώνας για ανατροπή του δημοσιονομικού προγράμματος της Τρόικα, που σημαίνει μετωπική σύγκρουση με την ίδια την Τρόικα, την κυβέρνηση, την Ε.Ε. **Δεύτερον**, ότι αυτός ο αγώνας θα είναι έτσι κι αλλιώς «παράνομος» (επιστράτευση - δόγμα «νόμος και τάξη» του Σαμαρά), απαιτεί θυσιές αν θέλει να είναι επικίνδυνος και να ανατρέψει τη βάρβαρη πολιτική τους. **Τρίτον**, ότι πρέπει να ξεκινήσει **τώρα** και όχι σε ένα φανταστικό μέλλον όπου θα επιτευχθούν όλοι «οίροι και οι προϋποθέσεις» που πιθανόν ο καθένας να χρησιμοποιεί σαν άλλοθι. **Και τώρα, και το Σεπτέμβριο**, γιατί αν επιτρέψουμε να απολύονται οι καθηγητές ένας-ένας, ειδικότητα-ειδικότητα, κλάδος-κλάδος αυτό θα σημαίνει αυτόματα και **το τέλος του συνδικάτου μας**, άρα και της όποιας τωρινής και μελλοντικής δυνατότητάς μας για **αποτελεσματική αντίσταση.**

Όσοι παραμένουν ξύπνιοι για να μπορούν να ονειρεύονται την ΑΝΑΣΤΑΣΗ των ΖΩΝΤΑΝΩΝ, ξέρουν καλά ότι τα προβλήματα δεν είναι εκπαιδευτικά, είναι πρωτίστως πολιτικά και οικονομικά που αντανakλώνται στην εκπαίδευση.

Αυτά τα σχέδια πρέπει να αντιμετωπιστούν άμεσα, με την πιο πλατιά ενημέρωση και κινητοποίηση όλων όσοι σχετίζονται με το δημόσιο σχολείο, αλλά και όλων των εργαζομένων. Η ΟΛΜΕ, η ΔΟΕ, οι ΕΛΜΕ και οι διδασκαλικοί Σύλλογοι, οι απεργιακές επιτροπές και οι επιτροπές αγώνα, πρέπει να πάρουν άμεσα μέτρα, μαζί με τις Ενώσεις γονέων, που χέρι - χέρι με τους εκπαιδευτικούς πρέπει να **αρνηθούν τη φτωχοποίηση και τη διάλυση του δημόσιου σχολείου.** Οργανωμένα.

Όχι χωριστά, ούτε υποταγμένα. Με το σύνθημα που μας ενώνει: **Ανατροπή αυτής της πολιτικής**, που στέλνει εμάς και τα παιδιά μας στην κόλαση. **Κυβέρνηση (και Χρυσή Αυγή) - Ευρωπαϊκή Ένωση - ΔΝΤ - Κεφάλαιο** φτιάχνουν φέρετρα και ψυχιατρεία για μας και τα παιδιά μας. Γι' αυτό και **αν δεν αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο, πολλοί και σύντομα θ' αλλάξουμε κόσμο...**

- **Μαζική αντίσταση στις απολύσεις. ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΙΣ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ!**
- **ΠΑΛΛΑΪΚΟ-ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ** Αντίστασης και Ανατροπής. Κάτω η πολιτική Κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ
- **Προτείνουμε στην ΟΛΜΕ**, και στο προηγούμενο ΔΣ και στο σημερινό [και δυστυχώς απορρίφθηκε], **να προγραμματιστεί νέος κύκλος συνελεύσεων, με ΓΣ Προέδρων στις 15/6**, με πρόταση για **απεργιακές μορφές διαρκείας μέχρι το τέλος του σχολικού έτους, με αιχμές: 1] σπάσιμο της ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ, 2] να μην υπογραφεί το ΠΔ - καμία αναγκαστική μετακίνηση - διαθεσιμότητα - απόλυση, 3] να μην ψηφιστούν τα σχέδια νόμου για γενικό-τεχνολογικό λύκειο, 4] κατάργηση του νέου αντιδραστικού πειθαρχικού δικαίου.**
- **Να οργανώσουμε ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ!** Με το συντονισμό των ΕΛΜΕ, περιφερειακά και πανελλαδικά, με το συντονισμό με άλλους αγωνιζόμενους κλάδους που βρίσκονται υπό την απειλή των απολύσεων [ΠΟΕ-ΟΤΑ κλπ], **με την κινητοποίηση και τη συσπείρωση πρωτίστως των ζωντανών δυνάμεων του κλάδου μας, που απέδειξε ότι και θέλει και μπορεί να αντισταθεί και να νικήσει, κόντρα στους μοιρολάτρες, τους συμβιβασμένους και τους υπονομευτές.**
- **ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7/6, 11.30 ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ και ΤΕΤΑΡΤΗ 12/6, 12.30 ΣΤΟ ΥΠ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ**

ΥΣ.: *Οφείλουμε να πληροφορήσουμε τους συναδέλφους ότι η παράταση της ΠΑΣΚ ουσία και τύποις δε συμμετέχει στο ΔΣ της ΟΛΜΕ, δηλαδή το ΔΣ συνεδριάζει με 8 ή και λιγότερα μέλη, ιδιαίτερα το τελευταίο δίμηνο.* συν. της κ.ε.ε.δ.ε.ε.

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ
- ΚΑΤΩ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ-ΤΗΣ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ-ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
- ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΜΕΓΑΡΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΕΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Όπως είναι γνωστό, χθες Πέμπτη 13/6/2013, ημέρα γενικής πανελλαδικής απεργίας δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, μεγάλος αριθμός επιστρατευμένων καθηγητών απεργήσαμε σε όλη την Ελλάδα. Αναφέρω χαρακτηριστικά ότι στην ΕΛΜΕ Ικαρίας Φούρων το ποσοστό της απεργίας ξεπέρασε το 15%!

Έγινε επίσης γνωστό από το πρωί ότι ασκήθηκαν πιέσεις και εκτοξεύθηκαν απειλές για διώξεις και αργίες σε δεκάδες απεργούς, όπως και ότι περιφερειακοί διευθυντές δήλωναν ότι δεν έχουν απεργούς στην περιοχή τους τη στιγμή που επώνυμοι συνδικαλιστές των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων είχαν δημόσια δηλώσει σε εφημερίδες και τοπικά ραδιόφωνα ότι είναι απεργοί!

Χθες απεργήσαμε, παρ' όλη την επιστράτευση! Θα το ξανακάνουμε μέχρι να καταργηθεί η φασιστικής έμπνευσης προληπτική επιστράτευση των 85.000 καθηγητών, που βρίσκονται μπροστά στην απειλή της υποχρεωτικής μετάθεσης, διαθεσιμότητας, απόλυσης, ενώ υπερασπίζονται τη δημόσια εκπαίδευση και αντιστέκονται στη διάλυση του δημόσιου σχολείου.

Σε περίπτωση που οπουδήποτε στην Ελλάδα, απεργός συνάδελφος τεθεί από το ΥΠΕΠΘ σε διαθεσιμότητα ή διωχθεί ποινικά ή πειθαρχικά εξαιτίας της συνεχιζόμενης επιστράτευσης-«ιδιωνυμο», θα συναντήσει τη σύσσωμη ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ του κλάδου.

Καλούμε την ΟΛΜΕ και την ΑΔΕΔΥ να αποφασίσουν την κήρυξη απεργίας τη μέρα που θα επικειρήσει -αν επικειρήσει- κάτι τέτοιο η κυβέρνηση.

Είμαστε σε συνεχή αγωνιστική επαγρύπνηση και ετοιμότητα, καθώς η διαδικασία του «ξαφνικού θανάτου» που εγκαινίασε η κυβέρνηση με το κλείσιμο της ΕΡΤ, θα συνεχιστεί και μέσα στο καλοκαίρι. Πρέπει και μπορούμε να αποτρέψουμε απολύσεις και υποχρεωτικές μεταθέσεις εκπαιδευτικών, με οποιαδήποτε πρόφαση (διώξεις απεργών, «υπεράριθμους», κατασκευή «επιόρκων», αντιδραστικές αλλαγές μέσω των σ.ν. για το γενικό και τεχνολογικό λύκειο).

- ΚΑΤΩ Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ
- Να μην τολμήσετε ΔΙΩΞΗ ΑΠΕΡΓΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ
- ΚΑΤΩ Η ΒΑΡΒΑΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΕΕ-ΔΝΤ
- ΚΑΤΩ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

14-6-2013

Σαμαρκεδικόηλον, ζιγκ χάιη!

(Μέρες τον '41 στα δημόσια μέσα ενημέρωσης)

Ο βόμβος που ακούστηκε στο ραδιόφωνο, το σκοτάδι που έπεσε στις τηλεοπτικές οθόνες επαναλαμβάνουν, διόλου τυχαία, την αντίστοιχη πρακτική των ναζί τότε που εισέβαλαν στην Ελλάδα. Δυστυχώς η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται σαν φάρσα, που έλεγε και ο Μαρξ, αλλά σαν τραγωδία, με βασικά συστατικά της την πλήρη κατάργηση του Συντάγματος και των ελάχιστων, έστω, δημοκρατικών εγγυήσεων που μέχρι πρότινος παρείχε το ούτως ή άλλως βαθύτατα ταξικό πολιτικό σύστημα. Ούτε οι κούντες, οι δικές μας αλλά και αυτές των άλλων χωρών, δεν αποτόλμησαν μια τέτοια φαιά, εμετική πράξη, όπως η απόφαση του ακροδεξιού μορφώματος που κυβερνά αυτή τη χώρα, με τη συναίνεση των δυο εταίρων του, που με την πλήρη μέχρι σήμερα συναίνεσή τους επέτρεψαν την πλήρη φασιστικοποίηση της πολιτικής ζωής του τόπου, ως προϋπόθεση για τη φτωχοποίηση, σε βαθμό εξόντωσης, της έμπυχης συνιστώσας της, του λαού.

Οι γκαμπελικού ύφους και περιεχομένου δηλώσεις του Αντώνη Σαμαρά, για την αυθαίρετη, αντισυνταγματική, και μη διαθέσιμη καν τη δεδουλευμένη πλειοψηφία πράξη νομοθετικού περιεχομένου, βάσει της οποίας η ΕΡΤ κλείνει για να μετατραπεί σύντομα σε νέα, ασφικτική ελεγχόμενη, ΥΠΕΠΘ, αποδεικνύει περίτρανα του λόγου το αληθές.

Η ΕΡΤ δεν είναι δική τους, δική μας είναι. Εμείς την πληρώνουμε μέσω της ΔΕΗ, εμείς τη βλέπουμε, εμείς αναγνωρίζουμε σ' αυτήν την ουσία, την -όποια, περιορισμένη οπωσδήποτε, αλλά ασύγκριτα μεγαλύτερη από τα ιδιωτικά παπαγαλοκανάλια- πολυφωνία, τον πολιτισμό που προσφέρει.

Κάτω τα χέρια από την ΕΡΤ, φαιόχρωμα κοράκια. Όλοι στην αγώνα για την άμεση επαναλειτουργία της, την άμεση επαναπρόσληψη των εργαζομένων, την άμεση ανατροπή της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής και των απεχθών πολιτικών εκφραστών της, των συναποτελούντων την τρόικα εσωτερικού.

Ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν γίνεται.

Νίκος Κουνενής

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ - ΑΝΤΙΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

- ☞ Καταγγέλλουμε με δριμύτητα τη φασιστικού τύπου απόφαση της κυβέρνησης-Απαιτούμε την άμεση απόσυρση της πρωτοφανούς αντιδημοκρατικής έμπνευσης πράξης νομοθετικού περιεχομένου!
- ☞ Απαιτούμε το σταμάτημα των χιλιάδων απολύσεων των εργαζομένων της ΕΡΤ!
- ☞ Ο μοναδικός δρόμος είναι η άμεση πανεργατική-παιδαγωγική συντονισμένη δράση όλων των εργαζομένων ενάντια στη πολιτική της υποτέλειας, των απολύσεων και της εξαθλίωσης!
- ☞ ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 13/6
- ☞ ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΜΕΓΑΡΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΡΤ

(Από την ανακοίνωση συμπάραστασης του Εκπαιδευτικού Ομίλου στους εργαζομένους της ΕΡΤ την Τρίτη 12-6-2013)

Τα μεταπτυχιακά Ειδικής Αγωγής θα διαλύσουν την Ειδική Αγωγή

Αλλά δεν θα το αφήσουμε να συμβεί!

Οι Σύλλογοι Αποφοίτων Τμημάτων Ειδικής Αγωγής κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου προς όλους τους φορείς που ασχολούνται με την Ειδική Αγωγή. Εδώ και καιρό (δείτε Δελτία Τύπου των Συλλόγων μας στο www.satea.gr, αλλά και ανάλογες δράσεις όπως η παράσταση διαμαρτυρίας στη Διεύθυνση Ειδικής Αγωγής του Υπουργείου Παιδείας τον Σεπτέμβριο του 2012) έχουμε θίξει ότι **η Ειδική Αγωγή βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο.**

Το Φθινόπωρο ασχοληθήκαμε έντονα με τις διατάξεις του Μνημονίου 3 στην Ειδική Αγωγή: δηλαδή τη σφοδρή μείωση των αναπληρωτών που προβλέπει το Μνημόνιο 3 και που ΗΔΗ έχει οδηγήσει σε υπολειτουργία του συστήματος Ειδικής Αγωγής κατά 20-30% (ακόμα υπάρχουν εκατοντάδες κενά, ειδικά στα Τμήματα Ένταξης).

Τον Δεκέμβριο παρουσιάστηκε νέα «προβληματική» ρύθμιση για την Ειδική Αγωγή: *το άρθρο 39 για τη Διάγνωση*. Αμέσως οι Σύλλογοι μας μαζί με άλλους φορείς (Δίκτυο Ειδικών Σχολείων) αντιδράσαμε, ενώ αντέδρασαν και άλλοι φορείς της Ειδικής Αγωγής και ειδικά η ΠΟΣΕΕΠΕΑ που πήρε πολύ σωστά την πρωτοβουλία να συναντηθούμε όλοι οι φορείς –εκπαιδευτικών και γονέων– της Ειδικής Αγωγής. **Σε αυτό το πνεύμα συνεχίσαμε και εμείς, καλώντας σε εκδηλώσεις-συνελεύσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη για τα προβλήματα της Ειδικής Αγωγής. Αυτές οι κοινές διαδικασίες συνεχίζονται.**

Ήχασαμε όμως κάτι πολύ σημαντικό: την ΕΠΙΔΗΜΙΑ των μεταπτυχιακών Ειδικής Αγωγής. Βλέπουμε πια ολοκάθαρα ότι η Ειδική Αγωγή βρίσκεται μεταξύ συμπληγών. **Ή θα διαλυθεί από το Μνημόνιο ή από τα Μεταπτυχιακά.** Εξηγούμαστε:

- Στο νόμο της Ειδικής Αγωγής (ν.3699/2008, άρθρα 21-22) υπάρχει η παράλογη διάταξη να προηγούνται σε μεταθέσεις, αποσπάσεις, στις υπηρεσιακές μεταβολές γενικά ΚΑΙ ΩΣ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ οι δάσκαλοι, οι νηπιαγωγοί, γενικά οι εκπαιδευτικοί που έχουν διδακτορικό ή μεταπτυχιακό στην Ειδική Αγωγή.
- **Αυτό δεν συμβαίνει σε κανέναν άλλο κλάδο της εκπαίδευσης.** Υπάρχουν τα βασικά πτυχία σπουδών (μαθηματικός, χημικός, δάσκαλος) και οι αναπληρωτές κατατάσσονται με βάση την προϋπηρεσία, δηλαδή τα χρόνια που έχουν υπηρετήσει το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα και έχουν εμπειρία διδακτική, εμπειρία της τάξης, της πράξης, των παιδιών, «μυρωδιά» του δημόσιου σχολείου (και πραγματικά κάθε Σεπτέμβριο κάνουμε «ανάληψη υπηρεσίας» γιατί υπηρετούμε την κοινωνία και τα παιδιά της όταν παρέχουμε δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση στο κορίτσι με σύνδρομο Down που βρίσκεται σε χωριό της Κρήτης, του Έβρου, της Κέρκυρας, των νησιών και των άλλων απομακρυσμένων περιοχών του τόπου μας. Γιατί είναι κοινωνική υπηρεσία να εκπαιδεύεις τα παιδιά με ειδικές ανάγκες στο Μενίδι και στα άλλα υποβαθμισμένα προάστια των μεγαλουπόλεων. Όχι, δεν είναι μελόδραμα, περιγράφουμε τη ζωή και την εργασία μας εδώ και 5-6-7-...-11 χρόνια ως αναπληρωτές).
- Αυτή η διάταξη του ν.3699/2008 **ουσιαστικά καταργεί τους βασικούς τίτλους σπουδών, τα πτυχία των Πανεπιστημίων της χώρας μας** (που μη ξεχνάμε ότι φτιάχτηκαν και χρηματοδοτούνται από το υστέρημα των φορολογούμενων, όπως από το ίδιο υστέρημα σπουδάσαμε όλοι 4 χρόνια, από το υστέρημα των γο-

νέων μας). Η διάταξη οδήγησε στην ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ μεταπτυχιακών τίτλων Ειδικής Αγωγής τόσο από τα Πανεπιστήμια της χώρας μας, όσο και από άλλες χώρες, την Ιταλία, Βουλγαρία, Κύπρο κ.α.

- Αυτά τα μεταπτυχιακά **δεν είναι σαν τη δίχρονη μετεκπαίδευση από τα Διδασκαλεία!** Δεν έχουμε εδώ δασκάλους και νηπιαγωγούς που για δύο συνεχόμενα χρόνια γνώρισαν την Ειδική Αγωγή ως θεωρία και ως πράξη (μέσω Πρακτικής Άσκησης). Εδώ μιλάμε για μεταπτυχιακά «εξ' αποστάσεως», «μερικής φοιτήσεως», «ευέλικτης φοίτησης» κ.α., καινοτομίες που μέσα από ένα μεγάλο αντίτιμο (που φτάνει μέχρι και τα 6000 ευρώ!!) εξασφαλίζουν ένα χαρτί και όχι την ουσία, δηλαδή το πως γίνεσαι Ειδικός Παιδαγωγός (θα μιλήσουμε γι' αυτό παρακάτω).
- Ας πάρουμε για παράδειγμα το μεταπτυχιακό Ειδικής Αγωγής εξ' αποστάσεως στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας, που έχει κατακλυστεί από μεταπτυχιακούς φοιτητές της Ελλάδας: στην ίδια την ιστοσελίδα του <http://www.unic-greece.gr> αναφέρεται πως για να πάρει κάποιος τον τίτλο «εξ' αποστάσεως» πρέπει, ανάμεσα σε άλλα μαθήματα που μπορείτε να δείτε, να πάρει ως υποχρεωτικό μάθημα το «Μορφές Ειδικών Εκπαιδευτικών Αναγκών». Ρωτάμε το νομοθέτη του ν.3699/2008: αρκεί αυτό το υποχρεωτικό μάθημα για να έχει κάποιος πλήρη γνώση των διαφορετικών μορφών αναπηρίας, των διαφορετικών ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών που καλείται να αντιμετωπίσει στο ελληνικό δημόσιο σχολείο, των διδακτικών προσεγγίσεων που πρέπει να ακολουθηθούν; Αρκεί για να γίνει κάποιος εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής; Τη στιγμή που η ίδια η ύλη του ΑΣΕΠ Ειδικής Αγωγής (που ποτέ δεν έγινε) αναφέρει ξεκάθαρα ότι ο εκπαιδευτικός πρέπει να έχει γνώση (θεωρητική και πρακτική) για την εκπαίδευση των παιδιών με α) Αυτισμό β) Νοητική Αναπηρία γ) Κινητική Αναπηρία δ) Κώφωση δ) σοβαρά προβλήματα όρασης και Τύφλωση ε) Μαθησιακές Δυσκολίες (δείτε την ύλη στο <http://edu.klimaka.gr/asep-arakoinvseis/arxio-asep/1041-exetastea-ylh-asep-eidikhs-agwghs-prwtovathmias.html>)

Τα περισσότερα μεταπτυχιακά προγράμματα δεν τα περιλαμβάνουν όλα αυτά και είναι απόλυτα λογικό αφού είναι ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΤΥΧΙΟ προγράμματα σπουδών.

- Ενώ στα Πανεπιστήμια της χώρας μας, πολύ σωστά, ο μελλοντικός εκπαιδευτικός μέσω Πρακτικής Άσκησης προετοιμάζεται για την Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση (δηλαδή ο φοιτητής κάνει πρακτική άσκηση με εποπτεία σε Ειδικό Σχολείο και Τμήμα Ένταξης διότι θα διδάξει εκεί μέσα), πολλά μεταπτυχιακά (και πάλι είναι λογικό) **δεν περιλαμβάνουν πρακτική άσκηση με άμεση εποπτεία**. Άλλωστε δεν είναι αυτός ο σκοπός τους. Μπορεί επίσης να έχουν τελειώσει διαφορετικό αντικείμενο από τη Διδακτική, όπως π.χ. το μεταπτυχιακό στη «Συμβουλευτική στην Ειδική Αγωγή, την Εκπαίδευση και την Υγεία» (Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας).

Και όμως λοιπόν: σε πείσμα της πραγματικότητας, ο «μεταπτυχιακός» που μπορεί να μην έχει μπει ποτέ σε Ειδικό Σχολείο ή Τμήμα Ένταξης, ο «μεταπτυχιακός» που σίγουρα δεν έχει θεωρητική και πρακτική κατάρτιση σε όλα τα είδη ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών, **ΜΠΑΙΝΕΙ ΤΕΛΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΙΝΑΚΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ** έναντι αυτών που 4 χρόνια στο Πανεπιστήμιο + 11 στα σχολεία = 15 χρόνια ολόκληρα βρίσκονται στην Ειδική Αγωγή. Συχαρητήρια Νομοθέτη του ν.3699/2008!

Οι θέσεις μας:

- Αυτή τη στιγμή, αν δεν αλλάξει η καταστροφική διάταξη του ν.3699/2008 με Προεδρικό Διάταγμα ή με νέο νόμο, οι πίνακες αναπληρωτών θα κατακλυστούν από 1000 (;) μεταπτυχιακούς τίτλους! Τόσους περίπου υπολογίζουμε με τα στοιχεία που έχουμε μαζέψει. Υπάρχουν τμήματα που δέχονται εκατοντάδες μεταπτυχιακούς φοιτητές σε προγράμματα σπουδών που συνήθως έπαιρναν μικρό αριθμό εισακτέων. **Όσοι έχουν βασικό πτυχίο και πολυετή προϋπηρεσία στις δομές της Ειδικής Αγωγής της χώρας μας θ' απαξιωθούν για να δουλέψει η «μπίζνα» των μεταπτυχιακών** (όπου δαπανώνται χιλιάδες ευρώ και φυσικά κάποιοι επωφελούνται απ' αυτό). Πρόκειται για ολική καταστροφή, όχι μόνο των εκπαιδευτικών Ειδικής Αγωγής αλλά και του ίδιου του συστήματος της Ειδικής Αγωγής, που θα γεμίσει με ανθρώπους χωρίς τα απαραίτητα προσόντα στην Ειδική Αγωγή. **Πρόκειται για σκανδαλώδη κατάσταση ίδια με τα σεμινάρια 400 ωρών της ντροπής!**
- Λέμε ξεκάθαρα ότι δεν έχουμε τίποτα με τα ίδια τα μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών **ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΛΕΝΕ: προγράμματα σπουδών μετά το βασικό πτυχίο**, επιπλέον επιμόρφωση/εκπαίδευση/εξειδίκευση **που δεν μπορεί (εξ' αποστάσεως, με μερική φοίτηση, σε 1 χρόνο κτλ.) να αντικαταστήσουν τα 4 χρόνια σπουδών, τα χρόνια της θεωρητικής και πρακτικής άσκησης στο γνωστικό αντικείμενο**. Γνωρίζουμε ότι κάποιοι θα πάρουν μεταπτυχιακό χωρίς να το έχουν παρακολουθήσει, «μαϊμού» μεταπτυχιακό, αλλά περιμένουμε την ώρα που θα κατατεθούν αυτά τα μεταπτυχιακά και θα δούμε ονόματα στους πίνακες αναπληρωτών. Τότε σας υποσχόμαστε ότι θα γίνει παρέμβαση εκ μέρους μας με επώνυμες καταγγελίες, με στοιχεία που θα εκθέσουν τόσο τον ΔΟΑΤΑΠ όσο και το Υπουργείο. **Δεν πρόκειται να πετάξουμε 15 χρόνια ζωής στην Ειδική Αγωγή στο καλάθι των αχρήστων!**
- **Καθαροί πίνακες με βάση τον κλάδο και την προϋπηρεσία**. Εδώ και χρόνια διεκδικούμε να ισχύσει στους πίνακες αναπληρωτών Ειδικής Αγωγής **ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ που ισχύει και για όλους τους άλλους εκπαιδευτικούς!** Ακούμε από πολλούς εκπαιδευτικούς: «δεν θα πρέπει έστω να μοριοδοτείται κάποιος που κό-

πιασε και έκανε μεταπτυχιακό»; Απαντάμε: αν ισχύσει ένα θεσμικό πλαίσιο **για όλους τους εκπαιδευτικούς** που μιλάει για μοριοδότηση των διδακτορικών και μεταπτυχιακών τίτλων (όπως π.χ. αναφέρει ο ν.3848/2010 της Διαμαντοπούλου, άρθρο 3, όπου μοριοδοτείται ο βαθμός στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, η προϋπηρεσία, η ξένη γλώσσα, η γνώση ηλεκτρονικού υπολογιστή και οι διδακτορικοί/μεταπτυχιακοί τίτλοι) **τότε δεν έχουμε πρόβλημα, δεν είμαστε καμία εξαίρεση**. Αν μοριοδοτηθεί ο μαθηματικός που έκανε μεταπτυχιακό/διδακτορικό στα μαθηματικά, έτσι να μοριοδοτηθεί και ο δάσκαλος ειδικής αγωγής που έκανε μεταπτυχιακό/διδακτορικό στην Ειδική Αγωγή. Ζητάμε την Ισονομία. **ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ**. Θυμίζουμε ότι το άρθρο 8, του ν.3051/2002 περί ΑΣΕΠ καθώς και του Π.Δ.50/2001 περί Προσοντολογίου στο Δημόσιο αναφέρουν ότι για πρόσληψη με σύμβαση ορισμένου χρόνου ορίζεται ως προσόν **ο βασικός τίτλος σπουδών** που παρέχει το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας **και η προϋπηρεσία** και όχι άλλοι τίτλοι (διδακτορικό, μεταπτυχιακό, σεμινάριο 400 ωρών κτλ.).

- Καθαρός πίνακας σημαίνει ότι (είτε με μεταπτυχιακό που μοριοδοτείται, είτε χωρίς) ο δάσκαλος/νηπιαγωγός Ειδικής Αγωγής έχει **ΒΑΣΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΤΙΤΛΟ ΣΠΟΥΔΩΝ** στην Ειδική Αγωγή. Ανήκει στον κλάδο ΠΕ71-ΠΕ61. Διότι αυτή τη στιγμή το μεταπτυχιακό δίνει τη δυνατότητα σ' ένα δάσκαλο ή νηπιαγωγό γενικής αγωγής (ΠΕ70-ΠΕ60) να μεταπηδήσει στους πίνακες Ειδικής Αγωγής και να βαπτιστεί Ειδικός Παιδαγωγός! Χωρίς καν Πρακτική Άσκηση στην Ειδική Αγωγή, πολλές φορές μ' ένα πενιχρό θεωρητικό υπόβαθρο για την Ειδική Αγωγή! Γνωρίζουμε ότι υπάρχει μεγάλη ανεργία και για τους συναδέλφους μας της Γενικής Αγωγής, **αλλά το πρόβλημα της αδιοριστίας δεν λύνεται με το να βαπτίσουμε το κρέας ψάρι αλλά με κοινό αγώνα των αδιοριστων εκπαιδευτικών**. Η πρότασή μας είναι σαφής: στους πίνακες αναπληρωτών Ειδικής Αγωγής στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση ζητούμε να δημιουργηθεί ένας καθαρός πίνακας με βάση το βασικό τίτλο σπουδών και την προϋπηρεσία (ΠΕ61, ΠΕ71) και αν θέλει το Υπουργείο ας δημιουργήσει ένα ξεχωριστό πίνακα για όσους πτυχιούχους ανήκουν στους κλάδους ΠΕ60 και ΠΕ70 οι οποίοι διαθέτουν κάποιο επιπρόσθετο προσόν στην Ειδική Αγωγή (π.χ. διδακτορικό, μεταπτυχιακό) για να χρησιμοποιήσει αυτούς τους εκπαιδευτικούς στην Ειδική Αγωγή σε περίπτωση που δεν επαρκούν οι αναπληρωτές Ειδικής Αγωγής ΠΕ71-ΠΕ61. Γιατί, ναι, η Ειδική Αγωγή έχει τεράστιες ανάγκες που πολλές δεν καλύπτονται!
- Ο Ειδικός Παιδαγωγός ή Εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής: η πρώτη γενιά εκπαιδευτικών Ειδικής Αγωγής στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση ήταν δάσκαλοι ή νηπιαγωγοί που μετεκπαιδεύτηκαν για 2 χρόνια στα Διδασκαλεία της χώρας. Η δεύτερη γενιά αποτελείται από απόφοιτους Πανεπιστημιακών Τμημάτων. Και οι πρώτοι, και οι δεύτεροι, παρακολούθησαν προγράμματα σπουδών που είχαν αναφορά τόσο στη Γενική Εκπαίδευση όσο και στην Ειδική Εκπαίδευση, ήρθαν αντιμέτωποι μ' ένα πλήθος αναπληρωτών ή/και ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών τόσο σε θεωρητικό επίπεδο όσο και σε πρακτικό: μέσω Πρακτικών Ασκήσεων στις δομές της Ειδικής Αγωγής της χώρας μας (στα Ειδικά Σχολεία και τα Τμήματα Ένταξης), όπου καλείσαι σε σύνθετο περιβάλλον να εκπαιδεύσεις ταυτόχρονα παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες, νοητική καθυστέρηση, αυτισμό, κινητικές αναπηρίες, ΔΕΠ-Υ κ.τ.λ. Γνώρισαν τη φιλοσοφία, τις αρχές και τις πρακτικές

της Παιδαγωγικής της Ένταξης, εξειδικεύθηκαν εν τέλει σ' έναν πολυσύνθετο ρόλο που δεν περιορίζεται απλώς στο να εξειδικευθεί κάποιος στην αντιμετώπιση μιας μορφής αναπηρίας/ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών, π.χ. να εξειδικευθεί κάποιος στην Κώφωση (μεταπτυχιακό στο Πανεπιστήμιο Πατρών). **Όλα τα παραπάνω φαίνονται περίτρανα από την Ύλη του ΑΣΕΠ που ορίστηκε για τους κλάδους ΠΕ61-ΠΕ71!** Η ερώτησή μας είναι λοιπόν: ποια μεταπτυχιακά ανταποκρίνονται με το πρόγραμμα σπουδών τους σε αυτόν τον πολυσύνθετο ρόλο για να τα ορίσουμε τελικά ως πραγματική Μετεκπαίδευση (όπως των Διδασκαλειών); Θα πρέπει να ψάξουμε πολύ! Στην πραγματικότητα, αυτό που επιχειρείται να συμβεί σήμερα, σε μια λογική εμπορευματοποίησης και κερδοσκοπίας στην Ειδική Αγωγή, είναι να δημιουργηθεί μια τρίτη, fast-track γενιά «Ειδικών Παιδαγωγών» μ' ένα αμφιβολής ποιότητας, ακριβοληρωμένο μεταπτυχιακό. **Δεν θα συναινέσουμε στο σκάνδαλο, και οι φορείς που λένε «να στα μεταπτυχιακά» άκριτα, και βαπτίζουν τους «μεταπτυχιακούς» Ειδικούς Παιδαγωγούς, ως ξανασκεφτούν τη ζημιά που θα προκαλέσουν στην ποιότητα της Ειδικής Αγωγής για την οποία κόπονται.** Όσο για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, όπου ποτέ δεν λειτούργησαν τα Διδασκαλεία και ας είχαν ψηφιστεί ως νόμος, **η έλλειψη σοβαρών και στέρεων δομών μετεκπαίδευσης των μαθηματικών, φιλολόγων κτλ. οδήγησε στην άνοιξη των σεμιναρίων 400 ωρών της ντροπής!** Αυτό θέλουμε να κάνουμε και για την Πρωτοβάθμια εκπαίδευσης της χώρας μας;

Αγαπητοί γονείς,

αγαπητοί φορείς της Ειδικής Αγωγής,

πρέπει να καταλάβουμε ότι το ζήτημα που θίγουμε δεν είναι συντησιακό-εργασιακό των αναπληρωτών δασκάλων και νηπιαγωγών Ειδικής Αγωγής, έχει βαθιά επίδραση στην παρεχόμενη Ειδική Αγωγή της χώρας μας. Θα γεμίσουν τα σχολεία με εκπαιδευτικούς που δεν έχουν ούτε γνώση ούτε εμπειρία στην Ειδική Αγωγή. Το έμπειρο δυναμικό που υπηρέτησε για μια δεκαετία την Ειδική Αγωγή του τόπου μας θ' απαξιωθεί πλήρως.

- Καλούμε τώρα το Υπουργείο ν' αλλάξει με Προεδρικό Διάταγμα την καταστροφική διάταξη για τη Στελέχωση της Ειδικής Αγωγής.

- Καλούμε τώρα τα συνδικαλιστικά μας όργανα, τους τοπικούς συλλόγους εκπαιδευτικών και τις ΔΟΕ-ΟΛΜΕ να πιέσουν για την αλλαγή της καταστροφικής διάταξης.

- Δεσμευόμαστε ότι θα ασκήσουμε κάθε νόμιμο μέσο αν δούμε ανθρώπους που δεν πάτησαν ποτέ το πόδι τους σε μεταπτυχιακά να δουλεύουν ως Ειδικοί Παιδαγωγοί.

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΕΙΔΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

- www.satea.gr

αντιτετράδια

Η ύψιστη επαναστατική πράξη

 γράφει ο Δημήτρης Α. Δημητριάδης

Η ποίηση είναι αίνιγμα. Τίποτα απολύτως δε γνωρίζουμε για το αόρατο πνεύμα που καθοδηγεί το χέρι μας τη στιγμή που το ποίημα γεννιέται από το τίποτα. Είναι χορός σημαίνοντων κι ερωτοτροπία σηματομένων, ψίθυρος λέξεων που κυματίζουν εντός μας είτε από μόνες τους είτε εν παρατάξει, κραυγή, παιχνίδι ή ανταρσία. Και πυροτέχνημα. Πυροτέχνημα εσωτερικής καύσης κι εξωτερικής θέας.

Ποίηση είναι τ' όνειρο που δεν ξέρει να ξυπνήσει ή ένα όνειρο που διαρκώς αναβάλλεται. Είναι ν' ανοίγεις το παράθυρο να πέσεις και να σε σώζει μια παγωμένη ριπή ανέμου σε μια νύχτα απόλυτης άπνοιας. Να πηγαίνεις στον πόλεμο χωρίς ελπίδα νίκης ή ήττας, απλώς από ανάγκη να παλέψεις για κάτι. Μόνο στη μάχη της νιώθεις βολικά, μια οικειότητα τρόμου, μια γλυκύτητα τρέλας, μια διέγερση πόθου. Μια ψυχική ακροβασία είναι η ποίηση. Για κάθε συνάντηση μαζί της ανταλλάσσεις λίγο ζωή και λίγο θάνατο. Η γοητεία έγκειται στο ποιος ανάμεσα σας θα πάρει τι. Είναι η κόκκινη φέτα σελήνη. Ο τρόπος που υπάρχουμε στο περιθώριο και μια καταφυγή για το παιδί του μέλλοντός μας, το προϊόν μιας εγκεφαλικής χημικής αντίδρασης ενάντια στη ματαιότητα της ύπαρξης, ενάντια στο δολοφόνο χρόνο, ένα χαστούκι στο πρόσωπο που χάσαμε πριν το βρούμε, το τελευταίο τσιγάρο του μελλοθάνατου, η πιτζάμα του ισοβίτη.

Ποίηση είναι εκείνο το Πλήρες, απ' το οποίο πάντα κάτι θα λείπει. Μια ματιά πίσω απ' τις γρίλιες και μια διαρκής πάλη με τον άλλο σου εαυτό. Διάχυτη και ρευστή, υπάρχει παντού. Μπορεί να υπάρχει σ' έναν πίνακα ζωγραφικής, στη θεατρική σκηνή, στη διατύπωση μιας σκέψης, στον κινηματογράφο, στην αθωότητα ενός παιδιού, στην τρυφερότητα του ζώου. Και σ' ένα βιβλίο βέβαια ή σ' ένα κομμάτι μουσικό που παραλύει τη σκέψη σ' άλλους ερμηνείες. Είναι στον αέρα πάντοτε, ωσάν το κάτι με τα φτερά της Έμιλυ Ντίκινσον. Ένας αυτόματος μηχανισμός είναι η ποίηση, σε τοξικό περιβάλλον. Μια άμορφη, ατέλειωτη μάζα, που όσκινα διασπάται, συντίθε-

ται κι αποσυντίθεται. Είναι ο τρελός λαγός του Σαχτούρη, η καρμπίνα του Χερμινγούσιη και το περίστροφο του Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι.

Ποίηση είναι το κάλεσμα του υπέροχου αόριστου, μια φωνή Σαίξπηρικής στρίγγλας, ο ύστατος των πειρασμών, ίσως ο πιο μεγάλος. Είναι υπόγειο ρεύμα, μετατροπή του μικρόκοσμου σε Σύμπαν, σαρκασμός, αυτοσαρκασμός, αμφισβήτηση όσο και πίστη, ταπεινότητα όσο και πείσμα, προσανατολισμός προς το μεγάλο και διαρκές Ερώτημα. Είναι το κουβάρι της Αριάδνης, τροχός και μάτι και κεφάλι αρχαγγέλου, κεραυνός και βροχή, μια λέξη κι ένας στίχος που θα τρέξει απ' το μελάνι πίσω στο αίμα. Είναι κακή. Καλή. Καλύτερη. Σπουδαία. Μεγαλοφυής. Όλες οι μορφές της είναι χρήσιμες. Όπως και η ασχήμεια, που ταυτοποιεί την έλλειψη της μορφιάς.

Ποίηση είναι η προσπάθεια να βρεθείς πρόσωπο με πρόσωπο με το κουκούτσι της σκέψης, όπου κρύβεται η Ευρυδική. Αν είναι απόγνωση, σοφά είναι. Είναι ο αντίποδας του αυτονόητου, του χρηστικού, της συνήθειας. Έχει μέσα της το σπέρμα της ανυπακοής. Ποτέ δε γίνεται καθεστώς, αρνείται την ακινησία κι εξοστρακίζει την προσαρμογή, θαμπώνοντας μέρα-νύχτα τα κουτοπόνηρα μάτια της πραγματικότητας. Γυμνή περιφέρεται στους κοινόχρηστους χώρους, κοντά σε ρηγμαμένα ένστικτα, πλάι στα κομπρεσέρ, στα πεζοδρόμια, ψάχνοντας έναν λόγο σαν το πληγωμένο φάντασμα του Έντγκαρ Άλαν Πόε. Ξέρει ν' αφουγκράζεται, συμπάσχει, οργίζεται, δεν ξεχνά να μιλά για Υποτέλεια κι Υπολογισμούς, πνίγεται στην αρένα και συντρίβεται κάθε στιγμή στα φλεγόμενα πεδία βολής.

Η ποίηση δε μας ανακουφίζει, ούτε παρηγορεί, ούτε καθησυχάζει. Δε δικαιώνει, δεν εκπολιτίζει, δεν εξωραίζει. Είναι συνεχής εκκωμάτωση, η αναζήτηση του άλλου, του πέρα από μας, του άλλου τρόπου, του άλλου χρόνου. Η ύψιστη επαναστατική πράξη. Η έκρηξη της εσωτερικής έντασης, όπου ο ποιητής λιγοστεύει για να υπάρξουν μέσα του οι άλλοι. αντιτετράδια

Για την ποίηση του συναδέλφου Παναγιώτη Σταμάτη

Ο Παναγιώτης δεν έχει εκδώσει ποιητική συλλογή. Δεν έχει δεχθεί τα «πυρά» της κριτικής. Δεν έχει αναγνώσει ποιήματα δημοσίως - ή έχει; Δεν το γνωρίζω, τον γνωρίζω, με τα λίγα ποιήματα που έπεσαν στα χέρια μου όπως τα παρακάτω:

Λέξεις
 Διπλωμένες στα πανώ
 της νιότης μας.
 Λέξεις
 σκισμένες στην αδιαφορία μας.
 Λέξεις
 βαλσαμωμένες
 κρεμασμένες στις στέγες μας.
 Λέξεις
 Συνθήματα
 που αυτοκτόνησαν ομαδικά

 Μέσα στο χιόνι
 και στην ομίχλη
 και με ένα πανώ
 γεμάτο απελπισία
 έφτασα στη μέση της πλατείας
 με το μεγάλο ρολόι της
 να δείχνει ήττες
 παρά κάτι

 Παρασύρθηκα
 σε λίμνη
 που νόμιζα θάλασσα
 και ο χρόνος
 μ' έφερε μέχρι το λαιμό.

 Για αύριο προβλέπονται
 Ασθενείς πραγματικότητες
 σε όλη τη χώρα
 και θερμοκρασίες
 ανάρμοστες για την εποχή
 όμως από τις απογευματινές

αποφάσεις
 θα πνέουν απελπισίες
 που θα ξεπερνούν
 τα δώδεκα μποφόρ.

Δεν έχω όνομα.
 Μου το αντέγραψε.
 Το σήμερα, το αύριο, το χθές.

Ενθέρμως τα διάβασα. Προσπαθώ να ανακαλύψω τον εαυτό του. Είναι γραφές και ποιήματα μίας μοναχικής σιωπηλής ίσως πορείας στο «άγονο» πλήθος, δεκαετίες δουλεύοντας στον ποιητικό του οίκο ...

Μαθηματικός, ο Παναγιώτης, και πάντα ευαίσθητος διδάσκει στα Γιάννενα τα τελευταία δύο χρόνια. «Μελαχρινές» υποτεινουσες και μάχες εις το τετράγωνο (m²). Από τη μητέρα πατρίδα την Ελάτεια Φθιώτιδας κατέληξε να σπουδάσει στα Γιάννενα και από εκεί ο διορισμός.... Βαθιά πολιτικός από εκείνα τα παράξενα χρόνια της μεταπολίτευσης. Εκφράζει με μια συνεχή μελαγχολία τον κόσμο του.

 Και ύστερα μίλησες για τη Μάνα
 Άνοια
 Έβαλες τα θλιμμένα ρούχα
 και με περίμενες.
 Δεν ήξερες ποια ήσουν.
 Άβεια τα δωμάτια
 του μυαλού σου.
 Δε μας γνώρισες.
 Μας τραγούδησες.
 και μας ξέχασες!

 Όνειρα
 τα αερόστατα
 της ελεύθερης πτώσης μας.
 Άλλος τα χρησιμοποιεί σωστά
 και άλλος χάνεται
 στην τρομερή έλξη
 της πραγματικότητας

 Πως χωράνε

όλες οι θάλασσες
 στα μάτια σου
 και τα φεγγάρια
 στην αγκαλιά σου!
 Και οι θλίψεις
 χαμογελούν
 όταν περνούν
 από μπροστά σου!

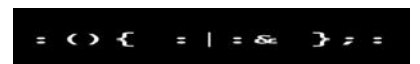
 Χιονίζει
 ο ρακοσυλλέκτης
 μαζεύει
 εικόνες του δρόμου.
 Τα ηλεκτρονικά
 αποσπάσματα
 κάνουν εικονικές
 εκτελέσεις
 κάθε μέρα.

Ξέχασα το πρόσωπό μου.
 Γιατί
 έχω χιλιάδες χρόνια
 να δω τους φίλους μου.

 Απόψε
 έκανα μια επανάληψη
 του σώματός μου.
 Άφησα
 ελεύθερες τις λέξεις
 έστρωσα το κρεβάτι
 ως συνήθως
 ξάπλωσα
 και μ' έβαλαν σημάδι.

Λίγα λόγια ... ποιητικά για σένα τώρα Παναγιώτη:

Αθλείται η ποίηση στα μέρη μας, αγωνίζεται το αίμα, η αναπνοή. Αναζητείται η μαθητεία, οι μαθητές, διδάσκαλοι. Το ένα και το όλον ίσον ποίηση ... Θα συνεχίσω να σε διαβάζω αν μου δώσεις αυτή τη δυνατότητα.

Γ.Μ.

αντιτετράδια

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ

Στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων του 2ου Γυμνασίου Ταύρου για το σχολικό έτος 2012-2013 πραγματοποιήθηκε επίσκεψη στο Μουσείο Μακρονήσου στο κτήριο της Πανελληνίας Ένωσης Κρατουμένων Αγωνιστών Μακρονήσου (ΠΕΚΑΜ). Στο Μουσείο, ένα ωραίο νεοκλασικό με θέα τον Κεραμεικό, εκτίθεται φωτογραφικό και αρχαιακό υλικό των εξοριστών αντιστασιακών της περιόδου 1946-1949. Στη διάρκεια της ξενάγησης, καθηγητές και μαθητές, παρακολούθησαμε τις αφηγήσεις των εξοριστών στη Μακρόνησο, μια ζωντανή μαρτυρία για τη σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας, ενώ γνωρίσαμε ένα διαφορετικό «εκπαιδευτικό σύστημα».

Με την ίδρυση και λειτουργία του Ειδικού Σχολείου Αναμορφώσεως Ιδιωτών (Ε.Σ.Α.Ι.) το καθεστώς της δεξιάς στόχευε στη διαπαιδαγώγηση και «αναμόρφωση» των αριστερών εξοριστών. Το πρώτο «πείραμα αναμόρφωσης» έγινε στο Γ' τάγμα σκαπανέων, που χρησιμοποιήθηκε σαν πρότυπο για τα βασανιστήρια στα άλλα στρατόπεδα. Το Μακρονήσι, όπως το αποκαλούν οι εξόριστοι, ήταν ένας τόπος εξορίας και μαρτυρίου. Σήμερα τα γυμνά κτήρια, όσα έμειναν όρθια μετά την εγκατάλειψη και τη λεηλασία (1961), στοιχειώνουν μέσα στα πουρνάρια και το θυμάρι. Οι ψυχές και το πνεύμα των βασανισμένων αγωνιστών με τις πεταλούδες και τα αγριολούλουδα είναι εκεί, τρανή μαρτυρία της αντίστασης της μνήμης.

Μακρόνησος, μια ανάσα από το Λαύριο, μια ανάσα που πάγωνε στο άκουσμα της μεταφοράς στο νησί αυτό. Η μαθήτρια Α.Β. συνομιλώντας με τον παππού της για τα πέτρινα χρόνια της εξορίας καταγράφει στην έκθεση για την ιστορία της Μακρονήσου, τα λόγια του: «Μανάδες, κόρες, γυναίκες και αρραβωνιαστικές των εξο-

ριστών έρχονταν στο Λαύριο και από το λιμάνι κοιτούσαν απέναντι μήπως και ξεχωρίσουν τον άνθρωπό τους απ' τη φυγούρα, μήπως και πάρουν καμιά πληροφορία από τους ντόπιους. Περίμεναν τους βαρκάρηδες που γυρνούσαν από την τροφοδοσία μπας και μάθουν κάτι για τον αγαπημένο τους άνθρωπο. Όμως κανείς δεν έλεγε κουβέντα· όλοι σιωπούσαν γιατί φοβόντουσαν».

Απέναντι στο Μακρονήσι, οι βασανιστές υπερηφανεύονταν για τις μεθόδους «αναμόρφωσης» που χρησιμοποιούσαν στο κολαστήριο. Εξόριστος των χρόνων εκείνων, καταπονημένος από τα βασανιστήρια, αλλά με αγέρωχη φωνή, κατέθεσε μπροστά στο μνημείο γαρύφαλλα, αλλά και την ψυχή του. «Γιάννη έχε το νου σου, εδώ που ήρθες δεν είναι Νταχάου, είναι Μακρόνησος», αφηγείται ο αγωνιστής Γιάννης. Αυτό ήταν το καλωσόρισμα στο ειδικό σχολείο αγωγής για τους «εθνικώς υπόπτους».

Την περίοδο 1946-49 υπολογίζεται ότι εξορίστηκαν στη Μακρόνησο περίπου 100.000 αριστεροί πατριώτες, κομμουνιστές, αγωνιστές του ΕΑΜ και της Εθνικής Αντίστασης. Εδώ ήρθαν για «εξυγίανση» και φρονηματισμό οι στρατεύσιμοι από τα Γιούρα και το Τρίκερι (1947), καθώς και οι πολιτικοί εξόριστοι κομμουνιστές από την Ικαρία, τον Άη Στράτη και τη Λήμνο (1949). Έτσι σχηματίστηκε το μεγαλύτερο στρατόπεδο του εμφυλίου πολέμου. Οι σκηνές, η μια κοντά στην άλλη, θαρρείς πως ήταν ιστοφόρα κολλημένα στους θάμνους και τις πέτρες, που ήθελαν να ταξιδέψουν μα δε μπορούσαν από τα συρματοπλέγματα.

Οι εξόριστοι, όσοι άντεξαν από το ξεροβόρι, την πείνα, τη δίψα και τα βασανιστήρια, κάθε χρόνο κρατούν τη μνήμη και την ιστορία ζωντανή. Φέτος στις 26 Μάη 2013, ημέρα Κυριακή, έγινε το ετήσιο προσκλητήριο κρατουμένων αγωνιστών Μακρονήσου, όχι μόνο για εκείνους που είναι εδώ, αλλά για εκείνους που μένουν Εκεί με το μαϊστρο, το θυμάρι και τις πεταλούδες. Για εκείνους που δεν έφυγαν ποτέ, για να κρατάνε ψηλά τη γροθιά και τα λάβαρα της Λευτεριάς. Σήμερα που ο φασισμός σπκώνει κεφάλι, οι Μακρονησιώτες είναι παρόντες στον αγώνα για δικαιοσύνη, ισότητα και εθνική ανεξαρτησία.

Ανδριανή Στράνη
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ 2^{ΟΥ} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΤΑΥΡΟΥ
«ΑΘΗΝΑ ΧΑΤΖΗΣΕΜΕΡ»

αντίεστραία

Βιβλιοκριτική

Νεκροζώντανοι εναντίον Κερδών του Νίκου Κουνενή

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΤΕΡΟΣ, Η εξέγερση των νεκρών, εκδόσεις Καστανιώτη, σελ. 280

Αν και η επιδίωξη του κέρδους αποτελεί τον αποκλειστικό λόγο ύπαρξης του συστήματος στο οποίο ζούμε και ταυτόχρονα την αφετηρία κάθε ασκούμενης από την εξουσία πολιτικής, ο ίδιος ο καπιταλισμός έχει δημιουργήσει πλήθος ιδεολογικών μηχανισμών εξωραϊστικής απόκρυψης αυτής της πραγματικότητας, προκειμένου η πλειοψηφία (εν προκειμένω οι μη δυνάμει ή μη διατεθειμένοι να μετάσχουν σε αυτή την επιδίωξη) να πειστούν ότι άλλα είναι τα πραγματικά του ιδεώδη: η ελευθερία, η δημοκρατία, οι ευκαιρίες για όλους, η γενική ευημερία και πάει λέγοντας.

Στο δεύτερο μυθιστόρημά του (και τρίτο πεζογραφικό του βιβλίο) ο Θανάσης Καρτερός μας παρουσιάζει μιαν άλλη, εμφανώς «ειλικρινέστερη», εκδοχή του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής και των πολιτικών και ιδεολογικών του εκφράσεων. Η τελευταία εμφανίζεται αφετηριακά σε μια φανταστική χώρα, η οποία βρίσκεται στο χείλος της κατάρρευσης, ένεκα των μη βιώσιμων χρεών τόσο της ίδιας όσο και των κατοίκων της. Την τραγική αυτή κατάσταση αναλαμβάνει να αντιμετωπίσει δραστικά ο πρώην επιχειρηματίας και νυν Πρόεδρος (και ταυτόχρονα Διευθύνων Σύμβουλος) της χώρας Μερκούριος Μερκουρίου, αποκαλούμενος χαιδευτικά Μεμέ (όνομα το οποίο ταυτόχρονα αποτελεί το αρκτικόλεξο των Μεγάλων Μεταρρυθμίσεων τις οποίες ο τελευταίος δρομολογεί). Πυρήνας της μεταρρυθμιστικής πολιτικής του Προέδρου και Δ.Σ. είναι η ανάδειξη του Κέρδους με κάπα κεφαλαίο ως αδιαμφισβήτητο πυρήνα κάθε επιδίωξης, σκέψης και πρακτικής εντός του συστήματος. Ως εκ τούτου το Κέρδος εμφανίζεται

πλέον παντού και πάντα: από τους τίτλους των αξιωματούχων (Υπουργός Κ Προστασίας του Πολίτη, υπουργός Κ Οικονομίας κ.ο.κ) μέχρι και της αρχής της Νέας Ηθικής, τις οποίες το σύνολο των πολιτών οφείλει να ενστερνιστεί, οικειοθελώς ή δια ροπάλου. Ως νέο σύμβολο του Κράτους, άλλωστε, επιλέγεται ο Κερδώς Ερμής, λατινιστί Μέρκιουρι, τουτέστιν Μερκούριος.

Και επειδή «Κέρδη για όλους», όπως προπαγανδίζει η κυβέρνηση είναι αδύνατο να υπάρξουν, καθώς το κέρδος κάποιων προϋποθέτει τη ζημιά κάποιων άλλων, το σύστημα αναλαμβάνει να περιορίσει τις δυνατότητες αντίστασης των τελευταίων αλλά και να εκκαθαρίσει κάποιους εξ αυτών: αφενός τους επικίνδυνους, οι οποίοι απειλούν τον ίδιο τον χαρακτήρα και της επιδίωξης της Εταιρικής Δημοκρατίας και αφετέρου τους ανήμπορους (βαρεια ασθενείς κ.ά.) που περιορίζουν την υγιή, γεμάτη φρεσκάδα και δυναμισμό εικόνα της, επιβαρύνοντάς την ταυτόχρονα με αχρείαστες κρατικές δαπάνες.

Το σχέδιο της εκκαθάρισης παίρνει το όνομα «σχέδιο Αντιγόνη» και βασίζεται σε μια απλή ιδέα του διευθυντή του Πρότυπου Νεκροταφείου της Αθήνας, κυρίου ΤΑΦ: Οι επιλεγέντες πολίτες των δυο προηγούμενων κατηγοριών, οι οποίοι βαφτίζονται «άτυποι νεκροί», συλλαμβάνονται, μεταφέρονται σε έναν ειδικό χώρο εντός του νεκροταφείου και οδηγούνται ανώδυνα στον θάνατο, τυπικότατο και εντελώς πραγματικό αυτή τη φορά. Την αποτροπή οποιασδήποτε σκέψης για απόδραση των ατύπων και επιστροφή τους στον κόσμο των ζωντανών εγγυάται το ειδικό αστυνομικό σώμα των «Κέρβερων», που βρίσκονται επί εικοσιτετραώρου βάσεως σε κάθε σημείο του νεκροταφείου.

Επειδή, ωστόσο, αργά ή γρήγορα την δράση ακολουθεί η αντίδραση, μια πραγματική Αντιγόνη, νέα γυναίκα η οποία από μικρή αρνείται να ακολουθήσει το ρεύμα και ένεκα τούτου παρέμεινε για χρόνια εγκλεισμένη σε αναμορφωτήριο, αποδρά και ξεκινά αποφασιστικά την αντίσταση. Μαζί της κάθε λογής κολασμένοι: ασθενείς, παραβατικοί, εξαρτημένοι, ομοφιλόφιλοι, και ένας «επικίνδυνος» αντιεξουσιαστής, ονόματι Τσερεμπιέφ. Τα γεγονότα που ακολουθούν είναι καταλυτικά τόσο για την ύπαρξη του συστήματος όσο και για τη μοίρα των εξεγερμένων.

Μετακινούμενος από την σχετικά πρόσφατη Ιστορία (στην οποία εδραζόταν το προηγούμενο βιβλίο του) στον χώρο του μυθιστορηματος πολιτικής φαντασίας, ο δημοσιογράφος στο επάγγελμα Θανάσης Καρτερός, αποδεικνύει ότι κινείται με άνεση σε ένα μεγάλο φάσμα αφηγηματικών θεματικών και τεχνικών. Παρά το γεγονός ότι εμφανίστηκε όψιμα στην πεζογραφία, σε ηλικία εξηντατριών ετών, η γραφή του είναι ασκημένη, πειθαρχημένη στις προθέσεις του και εξαιρετικά πλούσια από μυθοπλαστικής απόψεως. Έχοντας αφομοιώσει επαρκώς την μπρεχτική διδαχή, ο Καρτερός χρησιμοποιεί αποτελεσματικά τις τεχνικές της αποστασιοποίησης, μιλώντας μας για μια φανταστική «πραγματικότητα» (που παραπέμπει στην εξισου εφιαλτική εγχώρα πραγματικότητα του σήμερα) χρησιμοποιώντας έναν αντιλυρικό- και ενίοτε υπογείως χιουμοριστικό- τρόπο. Η επινοημένη κοινωνία στο πλαίσιο της οποίας λαμβάνει χώρα η ιστορία του είναι ένα καλοστημένο και πειστικό «σύστημα», οι χαρακτήρες πειστικοί και καλοδουλεμένοι, η νοσηματοδότηση σαφής, η πλοκή συναρπαστική. Εξαιρετική ως προς το τελευταίο αποτελούν κάποιες σελίδες μετά τη μέση του βιβλίου, στις οποίες μπορεί κανείς να παρατηρήσει μια χαλάρωση που προδίδει μια σχετική αμχανία του συγγραφέα σχετικά με το τι (και πως) μέλλει γενέσθαι. Μικρό το κακό, καθώς στη συνέχεια η πλοκή απογειώνεται εκ νέου, κρατώντας ζωντανό μέχρι το τέλος το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

'Ακου!

Το «'Ακου!» του **Λευτέρη Παπαθανάση** είναι ένα παιχνίδι αφηγήσεων με κάρτες, βασισμένο στους στίχους του μεγάλου ποιητή **Βλαντιμίρ Βλαντιμίροβιτς Μαγιακόφσκι**.

Στην πραγματικότητα είναι ένας διάλογος (από και και ο υπότιτλος «κουβεντούλα με το Μαγιακόφσκι»), όπου ο δημιουργός του επιστρέφει στον ποιητή τη δική του εκδοχή των εικόνων που αναβλύζουν από κάθε σημείο της ποίησής του.

Ένα παιχνίδι αφηγήσεων με κάρτες (37 τον αριθμό, όσα και τα χρόνια του Βολόντια). Οι παίκτες συμμετέχουν σε μια πρωτότυπη, μη-ανταγωνιστική, μορφή παιχνιδιού όπου κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν για το καλό της συλλογικής αφήγησης που προκύπτει. Μέσα από την αφήγηση, ξεδιπλώνονται τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των παικτών, αλλά και των μεταξύ τους σχέσεων, χωρίς νικητές και νικημένους.

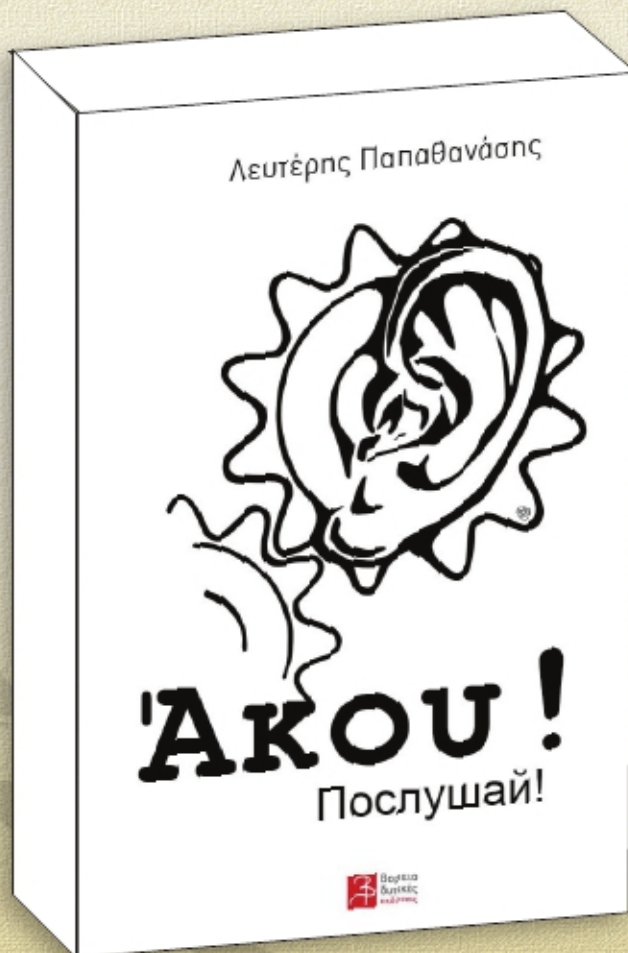
Μια ακόμη πρωτοτυπία του «'Ακου!», εκτός από την πρόταση ενός μη-ανταγωνιστικού παιχνιδιού, είναι και ο ίδιος ο τρόπος που δημιουργήθηκε. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, η κάθε εικόνα δημοσιοποιούνταν στο διαδίκτυο και σιγά-σιγά δημιουργήθηκε ένας κύκλος ανθρώπων με διαφορετικές καταβολές και προσηλαβάνουσες, που συζητούσε,

έπλεκε τις δικές του ιστορίες, συνδιαμόρφωνε την εξέλιξη των εικόνων, ανακάλυπτε το έργο του Μαγιακόφσκι. Η διαδικασία με την οποία ολοκληρώθηκε το «'Ακου!» είναι ταυτόχρονα και η ανίχνευση ενός νέου, συλλογικού μοντέλου δημιουργίας που ξεπερνά τη διάκριση δημιουργού-«κοινού».

Το «'Ακου» κυκλοφορεί από τις «Βορειοδυτικές Εκδόσεις» σε ένα πακέτο που περιλαμβάνει τις κάρτες και ένα βιβλίο, που εκτός από

τις εικόνες παρουσιάζει και τους αντίστοιχους στίχους στην ελληνική και τη ρωσική γλώσσα. Έτσι, το παιχνίδι μετατρέπεται σε έναν «ταξιδιωτικό οδηγό» στην ποίηση του Βλαντιμίρ Βλαντιμίροβιτς, με πολλούς ανθρώπους να τον ανακαλύπτουν ή να τον «ξεσκονίζουν». Έτσι κι αλλιώς, το στοίχημα για το οποίο έγραψε ο ποιητής παραμένει ανοιχτό. Η έντυπη μορφή του έργου διατίθεται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και στη σελίδα των εκδόσεων. Όμως, από την ίδια σελίδα διατίθεται και δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή για κείνους που προτιμούν την ψηφιακή ανάγνωση ή απλά θέλουν να τυπώσουν οι ίδιοι τις κάρτες για να παίξουν. Ένα μη-ανταγωνιστικό παιχνίδι, ένας «συλλογικός» τρό-

πος δημιουργίας, μια ελεύθερη, δωρεάν διανομή χωρίς «copyright». Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Στο κάτω-κάτω το «'Ακου!» φτιάχτηκε μέσα στον κόσμο του Μαγιακόφσκι...

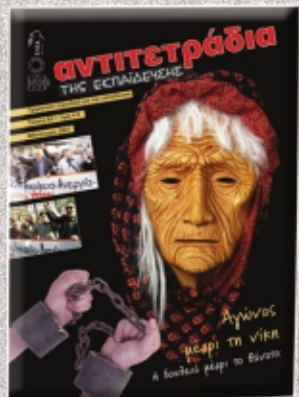
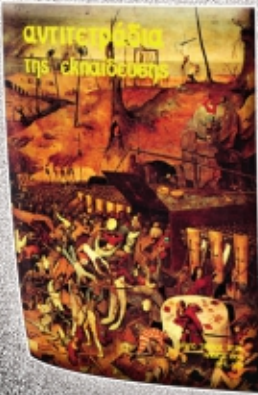

Послушай!

25 χρόνια

ΑΝΤΙΤΕΤΡΑΔΙΑ

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

διαρκής, ενεργός παρουσία
στην πολιτικοσυνδικαλιστική
θεωρία και πράξη

www.antitetradia.gr